

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"One of the premier authors of paranormal romance."

—#1 New York Times bestselling author Kresley Cole

New York Times Bestselling Author

GENA SHOWALTER

Beauty Awakened

Angels of the Dark

New York Times çoksatan yazarı Gena Showalter.... işkence görmüş bir savaşçının insanların en narini tarafından dize getirildiği büyüleyici bir başka Karanlığın Melekleri hikâyesiyle geri dönüyor.

Adı Koldo. Yaralı, güçlü, kontrolü efsanevi ve sadece kanatlarını acımasızca koparan melekten intikam almak için yaşıyor. Ama nefretin güçlerine boyun eğerse, sonsuza dek lanetlenecektir.

Nicola Lane kusurlu bir kalple doğmuştur, ancak bu kırılgan insan, iblisler onu öldürmeye kararlı bir şekilde her hareketini takip ederken şaşırtıcı bir güç gösterir. O, Koldo'nun kurtuluşunun anahtarıdır... ve onun çöküşünün. Görevi, kaderi ve bağımlılık yapan ilk arzularıyla savaşsa da en zorlu savaşı Nicola'nın hayatı için verecektir; kendi hayatını feda etmek zorunda kalsa bile....

Romanları için övgüler New York Times çok satan yazarı

**GENA
SHOWALTER**

"Showalter yine başarıyor!"

-RT Book Reviews'dan Kötü Geceler üzerine

"Yazar, hem mizahi hem de dokunaklı güzel bir aşk hikayesi yaratarak yeteneğini gösteriyor ve kurtarılamaz olanı kurtarıyor."

-RT Book Reviews En Karanlık Baştan Çıkarma üzerine

"En Karanlık Teslimiyet yine çok sevileceği kesin olan bir eser
.....Gena Showalter okuyucuları sayfalara nasıl yapıştıracağını ve her zaman gülümseteceğini biliyor."

-New York Times çok satan yazarı Lara Adrian

"Karanlık bir kitaptan bahsediyoruz... Bu yıl mutlaka okumanız gereken bir kitap varsa, En Karanlık Öpücük'ü alın... Bir Gena Showalter kitabı en iyilerin en iyisidir."

-Romance Junkies

"Bir kitabın üzerinde Showalter isminin olması, eğlenceyi garantilemek demektir."

-RT Book Reviews Twice as Hot hakkında

"Çok yönlü Showalter... bir kez daha okuyucuları baştan sona eğlendirirken mizah ve dokunaklılığı harmanlayabildiğini gösteriyor."

-Booklist Catch a Mate hakkında

"Denizin altında efsane, kargaşa ve aşk dolu bir dünya!"

-#New York Times'ın en çok satan 1 numaralı yazarı J. R. Ward, Su Perisi Kral hakkında

"Cızırtılı bir sayfa çevirici daha... Gena Showalter tamamen
büyüleyici bir hikaye sunuyor!"
-#New York Times'ın en çok satan 1 numaralı yazarı Kresley
Cole
Ateşle Oynamak

**GENA SHOWALTER'dan diğerk seksi,
unutulmaz okumalar
ve Harlequin HQN**

After Moonrise (P.C. Cast ile düoloji)

Kötü Geceler En
Karanlık Baştan
Çıkarma En Karanlık
Teslimiyet
En Karanlık Sır En
Karanlık Yalan
Karanlığın İçindeki
En Karanlık Tutku
Karanlığın Kalbi "En
Karanlık Melek" En
Karanlık Fısıltı En
Karanlık Zevk En
Karanlık Öpücük
En Karanlık Gece
Vampirin Gelini Su
Perisi Kral
Atlantis'in
Mücevheri
Ejderhanın Kalbi İki
Kat Sıcak Ateşle
Oynamak Bir Eş
Yakalamak
Hayvani İçgüdüler
Zevk Kölesi Taş
Prens

Harlequin Nonfiction'dan

Ölümsüzlerle Çıkmak (Jill Monroe ile)

Harlequin TEEN'den

Alice in Zombieland
Twisted

Çözölmüş
İç içe
geçmiş

Ve Gena Showalter'dan daha fazla roman bekleyin

En Karanlık Arzu (Harlequin HQN)
Zombi Camının İçinden (Harlequin TEEN)

Çok yakında

GENA SHOWALTER

Güzellik Uyandı

HARLZ@HIN°HQN"

Öncelikle, beni kabul ettiği ve "sürecimi" açıkladığımda kusmadığı için muhteşem yeni editörüm Emily Ohanjanians'a.

Benimle pek çok şekilde ilgilenen Marie'ye!

Anneme ve babama, kitapla ilgili her çağrıma cevap verdikleri ve asla "Yine mi bu?" demedikleri için. Ama dün bunun üzerinden bir saat geçmiştik." demedikleri için.

Menajerim Deidre Knight'a, her zaman arkamı kolladığı için. "İşte... bundan sonra ne yapmak istediğim" gibi şeyler söylediğimde bile.

Jia Gayles'e, tanıtımlar konusunda her zaman yardım etmeye istekli olduğu için.

Ve Jill Monroe'ya, sayılamayacak kadar çok nedenden dolayı.

Tanrı iyidir. Tanrı her zaman iyidir.

İçindekiler

ÖNSÖZ BİRİNCİ

BÖLÜM İKİNCİ

BÖLÜM ÜÇÜNCÜ

BÖLÜM DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM BEŞİNCİ

BÖLÜM ALTI BÖLÜM

YEDİ BÖLÜM SEKİZ

BÖLÜM DOKUZ

BÖLÜM ONUNCU

BÖLÜM ON BİRİNCİ

BÖLÜM ON İKİNCİ

BÖLÜM ON ÜÇ

BÖLÜM ON DÖRT

BÖLÜM ON BEŞ

BÖLÜM ON ALTINCI

BÖLÜM

BÖLÜM ON YEDİ BÖLÜM
ON SEKİZ BÖLÜM ON
DOKUZ BÖLÜM YIRMI
BÖLÜM YIRMI BİR BÖLÜM
YIRMI İKİ BÖLÜM YIRMI ÜÇ
BÖLÜM YIRMI DÖRT
BÖLÜM YIRMI BEŞ BÖLÜM
YIRMI ALTI BÖLÜM YIRMI
YEDİ BÖLÜM YIRMI SEKİZ
BÖLÜM YIRMI DOKUZ
BÖLÜM OTUZ BÖLÜM
OTUZ BİR BÖLÜM OTUZ
İKİ BÖLÜM OTUZ ÜÇ
BÖLÜM OTUZ DÖRT
BÖLÜM OTUZ BEŞ

BÖLÜM OTUZ ALTI ALINTI

PROLOGUE

YEDİ YAŞINDAKİ KOLDO yatak odasının köşesinde olabildiğince sessiz oturuyordu. Annesi saçlarını tarıyordu, en saf altından ipliklerle örülmüş güzel koyu renk lüleler. Makyaj masasının önüne tünemiş, yumuşak ama heyecanlı bir şekilde mırıldanıyor, gülümseyen, çilli görüntüsü oval aynaya yansıyor. Elinde olmadan onu hayranlıkla izledi.

Cornelia şimdiye kadar yaratılmış en güzel yaratıklardan biriydi. Herkes hep böyle söylerdi. Gözleri soluk menekşe rengindeydi ve saçlarıyla aynı kahverengi-altın karışımı kirpiklerle çevriliydi. Dudakları kalp şeklindeydi ve soluk teni güneş gibi parlıyordu.

Koldo'nun mürekkep gibi saçları, koyu renk gözleri ve bronz teniyle ona hiç benzemiyordu. Tek ortak noktaları kanatlarıydı ve belki de bu yüzden pelüş, kehribar rengi kuş tüyüyle yastıklanmış ışıltılı beyaz tüyleriyle bu kadar gurur duyuyordu. Bunlar onun tek kurtarıcı özelliğiydi.

Mırıltısı aniden kesildi. Koldo yutkundu.

"Bana bakıyorsun," diye tersledi, gülümsemesinin tüm izleri kaybolmuştu.

Annesinin tercih ettiği gibi bakışlarını yere çevirdi. "Üzgünüm anne."

"Bana öyle hitap etmemeni söylemiştim." Fırçayı mermer tezgâhın üzerine çarptı. "Çoktan unutacak kadar aptal mısın?"

"Hayır," diye cevap verdi yumuşak bir sesle. Herkes onun güzelliği kadar tatlılığını ve kibarlığını da övüyordu ve bunda da haklıydılar. Övgülerinde cömertti ve ona yaklaşan herkese karşı nazikti - Koldo hariç herkese. Koldo her zaman onun çok farklı bir yönünü tecrübe etmişti. Ne yaparsa yapsın ya da ne söylerse söylesin, bir kusur buluyordu. Ama yine de onu seviyordu.

tüm kalbiyle. Sadece onu memnun etmek istemişti.

"İğrenç küçük yaratık," diye mırıldandı ayağa kalkarken, yasemin ve hanımeli kokusu ondan süzülüyordu.

Cübbesinin mor kumaşı ayak bileklerinde dans ediyor, eteklerine dikilmiş mücevherler ışıktā parlıyordu. "Tıpkı baban gibi."

Koldo babasıyla hiç tanışmamıştı, onun hakkında sadece bir şeyler duymuştu.

Kötülük.

İğrenç.

Tiksindirici.

"Arkadaşlarım gelecek," dedi saçlarını bir omzunun üzerinden savurarak. "Sen burada kalacaksın. Anladın mı?"

"Evet." Oh, evet. O anlamıştı. Eğer biri onu görürse, çirkinliğinden utanırdı. Öfkelenirdi. O da acı çekerti.

Uzun bir süre ona baktı. Sonunda, "Karşı koyamayacak kadar küçükken seni küvette boğmalıydım," diye homurdandı ve kapı arkasından çarparak odadan çıktı.

Reddedilme kemiklerini derinden kesmişti ve nedeninden emin değildi.

Daha önce sayısız kez çok daha kötülerini söylemişti.

Sadece sev beni, anne. Lütfen.

Belki... belki yapamazdı. Henüz değil. Göğsünde bir umut belirdi ve çenesini kaldırdı. Belki de kendini kanıtlamak için yeterince şey yapmamıştı. Belki de onun için özel bir şey yaparsa, sonunda onun babası gibi olmadığını anlayacaktı. Belki odasını temizlerse... ve onu bir buket taze çiçekle beklerse... ve uykuya dalarken bir şarkı söylerse... Evet! Teşekkür etmek için ona sarılır ve öperdi, tıpkı hizmetçilerin çocuklarına sık sık sarılıp öptüğü gibi.

Koldo heyecanla palet olarak kullandığı battaniyeleri yere serdi ve ayağa fırladı. Odanın içinde hızla ilerleyerek atılmış cübbe ve sandaletleri topladı, ardından Cornelia'nın dinlenmeyi ve kitap okumayı sevdiği ortadaki halının etrafına serilmiş yastıkları kabarttı.

Silah duvarını -kırbaçları, hançerleri ve kılıçları- görmezden geldi ve makyaj masasının üzerindeki eşyaları düzeltilti: fırça, parfüm şişeleri, annesinin cildi için kremler ve içmeyi sevdiği keskin kokulu sıvı. Mücevher kutusundaki her kolyeyi, bileziği ve yüzüğü parlattı.

İşini bitirdiğinde oda ve içindeki her şey yepyeni gibi parlıyordu. Çabalarından memnun bir şekilde sırtıttı. Yaptığı her şeyi takdir edecekti, bunu biliyordu.

Şimdi de çiçekler.

Cornelia onun burada kalmasını istiyordu ve eğer ona itaat edeceğine söz verseydi, bunu yapardı. Ama söz vermemişti. Ona sadece arzularını anladığını söylemişti. Ayrıca, bu onun içindi, hepsi onun içindi ve kimse onu görmeyecekti. Bundan emin olacaktı.

Balkona doğru yürüdü ve çift kapıyı iterek açtı. Serin gece havası üzerine doldu. Saray, siyah kadifeden sonsuz bir genişlikte parıldayan binlerce yıldızın komşuluğunda, aşağı göklerin uzak bir diyarında yer alıyordu. Ay parlak ve yüksekti, yukarı doğru iki noktaya kıvrılmış sadece bir şeritti.

Ay ona gülümsüyordu.

Cesaretlenen Koldo balkonun çıkıntısına doğru adım attı. Parmaklık olmadığı için ayak parmakları balkonun kenarından kıvrılabiliyordu. Kanatlarını sonuna kadar açtı, bu hareket bir neşe çağlayanı yarattı. Gökyüzünde uçmayı, yükselip alçalmayı, bulutların arasında yuvarlanmayı, kuşları kovalamayı seviyordu.

Annesi bu konuda hiçbir şey bilmiyordu. "Kanatlarını asla kullanmayacaksın," diye duyurmuştu kanatlarının sırtından filizlenmeye başladığı gün. Bu emre uymayı planlamıştı, ama bir gün annesi onu ne kadar küçümsediğini haykırınca, onun çirkin yüzüne bakmak zorunda kalmamak için çatıya tırmanmıştı. Mutsuzluğu dikkatini dağıtmış ve aşağıya, aşağıya, aşağıya düşmüştü.

Yere inmeden hemen önce, daha önce kullanmadığı uzantılarını alevlendirmiş ve ivmesini yavaşlatmayı başarmıştı. O

Parçalanmış bir kol ve bacak, kırılmış kaburgalar, delinmiş bir akciğer ve kırılmış bir ayak bileği ile sürünerek uzaklaştı. Sonunda iyileşmişti ve bir sonraki atlayışını bilerek yapmıştı. Esintinin teninde, saçlarında bıraktığı hisse bağımlı olmuş ve daha fazlasını arzulamıştı.

Şimdi, şimdiki zamanda, balıklama daldı. Hava ona tokat gibi çarptı ve memnuniyet çığlıklarını yutmak zorunda kaldı. Özgürlük... tehlikenin hafif kenarı... sıcaklık ve gücün acelesi... Asla doyamayacaktı. Çarpışmadan hemen önce doğruldu ve düzleşti, kanatları akıntıyı yakaladı. Yumuşak bir iniş yaptı, ayakları çoktan harekete geçmişti.

Bir adım, iki, üç, derken ormanın bir mil içine girmişti. Hızlı olduğu için değil -gerçi öyleydi- ama annesinin ve gördüğü diğer Gönderilmişlerin yapamadığı bir şeyi yapabiliyordu. Sadece bir düşünceyle bir yerden başka bir yere hareket edebiliyordu.

Bu yeteneğini birkaç ay önce keşfetmişti. İlk başta sadece bir, sonra iki metre çırpabiliyordu ama her gün öncekinden biraz daha uzağa gitmeyi başarıyordu. Tek yapması gereken duygularını sakinleştirmek ve konsantre olmaktı.

Sonunda, kuralları çiğneyip saraydan ayrıldığı son seferde bulduğu kır çiçeklerinin olduğu yere ulaştı. Yerden en güzelini kopardı, yaprakları lavantanın mükemmel tonundaydı ve ona annesinin gözlerini hatırlatıyordu. Burnuna götürüp kokladı. Hindistan cevizinin ağır sulandıran aroması üzerine yapıştı ve sırtışı geri döndü.

Cornelia buketi nereden aldığını sorarsa, ona doğruyu söyleyecekti. Kendini bir cezadan kurtarmak için bile yalan söylemeyi reddediyordu. Sadece diğer Gönderilmişler başka bir varlığın yalan söylediğini anlayabildiği için değil - onun aksine - aynı zamanda yalanlar iblislerin dili olduğu için ve iblisler de neredeyse babası kadar kötü olduğu için.

Annesi Koldo'nun dürüstlüğünü takdir ederdi. Kesinlikle.

Elleri nemli yeşil sapsarla dolu, ormandan dışarı fırladı ve atmosfere sıçradı, daha da yükseğe çıktı, tüyleri rüzgarda uçuştı, sırtındaki kaslar en keyifli şekilde gerildi. Yukarı ve aşağı

Kanatları süzüldü. Balkona inip kapı aralığından bakarken kalbi göğsünde gümbürdedi. Annesinden hiçbir iz yoktu.

Rahat bir nefes alarak odaya girdi. Cornelia'nın en sevdiği eski, kurumuş çiçek vazosunu boşalttı, sonra yenilerini ekledi ve sapsarı suladı. Köşedeki yerine döndü, bacaklarını kavuşturdu ve beklemeye başladı.

Saatler geçti. Daha fazla saat geçti.

Menteşeler gıcırdayarak kapının açıldığını haber verdiğinde göz kapakları ağırlaşmış, gözleri zımpara kâğıdı gibi kurumuş ve kaşınmaya başlamıştı ama yine de uyanık kalmayı başarmıştı ve şimdi hevesle dikkat kesilmişti.

Yumuşak bir ayak sesi. Bir duraklama.

"Ne yaptın sen?" diye haykırdı annesi. Dönerek yatak odasının her santimini inceledi.

"Senin için daha iyi hale getirdim." Sev beni. Lütfen.

Keskin bir nefes alıp verdikten sonra tepindi, tam önünde durdu ve nefretle aşağıya baktı. "Bu ne cüret! Ben eşyalarımı olduğu gibi severim."

Hayal kırıklığı neredeyse onu ezecekti, göğsüne öyle ağır bir şekilde yerleşmişti ki. Onu bir kez daha hayal kırıklığına uğratmıştı. "Özür dilerim."

"Ambrosia'yı nereden buldun?" Konuşurken bile bakışları balkona açılan çift kapıya kaydı. "Uçtun, değil mi?"

"Evet" demeden önce sadece bir an tereddüt etti.

İlk başta hiçbir tepki vermedi. Sonra kararlı bir hareketle omuzlarını dikleştirdi. "Bana itaatsizlik edip hiçbir sonuçla karşılaşmayacağını mı sanıyorsun? Öyle mi sanıyorsun?"

"Hayır. Ben sadece-"

"Yalancı!" diye bağırıldı. Avuç içi adamın yanağına çarptı ve çarpmanın şiddetiyle adam duvara savruldu. "Tıpkı baban gibisin, istediğini istediğin zaman yapıyorsun, başkalarının bu konuda ne hissettiğinin önemi yok ve bu davranışına daha fazla müsamaha göstermeyeceğim."

"Özür dilerim," diye tekrarladı titreyerek.

"İnan bana, olacaksın." Kolundan tuttu ve onu ayağa kaldırdı. Adam karşı koymadı ve kadının onu yatağa yüzüstü yatırıp el ve ayak bileklerini direklere bağlamasına izin verdi.

Bir kırbaç daha, diye düşündü, onun göstermeyeceği merhamet için yalvarmasına izin vermeyerek. Canını yakacaktı ama iyileşecekti. Bunu kesinlikle biliyordu. Bunun gibi binlerce ceza daha almıştı ama hep iyileşmişti. En azından fiziksel olarak. İçten içe, kalbi yıllarca kanayacaktı.

Annesi normalde kullandığı kırbacı görmezden gelerek duvardan bir kılıç seçti.

Onu öldürecek miydi?

Sonunda Koldo çekiştirdi ve büktü ama kurtulmak için savaşacak kadar güçlü değildi. "Özür dilerim. Gerçekten çok üzgünüm. Bir daha asla odanı temizlemeyeceğim, söz veriyorum. Bir daha asla bırakmayacağım."

"Sence sorun bu mu? Seni aptal çocuk. Gerçek şu ki, seni serbest bırakamam. Babanın iğrenç kanı seni lekelemiş." Gözlerindeki ateş yüz hatlarının geri kalanına yayılmış, vahşi, çılgın bir ifade yaratmıştı. "Seyahat etme kabiliyetini kısıtlayarak dünyaya bir iyilik yapmış olacağım."

Hayır. Hayır! "Yapma, anne. Lütfen, yapma." Kanatlarını kaybedemezdi. Kaybedemezdi. Ölmeyi tercih ederdi. "Lütfen."

"Sana bana o iğrenç isimle hitap etmemeni söylemiştim!" diye bağırdı.

Panik, kanında küçük buz kristallerinin oluşmasına neden oldu. "Bir daha asla yapmayacağım, söz veriyorum. Sadece... lütfen, bunu yapma. Lütfen."

"Yapmalıyım."

"Bacaklarımı alabilirsin. Sadece bacaklarımı al!"

"Ve seni hayatının geri kalanında bana bağımlı mı yapacağım?"

Hayır." Yavaş bir sırtış dudaklarının kenarlarını kaldırdı.

"Bunu uzun zaman önce yapmalıydım."

Bir saniye sonra saldırdı.

Koldo çığlık attı, çığlık attı ve çığlık attı... sesi kesilene ve gücü tükenene kadar. Ta ki kendi

güzel kanatları yerdeydi, tüyleri artık kanıyla ıslanmıştı.

Ta ki gözlerini kapatıp ölüm için dua edene kadar. "İşte, şimdi. Sus. Bitti," dedi neredeyse nazikçe. "Sen hak etmediğiniz bir şeyi kaybettiniz."

Bu kesinlikle bir rüyaydı. Annesi o kadar zalim değildi. Kimse bu kadar zalim olamazdı.

Yumuşak, sıcak dudaklar gözyaşı lekeli yanağına bastırdı ve yasemin ve hanımeli kokusu hindistan cevizinden geriye kalanları gölgede bıraktı. "Senden sonsuza dek nefret edeceğim Koldo," diye fısıldadı kulağına. "Bunu değiştirmek için yapabileceğin hiçbir şey yok."

Hayır, rüya değil.

Gerçeklik. Onun yeni gerçekliği.

Annesi zalimden çok daha kötüydü.

"Değiştirmek istemiyorum," dedi çenesi titreyerek. Artık değil.

Kadından çınlayan bir kahkaha kaçtı. "Bu duyduğum öfke mi? Vay, vay. Şimdiden babana tahmin ettiğimden daha çok benziyorsun.

Belki de onunla tanışmanın zamanı gelmiştir." Bir an durakladıktan sonra ekledi: "Evet, sabah seni babanın halkına götüreceğim. Sana ne kadar iyi davrandığımı anlayacaksın - tabii hayatta kalırsan."

BİRİNCİ BÖLÜM

Karanlık bir dünyada, en küçük ışık bir işarettir.

Günümüz

KOLDO hastanenin yoğun bakım koğuşunda gizlendi. O ve yanındaki savaşçı insan gözlerinden saklanmış ve insan dokunuşundan korunmuşlardı. Doktorlar, hemşireler, ziyaretçiler ve hastalar, kendilerinininkinin yanı başındaki görünmez dünyadan tamamen habersiz bir şekilde onların arasından geçip gidiyorlardı. Bu doğal dünyayı, insan dünyasını doğurmuş olan bir ruh dünyası.

Tüm yaratılış için gerçek gerçeklik olan bir ruh dünyası.

Bir gün bu insanlar bu ifadenin gerçekte ne kadar doğru olduğunu keşfedeceklerdi. Bedenleri ölecek, ruhları yükselecek -ya da alçalacak- ve doğal dünyanın geçici, ruhani dünyanın ise ebedi olduğunu anlamaya başlayacaklardı.

Ebedi. Tıpkı Koldo'nun kızgınlığı gibi. Burada insanların arasında, yine aptalca bir görevde olmak istemiyordu ve yoldaşı Axel'den de hiç hoşlanmıyordu. Ama yeni lideri Zacharel onun meşgul olmasını, dikkatinin dağılmasını istiyordu çünkü Koldo'nun ilahi bir yasayı çiğnemenin eşiğine geldiğinden şüpheleniyordu.

Zacharel haksız değildi.

Koldo'nun babasının kampında katlandığı onca şeyden sonra... kaçtıktan ve yüzyıllar boyunca annesini aradıktan sonra, Koldo sonunda onu bulmuş ve birçok evinden birinde bir kafesin içine kilitlemişti.

Yani, evet. Koldo sallanıyordu. Ama kadına asla geri dönülmez bir zarar vermeyecekti. Tırnaklarından birini kırmak için bile kendini alçaltmazdı. Şimdilik, sadece bir şeyler öğretmeyi umuyordu.

Ona öğrettiği gibi, koşullar tarafından tuzağa düşürülmenin dehşetini. Hala ona öğrettiği gibi.

Sonra, o... Emin değildi. Artık geleceği düşünmekten hoşlanmıyordu.

Cornelia'ya duyduğu nefret yüzünden Koldo, Utanç Ordusu'na katılmıştı. Böylesine seçkin bir savunma gücü için korkunç bir isimdi ama yine de uygun bir isimdi.

Üyeler kötünün de kötüsü, kötünün de en kötüsüydü... lanetlenme tehlikesiyle karşı karşıya olan erkek ve dişi Gönderilmiş Varlıklar.

Çeşitli nedenlerle, yirmi askerin hepsi de değerli ilahi yasaları görmezden gelmişti. Sevmeleri gerekiyordu ama nefret ettiler.

Başkalarına yardım edeceklerdi ama aslında sadece zarar verdiler. İnşa etmeleri gerekiyordu ama sadece yıktılar.

Üç ay önce, üyelere kötü yollarını düzeltmeleri için bir yıl süre verilmişti, aksi takdirde yetenekleri ellerinden alınacak ve cehenneme atılacaklardı.

Koldo bunun olmasını engellemek için ne gerekiyorsa yapacaktı, hatta kendini gerçek intikamdan mahrum bırakacaktı. Bildiği tek evi kaybetmeyi reddediyordu.

Axel onu kolundan tutarak durdurdu. "Ahbap! Kızın üzerindeki et torbalarını gördün mü?"

İşte Koldo'nun Axel'le çalışmakta sorun yaşamamasının bir numaralı nedeni buydu. "Daha iğrenç olabilir miydin?" Savaşçının elinden kurtuldu, başka biriyle temas etmek hoşuna giden bir şey değildi.

"Evet," dedi Axel saygısız bir sırıtışla. "Yapabilirim. Ama birinin, adını söylemeyeceğim, K, adamım, aklını çukurdan çıkarması gerekiyor. Ben onun göğüs uçlarından bahsetmiyordum."

Koldo dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Ne o zaman?" "Merhaba. Onun iblisleri. Bak."

Bakışları sağ tarafındaki odaya kaydı. Kapı kapanma aşamasındaydı ve şimdi tıklayarak içeridekinin görünmesini engelledi. "Çok geç."

"Ancak öldüğünde çok geç olur. Hadi ama. Bunu görmelisin." Axel ileri doğru adım attı ve

Giriş.

Koldo'nun elleri yumruk şeklinde kıvrıldı ve bir duvarı yumruklama isteğiyle savaştı. Bir görevleri vardı ve dikkatlerini dağıtacak şeyler sadece insanların çektiği acıya gülen ve dinleyen herkesin kulağına fısıldayan iblislerle dolu bir yerde geçirecekleri zamanı uzatırdı.

Hayatta kalamayacağını söylediler. Hiç umut yok. Ve bu insanlar... birçoğu kuklaydı, pençeli eller iplerini çekiyordu. Karşı koymayı başaramazlarsa, ya bu hayatta ya da ölümden sonra iyi ve kötü arasındaki savaşta zayıf olacaktı. Öyle ya da böyle.

İşler böyle yürüyordu.

En Yüce Olan gökleri yönetirdi. "O" aslında Merhametli Olan, Meshedilmiş Olan ve Kudretli Olan'dan oluşan kutsal bir üçlüydü ve kralların kralıydı, O'nun sözü yasaydı. Gökyüzünde birçok yardımcı atamıştı. Germanus -ya da Koldo'nun türünden bazılarının ona verdiği isimle İlah, bir unvandan başka bir şey değildi- bu astlardan biriydi. Kral'a karşı sorumlu bir kral.

Germanus Seçkin Yedili'ye -Zacharel, Lysander, Andrian, Gabek, Shalilah, Luanne, Svana- ve bu yedilinin her biri de Gönderilmişlerden oluşan bir orduya liderlik etti. Örneğin Zacharel, Utanç Ordusu'na liderlik ediyordu.

Gönderilmiş Olanlar tıpkı meleklerle benziyorlardı ama aslında melek değillerdi. En azından dünyanın bildiği anlamda değillerdi. Evet, Gönderilmiş Olanlar kanatlıydı. Evet, kötülüğe karşı savaş açıp insanlara yardım ediyorlardı ama aslında onlar En Yüce Olan'ın evlatlıklarıydı ve yaşamları O'na bağlıydı. Güçlerinin kaynağı, varoluşlarının özü O'ydu.

İnsanlar gibi, Gönderilmiş Olanlar da bedeninin arzularıyla savaştı.

Şehvet, açgözlülük, kıskançlık, öfke, gurur, nefret ve umutsuzluğu deneyimlediler. Melekler, gerçekte, En Yüce Olan'ın hizmetkârları ve elçileriydiler. Bunların hiçbirini deneyimlemediler.

Göreve odaklan.

Koldo omurgasını dikleştirdi. Zacharel onu ve Axel'i hastanede belirli bir iblisi öldürmekle görevlendirmişti. Bu iblis

İblis, etrafındaki ruhani dünyayı bilen bir hastaya, En Yüce Olan'ın yardımını isteyen bir erkeğe eziyet etme hatasına düşmüştü.

En Yüce, isteyen herkese yardım etmeye istekli olan sevginin kişileşmiş haliydi. Bazen melekler gönderilirdi, bazen de Gönderilmiş Olanlar. Bazen de duruma ve ihtiyaç duyulan becerilere bağlı olarak ikisi birden. Bu kez Koldo ve Axel seçilmişti. Zacharel'in sesi zihinlerine fısıldayarak talimatlar verdiğinde, yakınlarda bir eğitim seansına gidiyorlardı.

Axel kapının ortasından kafasını uzattı ve "Dostum! Kaçıyorsun!"

"O odadaki kişi bizim değil-" Savaşçı sırtarak bir kez daha gözden kayboldu.

"Görevlendirme," diye bitirdi Koldo, kendinden başka kimseye söylemeden. Öfkesi daha da yoğunlaştı.

Kendini kontrol et.

Devam edip savaşıması gereken iblisle savaşabilirdi, sorun değildi ama Zacharel'in emirlerine göre ortağı olmadan ilerlememesi gerekiyordu.

Dişlerini gıcırdatarak ilerledi. Demir engeli zorlanmadan aştı, durdu ve etrafına bakındı. Oda küçüktü ve yataktaki hareketsiz sarışın kadına birden fazla makine bağlıydı. Yanında kızıl saçlı bir kadın oturmuş, rahatça sohbet ediyordu.

Kızıl saçlı kızın, arkasında duran iki iblisin, odadaki Gönderilmişleri görmemiş gibi davrandıklarından haberi yoktu.

"Ofisimdeki iki adam kimin daha hızlı koşabileceği konusunda tartışmaya başladı," dedi, "ve kısa süre sonra bahisler havada uçuşmaya başladı."

Sesi sanki duman ve hayallerle doluymuş gibi fısıltılı bir niteliğe sahipti ve Koldo'nun üzerine ılık bir bal gibi çöktü. Ve yine de, yatıştırıcı ile birlikte bir gerginlik geldi. Vücudundaki her kas sanki savaşa hazırlanıyormuş gibi düğümlendi. Böylesine narin bir insanla savaşmak mı istiyordu? Ama neden? Kimdi o?

"Sanki bir borsanın ortasında duruyormuşum gibi hissettim."

Ondan kahkahalar fıskırıyordu, öyle güzel bir kahkaha ki, saf, hiçbir şey saklanmamış. Kendisinin hiç deneyimlemediği türden.

"Öğle yemeği yerine otoparkta yarışmaya karar verdiler ve kaybeden dinlenme odası buzdolabındaki plastik kasede ne varsa onu yemek zorunda kaldı. Bir aydan uzun süredir orada duran ve artık simsiyah olan. Otoparktan çıkarken tezahüratları duydum ama kimin kazandığını göremedim."

Şimdi hüzünlü. Neden?

"Eminim Blaine'e oy verirdiniz. Boyu sadece beş-dokuz, yani senden fazla uzun değil ve çok tatlı mavi gözleri var. Görünüşünün hızıyla bir ilgisi olduğundan değil, ama seni tanıyorum ve ne olursa olsun onun kazanmasını isteyeceğini biliyorum. Sen her zaman bebek mavilerine bayılmışsındır."

Kadının sadece üst yarısını görebiliyordu ama kemik yapısının kırılğanlığına bakılırsa, ufacık bir şeydi. Yüz hatları sade, teni porselen kadar soluk ve gözleri bir kış fırtınası kadar griydi. Çilek rengi saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve uçları dirseğine kadar kıvrılıyordu.

Etrafında bir yorgunluk havası vardı ama yine de o kış gözlerinde bir ışıltı vardı.

Arkasındaki şeytanların yakında söndüreceği bir ışıltı.

Dikkatini bu çift üzerinde yoğunlaştırdı. Biri solunda, diğeri sağında duruyordu ve her ikisinin de omzunda tescilli bir el vardı. Koldo'nun boyundaydılar ve ona dipsiz çukurları hatırlatan karanlık, yavru gözleri vardı. Solak'ın alnının ortasından çıkan tek bir boynuzu ve et yerine kıpkırmızı pulları vardı. Sağdakinin kafa derisinden yükselen iki kalın boynuzu ve koyu, keçeleşmiş kürkü vardı.

İblislerin pek çok farklı türü vardı ve hepsi de farklı şekil ve boyutlardaydı. Türlerinin ilki olan düşmüş baş melek Lucifer'den viha, paura, násilí, slecht, grzech, pică ve envexa'ya kadar. Ve

Ne yazık ki, çok daha fazlası. Her biri insanlığı yok etmeye çalıştı.

-Gerekirse her seferinde bir adam.

İblis türleri arasında rütbeler vardı. Sağcı, üst düzey bir paura'ydı ve tamamen korkuyla ilgiliydi. Solak, en üst düzey grzech'ti ve tamamen hastalıkla ilgiliydi.

İblisler kendilerini insanlara bağlamayı ve fısıltılar ve hileler yoluyla onlara, paura durumunda kaygı seviyelerinin yükselmesine ve grzech durumunda bağışıklık sisteminin zayıflamasına neden olan bir toksin bulaştırmayı severdi. Ardından, iblisler ortaya çıkan panik ve üzüntüden beslenerek insanları daha da zayıflatıyor ve onları yok etmek için kolay hedefler haline getiriyordu.

Kız gerçek bir açık büfe olmalıydı. Ne kadar hastaydı?

Lefty, Axel'i görmezden gelmeye çalışmaktan vazgeçti ve etrafta dans ederken ona ters ters baktı, yüzünü tokatladı ve bazen kullanmaktan hoşlandığı taşralı çocuk aksanıyla "Sana vuruyorum, sana vuruyorum, bu konuda ne yapacaksın, ha, ha?" dedi.

Koldo varlığının her zerresiyle iblislerden nefret ederdi. Türleri ya da rütbeleri ne olursa olsun, tıpkı babasının halkı gibi hırsız, katil ve katillerdi. Arkalarında kaos ve karmaşa bırakırlardı. Mahvettiler. Ve bu çift, zorlanmadıkça kızı terk etmeyecekti - ama o zaman bile başkalarına kucak açabilirdi.

Odağını yataktaki kıza çevirdiğinde göğsü yanıyordu. Ama... bakışları buruşuk örtünün, ince hastane önlüğünün, hatta deri ve kasların arasından geçti. Gördüğü şey onu hayrete düşürdü.

Ona göre sarışın artık bir cam kadar şeffaftı ve vücuduna girmiş olan iblise bir bakış atmasına izin veriyordu. Kızıl saçlıya musallat olandan farklı bir grzech. Bu seferkinin dokunaçları sarışının zihninden kalbine doğru uzanıyor ve içindeki yaşamı emiyordu.

En Yüce Olan, Gönderilmiş Olanları zor durumlarda genellikle belirli doğaüstü yeteneklerle kutsar, örneğin

Bu X-ışını görüşüne başkalarının da dediğini duymuştu. Koldo şimdiye kadar hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Neden burası? Neden şimdi? Neden diğeri değil de bu kız?

Sorular bir saniye sonra, göz açıp kapayıncaya kadar Koldo'nun başına bunun tam olarak nasıl geldiğini öğrenmesiyle gölgede kaldı, bilgi doğrudan beynine yüklenmiş gibi görünüyordu.

Yirmi altı haftalıkken doğan sarışın ve kızıl saçlı ikizi, doğuştan sahip oldukları kalp kusurlarından kurtulmak için mücadele etmişlerdi. Çok sayıda ameliyat gerekmiş ve her ikisi de sayısız kez ölümün eşiğinden dönmüştü; her seferinde kaydedilen ilerleme boşa çıkmıştı. Yıllar boyunca ebeveynleri "Sakin olmalısın yoksa bir kalp krizi daha geçirirsin" demeyi çok sever olmuştu.

İkiliye yardım etmek için söylenmiş masum sözler - ya da öyle görünüyordu. Kelimeler insanoğlunun bildiği ya da bilmediği en güçlü kuvvetlerden biriydi. Yüce Tanrı bu dünyayı yaratmıştı.

O'nun sözleriyle. Ve O'nun suretinde yaratılmış olan insanlar, hayatlarının tüm akışını sözleriyle yönlendirebilirlerdi; ağızları bir geminin dümeni, bir atın dizgini gibiydi. Sözleriyle ürettiler. Sözleriyle yok ettiler.

Sonunda sarışın, duygularındaki en ufak bir yükselişin gerçekten de başka bir acı verici kalp krizine neden olacağına inanmaya başlamıştı ve inancıyla birlikte korku da canlanmıştı.

Korku - kıyametin başlangıcı, çünkü ilahi yasa bir kişinin korktuğu şeyin onun üzerine geleceğini belirtiyordu. Sarışının durumunda, korku onun üzerine grzech şeklinde gelmişti. Onun dikkatini çekmişti ve çok kolay bir hedef olmuştu.

İlk olarak, iblis zehirini kulağına üfledi ve yıkıcı telkinler fısıldadı.

Kalbin her an durabilir.

Oh, acı... dayanılmaz. Bunu tekrar yaşayamazsın.

Bu sefer doktorlar sizi hayata döndüremeyebilir.

İblisler insanların gözlerinin ve kulaklarının zihne, zihninde ruha açılan bir kapı olduğunu biliyordu. Bu yüzden sarışın, korkunç telkinleri zihninde sürekli yuvarlayarak eğlendirdiğinde, korku çoğaldı ve zehirli bir gerçeğe dönüştü, savunmasının parçalanmasına neden oldu, iblisin içine sızmasına, bir kale oluşturmaya ve onu içten dışa yok etmesine izin verdi.

Gerçekten de bir kalp krizi daha geçirmişti ve gerekli organ insan tıbbının onaramayacağı kadar zayıflamıştı.

En Yüce Olan, şu anki görevi olmamasına rağmen Koldo'nun ona yardım etmesini mi istiyordu? Bu ifşaat bununla mı ilgiliydi?

Kızıl saçlı kadın iç geçirerek sandalyesinde arkasına yaslandı ve Koldo'nun dikkatini yeniden ona yöneltti. Bir kez daha ruh yerine et ve kan gördü. En Yüce'nin armağanı ona kadar uzanmamıştı.

Nedenini merak edecek zamanı yoktu. Bir tarçın ve vanilya kokusu çarptı burnuna, hemen ardından da mide bulandırıcı sülfür kokusu. İblisler onunla kaldığı sürece kızın üzerinden atamayacağı bir kokuydu bu.

"Gitme vaktim geldi," dedi, sanki kasları düğümlenmiş gibi ensesini ovuşturarak. "Yarışı kimin kazandığını sana haber veririm, La La."

Şeytanın onu ağırlaştırdığından ve her hareketini takip ettiğinden haberi var mıydı?

Kendisinin de tıpkı kız kardeşi gibi iblis toksiniyle dolu olduğunu biliyor muydu? Eğer savaşırsa, aynı duruma düşeceğini, iblislerin vücuduna gireceğini biliyor muydu?

Koldo, Lefty ve Righty'yi öldürebilirdi ama yine de diğer iblisler onun ne kadar kolay bir av olduğunu anlayacak ve ona saldıracaktı. O açıkça olduğu gibi bilgisiz olarak, o tekrar teslim olur.

Uzun vadede başarılı olabilmesi için ona toksine karşı savaş açmayı öğretmesi gerekiyordu. Ama bunu yapmak için onun işbirliğine ve zamana ihtiyacı olacaktı. İşbirliği yapmayabilir

Ver. Zamanı olmayabilirdi. Ama... belki de En Yüce Olan'ın yardım etmesini istediği kişi oydu. Belki de Koldo kızıl saçlıyı sarışının kaderinden kurtaracaktı.

Her iki durumda da, ona yardım etme ya da etmeme kararı Koldo'ya aitti. Germanus ve Zacharel emir verebilirdi ama En Yüce Olan veremezdi. Bir gerçeği açıkladığında bile. Özgür iradeyi asla geçersiz kılmazdı.

"Sen de katılmak ister misin, dostum?" Axel, kızıl saçlının arkasında artık huysuzlanan iblisleri tokatlamaya devam ederek ona sordu. "Çünkü işleri bir çentik yukarı taşımak üzereyim."

"Sinir bozucunun bir tık üstü sadece sinir bozucu," dedi, içten içe öfkeleni çünkü görevi seçeceğini zaten biliyordu. Hayatta kalmak her zaman önce gelirdi.

Neden öfkeleniyordu ki? Kızın sesi hoşuna gitmişti, ne olmuş yani? Onun için kız kimdi? Hiç kimse. Onu ve geleceğini neden umursasın ki?

"Bizim bir görevimiz var," diye ekledi. "Bunu yerine getirelim."

Hemen suçluluk duygusu yükselmeye başladı. Kim olursa olsun -ya da olmasın- onu böyle kötü bir sona terk ettiği için soğuk ve duygusuzdu, değil mi? Babası da aynı seçimi yapardı. Annesi de... Onun ne yapacağından emin değildi. Hâlâ Koldo dışında herkesi seviyor gibi görünüyordu.

Axel, "Ah, hadi, hoss," dedi. "Dur ve oyna, benim sloganım bu."

"Sen gel," diye seslendi Axel'e. "Şimdi!" Fikrini değiştirmeden önce.

"Tabii, tabii." Axel iblislerin arkasına doğru ilerledi ve birinin dizlerinin arkasına tekme attı. Diğer hızla dönerek Axel'in kafasının yan tarafına etli bir yumruk indirdi ve savaşıyı uzaktaki duvara doğru fırlattı.

Koldo odaya döndüğünde kardeşlerinin önüne geçerek tam bir saldırıya geçmelerini engelledi. İblislere, "Ona bir daha dokunursanız ateş kılıcıyla olan yeteneğimi keşfedeceksiniz," dedi.

Koldo için sadakat önemliydi. Hak edilmiş ya da edilmemiş.

"Evet." Axel'in sesi üzgün ya da bitkin gelmiyordu. Sesi mutlu geliyordu. "Ne dedi?"

Koldo ona bir bakış attı, yumruklarını kaldırdığını ve bir ayağından diğerine zıpladığını gördü. Binlerce yaşında olamazdı. Olamazdı işte.

Axel'in kafasına beyzbol topu muamelesi yapan iblis, "Burada davetsiz misafir sizsiniz," dedi. Sesi kırık bir cam gibi pürüzlüydü. "Kız bizim."

Axel'i cüppesinin yakasından tutup koridordaki tek kapıya doğru fırlatırken iblisleri incitme ve sakatlama dürtüsüne karşı mücadele etti. "Birbirimizi tekrar görebilmek için dua ediyorum," dedi zebanilere.

Koldo odadan çıkarken tısladılar.

Axel yürüyüş yolunun ortasında duruyordu, siyah saçları kadınların hayallerinde gördüklerini iddia etmeyi sevdiği bir yüzün etrafında dalgalanıyordu - çünkü o da kendi yüzünde görüyordu. Elektrikli mavileri Koldo'da delikler açıyordu. "Ahbap! Kıyafetlerimi buruşturdun."

"Hoss" yerine "dude "a geri dönmüşlerdi. Belli ki savaşçının Koldo'nun duygularının ne kadar değişken olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Kızdan uzaklaştığı her adım ruh halini daha da karartıyordu. "Sana ne bundan? Biz savaşa katılacağız, gökyüzünden güncel modaları modellemeyeceğiz."

"Ama bir erkek ne olursa olsun en iyi şekilde görünmelidir." Yemek tepsileriyle dolu bir arabayı süren bir görevli Axel'in dikkatini çekti. Keyifli bir gülümsemeyle onu takip etti. "Puding kokusu alıyorum!"

Ne kadar yüce. ADD'li tek kanatlı savaşçıyla sıkışıp kaldım.

* * *

EĞLENCE VE OYUNLAR, Koldo ve Axel hedefledikleri iblise yaklaştıkları anda sona erdi. Yaratığın işkence ettiği insan yatağına bağlanmıştı ve ağzının kenarından sızan salya bir gösterge ise, uyuşturulmuştu da.

Sağında havada asılı duran bir slecht, iğrenç lanetler üstüne iğrenç lanetler fısıldıyordu.

"Gi-git buradan," diye mırıldanmayı başardı erkek. İblisi görebiliyordu ama Axel ve Koldo'yu göremiyordu. "Beni rahat bırakın!" Konuştukça daha da güçleniyordu... ama henüz yeterince güçlü değildi.

Henüz bir ayıyı öldürmeyi öğrenmemişseniz bir ejderhayı öldüremezsiniz.

Axel tek kelime etmeden ileri atılarak Koldo'yu şok etti, kanatları sırtından fırlamıştı. İblisin ona doğru bakıp soluk soluğa kalması ancak savaşçının hava cebinden iki çift ağızlı kısa kılıcı çıkarıp saldırmasıyla mümkün oldu.

Kılıçlar En Yüce Olan'ın bir armağanıydı ve her Gönderilmiş Olan'a verilen bir şeydi. Axel'in bilekleri çaprazlanarak çok etkili bir makas oluşturdu ve iblisin kafasını tek bir kalp atışı süresinde gövdesinden ayırdı. Parçalar buharlaşıp küle dönüşmeden önce yere düştü.

Koldo içten içe savaşın yükünü taşımayı bekliyordu. Bu... Bu...

Hiç adil değil.

İnsan yatağa doğru sarktı, başı yana eğildi. "Gitti," diye rahatlayarak iç geçirdi. "Gitti." Gözlerini kapadı ve muhtemelen aylardır ilk kez huzurlu bir uykuya daldı.

Axel siyah lekeli silahları hava cebine geri fırlattı. "Lanet olsun, bunu tekrar yapmak istememiştım."

Yine mi? "Daha önce bu kadar çabuk mu öldürdün?"

"Şey, evet. Daha önce her seferinde. Ama bir kez, sadece bir kez, rakibimi sadece yaralamak ve ölümcül darbeyi indirmeden önce biraz itme ve savuşturma yapmak istiyorum. Görüşürüz." Axel tavana doğru uçarak gözden kayboldu.

Adam da en az Koldo kadar dağınıktı. Axel'in Zacharel'e verilmesine şaşmamalı.

Düşmenin kıyısında ne kadar çılgınca sallanıyordu? Koldo kadar yakın mı?

Evine git.

İyi bir tavsiye ve mucizelerin mucizesi, kendi zihninden çıkmıştı. Buna kulak vermek istedi. Etti de. Ama tek bir düşünce fikrini değiştirdi. Kızıl saçlı. Onu görmek istiyordu. Kasları yeniden gerilen Koldo, sarışının hastane odasına geri döndü.

Ama kızıl saçlı çoktan gitmişti.

Önce hayal kırıklığı, ardından da yeni bir hüsrana ve öfke dalgası onu vurdu.

Güney Afrika kıyılarındaki kayalıklarda saklı evine doğru yola çıktı. Bir flaş, aksiyon deniyordu. Yüzyıllar önce babasının kampının ortasına bırakıldığından beri kendisi ve yetenekleri hakkında çok şey öğrenmişti.

Bir erkek hayatta kalmak için her şeyi yapar, evlat. Ve bunu sana kanıtlayacağım.

Babasının sözleri ve evet, Nox gerçekten de onları kanıtlamıştı.

İşte böyle, hayal kırıklığı ve öfke taşı ve kükredi. Yumruklarını tekrar tekrar duvarlara vurdu, parmak eklemlerini kıpkırmızı yaptı, kemiklerini ve taşı çatlattı. Her yumruk, yüzyıllardır süren bir öfkenin, hiç geçmeyen ruhunun derinliklerindeki bir acının ve asla iyileşmeyeceğini bildiği iltihaplı bir yaranın kanıtıydı.

O neyse oydu.

Ailesi onu nasıl yarattıysa öyleydi.

Daha fazlası olmaya çalıştı. Daha iyi olmaya çalıştı. Her seferinde, sefil bir şekilde başarısız oldu. Karanlık sürekli olarak üzerine akıyor, zaten dengesiz olan anılar ve aşındırıcı duygulardan oluşan baraja çarpıyordu. Ancak bunun gibi patlamalardan sonra yeniden inşa edebildiği bir baraj.

Nefes nefese kalana ve ter içinde kalana kadar yumruklamaya devam etti. Derisi ve kasları parçalanıp kırık kemikleri ortaya çıkana kadar. Yine de binlerce yumruk daha atabilirdi ama yapmadı. Kendini ölçülü bir hassasiyetle nefes vermeye zorladı ve bir karanlık çağlayanının onu terk ettiğini hayal etti.

Baraj yeniden güçlendirildi.

Ağrılar ve sızılar kendini belli ediyordu ama sorun değildi. Gürültü kesilmişti. Şimdilik önemli olan tek şey buydu.

Oturma odasını adımladı. Yol boyunca kirli bornozun yakasını tuttu ve elbiseyi başının üzerinden çekti. Elbiseyi yere bıraktı, rüzgâr ve çiy hiçbir engelle karşılaşmadan etrafını kırbaçlıyordu. Rüzgârı engelleyecek kapısı, doğanın şarkısını susturacak penceresi yoktu; tüm ev doğaya açıktı. Daha da iyisi, tavan, duvarlar ve zemin elementler tarafından şekillendirilmişti ve parıldayan koyu renkli kayalardan oluşan bir vitrin sunuyordu.

Aşağıdaki pürüzlü taşa çarparak akan muhteşem bir selaleye bakan çıkıntıda durdu. Çalkantılı bir denizden yükselen ağır sis tabakaları çıplak bedenini sarıyordu.

Mahremiyet ve huzur istediğinde buraya gelirdi. Etrafındaki çalkantı zihnini olduğundan daha sakin gösteriyordu. Rüzgâr, sakalının uzunluğuna ördüğü boncukları salladı.

Bir zamanlar ona yakışır bir saçı vardı. Uzun, kalın ve siyah, değerli teller boyunca karmaşık boncuk işlemleri dokunmuştu. Şimdi ise... Bir eliyle kafa derisinin pürüzsüzlüğünü ovaladı. Artık keldi, değerli saçları intikam uğruna feda edilmişti.

Şimdi babasına benziyordu.

Durduramadan, zihni onu derin, karanlık bir çukurun dibinde durduğu, binlerce tıslayan yılan iblisin balık gibi derisi yüzülmüş ayakların üzerinde süründüğü... Noel jambonu gibi dilimlenmiş bir boynun etrafında dolaştığı birçok zamandan birine geri götürdü.

Yılanlar yılanlara çok benzerdi ve sürekli olarak dişlerini ona batırmışlar, her tarafını sarmışlar, damarlarına zehir akıtmışlardı. Ama tüm bunlara rağmen tamamen hareketsiz kalmış, güçlü durmuş, inlemeyi bile reddetmişti. Babası, sergilediği her zayıflık belirtisi için bir parmağını keseceğine söz vermişti. Ve parmakları bittiğinde

ellerini, ayaklarını, kollarını ve bacaklarını kaybedeceği söylenmişti.

O zamanlar henüz tam olgunluğa erişmemişti - kanatlarının tekrar büyümemesinin nedeni buydu - ve uzuvlarını yenileyemeyecekti. Hayatı boyunca acı çekecekti ve o-

Bu çirkin anıyı ait olduğu yere, zihninin gerisine gönderdi. Yani babası ona on bir yıl boyunca işkence etmişti. Ne olmuş yani? Gönderilmişler tarafından kurtarılmış ve daha sonra kendisi de bir ordunun parçası olmuştu. şu anda içinde bulunduğu orduya değil ama artık ölmüş olan Ivar'ın komuta ettiği farklı bir orduya. O zamanlar Ivar, Seçkinlerin en iyisiydi ve onun komutası altında olmak bir onurdu.

Yine de, az önce sergilediğine çok benzeyen bir öfke nöbetiyle Koldo bu fırsatı tepmiş, Ivar'ı adamlarının önünde alt etmişti.

Pişmanlık hâlâ peşini bırakmıyordu. Böylesine takdire şayan bir adama karşı bu kadar saygısızlık...

Koldo ordudan atılmış ve kendi başına bırakılmıştı. -Bir süreliğine. Bu zamanı babasının kampına dönüp herkesi ve her şeyi yok etmek için kullanmıştı.

Hayatının en güzel günüydü.

Yukarı uzandı ve üstündeki kayayı kavradı. şimdi, bir zamanlar sadece Buz olarak bilinen bir adam tarafından yönetilen bu yeni ordunun bir parçasıyım. Yarın, Zacharel'in onun için başka bir görevi olacaktı, beceri seviyesinin çok altında bir görev. Koldo bunu biliyordu, çünkü lideri onu son üç haftadır her gün dışarı göndermiş, göksel bir yasayı çiğneyip başına yargı getirmesine zaman tanımamıştı. En azından sözde.

Koldo yalan söyleyebilirdi.

Koldo çalabilirdi.

Koldo öldürebilirdi.

Onların türünün yapmaması gereken başka şeyler de yapabilirdi. Ama yapmazdı.

Neyse ki Axel ile eşleştirilmek konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Zacharel her yeni görev için ona yeni bir ortak atamayı severdi, muhtemelen onu dengesiz tutmak için.

Maalesef işe yarıyordu.

Yine de parlak bir ışık olduğunu fark etti. Wichita, Kansas'taki hastaneden gelen kız. Kızıl saçlı olan. Hâlâ onu görmek istiyordu.

Elbette hatırladığı kadar ufak tefek değildi. Tek bildiği, bir dansçının uzun ve kıvrak bacaklarına sahip olduğuydu.

Elbette saçları çilek renginde değildi. Ateş motoru kırmızısı ya da sıradan bir koyu sarı olmalıydı. Elbette ses tonunun saflığını hayal etmişti. Kesinlikle.

Doğruldu, beklentisi diğer her şeyi gölgede bırakıyordu. O bilmek zorundaydı, arzusu içinde yaşayan bir varlıktı. Ama önce onu avlaması gerekiyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

KOLDO gecenin geri kalanını yaşayan her insan hakkında tutulan göksel arşivleri karıştırarak geçirdi ve sarışın ile kızıl saçlı hakkında birkaç ilginç bilgi öğrendi. Komadaki kız Laila Lane, gözlemlemek istediği diğer kız ise Nicola Lane'di. Nicola'nın iki dakika büyük olmasıyla birlikte yirmi üç yaşında ikizdiler ve evlenmemişlerdi.

Çok genç. Çok genç.

İkisi de birbirinin aynısıydı. Laila'nın saçlarının sarı olmasının tek nedeni "benzersiz" olmak umuduyla saçlarını ağartmış olmasıydı. Kızların başka ailesi yoktu ve sadece birbirlerine güveniyorlardı. Anne ve babaları beş yıl önce bir araba kazasında ölmüştü.

Koldo kütüphaneden çıktı ve Laila'nın hastane odasına gitti. Nicola bir kez daha ortalıkta görünmüyordu. Ama endişelenmemişti. Dedikoducu hemşirelerin söylediğine göre, her gün geliyormuş. Sadece beklemesi gerekiyordu.

Yatağın kenarına doğru yürüdü. Bu kez, En Yüce'nin yeteneği devrede değildi, bu yüzden baktığında derisinin altında saklanan iblis yerine sarışını gördü.

Görüntü de neredeyse o kadar kötüydü.

Saçları kuru, ince ve keçeleşmişti. Gözlerinin altında morluklar vardı ve dudakları çatlamıştı. Cildi ciddi şekilde sararmış, karaciğeri belli ki iflas etmişti.

Daha fazla dayanamazdı.

Yaşam Suyu en hasarlı insan etini bile onarabilen güçlü bir sıvıydı ve onu kurtarabilecek tek şeydi. Ayrıca onu iblisten de kurtaracaktı. Ama onun düşünceleri, sözleri ve eylemleri bu suyun başarısını etkileyecekti.

Grzech ona geri dönebilir ve onu tekrar zehirlemeye çalışabilirdi. Yani, Koldo onu Su ile beslese bile.

kötülüğün güçleriyle savaşmak ve sonra gerçekten savaşmak. Her türlü savaşa girmeye istekli miydi?

Olabilir. Belki de değildir. Her iki durumda da Koldo acı çekmeye ve fedakârlık yapmaya istekli değildi ve Yaşam Nehri'nin kıyısına yaklaşmak için bile bunu yapmak zorunda kalacaktı. Birincisi, kırbaçlanacaktı. İkincisi, kendisi için değerli olan bir şeyden vazgeçmek zorunda kalacaktı. Geçen sefer saçından vazgeçmişti. Ve bundan sonra nelerden vazgeçmesinin isteneceğini kimse bilemezdi. Parlama yeteneğinden mi? Tutsak annesinden mi?

Asla!

Bu uygulama En Yüce Olan tarafından yaratılmamıştı ve O'nun tarafından desteklenmiyordu bile. Ancak Germanus, kararlılıklarının derinliğini kanıtlamanın bir yolu olarak "başlangıçtan beri kendi türleriyle birlikte olan bir geleneği" sona erdirmeyi reddetti. Böylece bir kez daha özgür irade galip geldi ve uygulama her yıl devam etti. Koldo bundan başka bir yol göremiyordu.

Odanın tek kapısı aniden açıldı ve Nicola içeri adım attı. Koldo doğruldu ve hatta onu görünce gerildi. Kaşlarını çatı. Vücudu sadece savaştan önce bu şekilde tepki vermişti. Bu neden onunla birlikte oluyordu?

En azından onun orada olduğunu bilmiyordu. O ruhani âlemdeydi, kadın ise doğal âlemde, bu yüzden onun bakışlarından korunuyordu.

Onu aşağıdan yukarıya, sonra tekrar aşağıya baktı - çok daha yavaşça. Çilek bukleleri bir kez daha atkuyruğu şeklindeydi ve kalın uzunluğu bir omzunun üzerinden sarkıyordu.

Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve yanaklarının rengi yükselmişti. Dudakları çiğnendiği için şişmişti. Dışarıdaki sığağa rağmen, yakaları sıkıca bir araya getirilmiş, yıpranmış pembe bir kazak omuzlarını örtüyordu.

Tıpkı onun hatırladığı gibi, küçücük bir tüyden ibaretti, gövdesi yürek burkacak kadar narindi. Adam onun üzerinde yükseliyordu ve bileğinin tek bir hareketiyle onu kolayca ikiye bölebilirdi.

Ona asla dokunamam, dedi kendi kendine.

Nedense içindeki gerilim daha da arttı.

Aynı iblisler onun arkasında nöbet tutuyor, peşinden ayrılmıyordu. Koldo'yu gördüler ve ağız dolusu karanlık küfürler savurdular.

"Neden buradasın?"

"Ne kazanmayı umuyorsunuz?"

Onları görmezden geldi ve onlar da belki bu ikinci seferde de uzaklaşacağını umarak ona aynısını yapmaya karar verdiler.

"Hey, La La," dedi usulca. "Ben Co Co. Durumunun kötüye gittiğini duydum."

Sözcükler kalın, acımasız bir kabukla kaplanmıştı ama yine de sesi adamın üzerinde geziniyordu. Bir tüy gıdıklaması. Kadife bir okşayış. Bu tuhaf hislerin tadını çıkarıyor, hatta... hoşuna mı gidiyordu?

Nicola yatağın yanındaki en küçük sandalyeyi itti ve ağırlığının altında zorlandı. İblisler ona kıs kıs güldü. Öfkelenen Koldo ona doğru bir adım attı, ona yardım etmek niyetindeydi ama hemen kendini hareketsiz kalmaya zorladı. Şimdi kendini göstermenin zamanı değildi. Onu korkutabilirdi.

İblisler onun yarım kalan hareketini yakaladı ve ona kaşlarını çattı. Onu görmezden gelmek için çok fazla.

"Burada hoş karşılanmıyorsun Koldo," dedi Lefty.

Konuşmaya davet edilen bir iblise yanıt vermek. Konuşma yalanları davet ediyordu. Koldo o kadar aptal değildi. Ama yaratığın adını bilmesine şaşırmamıştı. Koldo'nun yüzyıllar boyunca öldürdüğü şeytanlarla birlikte tüm yeraltı dünyası onu tanıyordu.

Righty, "Gitmenizi sağlayabiliriz," diye ilan etti.

İyi. Aptallık etti. "Deneyebilirsiniz." dedi. Ne olursa olsun, başarısız olacaktı.

Nicola uzandı ve kız kardeşinin elini nazikçe okşadı. "Oh, sana söylemiş miydim? Blaine yarışı kazandı."

Monitörler sürekli bip sesi çıkarıyor, komadaki kız hiç hareket etmiyor, hiç seğirmiyordu.

Nicola iç geçirerek koltuğuna oturdu ve iş gününün zorluklarını anlatmaya başladı.

Koldo bu kez ona yardım etmeye karar verdi. Başlangıç olarak, onun kendisini dinlemesini sağlamak için bir şeyler yapması gerekecekti,

ve söylediklerine göre hareket etti.

Bundan kurtulmasının tek yolu buydu.

Ve belki de bu onun da tek çıkış yoluuydu. Onu kurtararak, sonunda bir tür kefarete bulabilirdi.

Kefaret. Bu kelime zihninde yankılanıyordu. Bu bazen arzuladığı bir şeydi ama hak ettiği bir şey değildi. Bazen gözlerini kapattığında, neden olduğu acı dolu çığlıkları hâlâ duyabiliyordu... kurbanlarının korkusunun dikenlerini hâlâ hissedebiliyordu.

Yumruklarını sıkarak kendini toparladı. Bunu yapabiliirdi. O da yapabiliirdi.

"İyileşeceksin, La La," diye aniden açıkladı, sanki onun düşüncelerinden umut çıkarıyormuş gibi. "İyileşmek zorundasın. Başka bir şeye izin vermeyeceğim. Ben ablanım ve sana ne dersem onu yapmak zorundasın. Başka hiçbir şey kabul edilemez."

Bakışları Koldo'ya kilitlenen Righty eğildi ve kulağına fısıldadı. Zehir saçmak.

Yanaklarının rengi soldu.

Solak omzunu sıktı ve sanki enerjisinin bir kısmı buhar olup uçmuş gibi öne doğru yığıldı.

Zaferden bahsetmeyi bıraktı ve gününü tartışmaya geri döndü.

Koldo ensesini ovuşturdu. Az önce olanlar, muhtemelen her zaman sürdürdüğü hayatın en iyi örneğiydi; kendini ayağa kaldırıyor ama tekrar yere seriliyordu.

Artık yok.

Vücudu yeniden gerildi, savaşa hazırlanıyordu. Ama bu, Nicola odaya ilk girdiğinde hissettiklerinden farklıydı. Ne bir beklenti ne de bir heyecan vardı. Sadece düşmanını yerle bir etmek istiyordu.

Elini uzattı ve ateşten bir kılıç çağırdı - her Gönderilmiş Kişi'nin En Yüce'den aldığı bir başka hediye. Her zaman kullanmaya hakkı vardı.

Righty ve Lefty, sırtlarından fırlayan budaklı kanatlarıyla dikkat kesildiler.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Righty neşeli bir gülümsemeyle sordu. Yaratığın kafasındaki boynuzlar büyüdü... büyüdü... korkunç fildişi kulelere dönüştü. Dudaklarının arasından uzanan dişler çenesini aştı. "Yürüyüp gideceksin ama parçalara ayrılacaksın."

Aynı grotesk dönüşüm Lefty'yi de ele geçirdi, pullarının altında küçük ateş kıvılcımları parladı.

Koldo cevap verme zahmetine girmedi. Sadece ileri fırladı, bıçağı havada kavis çizdi. İki iblis birbirinden ayrılarak zarar görmeden uzaklaştı. Hareketi bekliyordu ve yere inerken sağa doğru dönerek alçaldı. Alevler Righty'nin kalçasına sıçradı.

İblis acıdan homurdandı, yanık saç kokusu odayı dolduruyordu.

Koldo ayağa fırladı, bir bacağını öne, bir bacağını arkaya atarak iki rakibine de aynı anda vurdu. Yere indiğinde yeterince toparlanmışlardı ve ona doğru atılıp yumruk atmaya başladılar. Birini engelledi ama diğerini bilerek hırpaladı, Lefty'nin kolunu kavradı ve iki bacağını da kaldıraç olarak kullanıp çizmeli ayaklarını acımasız bir çarpmayla Righty'nin boğazına savururken sıkı sıkı tuttu. Sonra Lefty'yi ters çevirdi ve yaratığın yüzüne vurmak için sırt üstü fırlattı. Kemikler çıtırdadı, aniden bir araya getirilmesi gereken bir yapboz haline geldi.

İkinci darbeden önce Lefty ayağa fırladı ve yatağın üzerine sıçradı -dişiler tamamen habersizdi- ve daha akıllıca bir yol düşünmek için duraklamadan Koldo'nun sırtına çarptı. Uzun, kalın bir kuyruk ortasına dolandı ve onu sıktı. Ucundaki kanca Koldo'nun bağırsaklarına kadar uzanıyordu.

Lefty keskin pençelerini kaldırdı, soluk borusunu kesmek niyetindeydi ama Koldo yatağın diğer tarafına doğru fırladı. Yere iner inmez öne doğru eğildi ve yaratığın kuyruğunun ucunu yakalayarak Lefty'nin tüm vücudunu sarsıp döndürdü.

Zebani hızla ilerlerken, Koldo onun arkasında parladı ve kılıcını savurdu. İblis kaçmaya çalıştı ama yeterince hızlı değildi. Ateş, pullar ve kemikle buluştu ve pullar ve kemik hemen kayboldu. İblisin kolu koptu ve yere siyah kan püskürdü.

İnsanların asla göremeyeceği kan.

Lefty uzvu yakalayıp pencereden dışarı, öğleden sonra güneşine doğru uçarken acı dolu bir feryat koptu. Gönderilmiş Olanların aksine, iblisler uzuvlarını yenileyemezdi. Yaratığın kolunun yeniden takılması gerekecekti.

Koldo içten içe bunun son savaşları olmayacağını biliyordu.

Righty küfrederek yarım daire çizdi ve budaklı kanatlarını Koldo'ya doğru savurdu. Kaçabilirdi ama bir kanadının ucunun ayak bileklerini kesmesine izin vermeyi seçti ve onları birbirine çarparak onu yere uçurdu. Yere çarptığında sakalındaki boncuklar takırdadı, ciğerlerinden hava fışkırdı. Kılıç üzerindeki hakimiyetini kaybetmiş gibi yaptı ve silah ortadan kayboldu.

Righty tam da istediği gibi dişlerini göstererek onun üzerine atladı. Koldo tüm gücüyle yumruk attı ve iblisin burnunu kırarak kıkırdak parçalarını çürüten beynine gönderdi. Sonra Koldo onun arkasında parladı ve ateş kılıcını çağırarak savurdu. İblis öne doğru fırladı ve alçakta kaldı. Ama yeterince alçakta değildi. Duman ve sülfür kokusu havayı doldurdu. Yüksek bir gümbürtü duyuldu. Yaratığın boynuzlarından biri artık yoktu.

Yüz hatları öfkeyle buruşan iblis toynaklarını zıplatarak ayağa kalktı, kırılan burnundan yüzüne siyah kan sızıyordu. Kükreyerek saldırdı. Sola, sağa dönerek Koldo savaş dansına adım attı. Righty ne zaman ve nerede hareket edeceğini biliyor, bazen yaralanmaktan kaçınmayı başarıyordu. Odanın bir ucundan diğer ucuna, duvarlardan yukarı, duvarlardan aşağı, yerde, tavanda tango yaptılar, yatağın üzerinden yuvarlandılar, Nicola kız kardeşiyle sohbet etmeye devam ederken içinden geçtiler, nefesinde en ufak bir aksama olmadı.

Koldo kılıcı bıraktı ve iblisin göğsündeki bir avuç kürkü yakaladı. Yaratığı fırlatarak

uzak duvar. Bir saniye sonra şeytan odaya geri döndü. "Kız benim," diye hırladı Righty, etrafında bir daire çizerek Onu. "Benim! Gitmesine asla izin vermeyeceğim."

"En Yüce Olan yerine Lucifer'i takip etmeye karar verdiğinde aptallık ettin ve şimdi de beni yenebileceğini düşünerek aptallık ediyorsun. Yenilginin olduğu bir yerden savaşıyorsun ve her zaman da öyle olacaksın." Uzun zaman önce, En Yüce Olan cehennemin tüm güçlerini ezmişti. Ama yaratıklar hâlâ insanlara saldırıyor, En Yüce Olan'ın sevdiklerine zarar vermeye kararlıydı.

Ve Yüce Tanrı tüm insanları severdi. Gönderilmiş Olanlar'a yaptığı gibi onları da evlat edinmek istedi.

Bir öfke tıslaması duyuldu. "Sana yenilgiyi göstereceğim!" Tam ölçekli bir saldırı başlatmak yerine, iblis bir adım geri çekildi, iki... üç. Yavaş bir sırtış dudaklarının kenarlarını kaldırdı. "Evet, sana yenilgiyi göstereceğim. Çok, çok yakında." Bununla birlikte, duvarın içinden kayboldu.

Koldo hazır bir şekilde bekledi ama iblis geri dönmedi. Hiç şüphesiz, birkaç arkadaşını işe almaya gitmişti.

Hazır olacağım.

Tek sorun, "çok, çok yakında" ifadesinin Koldo'ya hiçbir şey söylememesiydi. Onların dünyasında bir gün bin yıl kadar uzun, bin yıl da bir gün kadar kısa olabilirdi.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Nicola haykırdı. "Sanki omuzlarımdan iki kaya parçası kalktı." Konuşurken bir gülümseme tüm yüzünü aydınlattı ve onu sade halden zarif bir hale dönüştürdü. Soluk teni ışıltılı bir parlaklık kazandı, gözleri kıştan ziyade yaz rengine büründü.

Ağızındaki nem kurudu. "Oh, La La.

Bu harika!"

Harika, evet, ama yine de damarlarında toksin akıyordu. Bununla başa çıkılması gerekiyordu.

Kendini ona nazikçe göstermenin bir yolunu bulması gerekecekti ki bu daha önce hiçbir insana yapmadığı bir şeydi. Onun güvenini kazanması gerekecekti, daha önce hiç denemek istemediği bir şey. Ama ne zaman? Nasıl? Ve o nasıl tepki verecekti?

Bir yılan kadar kurnaz ama bir güvercin kadar zararsız olun,
Germanus ona anlatırdı.

Komikti ama Koldo kızla olan başarısından iblislerle olduğundan çok daha az emindi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi gün

Asansör çaldı ve çift kapı kayarak açıldı. Nicola Lane küçük muhafazanın içine adım attı ve yalnız olduğunu görünce rahatladı. O-

Yalnız olmadığını şaşkınlıkla fark etti. Oh, vay canına. Tamam. Uzak köşede, çok uzun boylu, çok kaslı bir adam gölgelerin arasından sıyrıldı. Onu bir saniyeliğine bile olsa nasıl gözden kaçırabilirdi?

Kapılar kapandı ve onu da kendisiyle birlikte içeri hapsetti. Dış görünüşe göre yargılamam. Gerçekten dış görünüşe göre yargılamam. Ama vay, vay, vay, bu adam zaman yolcusu bir Viking olmalıydı, buraya adamlarına vermek üzere modern kadınları kaçırmak için gönderilmişti - çünkü köylerindeki tüm kadınları öldürmüşlerdi.

Çok fazla televizyon izliyorum.

Kesinlikle her zaman tehlikeli bir havası vardı.

Ve artık olası bir yağmadan kaçınmak için çok geçti.

Kalbi çırpındı, çarpık atışı başının dönmesine neden oldu.

"Zemin?" diye sordu, derin sesi paramparça bir aynadan daha fazla tırtıklı kenarlarla doluydu.

"Lobi," diye cevap vermeyi başardı ve adam ilgili düğmeye bastı.

Kullandığı güç yüzünden tüm asansörün parçalanmaması bir mucizeydi.

Abartılı bir sarsıntı oldu ve araba aşağı inmeye başladı. Sabah gökyüzünün ve -kendisi için sadece bir fantezi de olabilirdi bu- gökkuşağının kokusu küçük muhafazayı dolduruyordu ve her esinti adamdan geliyordu. Bu, büyük olasılıkla, şimdiye kadar kokladığı en iyi kolonyaydı ve tıpkı

AXE reklamlarındaki bayanlar, ona doğru eğilme ve boynunu koklama dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldı.

Ve bu onun hoşuna gitmez miydi? Ne halt ettiğini öğrenmek isteyecek, paniğe kapılacak ve tıpkı Laila'nın gibi kalbi duracaktı ve... ve... şu anda güzel, değerli Laila'sını düşünmeyecekti.

Sevdiği birini daha kaybetmeyi düşünmeyecekti. Önce annesini, babasını ve kardeşini... Hayır, bunu da düşünmeyecekti. Yıkılırdı.

Ve bu lezzetli sıcaklık da Viking'den mi geliyordu? Nicola yıllar sonra ilk kez bir sıcaklıkla sarmalandığını hissetti, ilaçlarının ve zayıf kan dolaşımının neden olduğu soğuk nihayet yok olmuştu.

Adam dönüp duvara yaslandı ve yüzünü tamamen ona döndü. O anda, "çok uzun boylu, çok kaslı" tanımının onun için yeterli bir tanım olmadığına karar verdi. Şahsen ya da televizyonda gördüğü en uzun boylu, en kaslı adam daha iyi bir tanımdı ama yine de bu tanım adamın mutlak devasa büyüklüğünün özünü yakalayamamıştı. O. İri. Kocaman.

Ve tamam, evet, öldürücü ve öldürücü aurasına rağmen oldukça da güzeldi. Bronz bir teni, pırıl pırıl parlayan kel bir kafası ve üç kristal boncukla bağlanmış siyah bir sakalı vardı. Gözleri şaşırtıcı bir altın tonundaydı ve ortasında belirgin bir kemer bulunan iki kalın kaşla kaplıydı. Beyaz keten bir gömlek ve beyaz keten bir pantolon giymişti; her bir giysi su gibi akıcıydı. Ayağında bir çift savaş botu vardı.

Ve onu mikroskop altındaki bir böcek gibi incelediğini fark etti, davranışından dehşete düşmüştü. Nicola sık sık okula göğsüne bantlanmış elektrotlar ve giysilerinden dışarı çıkmış tüplerle gitmişti, bu yüzden tek bir geniş gözlü bakışın acısını biliyordu. Dikkati, ikizinin geçen yıl doğum günlerinde ona hediye ettiği ışıltılı pembe tennielere kaydı.

"Oldukça iriyim, biliyorum," dedi kadının anlayamadığı bir aksanla. En azından alınmamış gibiydi.

Yine de midesi dibe vurdu. Adam onun kendisini incelediğini fark etmişti ve şimdi de... kabalığı için onu teselli etmeye mi çalışıyordu? Ne kadar beklenmedik ve tatlı. O zaman cesur olacaktı.

Çenesini kaldırdı ve kendini onun bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Belki de inanılmaz derecede küçüğümdür," dedi espri yapmaya çalışarak.

Göz kapakları tehditkâr bir şekilde daraldı, tüm o altın rengini gizledi ve geriye sadece göz bebeklerinin siyahı kaldı. "İma yoluyla bile olsa yalan söyleme. Herhangi bir nedenle, kibar olmak için bile."

Parmakları uyuştı ve kalbi bir kez daha çırpınmaya başladı. Bakmakla bir sorunu yoktu ama şaka yapmak öldürücü bir suçtu. Bildiğim iyi oldu.

"Yalanlar kötülüğün dilidir," diye ekledi daha yumuşak bir tonda. Daha yumuşak bir ton, ama yine de yoğun.

Asansör durdu, kapılar açıldı ve kısa boylu, iri yapılı bir adam içeri bir adım attı.

İri adam, "Bir sonraki asansöre bineceksiniz," dedi.

Küçük adam anında dondu kaldı. Dudaklarını yaladı, geri çekildi. "Biliyor musun? Haklısın. Yapacağım." Döndü ve hızla uzaklaştı.

Nicola bir an için onun yolundan gitmeyi düşündü. Kibar olmak vardı, bir de akıllı olmak vardı ve bu ikisi her zaman kesişmiyordu. Viking'in onunla yalnız kalmak istemesi pek hayra alamet değildi.

Kapılar birbirine yaklaşmaya başladı. Şimdi kaçmak için bir şansı vardı.

Ama... bunu yapamadı. "Ona bağırma," diye işaret etti, neden sessiz kalmakta zorlandığından ve neden kaldığından emin değildi. "Fırsat eşitliği için bağırma birine benziyorsun."

"Ben de sana bağırmadım," dedi kaşlarını çatarak. Bir an geçti. Sanki önemli bir şeyi yeni fark etmiş gibi başını salladı. "Çok hassassın. Daha dikkatli olacağım."

Ne, onun gazabından mı korkuyordu?

Adam da kızın kendisini incelediği kadar dikkatle kızı inceledi ve kızın kıpırdanmasına neden oldu. "Beş-iki yaşındasın, değil mi?"

"Beş iki buçuk, teşekkürler." O çok önemli yarısını asla unutmadı!

"Bir kadın için oldukça makul bir boy sanırım."

"Hem de sekiz yaşında bir çocuk için," diye homurdandı. "Bildiğim kadarıyla yok," diye cevap verdi, soğukkanlı bir şekilde.

Onunla alay mı ediyordu? Yoksa bu kadar açık sözlü müydü?

Sonunda kutu tamamen durdu ve kapılar lobiye açıldı. Arkadaşı kibarca ona el salladı. Şaşkın bir gülümseme sundu, "Teşekkürler" dedi ve aceleyle dışarı çıktı - canlı olarak.

Neredeyse yalnız, diye düşündü hüznle. Düşüncelerini sıralayabilecek ve kız kardeşi geldiğinde ne yapacağına karar verebilecekti... Laila...

Bunun er ya da geç gerçekleşeceğini bilse de o kelimeyi düşünemiyordu. Laila için bir merhamet. Nicola için bir üzüntü daha. Daha kaç tanesine dayanabileceğinden ve hâlâ hayatta kalabileceğinden emin değildi.

Bu durumda olan ve kalbi gelişmemiş çoğu insan onlu yaşlarının sonlarında ölürdü. Ama o ve Laila yirmili yaşlarının başına kadar dayanmışlardı, bu başlı başına bir mucizeydi ve birlikte geçirdikleri zamandan heyecan duymalıydı. Yine de daha fazlasını istiyordu. Her ikisi için de. Laila hayatından memnun değildi ve bir insan ölmeden önce memnun olmalıydı. Değil mi?

Nicola'nın bugün bir eylem planına karar vermesi gerekiyordu. İlk kez zihni kalın bir korku ve endişe perdesiyle örtülmemişti. Ve neden insanlar ona sanki kararlı iğrenç bir canavarmış gibi bakıyorlardı?

Kendisinin değil, yanındaki adamın farkına vardı. Asansördeki dev. Nicola durdu, adam da öyle. Adam Nicola'nın etrafında manevra yapamadı, sanki Nicola'nın hafif varlığı bir şekilde onun yolunu kapatıyordu. Ellerini kalçalarına sabitleyerek ona tam olarak baktı. Adam ondan bir metre uzaklaştı ve Nicola kendini yeniden titrerken buldu.

Sıcaklık ondan geliyordu.

Tüm zamanların en siyah, en tatlı kirpiklerinin çerçevelediği altın rengi gözleri, o sert ve yuvarlanan zaman yolcusu savaşçı yüzünden beklenmedik bir şekilde ona baktı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Hayır, ama benimle kahve içebilirsin."

Hayır, demişti. Yani, ona yardım edemezdi. Dürüstlük meselesini gerçekten ciddiye alıyordu. Ve az önce... ona çıkma mı teklif etmişti? "Bunu neden yapmak isteyesin ki?" diye yüksek sesle merak etti. Ve neden sadece hayır dememişti? Bir an önce işe dönmesi gerekiyordu. Öğle yemeği saati neredeyse bitmek üzereydi.

"Eve gitmeye hazır değilim."

Ah. Randevu değil o zaman. Sadece onu Gözyaşı ve Ölüm Sarayı'na getiren her neyse ondan uzaklaşmak için can atıyordu ve ah, onu anlayabiliyordu. Ve adamın ondan romantik bir şey istememesi onu hayal kırıklığına uğratmamıştı. Gerçekten. Annesi haklıydı. Erkekler eşittir heyecan ve heyecan eşittir bir kalp krizi daha. Ve aslında, erkekleri ve heyecanı o kadar da özlememişti çünkü her zaman Laila vardı. Ama Laila... Laila...

Çenesi titrerken "Kahve kulağa harika geliyor," diye mırıldandı.

Belli ki onun da dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı. Planlama bekleyebilirdi. İş de öyle. Kendini bu acıma çukurundan çıkarmak daha önemliydi. "Uzak koridorda küçük bir dükkân var."

Adam onun yanına geldi ve tüm o lezzetli sıcaklık geri döndü. Vites yükseltiler, birkaç bakış daha kazandılar ve hatta biraz fısıldaştılar. İnsanlar aralarındaki boyut farkına şaşırması olmalıydı ve Nicola onları suçlayamazdı. Nicola'nın başının tepesi adamın devasa omuzlarına ulaşamadı.

"Peki, adın ne?" diye sordu. "Koldo."

Soğuk. Yabancı olmalı. "Ben Nicola." "Nicola."

Latince, 'muzaffer insanlar' anlamına geliyor."

İlk köşeyi döndüklerinde manzara değişmemişti. Tüm koridorlar aynıydı: duvarlar boyunca asılı tabelalarla beyaz ve gümüş. "Uh, az önce gizlice

Bunu benim göremediğim bir cep telefonundan mı baktınız yoksa zaten biliyor muydunuz?"

"Biliyordum."

"Neden?"

"Konuştuğumuz kelimeler önemlidir, güçlüdür ve her gün belirli kişilere yönelik isimler söylendiği için, insanlar genellikle çağrıldıkları şey haline gelirler. Kiminle uğraştığımı bilmek isterim."

Ona gelmiş geçmiş en mağlup insan olduğunu söyleyip hayallerini yıkamazdı. "Laila ne demek istiyor?"

"Karanlık güzellik."

İlginçti. Laila adildi ama sevimliydi. "Ne yapar Koldo ne demek?"

"Ünlü savaşçı."

İlk tahmin ettiği gibi bir savaşçı mıydı? Orduda olup olmadığını merak etti. "Gerçekten ünlü müsün?"

"Evet."

Tereddüt yok. Gurur yok. Zihninde, basitçe bir gerçeği ifade etmiş olmalıydı. Onun kendine güvenine hayran kalmıştı. "Peki, sen ne iş yapıyorsun, Koldo?"

"Ben ordudayım."

İşte bu!

İki köşe daha döndüler ve dükkâna ulaştılar. Adam onu boş bir masaya yönlendirdi. "Ne istersin, Nicola?"

Dudaklarında onun adı... bir kucaklaşma ve bir lanet, hepsi bir arada. Biraz rahatsız ediciydi. "Oh, yapabilirim-"

"Bana para vermeyi teklif etmeyeceksin ve beni aşağılamayacaksın," dedi ve ilk kez sesi gerçekten kırılgan geliyordu. "Şimdi, o zaman. Tekrar deneyelim. Ne istersiniz? Ben ısmarlıyorum."

Gülümsedi. Hiç kimse ona içecek bir şeyler ısmarlamak için ısrar etmemişti. Tekliflerin çoğu onun durumunu bilen iş arkadaşlarından geliyordu ve sadece göstermelikti. Hesabı kendisinin ödeyeceğini söylediği anda, karşısındaki kişi hemen kabul etti. "Bir bitki çayı lütfen. Kafeinsiz bir şey olsun. Ve çok teşekkür ederim."

Başını salladı ve onu soğukta bırakarak gitti. Adamın tezgâha yaklaşmasını izledi. Serseri kasiyerin ona hayranlıkla bakmasını izledi. Adam siparişini verip içecekleri beklerken fark etmemiş gibi görünüyordu... ve görünüşe bakılırsa kekler, çörekler ve kruvasanlar.

Ne tür bir kadın onun dikkatini çeker? diye merak etti.

Muhtemelen başka bir savaşçı tipi. Güçlü, yetenekli, her türlü istismara dayanabilecek kadar büyük kemikleri olan.

Birkaç dakika sonra geri döndü ve önüne bir ziyafet koydu, çilek, maya ve şeker kokusu yayılıyor ve ağzını sulandırıyordu. Görünüşe göre uzun zamandır bir şey yememişti çünkü Laila için endişelenmekten, daha bir çentik bile atamadığı faturaları ödemekten ve umutsuzluk denizinde boğulmamaya çalışmaktan kendini yiyip bitirmişti.

Yine de bugün farklıydı. Ne kadar üzgün olursa olsun, uzun zamandır olmadığı kadar iyi hissediyordu ve midesi gurulduyordu.

Yanakları kızarak çayını aldı ve tatlılığın tadını çıkararak yanan sıvıyı yudumladı. "Cidden, Koldo. Bu benim için çok şey ifade ediyor. Binlerce kez teşekkür etsem yetmez."

"Benim için büyük zevk, Nicola." Çok kibardı. Bu hoşuna gitmişti.

Ve beğenilenler kesinlikle beğenilmeyenlerden daha ağır basıyordu, değil mi?

"Yemekler de senin için," dedi ve bir çöreği ona doğru itti.

Gözleri şaşkınlıkla irileşti. "Hepsi mi?" "Elbette."

Elbette, demişti. Sanki bütün bir lejyon için yemek yemeye alışkınmış gibi.

"Gücünü koruyacaksın," diye ekledi. "Şu anda çok solgunsun, çok zayıfsın."

Aşağılanmamıştı. Solgun ve çelimsizdi. Nicola kruvasanlardan birini seçti, sıcak, tereyağlı bir parça kopardı.

Köşeye. "Yani... buraya birini ziyarete mi geldin?" "Evet."

Kadın dikkatle beklemesine rağmen, adam bundan fazlasını teklif etmedi. "Özür dilerim."

"Olma. Olmayacağım."

Ve... yine başka bir şey söylemedi. "Buraya sık gelir misiniz?"

"Plan bu olabilir, evet."

Sessizlik.

Çok mu konuşkan? Ama tamam, sorun değil. Buraya birbirlerini tanımak için gelmemişlerdi, değil mi? Kısa bir süreliğine de olsa hayatlarını unutmak için buradaydılar.

"Buraya çok sık gelirim." Aslında her gün.

"Belki birbirimizi tekrar görürüz." Dumanı tüten kahve fincanını elma şekeri kadar yumuşak ve kırmızı dudaklarına götürdü ve yutkundu. İfadesi hiç değişmedi, ateşli sıcaklık bir şekilde dilini eritip ağzının çatısına kaynak yapmadı.

"Belki," diye teklif etti.

Yine sessizlik.

Kızların romantik olarak ilgilenmedikleri erkeklerle ne konuşmaları gerekiyordu? Çünkü dürüst olmak gerekirse - ki bu kesinlikle onun onaylayacağı bir şeydi- bu biraz acı vericiydi. Beklediği ya da umduğu şey bu değildi.

"Burada olmadığın zamanlarda ne yapıyorsun, Nicola?" diye sordu, sonunda sohbetin dizginlerini eline alarak.

Onun çabalarıyla rahatlayan kadın koltuğunda gevşedi.

"Çalışıyorum.

Hafta içi her gün sabah ve öğleden sonra muhasebecilik yapıyorum." Kan basıncını sabit tutmayı garantileyen bir iş. Rakamları hesaplayabilir, makbuzları sıralayabilir ve herhangi birini borçtan kurtarmak için finansal bir plan tasarlayabilirdi. Kendisi hariç herkesi yani. Hâlâ ailesinin faturalarıyla uğraşıyordu ve kendisinin ve Laila'nın sağlık masrafları birikmeye devam ediyordu. "Her akşam ve hafta sonları bir organik gıda pazarında kasiyerlik yapıyorum."

"Bu işlerin hiçbiri bir çocukluk hayalinden kaynaklanmadı."

Hayır, ama hayaller ölür... ve eğer dikkatli olmazsanız, hayaletler bugünüze musallat olur. "Neden böyle düşünüyorsun?" İşini pek sevmezdi ama hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapardı.

"Oldukça gözlemciyimdir." Ve oldukça mütevazı.

"Peki, ne yapmak istiyordun?" diye sordu.

Neden ona gerçeği söylemedi? "Yaşamak istedim," dedi. Gerçekten yaşamak. "Dünyayı gezmek, uçaklardan atlamak, bir gökdelenin tepesinde dans etmek, hazine için derin deniz dalışı yapmak ve bir fili sevmek istiyordum."

Başını yana eğdi ve onun bakışlarını sabit bir şekilde karşıladı. "İlginç."

Kariyerden ziyade aktivitelerden bahsettiği için mi? Bunun bir nedeni vardı. Ne kadar yaşayacağını asla bilemeyeceği için kariyer yapmak anlamsız görünüyordu.

"Peki ya sen?" diye sordu. "Sen ne yapmak istiyordun?"

"Yapıyorum." Başka tarafa bakmayı reddetti. "Bahsettiğin şeylerin hepsini hâlâ yapabilirsin."

"Aslında, yapamam. Kalbim buna dayanamaz." Gerçeği değil de sınırlarının onu alt edeceğini kastettiğini düşünmesine izin verdi.

"Haklısın."

Bekle. "Ne?"

"Eğer kelimeler yaşam ve ölüm gücüyle, az önce kafanıza dolu bir silah doğrulttunuz."

"Sen neden bahsediyorsun? Bu çok saçma."

"İnanıldığınız şeyi konuşursunuz ve mahkum olduğunuza inanırsınız. Yıllar boyunca öğrendiğim bir şey varsa, o da inandığınız şeyin tüm hayatınızın itici gücü olduğudur."

Bir öfke kıvılcımı kalbinin hızla çarpmasına neden oldu.

"Ben gerçekliğe inanırım."

Havada küçümseyici bir el salladı. "Gerçeklik algınız çarpık."

Gerçekten mi? "Nasıl yani?"

"Gördüğünüze ve hissettiğinize inanırsınız."

"Herkes öyle değil mi?"

"Bu doğal dünyadaki her şey değişebilir. Geçicidir. Ama göremediğiniz ya da hissedemediğiniz şeyler ebedidir."

Çayını masanın üzerine çarptı. Kapaktaki delikten sıçrayan sıvı elini yaktı. "Şuna bak. Belki kafanın olduğu yere yeterince oksijen gitmiyordur ama sesin deli gibi çıkıyor."

"Ben deli değilim. İyileşebileceğini biliyorum."

İyileşmiş mi? Sanki zaten her şeyi denememiş gibi. "Bazı şeyler değiştirilemez. Ayrıca, yaptığım şeyler ya da sahip olduğum gelecek hakkında hiçbir fikrin yok."

"Düşündüğünden daha fazlasını biliyorum. Yaşamaktan o kadar korkuyorsun ki, aslında kendini öldürüyorsun."

Ağır bir sessizlik çöktü. Çivilemişti, diye düşündü. Korkunun kız kardeşinin mutluluğunu yavaş yavaş yiyip bitirmesini, varlığının her yönünü lekelemesini izlemişti. Ve hastaneye düşmeden önceki günlerde, Laila'nın sahip olduğu tek şey buydu. Bir varoluş.

Midesi her zaman ağrır, iştahını kaçırdı. Nicola çoktan o yolda ilerlemeye başlamıştı.

Laila kilo kaybetmişti ve kemikleri bile solmuş gibiydi. Nicola'ya birkaç ay daha ver.

Laila'nın saçları parlaklığını kaybetmişti. Mavi ve siyah lekeler gözlerinin altında kalıcı bir demirbaş haline gelmişti. Evet, birkaç ay daha Nicola'nın da icabına bakacaktır.

"Yolun bir yerinde umudunu yitirmişsin," dedi Koldo ve sesinde sanki kendisi de bir kayıp yaşamış gibi acımasız bir ton vardı. "Ama beni dinlersen, söylediklerimi yaparsan, kalbin ve vücudun iyileşecek ve sonunda her zaman yapmak istediğin her şeyi yapacaksın."

"Siz doktor musunuz?" diye sordu. "Bunu nereden biliyorsun? Ve benim için daha önce denenmemiş ne yapabileceğinizi düşünüyorsunuz?"

Onun sorularını duymazdan gelerek, "Selah, Nicola," dedi.

Ve böylece ortadan kayboldu, bir an oradaydı, bir an sonra yok oldu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Nicola'ya bir noktayı kanıtlamaya kararlı olan Koldo, hastaneden çıkıp West India Quay'deki yeraltı evine gitti. En büyük utancının olduğu yere.

Annesini tuttuğu yer.

Küçük, gizli mağara, insan yaşamı tarafından kirletilmemiş bir su gölünden yayılan yumuşak yeşil bir parıltıyla aydınlatılıyordu. Kelimenin tam anlamıyla canlılıkla çatırdayan taze hava onu sarmıştı.

Tıpkı Güney Afrika'daki evde olduğu gibi, burada da hiçbir mobilya, duvar süsü, dekorasyon ve herhangi bir konfor bulundurmuyordu. Diğer evden farklı olarak burada bir kafes, yemek için bir kova, su için bir kova ve bir battaniye vardı. Annesine bir yatak verebilirdi ama annesi ona hiç yatak vermemişti.

"Vay, vay," dedi. "Bakın kim dönmüş."

Ve işte oradaydı. Cornelia. Boynuz anlamına gelen bir isim. Ve o kesinlikle öyleydi. Keskin ve ölümcüldü, bir adamın kalbini delip geçebilir ve hayatı ondan çekip giderken soğukkanlılıkla uzaklaşabilirdi.

Kafesin köşesinde oturmuş, üzerinde insan eliyle ve doğal kumaştan yapılmış bir cübbe vardı. Koldo'nun göklerde yapılan cübbeyi yırtıp attıktan sonra Cornelia'ya verdiği cübbeydi bu, çünkü insanların giydiği cübbeler hem kendilerini hem de giyenleri temizleyebiliyordu. Ama Cornelia'nın herhangi bir şekilde temizlenmesini istememişti. Cornelia'nın asla temizlenemeyecek olan kiri hissetmesini istemişti.

Teni solgundu, çilleri ise tam bir tezat oluşturuyordu. Uzun saçları kırılmıştı ve şimdi kulaklarına dökülüyordu, bukleler birbirine karışmış ve diken diken olmuştu. Bu eylemi yapan o değildi. Birkaç hafta önce, bir pică sürüsü tarafından yakalanmış ve cehenneme sürüklenmişti.

Koldo'nun Zacharel'e ihanet etmesini. İhanet etmemiştir. Onun yerine onu kurtarmıştır.

Ona başka ne yapıldığı hakkında hiçbir fikri yoktu, sadece işkencenin gerçekten yapıldığını biliyordu. Onu bulduğunda ölümün kıyısında geziniyordu ve onu sağlığına kavuştururken onunla savaşmamasının tek nedeni de buydu. Şimdi, işte buradaydılar.

O, her zamanki gibi nefret dolu.

O, şok edici bir şekilde durumdan memnun değil.

Babasının hükümdarlığı altında sıkışıp kalmış bir çocukken, onu en kötü şekillerde cezalandırmayı hayal etmişti. Ve hâlâ da istiyordu. Hem de çok istiyordu. Arzu hep oradaydı, göğsünde yanıyordu. Ama yapmamıştı. Yapmayacaktı. Kendine küçük şeyler yapma izni vermişti, örneğin onu yataktan ve uygun bornozdan mahrum etmek gibi, ama başka bir şey yapmamıştı. Onun gibi değildi ve her gün bunu kanıtlıyordu. Buraya gelir, harekete geçmek için kendini zorlar ve sonra giderdi.

Bilge adamlar ayartıldıkları kapıya yaklaşmamaları gerektiğini bilirlerdi ama Koldo henüz kendini durmaya ikna edememiştir.

"Merhaba anne."

Nefesini içine çekti. "Fırsatım varken dilini ağzından kesip çıkarmalıydım." Ona bir çakıl taşı fırlattı. Taş omzundan sekti ve yere yuvarlandı.

"Tıpkı senin beni boğman gerektiği gibi. Biliyorum."

Gözleri kısıldı, uzun kirpikleri birbirine karıştı ve kâbuslarında sık sık gördüğü menekşe rengi derinlikleri gizledi. "O zamanlar şiddeti kaldıracak midem yoktu. Ama baban... Ondan daha iyisini beklerdim. Benim yapamadığımı o yapmalıydı."

"Oh, denediğinden asla şüphe etme." Birçok kez.

Koldo, Cornelia'nın onu babasının kampının üzerinden uçurup düşürdüğü günü düşündü. Ne kadar zayıf ve acı çekiyor olsa da, iniş kanatlarının acımasızca koparılmasından daha çok canını yakmıştı.

Koldo'nun daha önce hiç görmediği kadar kaslı ve yara izli, kocaman, kel bir adam ona doğru yürüdü. Cornelia seslendi, "Tanış

Oğlun Nox, birbirinizi yok edin" dedi uçup gitmeden önce.

Nox. Gece anlamına gelen bir isim.

Koldo bundan birkaç saniye sonra bayılmış, ancak geniş bir çadırın zemininde uyanmış, kel adam tepesinde dikilmiş, genişçe sırtıyor, gözleri adı gibi simsiyahtı.

"Sen benim oğlumsun, değil mi? İyiliksever bir melek tarafından büyütüldün." Annesi mi? Bir iyilik meleği mi?

"Bahse girerim doğru ve yanlış hakkında aptalca fikirlerle dolusundur," diye devam etti Nox. "Öyle değil mi evlat?"

Kelimelere konsantre olmak zor olmuştu - Koldo'nun içindeki her şey ona kaçması ve asla arkasına bakmaması için bağıırıyordu. Ama hareket edemeyecek ya da parlayamayacak kadar zayıf bir bedenin içinde sıkışıp kalmıştı. Tek yapabildiği, erkeğin gözeneklerinden çıkan ve havayı sülfürle kokulandıran ince duman kıvrımlarını izlemektir.

İşte o an, Koldo'ya çarpışmanın şiddetiyle çarpmıştı. Kel bir kafa, dipsiz gözler ve siyah duman tek bir anlama gelebilirdi. Nefas. Babası var olan en tehlikeli, en aşağılık ırktan geliyordu. İnsanlara sinsice yaklaşan, yavaşça zehirleyen, acı veren... tamamen yok eden bir ırk. Vicdanı olmayan bir ırk.

Tıpkı iblisler gibi bir ırk.

Nefalar ölüm tacirleriydi. Ruh emiciler.

Kurbanlarının yaşı hiç önemli değildi. Kurbanlarının cinsiyeti hiç önemli değildi. Acı vermek için yaşadılar. Öldürdüler. Ve bunu yaparken güldüler.

"Endişelenme," demişti adam. "Öğrenmeyi bırakabilirsin."

Nox, Koldo'nun Nefas yaşam tarzını benimsemesini istemişti ve Koldo buna direnmişti... ilk başta. Ama ne zaman kaçmaya çalışsa, parlayıp sönse, babası hemen peşine düşmüş, onu kolayca bulup geri getirmiş ve cezalandırmıştı. Bir keresinde Nox onu bağlamış ve boğazından aşağı asit dökmüştü. Ondan sonraki sefer, Nox gözlerinden birini çıkarmış ve kafesinin demirine çivilemişti, böylece kendini izlerken kendini izleyebilecekti. Koldo gözünü geri kazanmak ve tekrar yerine sokmak zorunda kalmıştı. O zamana kadar biraz

ve onu kısmen iyileştirebilmişti. Yine de görme yetisi asla eskisi gibi olmamıştı.

Acı ve nefret içinde kök salmıştı. Neden o? Neden kimse onu kurtarmamıştı? Daha ne kadar dayanmak zorunda kalacaktı?

Sonunda, savaşma isteğini kaybetmişti. Teslim olmuştu. Köyleri bastı. Babasının ve diğer askerlerin ağızlarını kurbanlarının ağızlarının üzerine yerleştirip masum ruhları emmelerine ve geriye sadece cansız kabuklar bırakmalarına yardım etti.

Bir erkek hayatta kalmak için her şeyi yapar, evlat.

Babasının verdiği derslerden sadece bir tanesini ciddiye almıştı.

Koldo artık kurtuluş noktasını geçtiğinden emindi. Daha çok savaşabilirdi. Daha çok savaşmalıydı. Ama yapmamıştı... Suçluluk duygusu her zaman üzerine binecek ve utanç her zaman onu dolduracaktı.

Çok fazla anısı vardı. Hiç geçmeyen karanlık türden. Her biri, sırf görüş alanını kapatmak için gözlerini oymak ya da çığlıkları susturmak için kulaklarını kesmek istemesine neden oluyordu.

Yıllar içinde Germanus'un dikkatini çekecek kadar büyük bir isim kazanmıştı. Bir Gönderilmişler ordusu Koldo'yu yok etmek için babasının kampına saldırmış, sırtındaki yaraları görmüş ve yanlışlıkla onun Nefas olmadığını düşünmüştü, çünkü Nefas kanat çıkaramazdı ve Koldo'nun da bir zamanlar kanatları olduğu belliydi. Bu yüzden askerler onun yerine onu yakalamışlar.

Bu onun yeni hayatının başlangıcı olmuştu.

Germanus -adı "kardeş" anlamına geliyordu- kökenine rağmen onu öldürebilirdi ve muhtemelen öldürmeliydi de. Koldo vahşiydi. Hırlıyor, küfrediyor ve kendisine yaklaşan herkese saldırıyordu. Yaptığı onca şeyden, öldürdüğü onca insandan sonra kendini affetmesi ve "iyiliksever" bir yaklaşım benimsemesi mi gerekiyordu?

İmkansız!

Ama Germanus yüzeyden daha derine bakmış, Koldo'nun gözlerindeki utancı ve suçluluğu görmüştü. O zamanlar bile ham ve yoğun duygular.

Gönderilmişlerin kralı sonraki birkaç yılını Koldo'yu öfkesinden vazgeçirmeye çalışarak, böylesine hasarlı bir geçmişe sahip genç bir erkeği rahatlatmak için elinden geleni yaparak, Koldo'nun doğru şekilde savaşmak için eğitilmesini, uyuyacak güvenli ve rahat bir yeri olmasını ve her zaman düzgün bir yemek yemesini sağlayarak geçirdi.

Bu, Koldo'nun gerçek ilgi ve şefkati ilk kez tatmasıydı ve kısa süre içinde Germanus'u sevmeye başlamıştı; onu korumak için hâlâ ölebilirdi.

Kafesin etrafında dolanırken annesine "Neden Nox'la çiftleştin?" diye sordu.

"Neden olmasın? O çok güzel bir adamdı."

Koldo, bazı kadınların böylesine tehlikeli bir erkeği çekici bulacağını tahmin ediyordu. Kel kafasına ve ölü gözlerine rağmen, Koldo'nun şimdiye kadar gördüklerinden çok daha güzel bir yüzü vardı. Yüz hatlarının saflığı, çoğu varlığın ancak hayal edebileceği bir ışıltı.

"Onu evcilleştirmeyi mi umuyordun? Onu değiştirecek kişinin sen olacağını mı düşündün?"

Cornelia ayağa kalktı, bakışlarını her zaman onun üzerinde tuttu, güzel beyaz ve altın kanatlarının bulunduğu sırtına sahip olmasına asla izin vermedi. Ondan kanatlarını çıkarmasını bekliyordu. Bunu yapmakta haklıydı. Bu onun en büyük cazibelerinden biriydi.

"Kötülük değiştirilemez," dedi.

"Sana başkası için mi ihanet etti? Belki de kendi türünden biri için? Özel zevklerine daha uygun bir dişi için mi? Ya da belki de başka kadınlara yöneldi."

"Kapa çeneni."

Ama yapamadı. Gerçeğe yaklaşıyordu. Midesi bulanırken bile, "Eskiden sana gülerdi, biliyorsun. Onu sevdiğini, seninle olması, seninle kalması için ona yalvardığını söylerdi. O gittiğinde hıçkıra hıçkıra ağladığını söylerdi. Dedin ki-"

"Kapa çeneni, kapa çeneni, kapa çeneni!" diye bağırarak Koldo'nun durduğu parmaklıklara doğru koştu. O kadar büyük bir güçle sarsıldı ki, güçlendirilmiş metalin sabit kalmasına şaşırdı.

Tepkisinin vahşiliği onu memnun etmeliydi. Ne de olsa ondan hep istediği buydu. Öfke, hayal kırıklığı. Çaresizlik. Yıllardır hissettiklerini yansıtıyordu. Ama hastalık daha da şiddetlendi. Bunu bir kadına nasıl yapabilirdi? Herhangi bir kadına?

Kendi türünden birine nasıl zarar verebilir?

Adamın botlarına tükürdü. "Senden nefret ediyorum. Senden o kadar nefret ediyorum ki nefes alamıyorum. Senden o kadar nefret ediyorum ki, seni seviyormuş gibi yapmak ya da sana davranış şeklim için üzgün olduğumu söylemektense bu kafeste çürümeyi tercih ederim. Üzgün değilim! Asla da olmayacağım. O zaman da iğrençtin, şimdi de iğrençsin. Öldüğün gün, sevindiğim gün olacak."

Acı ve öfke diğer duyguların kolajına katıldı, zihnindeki karanlık kalınlaştı, bir kez daha baraja çarptı. Geri çekildi, kızıdan uzaklaştı, saldırıp kızın sonunu getirmesin diye - tıpkı babası gibi olmak için. Yasemin ve hanımeli kokusu onu takip etti.

Burada bile o hor görülen kokuyu yanında taşıyordu.

Masum küçük bir çocuk böyle bir reddedilmeyi ortaya çıkaracak ne yapmıştı? Babasının kendisine davranışından dolayı Koldo'yu nasıl suçlayabilirdi?

Bunca zaman sonra Koldo'nun canı nasıl hâlâ yanabilirdi?

"Eğer ölürsem," dedi, "sebebi sen olmayacaksın. Sen çok zayıfsın. Her zaman zayıftın ve Nox da bu yüzden gitmene izin verdi."

Yine botlarına tükürdü.

Ellerini yumruk yaparak Güney Afrika'daki evine gitti. Dünyanın dört bir yanında, her biri meraklı insan gözlerinden uzakta, güvenli bir şekilde saklanmış on altı konutu vardı, ama giderek daha fazla tercih ettiği, boş zamanlarının çoğunu geçirdiği yer burası oldu.

Daha kendini göstermeden duvarlara vuruyor, parmak eklemlerindeki yeni iyileşmiş deriyi yırtıyordu. Kan sıçradı. Kemikler kırıldı.

Bu kez öfke o kadar çabuk boşalmadı.

Saatler geçmiş gibiydi ki giysilerini çıkarıyor, aceleyle kumaşları yırtıyordu. Gömlek ve

Pantolon yere düştü ve kendiliğinden bir araya geldi, yırtıklar ve yarımalar mükemmel bir bornoz oluşturdu. Çalkantılı şelaleye bakarken çıplak tenine serin su damlacıkları sıçradı.

O kadın.

Duvarın kenarını yumrukladı, havada toz ve döküntüler uçuştu. Onu her zaman bu hale, kalbi göğsünden sökölümüş, üzerinde tepinilmiş, dilimlenmiş, tekmelenmiş ve yakılarak kül edilmiş gibi hisseden bir adama indirgemişti. Ona karşı üstünlük sağlamak zorundaydı.

Aksi takdirde, onu öldürecekti.

Cornelia son nefesini verdiğinde, ruhu bedenini terk edecekti. Ama yukarı çıkmayacak, sonsuzluğun geri kalanını göklerin göklerinde En Yüce Olan'la birlikte geçirmeyecekti. O yapamazdı. Kalbinde alev alev yanan nefretle ölmek, aşağı, aşağı, aşağı gitmek demekti. Bu, hiç kimsenin, hatta Gönderilmiş Olan'ın bile yerine geçemeyeceğı ruhani bir yasaydı.

Şeytani şeyler ilahi şeylerle bir arada var olamazdı.

Birinci neden Koldo'nun kendisinin de böyle bir tehlike altında olmasıydı.

Cornelia böyle bir kaderi hak ediyordu, evet. Sonsuza kadar acı çekmeyi hak ediyordu. Ama onu erken bir mezara gönderecek kişi o olmayacaktı. Onun gibi değildi - eğer her gün kendine hatırlatması gerekiyorsa, bunu yapardı. Bundan daha fazlasını istiyordu... asla sahip olamayacağı şeyi. Cevapları. Onun sevgisini.

Absolution.

Dişlerini sıktı. Hayır, onun gibi değildi ve artık o şeyleri istemiyordu. Tek istediğı intikamın tadına varmaktı.

Bu düşünce aklına geldi ve durakladı. Onun gibi birinin Nicola gibi kırılgan bir kadına yardım etmesinin imkânı yoktu, değil mi?

Ondan uzak durması gerektiğini fark etti. Ama yapmamıştı ve artık çok geçti. Doğaüstü faaliyetlerin varlığını kanıtlamak için ondan uzaklaşmış, onu bunu kabul etmeye ve iblislerle savaşmak için ilk adımı atmaya zorlamayı ummuştu. Artık biliyordu.

Şimdi sorular soracaktı.

Eğer yanlış insanlara sorarsa, onlar da ona yanlış cevaplar verecekti.

Bir eliyle kafa derisinin pürüzsüzlüğünü ovaladı. Planına sadık kalmalıydı.

Kendi kendine, bunun o kadar da kötü bir şey olmadığını söyledi. Nicola ilgisini çekmişti. Sesi o kadar yumuşak, o kadar tatlıydı ki... bağımlılık yapıyor, kulaklarını okşuyordu. Zekâsı. Esnekliği. Cesareti. Onu kırıp geçirmişti ama Nicola ağlayıp merhamet dilememişti.

Dünyadaki kısa yaşamı boyunca başına ardı ardına felaketler gelmişti. Belki iblisler sorumluydu, belki de kusurlu dünya. Belki de ikisi birden. Sebep ne olursa olsun, onun için daha iyisini istiyordu. Kendisinin Germanus'ta bulunduğu daha iyisini.

Koldo'nun ona toksinlerle nasıl savaşacağını öğretmesi gerekiyordu. Ve bunu onu sakin tutarak yapmalıydı. Korku pauranın geride bıraktıklarını güçlendirecek, gerginlik de bağışıklık sistemini zayıflatarak grzech'in geride bıraktıklarını güçlendirecekti. Korku ve gerginlik olmadan toksinler yok olacaktı.

Umut ve neşe ile toksinler daha hızlı kaybolacaktır.

Sonuç olarak, beslediğiniz şey büyür ve aç bıraktığınız şey ölür.

Olumsuz duygularının ötesine bakabilecek ve ışığı görebilecek miydi?

Bir beklenti kıvılcımı, annesinin neden olduğu neredeyse ezici asit çağlayanını bir şekilde gölgede bıraktı. Her şeye rağmen Nicola'yı tekrar görmek, onun ortadan kaybolması hakkında ne karar verdiğini öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Kendini onu hayal ettiğine mi ikna etmişti, yoksa onun insandan başka bir şey olduğunu mu kabul etmişti?

"Beklediğim manzara bu değildi," dedi arkasından bir erkek sesi.

Hâlâ çıplak olan Koldo döndü ve Zacharel'in ordusunun ikinci komutanı Thane'le yüzleşti. Thane, özgür adam anlamına geliyordu. Ve savaşçı kesinlikle kelimenin ima ettiği her şeye sahip görünüyordu. Erkeğin cinsel iştahı çok iyi biliniyordu. O

Her gün yeni bir aşığın peşine düşüyor, işi bitenleri kirli bir mendil gibi atıyordu.

Ve yine de, bunu bilmelerine rağmen, kadınlar sanki yaratılıştta kıvırcık sarı saçları ve büyük mavi gözleri olan tek erkek oymuş gibi ona akın ediyorlardı.

"Zacharel bu sefer benden ne yapmamı istiyor?" Koldo yan tarafındaki hava cebine uzanarak başka bir cübbe çıkardı. Thane'in kanatlarına bakmamaya çalışarak cüppeyi başının üzerinden çekti. Kanatlar savaşçının geniş omuzları üzerinde yükselerek yere kadar uzanıyordu. Saf beyaz, göz kamaştırıcı altın rengiyle bölünmüştü. Deniyor ve başarısız oluyordu.

"Açıklamak yerine göstermek daha iyi olacak," dedi Thane, sesinde tuhaf bir nota vardı.

Bu pek hayra alamet değildi. "Pekala. Yolu göster."

BEŞİNCİ BÖLÜM

SONRAKİ HAFTA Nicola için bir bulanıklık içinde geçti. Her gün sabahın köründe uyanıyor, işe gidiyor, öğle yemeği saatinde kız kardeşini görmeye gidiyor, işe geri dönüyor, ikinci işine gidiyor ve gecenin ilerleyen saatlerine kadar çalışıyor, sonunda eve gidiyor, gevşemek için televizyon izliyor, sonra dört saat uyuyor ve döngü yeniden başlıyordu.

Şimdi Estellä Industries'deki masasında oturmuş, saati izliyordu. Hadi, öğlen. Buraya gel artık. Hayatında değişen tek şey düşünceleriydi. Koldo'yu aklından çıkaramıyordu. Kimdi o? Neydi o?

Adam ortadan kaybolduktan sonra kafedeki kıza, kel kafalı ve boncuk sakallı dev gibi bir adamla gerçekten konuşup konuşmadığını sormuştu. Cevap onu şaşırtmamıştı.

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Ben kör değilim. Ama siz çıkıyor musunuz yoksa o müsait mi? Çünkü numaramı peçeteye yazdım bile, istersen ona verebilirsin."

Aynı halüsinasyonu paylaşmadıkları sürece, Koldo gerçektir ve Nicola deli değildir. Ya da belki buna rağmen deliydi. Aslında peçeteyi almıştı, Koldo'nun tepkisinin ne olacağını merak ediyordu.

Ama... o neydi? Tekrar merak etti. Onunla konuştuğu son kelime olan say-la ne anlama geliyordu? Nasıl hecelendiği hakkında hiçbir fikri yoktu, bu yüzden internetten bakamamıştı. Ve adam göz açıp kapayıncaya kadar nasıl ortadan kaybolmuştu? Birden fazla kişinin görebildiği bir tür hayalet miydi?

Yaşadığı birçok ölüme yakın ve bir-iki dakikalık ölüm-ölüm deneyimiyle, ölümden sonra bir yaşam olduğunu biliyordu. Birkaç kez oraya doğru süzölmüştü. Bir keresinde bir tür varlıkla bile konuşmuştu.

Ne güzel değil mi? demişti. Soluk saçları, okyanus kadar berrak gözleri ve bir çift güzel beyaz kanadı vardı. Klasik bir film yıldızı gibi yakışıklıydı ve onu uzun bir tünelden aşağıya doğru itmeye çalışırken uzun bir bornoz giymişti. Huzur verici değil mi? Sadece eski hayatınızı bırakın ve buna sonsuza dek sahip olun.

Ona resimli kitaplarda gördüğü melekleri hatırlatmıştı, ama ses tonunda bir şey vardı... gözlerinde bir şey... Laila'ya dönmek isteyerek onunla savaşmıştı ve bir anlığına, sadece bir anlığına, onun nazik maskesi düşmüş ve parlak kırmızı gözleri, boğumlu kemikleri ve dişlerini görmüştü.

Bir canavar. Tıpkı çocukken gördüğü gibi bir canavar, terapi ve ilaçlar onu aksi yönde ikna etmeden önce. Şimdi Koldo ve canavarlar hakkında ne düşüneceğinden emin değildi ve bunu nasıl çözeceğine dair hiçbir fikri yoktu. Dışarıda aşırı bilgi yükü vardı ama hiçbir şey onu ikna edememişti.

Doğru cevap huzur getirecekti; o kadarını biliyordu. Huzur her zaman gerçeğe eşlik etmiştir.

Koldo ona söylemek zorunda kalacaktı. Eğer bir daha ortaya çıkarsa.

Ve ortaya çıkmak zorundaydı! Onun kalbini nasıl iyileştireceğini gerçekten biliyor muydu? Eğer öyleyse, Laila'nınki de iyileşebilir miydi?

Ne kadar çok merak ederse, o kadar çok umutla doluyordu. Uykuya dalabilmek ve uyanıp uyanmayacağını ya da Laila'nın hâlâ hayatta olup olmayacağını merak etmemek... Bir kardeşini daha kaybetmekten asla korkmamak. İkisi de bayılmadan Laila'nın elini tutarak bir tepeye kadar yürüyebilmek... sekebilmek, koşabilmek ve zıplayabilmek... dans edebilmek! Ah, dans edebilmek. Aşık olmak, evlenmek ve çocuk sahibi olmak. Yaşamak, gerçekten yaşamak, eskiden hayal ettikleri gibi, trajedi onları "fantezi" yerine "gerçeklikle" uğraşmaya ikna etmeden önce.

Koldo hastaneye tekrar geleceğini söylemiş ama ne zaman geleceğini söylememişti. Eğer daha fazla beklerse, sırf biraz stres atmak için ortaya çıktığında onu boğabilirdi. Her gün onu o kadar özenle arıyordu ki, hemşireler rahatlamasına yardımcı olması için bir ya da on Xanax isteyip istemediğini soruyorlardı.

Başına ne zaman iyi bir şey geldi?

Soru zihnini kurcaladı ve kaşlarını çattı. İyimser olmak sadece ezici bir hayal kırıklığına yol açacaktır. Hayır. Hayır, bu doğru değildi.

Şu anda endişelenecek bir şeye daha ihtiyacınız yok.

Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. Koldo'yla tanışmadan önce bu düşüncelerin ağırlığı altında ezilebilirdi. Kesinlikle midesi bulanır, koltuğundan hiç kalkmadan binlerce kilometre volta atar ve kolları bacakları kontrolsüzce titremeye başlayana kadar sinirleri yıpranırdı. Şimdi ise...

"Seni dinlemiyorum." Ya da kendini. Her neyse! Yıllar sonra ilk kez umudu vardı ve peşini bırakmayacaktı. Masasındaki sandalyede arkasına yaslandı. "Sözünü tutacaktır. Ortaya çıkacak ve tüm sorularıma cevap verecek."

İç karartıcı düşünceler durdu ve rahat bir nefes aldı.

Kapı çalındı.

"Siz Nicola Lane misiniz?" diye sordu sert, ısırgan bir ses.

Nicola gözlerini hızla kırıştırdı ve açık kapı aralığındaki güzel kadına odaklandı. Uzun boylu, ince yapılı ve simsiyah bukleleri olan bir kadındı. Gölgeler çikolata rengindeki gözlerini tüketiyordu. Koldo'nunkiler karamel gibi daha açık renkliydi ve- Vay canına, Nicola acıkmış olmalı.

Kadın siyah-beyaz özel dikim bir ceket, kalem etek ve siyah-beyaza boyanmış ayak tırnaklarını mükemmel bir şekilde tamamlayan mil yüksekliğinde stiletolar giymişti. Onunla ilgili her şey stil, sofistike ve soğukkanlı bir sakinlik çığılığı atıyordu. Peki, onun burada, dünyanın orta sınıf stres başkentinde ne işi vardı?

"Ben Nicola, evet."

"Tebrik ederim. Artık sizin departmanınızın bir parçasıyım."

İlk günden alaycılık. Harika. "Sen Jamila Engill misin yoksa Sirena Kegan mı?"

Kız kaşlarını çatarak, "Jamila Engill" dedi.

"Güzel isim." Jamila'nın ne demek istediğini merak etti. Koldo'nun bildiğine şüphe yoktu.

"İki yeni çalışanınız mı var?"

"Evet." Nicola, Jamila'nın tavrından yayılan soğuktan korunmak için kazağının yakalarını birbirine yaklaştırdı. Peki, tamam. Baş üstü havalandırmasından geliyordu.

"Lütfen, oturun ve birbirimizi tanıyalım."

Jamila ofise girdi ve en uzaktaki sandalyeye çöktü. Çenesi havada, ellerini kucağında birleştirdi ve bakışlarını Nicola'ya dikti, sırtı dimdikti.

Birlikte eğleneceklerdi, bunu söyleyebilirdi.

Beş gün önce, çok gergin, çok sinirli patronu ona iki muhasebeci daha işe almaya karar verdiğini söyledi. Bu şok Nicola'yı neredeyse dizlerinin üzerine çökertmişti. Aylardır yeni bir işe alım için yalvarıyordu ve her seferinde kendisine "idare etmesi" söyleniyordu.

Şu anda beş kişinin işini yapıyordu. Başlarda idare ediyordu. Laila'nın hastaneye kaldırılmasından sonra geride kalmaya başlamıştı.

"Peki... benden ne bekleniyor?" Jamila sıkıca sordu.

Nicola işletim sistemi hakkında biraz açıklama yaptı ve kişisel bilgilerini bir yabancıyla paylaşmaktan nefret etse de ekledi, "Öğrenirken mümkün olduğunca yardımcı olacağım, ama gerçek şu ki, kız kardeşim... ölüyor-" kelimeyi telaffuz etmek bile zordu "-ve o... Ofisten giderek daha fazla uzaklaşıyorum." Er ya da geç Jamila bir şekilde öğrenecekti. Telefonlar gelecek, evraklar yağacak ya da iş arkadaşları bundan bahsedecekti.

Bu şekilde, her şey en başından açıklığa kavuşmuş oldu.

Jamila onu rahatlatması gereken bir pozla arkasına yaslandı.

Bunun yerine, daha katı görünüyordu. "Özür dilerim."

İnsanlar bunu hep söylerdi. Nicola, Dürüst Koldo'nun ne diyeceğini merak ediyordu.

Onu düşünmek bile kalbinin çarpmasına neden oldu. Boğazını temizledi. "Bazen defterlerini teslim etmeyen çalışanlarla yüzleşmek zorunda kalıyoruz. Bahaneler uyduracaklardır ama sen onların peşini bırakmayacaksın."

"Bu bir sorun olmayacak."

Ne irkildi, ne de yüzü soldu.

"Güzel, o zaman iyi yapmalısın." Tabii bana öyle bakmaya devam etmezsen.

"Selam millet. Ben Sirena ve görev için rapor veriyorum."

Nicola'nın dikkati kapı aralığında duran kıza kaydı. Nicola'dan bir, belki de iki santim daha uzun olan kız, üzerine tam oturmeyen siyah bir ceket ve ona uygun bir pantolon giymiş, pembe düğmeli bir bluzla karanlığı dağıtmıştı. Saçları uzun, sarı ve bir tahta kadar düzdü. Gözleri bir oyuncak bebeğinki kadar genişti, kahverengi ve mavinin karışımıydı; boynuz çerçeveli bir çift gözlük burnunun üzerine tünemişti.

"Aman Tanrım," dedi ve kapıyı arkasından kapattı. Diğer sandalyeye doğru süzüldü ve eğildi, ardından küçük bir hediye sepeti uzattı. "Bu senin için. Seninle çalışacağım için o kadar heyecanlıydım ki bunu göstermeden edemedim."

Ne kadar tatlı. "Teşekkür ederim." Nicola ikramı gülümseyerek kabul etti. Yaseminli bir vücut yıkama suyu ve hanımeli kokulu bir losyon.

"Şu yere bir bak." Sirena etrafına bakındı. "Büyük değil ama ev gibi ve harika, değil mi?"

Ev gibi mi? Harika mı? Yakınından bile geçmiyor. Odanın düz beyaz duvarları ve griye boyanmış beton bir zemini vardı. Tek mobilya masa, Nicola'nın sandalyesi ve öndeki iki sandalyeydi. Üçünün de minderi yoktu.

Nicola ofisteki ilk birkaç ayında duvarlara ailesinin resimlerini asmıştı ama onlara her baktığında anılar aklına geliyordu.

Annesinin bağırıldığını duymuştu, "Ne yapıyorsun, böyle gülüyor musun? Her türlü heyecan senin için iyi değil. Ölmek ve beni başka bir depresyona mı sürüklemek istiyorsun?"

Babasının başını okşadığını ve "Her gece sevgili kızlarımı bir daha göremeyeceğim korkusuyla uyuyorum" dediğini hatırlıyordu.

Korktuğu başına gelmişti ama düşündüğü sebepten değil. Hayatı sarhoş bir sürücü tarafından kısa kesilmişti.

onları bir daha görmemiş.

Laila'nın resimleri ona sadece yakında kaybedeceği her şeyi hatırlatıyordu. En iyi arkadaşını, sırdaşını, amigo kızını. Onun kalbini.

"Bölmeni istediğin gibi dekore edebileceksin," dedi çenesindeki titremeyle savaşarak.

"Sabırsızlanıyorum!" Sirena'nın mutlu sesi çınladı. Jamila sanki gücenmiş gibi kaskatı kesildi.

Kapı gümbür gümbür çalındı. Karşı taraftaki kişiye içeri girmesini söyleyemeden kapı açıldı.

Dexter Turner kafasını içeri uzattı. Koyu renk saçları ve köpek yavrusu kadar tatlı kahverengi gözleri vardı.

"Hey, Nicola, merak ediyordum da-" Bakışları Jamila'ya kaydı, genişledi, Sirena'ya kaydı, daha da genişledi ve sonunda Nicola'da karar kıldı. Yutkundu. "Misafirin olduğunu bilmiyordum."

"İsterseniz gidebilirim," dedi Sirena, memnun etmeye hevesliydi. Nicola ona "Sen iyisin," dedi, kadınları rahatsız etmek istemiyordu.

henüz boşaltmadı. Dex, Nicola'ya birkaç kez çıkma teklif etmişti ama Nicola ona hep hayır demişti. Lisedeyken Laila'yla çıkmaları kendi iyilikleri için yasaklanmıştı. Sonra, ebeveynleri öldükten ve tek başlarına kaldıktan sonra, ikisi de biraz delirmiş, isteyen herkesle çıkmaya başlamışlardı.

Nicola'ya sadece beş erkek teklif etmişti. Ama daha fazlası olmadığı için de memnundu. Her randevunun her dakikasından nefret etmişti. Gerginlik ona çok fazla gelmişti, özellikle de erkeklerin her biri yaşı göz önüne alındığında onun olduğundan daha deneyimli olmasını bekledikleri için. Kekelemiş ve ardından gelen rahatsız edici sessizliklerde kıvranmıştı.

Sonuncusundan önce kustuktan ve akşam yemeği sırasında neredeyse bayıldıktan sonra, doktorları kalp atışlarını kesin olarak düzenlemenin bir yolunu bulana kadar çıkmamaya karar vermişti. Ama Laila öyle değildi. Laila ilgi altında gelişmişti.

Birkaç ay önce ciddi bir ilişkiye bile başlamıştı. Ancak ikisi kavga etmiş, kavga etmiş ve kavga etmişlerdi ve tüm bu çekişmeler vücudunu zorlamıştı. Sonunda

hastanede. Tabii ki, doktorlar ona asla ayrılamayacağını söylediğinde, adam çekip gitmiş ve bir daha geri dönmemişti.

Dex, "Seni sonra yakalarım," dedi ve kapıyı kapattı.

Birkaç vuruşluk sessizlik geçti.

"O senin mi?" Jamila sordu. "Hayır,"

dedi Nicola. "Ben bekâрім."

"Bence siz ikiniz çok sevimli bir çift olurdunuz," dedi Sirena, eli kızarmış gibi yanağında gezinirken. "Çok sevimli."

Telefon çaldı ve Nicola dikkatinin dağılmasından memnun olarak ahizeyi kaldırdı. "Nicola Lane'in ofisi."

"Bayan Lane?" Güçlü bir erkek sesi. Tanıdık.

"Evet," dedi, kalbi aniden düzensiz bir şekilde çarpmaya başlamıştı. "Ben County General'dan Dr. Carter."

Dehşeti arttı ve başının döndüğünü hissetti. "Ne oldu?"

"Korkarım iyi bir şey yok. Kız kardeşinizin durumu yine kötüye gitti. Buraya ne kadar çabuk gelebilirsin?"

* * *

Bunu hak etmek için ne yaptım ben? Koldo son altı günü Thane'le geçirmişti. Bir sonsuzluk, kesinlikle. Kesinlikle bir ceza. Thane'in iş yeri olan Çöküş'e gitmişlerdi. Bir kötülük sarayı olduğu kesindi. Etrafını saran bulut olmasa insan gözüyle görülebilecek bir saray. Ama bu şekilde olmak zorundaydı. Ruhani âlemde yalnızca En Yüce Olanlar, Gönderilmiş Olanlar, melekler ve iblisler faaliyet gösterirdi. Thane'in eğlendirdikleri gibi diğer doğaüstü yaratıklar başka türlü ziyaret edemezlerdi.

Her yer yeryüzüne doğru çok yavaş bir alçalma sürecindeydi ve günde sadece bir santim hareket ediyordu.

Düşüyor.

Tıpkı Rezalet Ordusu üyelerinin herhangi bir suistimal belirtisinde yapabilecekleri gibi. Sembolizmin en iyisi, diye düşündü. Ama sonra,

Her türlü kötölük En Yüce Olan'dan ayrılmaya neden oldu.
Kulüp sonunda cehennemi boylayacaktı.

Bunu düşünmeyeceğim.

Zacharel'in tüm orduya verdiği üç iblis öldürme görevini başarıyla tamamlamak dışında, Koldo ve arkadaşları kulüpten ayrılmamıştı.

Thane ve melek arkadaşları Xerxes ve Bjorn orada yaşıyordu ve Koldo onların Gönderilmiş Varlıklar olarak statülerini korumalarına nasıl izin verildiğinden emin değildi. Ama artık onların neden Zacharel'e verildiğini biliyordu. Her gece yeni bir kadın kullanmaktan öte, onları kızdıran herkesle acımasız bir şiddetle savaşıyorlardı ve karşılaştıkları neredeyse herkes onları kızdırıyordu.

Şimdi dördü bardaydı ve gölgeli bir köşede oturuyorlardı. Farklı ölümsüz ırklar etrafta dolaşıyor, içiyor ve dans ediyordu. Beladan hoşlanan Harpy'lerden çığlık atan Anka Kuşu'na ve aradaki her şeye kadar. Vampirler, şekil değiştirenler, Fae'ler ve sayısız diğerleri.

Yılan değiştirenler en tehlikelileri olarak görülüyordu, Anka Kuşu ise ikinci sıradaydı. Ama hepsinin üstünde olan ırk? Hiç kimsenin dikkate almadığı, çünkü herkesin bir kabustan başka bir şey değilmiş gibi davranmayı sevdiği ırk? Nefalar.

Koldo babasını kimsenin bilmemesinden çok memnundu. Daha da iyisi kimse bilmeyecekti. Yüzyıllar önce onu kamptan kurtaran Gönderilmişlerin bile onun kökeni hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Eğleniyor musun?" Thane ona sordu. "Neden buradayım?" diye sordu.

Savaşçı bir kadeh votkayı geri fırlattı. "Bunu konuşmamış mıydık? Çünkü Zacharel bir arada kalmamızı emretti ve ben sizin kulübelerinizden birinde yaşamayı reddediyorum."

Koldo'nun hayal kırıklığı seviyesi yükseldi. Artık sürekli bir bebek bakıcısı mı olacaktı? Hayır. Kesinlikle olmaz. Reddetti. Bir şeyler yapılması gerekiyordu. "Peki ya bizim

Görev mi? Bana söyleyemediğin mi? Bana göstermek zorunda olduğun?"

"Bir görev olduğunu hiç söylemedim."

Gönderilmiş Biri'ni öldürmemelisin.

"Ama sana evime gelmeni ve eğlenmeni istediğimi söyleseydim," diye devam etti Thane, "şöyle derdin..."

"Hayır." Asla.

"Bir görev olduğunu ima etmemin nedeni de buydu."

Koldo yumruğunu masaya vurdu ve yakındaki müşterilerden birkaçının "ne var ne yok" bakışlarına maruz kaldı.

Bakışları Thane'in sağında oturan Bjorn'a kaydı. "Her zaman böyle kurnaz mıdır?"

"Her zaman bu kadar meraklı mısınız?" diye rahatsız edici bir cevap verdi.

Bjorn'un koyu renk saçları ve bronzlaşmış teni, kanatlarına işleyen aynı altın rengiyle kaplıydı. Gözleri, en açık maviden en koyu yeşile kadar, pembe ve mor tonlarının da karıştığı bir gökkuşağı rengindeydi.

İsmi İskandinav dilinde ayı anlamına geliyordu. Yine mükemmel bir uyum.

Çenesi kilitlenen Koldo, Xerxes'e baktı.

Xerxes, Persçe hükümdar demek. Erkeğin uzun beyaz saçları mücevherli bir torkla geriye doğru toplanmıştı. Cildi süt rengindeydi ve her biri üçlü pürüzlü desenler halinde çaprazlama yara izleriyle kaplıydı. Etkileyiciydi, evet, ama insanın dikkatini asıl çeken gözleriydi. Parlak yakut kırmızısıydılar ve çok az kişide bulunan sonsuz bir öfkeyle parlıyorlardı.

Ben birkaç kişiden biriyim.

"Her zaman bu kadar gizemli midirler?" Koldo ona sordu. "Sen her zaman bu kadar sinir bozucu musun?"

Üç erkek de kendi gülünç zekâlarına kıkırdadı.

Koldo onların dostluklarını ya da birbirlerine karşı olan rahatlıklarını kıskanmayı reddetti. Bir iblis kalesinde tanıştıklarını, her ikisinin de tutsak olduğunu ve işkence gördüğünü duymuştu. Kendi ıstırap dolu yılları boyunca kimsesi olmamıştı ve belki de bu yüzden

yalnız yaşamayı tercih ediyordu. Sırlarını ne kadar az kişi öğrenirse, ihanete uğrama olasılığı da o kadar azalırdı.

"İçlerinden birinin seni eğlendireceğini ve beni senin yükünden kurtaracağını umarak seni pek çok güzel kadınla tanıştırdım," dedi Thane, bir votka daha içerek. "Hepsini reddettin. Neden?"

"İlgilenmiyorum."

"Hiç bir kadınla birlikte oldun mu?" Bjorn sordu.

"Hayır." Hiç arzusu yoktu. Hâlâ da yoktu. Bunun dışında... her

Buraya geldiğinden beri Zacharel, Koldo'ya Thane'den bir saatlik bir mola vermişti. Bu bir saatin ilk yarısını annesiyle geçirmiş, ona zarar verme dürtüsüne direnmiş, ikinci yarısını ise Nicola'yla birlikte gözden uzakta, onu izleyerek geçirmişti.

Hiçbir iblisin onu takip etmediğinden emin olurdu. Tüm kalbiyle, kaygısızca güldüğünde neye benzeyeceğini merak ederdi ve kanı en garip şekilde ısınırdı. Karıncalanma gibi bir sıcaklık. Neredeyse... heyecan verici. Doğal âleme adım atmaya başlar, kendini tutar ve geri çekilirdi. Ya onun varlığı kalbinin aşırı uyarılmasına neden olduysa? Ya ona zarar verirse? Ne de olsa bir katilin ellerine sahipti.

Böylece ruhlar âleminde kalmaya devam edecekti. Ama içindeki gerilim daha da artmıştı. Beklentinin uğultusu daha da güçlenmişti.

Ne yapacağı, ne düşüneceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Yine de onunla konuşmak, sonunda kendisi hakkında nasıl bir sonuca vardığını öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Yine de her şeyi nasıl başlatacaktı?

Kız kardeşin ölecek, ama kendini kurtarmana yardım edebilirim. Ben Gönderilmiş Olan'ım. Sözlerime kulak ver.

Ben soğuk, sert bir adamım. Korkunç şeyler yaptım. Ama korkma, sana zarar vermeyeceğim.

"Bakire," dedi Xerxes bir parça... kıskançlıkla? Kesinlikle hayır.

Bir kadını işaret etti. "Bunu değiştirmeliyiz."

Sakız çiğneyen sarışın bir Harpy masaya yaklaştı. Payetli bir sütyen ve tayt şort giymişti, saçları yanlardan iki mükemmel ip şeklinde örülmüştü. "N'aber çocuklar?"

"Arkadaşımıza kucak dansı yapmanı istiyoruz," dedi yaralı savaşçı. Sonra da Koldo'ya, "Bahse girerim buna karşı koyamazsın."

Bakışları Koldo'ya kaydı. Geniş yeşil gözleri ve burnuna dağılmış çilleriyle güzel bir kızdı. Çillerden hoşlanmıyordu. "Bu adamla yakınlaşmamı mı istiyorsun?" diye sordu başparmağını ona doğru uzatarak.

"Evet," diye yanıtladı Xerxes, soğukkanlılıkla.

"Soğukkanlı bir katile benziyor."

Koldo'nun durumunda, görünüş aldatıcı değildi. "Yapmak zorunda değilsin-"

"Tabii ki ona kucak dansı yapacağım!"

Bekle. Ne? "Hayır, teşekkür ederim.

İstemiyorum-"

"Whoohoo, bu eğlenceli olacak." Havayı yumrukladı.

"Yükselmeye hazır mısınız?"

"Zaten gökyüzündeyiz, tatlım," dedi Thane, açıkça bir eğlence dalgasıyla savaşıyor.

Gözlerini devirdi. "Her neyse. Ne demek istediğimi biliyordun.

Değil mi, Katil?"

"Yapmamayı tercih ederim-" diye söze başladı Koldo ama yine sözü kesildi.

"Masayı kaldırın," dedi kız ellerini birbirine sürterek. "Bu parti trenini istasyondan doğru şekilde çıkarmak istiyorum. Ve bu benim yolum, eğer birileri ne demek istediğimi anlamamışsa."

Bjorn ve Xerxes Harpy'ye itaat etmek için ayağa kalkarken Koldo burnunun kenarını sıktı. Savaşçılar daha başlayamadan o kaskatı kesildi.

Niyetleri yüzünden değil, Harpy yüzünden de değil. İçgüdülerinin cızırdadığı ve çatırdadığı derinlerde, ani bir bilme deneyimi yaşadı.

Nicola'nın başı dertteydi.

"Gitmem gerekiyor." Ayağa fırladı ve yanlışlıkla masanın yere devrilmesine neden oldu.

"Eh, bu da bir yol," diye mırıldandı kız. Zacharel'in emirlerine göre Koldo'nun yanında kalması gerekiyordu. Thane günde 23 saat çalışıyordu. Eğer itaatsizlik ederse, cezalandırılma riski vardı. Bugünkü bir saatini çoktan kullanmıştı.

"Ve sen de benimle geleceksin," dedi savaşçıya, eğer görmezden gelinirse bunun sonuçları olacağını göstermek için onu işaret ederek.

"Bekle. Şimdi mi gidiyorsun?" Harpy'nin pembe, ısıltılı dudakları baştan çıkarıcı bir somurtmaya dönüştü. "Ama daha başlamadım bile ve harika hareketlerim var. Çok esnek olduğumu söylemiş miydim?"

Thane'in bakışları Koldo'nun üzerinde yoğunlaştı. "Gitmiyoruz. Gidiyoruz ve seni asla buraya geri getirmeyeceğim."

Koldo, savaşcının da kendisi kadar kaybedecek şeyi olduğunu fark etti ve bu Koldo'ya ihtiyacı olan tüm pazarlık gücünü verdi. "Geri döneceğiz. Sana söz veriyorum. O zamana kadar takip etsen iyi olur." Thane'e nereye gideceğini bildirdi ve gözünü hastaneye çevirdi ama... Nicola orada değildi. Onun ofisine gitti. O da orada değildi. Ancak bir Gönderilmiş Kişi'nin yanı sıra tanımadığı ama tanınması gerektiğini düşündüğü bir kız gördü.

İki kadını da sorgulayacak zaman yoktu. Nicola'nın evine gitti ama kızıl saçlı kadın orada da yoktu. İkinci işi... hayır. Hastaneye döndü ve boş bir hemşire odasında belirip bilgisayarını kullandı. İyi bir karardı. Laila yeni bir odaya taşınmıştı.

Thane onun hemen önüne indi. Etrafına bakınırken kanatlarını iki yanına sıkıştırdı. "Burada ne işimiz var?"

"Siz benim işimi sonuçlandırmamı bekliyorsunuz, ben ise işimi sonuçlandırma sürecindeyim."

Başka bir şey söylemeden Laila'nın yeni odasına gitti. İşte o zaman Nicola'yı kız kardeşinin cesedinin başında hıçkıra hıçkıra ağlarken buldu.

ALTINCI BÖLÜM

KOLDO durumu hızla değerlendirdi. Laila'nın kalp monitörü hızla atıyordu. Havada keskin bir koku vardı - yaklaşan ölümün kokusu. Makineler tüm işi yapsa bile nefes alış verişinde bir hırıltı vardı - yaklaşan ölümün sesi. Ölmemiş olmasına rağmen, ruhu çoktan bedeninin yarısını terk etmişti, kendisi için seçtiği yolda yükselmek ya da alçalmak üzereydi.

Daha fazla dayanamazdı. Ruh tamamen dışarı çıktığında, beden hayatta kalamazdı.

Nicola'nın alını yatağa yaslanmıştı, çaresizliğinin yoğun gücüyle ağlarken narin omuzları titriyordu. Umutsuzluk... hem korku hem de gerginliğin bir karışımıydı ve her iki toksini de güçlendiriyordu. Yakında, hastanedeki her iblis ondan beslenmek için aç olacaktı.

"Nicola," dedi, doğal âleme adım atıp görünür hale gelerek. Bunca gündür onunla ilk kez konuşuyordu. Bir trajedi yaşanana kadar beklememesi gerektiğini fark etti.

Dikkati ona yöneldi ve kızarmış, şişmiş gözleri yüzüne dikildi. Büyük bir şaşkınlıkla, "Koldo," diye soludu. Burnu tıkalıydı, sesi artık duman ve hayal değil, cızırtılıydı. Saç telleri lekeli yanaklarına yapışmıştı. "Burada ne işin var? Beni nasıl buldun?"

Bunu nasıl ve neden yaptığından emin değilken, onun acısını hissettiğini nasıl açıklayabilirdi? Soruyu duymazdan gelerek bakışlarını Laila'ya çevirmeye zorladı. "O ölüyor."

Bir duraklama. Titreyerek, "Evet. Ağlamamalıydım. Bunun olacağını biliyordum." Nicola elleriyle yüzünü kapattı, gözyaşlarını sildi, hatta belki de gerginliği gidermeye çalıştı. "Sakin olmama ihtiyacı var. Benim de sakın olmama ihtiyacı var."

Ben de öyle.

"Ama..."

"Canın yanıyor," dedi.

"Evet." İç çekerek sandalyenin arkasına yaslandı. Bir nefes verdi, bir nefes daha aldı ve burnu sevimli bir şekilde kırıştı. "Geçen sefer harika kokuyordun. Bu sefer genelev gibi kokuyorsun."

Hakaretten utanmamıştı. Hiçbir şey onu utandırmamıştı ve utandırmayacaktı da. Aşırı ısınmıştı. Evet. Bu yüzden yanakları aniden yanıyormuş gibi hissetti. "Genelevin nasıl koktuğunu nereden biliyorsun?"

"Güzel. Bir genelevin koktuğunu varsaydığım gibi kokuyorsun.

Sigara, alkol ve birbiriyle çelişen parfümler."

"Özür dilerim." Söylediklerinin ilk kısmı nihayet içine işlemişti. Daha önce onun harika koktuğunu düşünmüştü.

Vücudu daha önce olduğu gibi gerildi. Ama acı verme dürtüsü yoktu... sadece ona dokunmak, rahatlatmak istiyordu ve - emin değildi.

Monitörden gelen bip sesi hızlandı.

Nicola parmaklarını kız kardeşinin elinin üzerinde gezdirdi, sonra durdu, sanki bu hareket ona fazla gelmiş gibi durdu.

Son ziyaretinden bu yana ne kadar güç kaybetmişti?

Miktar ne olursa olsun, cevap aynıydı. Çok fazla.

"Nesin sen?" diye sordu neredeyse dalgınca. "Bunu kendi başına çözemedin mi?"

"Hayır. Nasıl

yapabilirim?" "Birçok yolu var." "Birini söyle."

"Sakin. Hassas bir ruh."

Yorgun bir nefes verdi. "Tek bildiğim senin insan olmadığın."

"Doğru."

"Peki neden bana söylemiyorsun?"

"Bana inanır mısın?" Gönderilmiş Kişi olduğunu itiraf etseydi, belki de bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmayacaktı. Eğer melek kelimesini kullanırsa, kızın bazı beklentileri olabilirdi.

buluşamayacağını söyledi. "Bunu daha sonra tartışabiliriz. Şu anda neden kız kardeşine yardım etmiyorum?"

Hemen kelimeleri geri alabilmeyi diledi, ama aldı mı? Hayır. Onları söylemişti. Sonuçlarıyla başa çıkacaktı.

Bir kış fırtınası kadar vahşi ve çalkantılı gözler genişledi. "Nasıl?"

"Ben... ona biraz zaman kazandırabilirim. Güçlenecek ve uyanacak ama birkaç haftadan fazla yaşayacağını sanmıyorum," diye eklemek için acele etti. Toksinlerle yüzüyor olmalıydı. Sadece bu da değil, iblislere karşı hâlâ hiçbir iç ya da dış engele sahip değildi. Nasıl dikileceğini öğrenmek zorunda kalacağı bariyerler. Bariyerleri nasıl kuracağını öğrenecek zamanı olmayabilirdi.

"Birkaç hafta," diye papağan gibi tekrarlardı Nicola. "Uzun değil, biliyorum, ama-"

"Ben alacağım!" diye bağırdı, sanki fikrini değiştirmesinden korkuyormuş gibi.

Çok az şey için çok hevesli. "Ama henüz şartlarımı duymadınız."

Güzel ağzı kaşlarını çattı. "Benden bir şey mi istiyorsun?"

Birçok şey. "Kız kardeşine birkaç hafta satın alacağım ve karşılığında seni sorumluluğumdan kurtaracağım güne kadar sana söylediklerimi, söylediğim zaman yapacaksın." Onu toksinlerden kurtarmanın ve kendi başına hayatta kalabilecek kadar eğitmenin ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Bu gece haberlerinde duyduğum bir şeye benziyor. Senin seks kölen olmamı mı bekliyorsun?" Sesi skandal değil, merak doluydu.

"Hayır," diye cevap verdi kaşlarını çatarak. "Seni bu şekilde istemiyorum." İstemiyordu, değil mi? Thane'e ve diğerlerine yalan söylememişi. O bir bakireydi. Arzu aşına olduğu bir şey değildi ve onu tanıyabileceğinden de emin değildi.

Nicola'nın kız kardeşine olan sadakatine hayran olduğunu biliyordu. Kendisini onun yarısı kadar seven biri olmasını dilediğini de biliyordu. Ama onu çıplak görmek... ilgi çekiciydi, fark etti, kan

damarlarında ısınıyor, eriyor, onu kavuruyordu. Öfkeyle hiçbir ilgisi olmayan bir sıcaklık. Fokurduyor, kendini bildiği soğuk adamı yıkayıp geçiyordu.

Belki de onu bu şekilde istiyordu.

Bu fikir neredeyse onu geriye doğru tökezletiyordu. Akli karıştı. Ama... ama... ama o çok narin, çok kırılgandı. Adam onu cüceleştirmişti. Onu ezebilirdi. Neden o? Neden şimdi? Onu arzulamak mantıksızdı. Pratik değildi.

"Hayır," diye mırıldandı. Yapamazdı.

"Oh," dedi, omuzları çökmüştü. "Yani, bana söylediğinde sana itaat etmemi istiyorsun... ne?"

"Sakin olun. Huzuru kucaklayın. Neşe ekin." "Ekmek mi?"

"İnsanın ne ekerse onu biçeceğini söyleyen reddedilemez bir ruhani yasa vardır. Dolayısıyla, başkalarına neşe ekerseniz, kendiniz için de neşe biçersiniz. Şu anda neşeye ihtiyacınız var."

"Sakinlik, huzur, neşe," diye yankılandı içi boş bir sesle. Sanki adam deliymiş gibi.

Belki de öyleydi. "Evet."

"Neden bunları hissetmemi istiyorsun?"

Eğer yapmazsan toksinler birikecek ve sonunda sen de öleceksin, tıpkı kız kardeşin gibi. Bunlar pek de sakinleştirici, huzurlu, neşeli sözler değildi, bu yüzden sessiz kaldı.

"Sakal bırakmamı, boyumun uzamasını ve Sorduğunuz Şey İmkansız adlı küçük bir yapımda Koldo rolünü oynamamı tercih etmez miydiniz? Çünkü sanırım bunu yapabilirim."

Aptal insan. Hayatında ilk kez gülümsemek istedi.

"Hayır."

Çaresiz, "Kahveci kızın numarasına ne dersin? Sana onu verebilirim ve ödeşmiş oluruz."

Kahve dükkanı kızı mı? "İyileşmene yardım edebileceğimi söylediğim zamanı hatırlıyor musun?"

"Sanki unutabilirmişim gibi."

"İşte böyle."

Bir an geçti. Ona göz kırparak geçirdiği bir an. "Sakinlik, huzur, neşe," diye tekrarladı. "Bana kız kardeşimin yaşayacağını söyle

birkaç haftadan uzun sürerse, iş biter."

Sanki kız kardeşinin ne kadar yaşayacağı onun kontrolündeymiş gibi. Ama bunu bilmiyordu ve daha fazla zaman kazanmaya çalışıyordu. "Açık konuşmadığım için özür dilerim. Size en iyi teklifimi verdim. Kız kardeşiniz için yapabileceğim başka bir şey yok. Bu nedenle, şartlarım üzerinde pazarlık yapılmayacak."

"Anlamıştım ama denemek zorundaydım." Asansörde ona verdiği aynı parlak gülümsemeyi sundu ve bu sefer zihinsel bir resim yakalamak için öngörüsü vardı. En kötü gecelerde, geçmiş ayağa kalkıp onu yutmakla tehdit ettiğinde hatırlayacağı bir resim. O, dünyada karanlıktan ve acıdan daha fazlası olduğunun kanıtıydı.

"Bir anlaşmamız var mı?" diye sordu. "Anlaştık."

Başını salladı. "Pekâlâ. Doktorların onu yaşam destek ünitesinden çıkarmasına izin verme. Kısa süre sonra döneceğim."

"Ama-"

Kız cümlesini bitiremeden adam gitti. Şu anda her an önemliydi.

Hastane koridorunda volta atan Thane'e parladı ve ona nereye gittiğini söyledi. Sonra da Zacharel'in gökyüzünün alt katındaki bulutuna gitti. Kanatları yoktu ve izin beklemek için girişin dışında asılı kalamazdı, bu yüzden Zacharel ona fuayede kaldığı sürece içeri girmesi için açık bir davetiye vermişti.

"Zacharel," diye seslendi. Etrafını saran sis duvarları evin geri kalanını görmesini engelliyordu. Ama bulutlar böyle çalışırdı. Sadece siz içlerinden geçerken açılırlardı.

Komutanı sisin içinden çıktı, siyah saçları dağınıktı, cübbesi kirli, yırtık ve kanla benekliydı. Sırtından sarkan som altından kanatlarının tüylerinin bir kısmı eksikti.

Koruyucu içgüdüler yükseldi. "Sana ne oldu?" Koldo sordu. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Zacharel'in karanlık başı yana eğildi, zümrüt gözleri cam gibiydi, sanki... ağlamış gibiydi. "Şu anda yardıma ihtiyaç yok. Sen

Geri kalan G nderilmişlere ne olduğunu öğren. Çok yakında bir toplantı yapılacak ve tüm ordular orada olacak. O zamana kadar... burada ne yapıyorsun, Koldo?" Sonuncusu yorgun bir i  çekişle söylendi.

Koldo Zacharel'i sever ve ona saygı duyardı. Savaşçı gökyüzündeki en asi ordunun sorumluluğunu üstlenmişti ve adamlarının her birinin başını beladan kurtarmak için ellerini kirletmekten çekinmiyordu.

"Annabelle'e bir şişe Yaşam Suyu verdim ve kalanına ihtiyacım var."

Zacharel, "Neden istiyorsun?" demeden önce uzun bir süre ona baktı.

"Hiç kaldı mı?" diye sordu, henüz elde edilecek bir ödül olduğundan emin değilken nedenini belirtmeyi reddederek.

Sorusunu duymazdan gelen Zacharel döndü ve Koldo'ya kendisini takip etmesini işaret etti.

Sadece birkaç adım sonra bulut açıldı ve en zengin insanlar için uygun, yarısı arkalıklı, diğer yarısı açık, kadife kaplı bir kanepeye sahip bir oturma odası ortaya  ıktı. Herhangi bir Gönderilmiş Kişi ve insan eşleşmesi için idealdi. Eşleşen bir yatar koltuk ve dünyanın dört bir yanından gelen kristallerden yapılmış, karmaşık bir şekilde oyulmuş bir sehpa vardı. Uzak duvarda bir duvar halısı asılıydı ve ortasında Yunanca Mükemmel Sevgi Korkuyu Yok Eder yazıyordu.

Belli ki Annabelle dekore etmişti; Annabelle sehpanın önünde oturmuş, kitapları karıştırıyor ve bir deftere öfkeyle pasajlar yazıyordu.

"Hey, Koldo," dedi başını kaldırıp baktığında. Düz, mavi-siyah saçları ve zengin kehribar rengi gözleri vardı. Japon annesi ve Amerikalı babası onu yaratmak için kesinlikle mükemmel bir DNA karışımını paylaşmışlardı, diye düşündü, çünkü zarif özelliklerinde tek bir kusur bile yoktu. Yine de Nicola ile kıyaslanamazdı. Bu gerçek onu çok sevindirmişti. Neden?

Selamlamak için başını eğdi.

Zacharel onun arkasındaki kanepeye uzandı ve onu bacaklarının arasına aldı.  ncelik vermeyi reddederek

Koldo içindeki aciliyetle karşılarındaki koltuğa uzandı. Kanatları yoktu, bu yüzden sandalyenin arkası hareketlerine herhangi bir kısıtlama getirmiyordu.

Göğsünde beyaz bir sızı kabardı.

"Hiç kaldı mı diye sormuştunuz. Var," dedi Zacharel. "Ah, biz neden bahsediyoruz?" Annabelle sordu, kalemini düşürüyor.

"Ne kadar?" Koldo onu görmezden gelerek ısrar etti. "Tek bir damla."

Annabelle sevinçle sırıttı. "Hayat Suyu o zaman."

Bir damla. Koldo'nun planladığı şey için bu kadarı yeterliydi. "Onu sizden satın almak istiyorum." Kelimeler kırık camdan bir tünelin içinden itiliyor gibiydi. Bu sıvı için kan dökmüştü. Bunun için saçlarını kaybetmişti. Şimdi de başka bir şey mi vermesi gerekiyordu?

Annabelle pazarlığın kendi payına düşen kısmını yerine getirmişti, diye hatırlattı kendine. Koldo annesini ararken Zacharel'i cennetin dışında tutmuştu. Su onundu. Onun değildi. Yani evet, başka bir şey vermek zorundaydı.

"Yine mi, neden?" Zacharel sordu.

"Bir dişiyi kurtarmayı umuyorum." En azından kısa bir süre için. Annabelle bir parmağını çenesine vurdu.

"İnsan mı?" Başka bir şey söylemedi. Bu bilgi gerekli değildi. "Kilit altında tuttuğunuz dişi mi?" Zacharel sordu

Sıkıca.

Koldo'nun bir yerlerde kapana kısılmış bir Gönderilmiş Kişi olduğunu biliyordu çünkü Koldo haftalar önce iki dişiyi cehennemden kurtarmıştı. Annesini ve Zacharel'in askerlerinden birini. O asker yaralarının acısıyla kendini kaybetmişti ve Koldo'nun yaptıklarının farkında olmaması gerekiyordu. Ama farkındaydı. Ve tanık olduğu her şeyi Zacharel'e anlatmıştı.

Zacharel Cornelia'nın Koldo'nun annesi olduğunu bilmiyordu ve henüz Koldo'dan onu serbest bırakmasını talep etmemişti. Belki de Koldo'nun onu tekrar avlayacağını bildiği içindir. Bunun yerine onu tüm o görevlerle ve şimdi de bebek bakıcısıyla meşgul ederek daha fazla yanlış yapmasını engellemeyi umuyordu.

Bir gün Zacharel hiçbir şeyin Koldo'yu dizginleyemeyeceğini anlayabilir.

"Hayır," dedi. "Kilitlediğim değil." Yine başka bir şey söylemedi.

"O-"

"Tartışmaya açık değil."

Zacharel çenesini patlattı, astından çok fazla laf işitmiş bir komutanın resmiydi. "Thane'in yanında olman, onu izlemen gerekiyordu. Bir insan dışisiyle ne yapıyorsun?"

Yani Koldo Thane'i suç işlemekten alıkoyacaktı, tam tersi değil miydi? "Thane'e döneceğim. Sana söz veriyorum. Şimdi, Suyu bana satacak mısın, satmayacak mısın?"

Zümrüt gözler öfkeli alevlerle çatırdadı. "Hayır."

Koldo Annabelle'e baktı.

Görünüşte narin olan omuzlarını silkerek kaldırdı.

"Üzgünüm ama Zachy inatçıyken onunla tango yapmamam gerektiğini çok iyi biliyorum."

Hayır, yapmadı. Ruh hali ne olursa olsun "Zachy" ile tango yaptı. Koldo onu görmüştü ve kazandığını da görmüştü.

Dişlerini gıcırdatan Koldo ayağa fırladı. "Pekâlâ." Başka birinden Su'dan bir damla satın almaya çalışacaktı. Eğer başarısız olursa, Cennet Yüksek Konseyi'ne yaklaşmak zorunda kalırsa, bunu yapmayacağını düşündü. Kırbaçlanmaya katlanabilirdi, sorun değildi ama bir sonraki adımda ne tür bir fedakârlık isteyeceklerinden hâlâ emin değildi.

Bu yüzden ona Suyu satacak birini bulması gerekiyordu. Eğer geri dönüp anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirmezse, Nicola ona asla güvenmeyecekti. Ve eğer Nicola ona hiç güvenmezse, onu asla dinlemezdi. Onunla asla huzur bulamazdı.

Çok ihtiyacı olan neşeye asla kavuşamayacaktı. Oturma odasından dışarı çıktı.

"Koldo," diye seslendi Zacharel.

Sakinleşti, kasları gerginlikten düğümlendi. O sizin lideriniz. Ona saygı gösterin - kafasını bedeninden ayırmak hoşunuza gidecek olsa bile. Yavaşça döndü ve savaşçıyla yüzleşti. "Evet?"

"Sana satmayacağım. Ancak sana vereceğim." Zacharel elini bir hava cebine soktu ve şeffaf bir şişe çıkardı. Dibinde tek bir Su damlası yuvarlanıp parlıyordu. "Annabelle'e şişeyi verdiğin gün, bir damlasını ayrı bir kaba boşalttım ve ihtiyacın olacağı günü bekleyerek senin için sakladım. Sadece akıllıca kullanman için dua ediyorum. Bu ikinci bir şans... ve sana üçüncü bir şans vermeyeceğim."

YEDİNCİ BÖLÜM

NICOLA'NIN BAŞI DÖNÜYORDU ve bayılmak üzereydi. Sinirleri yıpranmıştı, kalbi acı içinde çarpınmakla demir gibi sert bir yumrukla sıkılmış gibi durmak arasında gidip geliyordu. Koldo gideli on altı dakika otuz iki saniye olmuştu. Bu süre zarfında doktor Laila'nın makinelerini kapatmayı umarak geri gelmişti. Onu bitirmeyi. Sonsuza dek.

Nicola böyle bir durumda nasıl sakin kalabilir, huzuru kucaklayabilir ve neşe saçabilirdi?

Daha fazla zaman istemişti ve doktor onu acele etmesi için ikna etmeye çalışmıştı.

Laila acı çekiyor.

Gitmeye hazır. Vücudu kendi başına dayanamaz ve akli çoktan gitti.

Bunu asla atlatamayacak.

Nicola onu reddetmişti.

Sonunda odadan çıkmıştı. Ama geri dönecekti. Geri döneceğini biliyordu.

Eğer Koldo zamanında dönmezse.

Laila bugün ölecek, diye düşündü ve neredeyse kusacaktı.

Baş dönmesi artmıştı ve daha uzun süre akli başında kalabilecek gücü olduğundan emin değildi. Eğer bayılırsa...

Yine Laila ölecekti.

Eğer. Eğer. Eğer. Eğer. Bu kelimedden nasıl da nefret ediyordu! O-

Koldo, sanki onun göremediği bir kapıyı açmış gibi görüş alanına girdi.

İçini bir rahatlama duygusu kapladı ve ayağa fırladı. Hatırladığı kadar iri ve güçlüydü -belki daha iri, belki daha güçlüydü- ve bir savaşçıydı. Bir çeşit orduda olduğunu söylemişti. O burada olduğu sürece Laila güvende olacaktı.

Ancak, gözlerinde acımasız bir leke vardı.

Neden acımasız?

Ona baktı, bir ipucu arıyordu. Daha öncekiyle aynı dökümlü beyaz gömlek ve pantolonu, aynı savaş botlarını giymişti, rahat, şık ve harekete hazır görünüyordu. Buraya savaşıarak geldiğini gösteren hiçbir kan lekesi yoktu.

O zaman tüm bu acımasızlık Laila içindi. "Koldo," diye mırıldandı.

Onaylarcasına başını salladı. "Endişelenmeyi bırak, Nicola." "Önce bana pazarlığın devam ettiğini söyle."

Sözcükler hızla döküldü.

Ve vay canına, böyle bir yabancıya gerçekten güvenmiş ve umut bağlamış mıydı? Böyle şüpheli kökenleri olan bir yabancıya mı?

Evet, aslında. Yapmıştı. Laila'nın hayatta kalması çok önemliydi. "Öyle," diye ona güvence verdi.

Güzeldi. Bu iyiydi. "Nerelerdeydin?" Ugh.

Suçlamaya dikkat edin. Onu kaçırtmak istemezsin.

"Burada ve orada."

Güzel bir cevapsızlık. "Peki, bunun işe yarayacağından emin misin?" "Bu" her neyse.

"Eminim canı yanacak," dedi Koldo, bir kez daha onun sorusunu duymazdan gelerek, "ve çığlık atacak, ama vücudu iyileşecek. Bundan sonra ne olacağı ona bağlı. Hâlâ devam etmemi istiyor musun?"

Nicola'nın tonları ayrıştırma ve sadece ima edilen bir varsayımı ortaya çıkarma konusunda küçük bir yeteneği vardı. Az önce Koldo'dan ne almıştı? Sonuçların bu çabaya değeceğini düşünmüyordu. Çok yazık. Değdi. Laila her şeye değerdi. Kız kardeşi ikinci bir şansı hak ediyordu. Ne kadar kısa olursa olsun.

"İstiyorum," diye yanıtladı sonunda.

"Pekâlâ." Koldo yatağa yaklaştı ve Laila'nın dudaklarını nazikçe ayırdı. Elini açtığında boş bir şişe gördü... hayır, boş değildi. Dibinde tek bir su damlası yuvarlanıyor, ışıktaki parlıyordu.

Şişeyi Laila'nın açık ağzının üzerine koydu ve durakladı. Sanki harekete geçmek için kendini zorluyormuş gibi keskin bir nefes aldı. Tereddütü Nicola'nın endişesinin artmasına neden oldu. Belki de bu

en iyi karar değildi. Belki de Koldo ile anlaşmayı kendi bencil ihtiyaçları için yapmıştı.

"Başka bir-"

Ama çok geç kalmıştı. Koldo damlacığı Laila'nın dilinin üzerine damlatmıştı.

Nicola bekledi, hemen bir şey olmasını bekliyordu. Belki de söz verdiği çığlığı. Ya da belki, mucizevi bir şekilde, bir gülümseme.

Bir dakika geçti, sonra iki ve hiçbir şey değişmedi.

Koldo derin bir iç çekti. "Bitti," dedi ve onun umut dolu bakışlarıyla karşılaştı. "Görevlerime dönmeliyim ya da yüzleşmeliyim - boş ver. Yarın sana geleceğim ve benim gözetimimde geçireceğin zaman başlayacak."

Tanışıklıkları boyunca üçüncü kez ortadan kayboldu.

"Ama-"

Yeni ilticası için ağıt yakacak ya da öfkelenecek zaman yoktu. Laila söz verdiği çığlığı attı. Neredeyse Nicola'nın kulak zarlarını patlatacak bir çığlık. Yeniden endişelenerek kız kardeşinin yanına koştu. "Laila, hayatım, neyin var? Neye ihtiyacın var?"

Kız kardeşi başka bir çığlıkla karşılık verdi.

İki hemşire odaya daldı, ikisi de boyunlarındaki stetoskopları çıkarıyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu biri.

Nicola boğuk bir sesle, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. Koldo kız kardeşini bir damla... neyle beslemişti? Su değil, artık o kadarını biliyordu. Ama tamamen delirmiş gibi görünmeden savaşıdan söz edemezdi.

Ve eğer akıl sağlığından şüphe ederlerse, Laila'yı görmesine izin vermeyeceklerdi. Laila'nın kaderi başkasının ellerinde olacaktı ve makineleri kapatmaya başkası karar verecekti.

"Geri çekil," dedi diğeri, hatta onu biraz itti.

Monitörleri kontrol ettiler ve bir makineyi yatağa yaklaştırdılar. Laila'nın tüm vücudu şiddetle sallanmaya başladı.

"O iyi olacak mı?" Eğer Koldo gerçekten kız kardeşine zarar verecek bir şey yapmış olsaydı, Nicola... O...

Yeterince kötü niyetli bir eylem yoktu.

Başka bir hemşire aceleyle içeri girdi. "Sorun nedir?"

"Onu buradan çıkarın," diye emretti diğerleri.

Nicola'ya.

Nicola odadan sürüklenirken mücadele edemeyecek kadar güçsüzdü. Hemşire hızla içeri girip kapıyı kapattı ve Nicola'yı koridorda ayakta bıraktı. Gözlerinden süzülen yaşlar yanaklarından aşağı süzülüyordu. Elini kalbinin üzerinde düzleştirdi. Çarpıntı gitmişti ama atışı çok sert, çok hızlıydı. Görüşünde siyah noktalar göz kırpmaya başladı. Kanı soğurken bile nefesi ciğerlerini yakıyordu.

Kız kardeşi içerideydi, çığlık atıyor, çığlık atıyor ve belli ki her zamankinden daha fazla acı çekiyordu. Kız kardeşi şu anda ölüyor olabilirdi ama Nicola onun yanında değildi. Sadece yabancılar vardı.

Bunu nasıl yapabildi? Daha fazlasını bilmeden nasıl bu kadar çok şeyi riske atabilirdi?

Siyah noktalar kalınlaştı. Nefesi bir derece daha ısındı ve kanındaki soğukluk buz kıvamında bir çamura dönüştü. Her an bayılacağını bilen Nicola oturmaya çalıştı. Ancak bir saniye sonra dizleri tutmadı, artık ağırlığını taşıyamıyordu ve öne doğru devrildi.

Yüzü karo zemine çarptı ve artık hiçbir şey bilmiyordu.

* * *

BİR ŞEY NICOLA'NIN GÖZ KAPAKLARINI ARALADI ve parlak bir ışık aniden karanlığı kovaladı. Küçük ayrıntılar dikkatini çekti. Şakaklarında bir zonklama, kulaklarında sürekli bir bip, bip, bip sesi ve kolunda soğuk bir akıntı vardı.

Bir ses ona seslendi ama ne dediğini anlayamadı. Önce bir gözüne, sonra diğerine daha parlak bir ışık vurdu. Başını çevirmeye çalıştı ama başı hareket edemeyecek kadar ağırdı. Uzanıp o aptal şey her neyse onu itmeye çalıştı ama kolu daha da ağırlaşmıştı.

Sanki bir arabanın direksiyonunda uyuyakalmış ve zayıflamış vücudu olduğu yere çakılmış, parçalanmış bir yığının içinde uyanmış gibi hissediyordu. Yardım henüz gelmemiştir.

"Nicola?"

Unut bunu. Yardım gelmişti.

Gözlerini hızla kırıştırdı ve sonunda odaklanmayı başardı. Üzerinde bir adam belirdi. Koyu renk saçları, koyu renk gözleri vardı ve teni simsiyahtı. Bir laboratuvar önlüğü giymişti ve boynunda bir stetoskop vardı. County General'dan Dr. Carter olduğunu fark etti. Laila'nın doktoru.

"Bayılmışsın," dedi, sesi nazikti.

"Hayır, ben-" Bayılmıştı, evet. Anı zihninde canlandı ve kendini Laila'nın odasında gördü. Koldo kız kardeşine bir damlacık bir şey vermiş, sonra ortadan kaybolmuş ve kız kardeşi çığlık atmaya başlamıştı. Bir hemşire Nicola'yı odadan dışarı itmiş ve korku onu ele geçirmişti.

Şimdi bir hastane yatağında yatıyordu, seruma bağlıydı ve kağıt inceliğinde bir önlük giyiyordu.

"Kalp atışlarınız düzenlendi," diye bilgilendirdi onu.

Umurunda değil. "Laila," dedi oturmaya çalışarak.

Dr. Carter onu nazikçe geri itti. "Yere düştüğünüzde kafatasınızı oldukça sert çarpmışsınız. Aslında beyin sarsıntısı geçirmişsiniz ve sizi günün ve gecenin geri kalanında gözetim altında tutacağız."

"Laila," diye tekrarladı, sesi sadece bir vıraklamaydı.

Dudakları yavaş bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu çok şaşırtıcı bir şey. Onu sakinleştirdiğimizde, hayati değerlerinin haftalardır olmadığı kadar güçlü olduğunu fark ettik. Biraz kan aldık ve sonuçlar bizi şaşırttı. Karaciğeri ve böbrekleri nihayet düzgün çalışıyor ve kalp atışları sabit."

"O...o..."

"Sadece yaşayabilir," diye onayladı.

İşte böyle, Nicola'nın içine herhangi bir uyuşturucu kadar güçlü, su katılmamış bir neşe doldu. Koldo'nun içine ektiği neşe. Laila iyileşiyordu! Koldo doğruyu söylemişti. O-

Nicola, ikizini kısa bir süre için kurtardığını hatırladı. Sadece kısa bir süre. Hayal kırıklığı şeritleri sevincin içinden geçiyordu. Kardeşine zaman kazandırabileceğini söylemişti, daha fazlasını değil.

Önceden, bu çok umut verici görünüyordu. Ya şimdi? Daha fazlasını istiyordu.

Zaman. Zaman. Bu sözcük zihninde bir saatin tik takları gibi yankılanıyordu. Kız kardeşinin ne kadar zamanı vardı? Koldo onun birkaç haftadan fazla yaşamayacağını söylemişti ve Nicola bu sözlerin üst katmanını kaldırıp içine baktığında, Laila'nın çok daha kısa sürede aramızdan ayrılabilceğini fark etti. Birkaç gün içinde.

Hatta yarın. Bir saat sonra.

"Onu görmek istiyorum," diye atıldı.

Dr. Carter'ın gülümsemesi genişledi ve yan tarafa dönerek kolunu kendi yatağının yanındaki hastaya doğru salladı. "Yapabilirsin."

Bakışları bir yığın örtünün altına gömülmüş güzel sarışına takıldı ve neşesi tüm gücüyle geri döndü. Gözleri yaşlarla doldu. Çok sevdiği Laila yüzünü ona dönmüş, yanaklarına aylar sonra ilk kez sağlıklı bir renk gelmişti. Gözleri kapalıydı, nefes alıp veriyordu. Göğsü bir makinenin yardımı olmadan kendi kendine inip kalkıyordu. Dudakları sırtacak şekilde kıvrılmıştı. Yumuşak, mutlu bir sırıtış.

Nicola boşuna endişelendiğini fark etti. Aslında kendine zarar vermişti. Sakin kalıp Koldo'ya güvenseydi, kız kardeşinin iyileşme haberini ayaktayken duymanın keyfini çıkarabilirdi. Haykırabilir, gülebilir ve Laila'nın güçlenmesini izleyebilirdi. Bu hatayı bir daha asla yapmayacağım.

"Bu bir mucize," dedi Dr. Carter. "Bu hızla iyileşmeye devam ederse, birkaç gün içinde evine gidebilecek."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Şu anda dinleniyor ve sana da aynısını yapmanı öneririm. Birkaç saatte bir seni kontrol edeceğiz."

O

uzandı, elini sıktı. "Bir şeye ihtiyacın olursa bize haber ver."

"Edeceğim. Ve teşekkür ederim."

Başını salladı ve odadan çıktı.

Nicola hayretle kız kardeşine baktı. Laila ile kaç gece aynı yatakta uyanık yatmış, birbirlerine sokulmuş, fısıldaşmış ve sırlarını paylaşmışlardı? Sayısız. Ve bunu yine yapacaklardı.

Laila yumuşak bir iç çekti ve-

Oh, vay, vay, vay.

Nicola gözlerini ovuşturdu ama... hâlâ Laila'nın yatağının kenarına tünemiş, kolları yerine dokunaçları olan çirkin, küçük bir maymun görebiliyordu. Yaratık gözlerinde nefretle Nicola'ya bakıyor, bir yandan da dikkatini çekmeye çalışır gibi Laila'nın kolunu okşuyordu.

Halüsinasyon mu? Elbette. Ne de olsa beyin sarsıntısı geçirmişti.

Ama... ama... çok gerçekçi görünüyordu. Tıpkı çocukken gördüğü canavarlar gibi.

Koldo, Nicola'nın yatağının yanında cisimleşerek dikkatini çekti ve düşüncelerini alt üst etti. Başka zaman olsa bu şaşkınlık kalp atışlarını hızlandırırdı. Çünkü gerçekten de bir adamın yoktan var oluşunu izlemeye alışabileceğini hiç sanmıyordu. Ama şu anda sisteminde her türlü ters tepkiyi önleyen çok güçlü ilaçlar vardı.

"Şunu görüyor musun?" diye sordu.

"Neyi?" diye yanıtladı adam, etrafına bakınarak.

Maymunun gittiğini fark etti. "Boş ver."

Ona baktı ve kaşlarını çattı. "Geri dönmek, başımdaki dikenli bir saat daha bırakmak ve seni kontrol etmek için izin aldım. Görünüşe göre, etrafımda olması gereken bir canavarım. Ve seni yaralı mı buldum?" Ses tonunda bir öfke tonu vardı. "Neden yaralısın?"

"Bayıldığımda başımı çarptım," diye itiraf etti.

"Peki neden bayıldın?" Eğildi ve nasırlı parmak uçlarını alnında gezdirdi, tam da bayılma nöbeti sırasında vurduğu yerde. Keskin bir acı mızrağı

Kadının irkilmesine neden oldu ve adam geri çekildi, gözlerinde bir utanç parıltısı vardı.

Acı çekse de çekmese de bir yanı onu kaybetmenin yasını tutuyordu. Az önce ona tıbbi olmayan bir dokunuş yapmıştı ve bu, Laila'nın buraya kabul edilmesinden bu yana aldığı ilk dokunuştı. Hoşuna gitmişti. Hem de çok.

Çok sıcaktı. Çok canlıydı.

Çok...gerekliydi.

"Bu komik bir hikâye." Birden gerildi, yatağındaki çarşafı çevirdi ve belki de ilaçlar o kadar da güçlü değildi, çünkü kalbi hızla çarpmaya başladı. "Görüyorsunuz ya, kız kardeşime o sıvıyı verip ortadan kaybolmuşsunuz ve o da çığlık atmaya başlamıştı-"

"Sana söylediğim gibi yapacak."

"Evet, ama tam olarak hazırlıklı değildim ve..."

Altın rengi gözleri parlak, uhrevi bir kehribar rengine dönüşerek aydınlandı. "Endişelendin."

"Şey, evet. Laila'nın çığlık attığından bahsetmiş miydim?" Dudakları büzülmüştü. Kızgınlıkla mı? diye merak etti. Evet.

Kesinlikle sinirliydi. Onu öldürmeye hazır görünüyordu. Ona aniden Blue Steel'i gösteren bir erkek modeli hatırlattığını söylemesi muhtemelen ruh haline yardımcı olmazdı. Ya da Magnum'u. Ve onun gerçekten, gerçekten, gerçekten yakışıklı olduğunu. Yani, süper güzel.

Uyuyamadığım gecelerde daha az televizyon izlemem gerekiyor.

"İyi bir başlangıç yapamadık," dedi.

"Özür dilerim."

Özür ona kısa ve sert bir "Daha iyisini yap." cümlesini kazandırdı. "Yapacağım."

"Gördüğünüz gibi."

Ne kadar da yüce gönüllü. "Peki, ona ne verdin?"

Bir duraksama ve ardından, "Bu bilgiyi paylaşmaya hazır değilim." Ses tonunun sertliğine bakılırsa, hiçbir zaman hazır olmayabilirdi. "Peki, bana ne olduğunu söylemeye hazır mısın? Ayrıca

yani bir asker."

"Hâlâ bir tahminin yok mu?" diye sordu, yüz hatları hayal kırıklığıyla kararmıştı.

Dudağını ısırđı. "Çok meşguldüm."

"Bir numaralı ders," dedi. "İnsanlar kendileri için önemli olan şeylere öncelik verirler."

"Bu doğru ama iki işte birden çalışmak zorundayım. Kız kardeşime bakmak zorundaydım. Mümkün olduğunca uyumak zorundaydım."

"Bir dakika buraya, bir dakika da oraya ayıramaz mıydınız? Elbette ayırabilirdin! Bunun yerine bana bahaneler uyduruyorsun."

Ve belli ki Bay Koldo'nun sınıfında mazeretlere izin verilmiyordu. Onunla takılmak eğlenceli olacaktı, değil mi?

"Oh, evet, peki, bana kötü davranmaya devam edersen barış ve neşe şeyini nasıl yapacağım?"

Şok geçirmiş gibi bir adım geri çekildi. "Ben kötü biri değilim."

Sahte bir samimiyet yaymak için elinden geleni yaparak ona baktı. "Koldo, anlam kelimesinin tanımını biliyor musun?"

"Çirkin. Kaba. Zalim."

"Belki bazıları için. Ama Nicola Lane'in tanımı 'baş belası'."

Boynunun arkasını ovuşturdu. "O zaman daha nazik olmaya çalışacağım."

Birden onunla alay ettiği için kendini suçlu hissetti. Onu ciddiye almıştı. "En azından bana bir ipucu verir misin? Belki ortadan kaybolduğunda nereye gittiğini söylersin?"

"Ruhlar âlemine gidiyorum," dedi onu dikkatle izleyerek.

"Yani... sen bir hayalet misin?" İlk başta şüphelendiği gibi mi?

Korkunç bir kaş çatmayla dişlerini gösterdi. "Hayaletler diye bir şey yoktur."

Vay canına. "Tamam." Asansördeki Viking yağmacısının bir anlık görüntüsü vardı. Yalanlarla büyük bir derdi olan. "Yani hayalet değilsin. Anladım."

"Hayalet diye bir şey yoktur," diye sertçe tekrarladı. "İnsan ruhları yükselir ya da alçalır, ama asla oyalanmaz ya da geri gelmezler. İnsanların hayalet olarak gördüğü şeyler aslında tanıdık ruhlardır ve tanıdık ruhlar dem-" İç çekerek bir elini

Yüzünden aşağı. "Boş ver. Sana öğretecek tahmin ettiğimden daha çok şeyim var."

Kendi kendine hissetmeyeceğini söylediği bir endişe damlası da suçluluk duygusuna katıldı. "Fikrini değiştirmeyeceksin, değil mi?"

Ve dişlerini bir kez daha korkunç bir kaş çatmayla parlattı. "Nasıl yapabilirdim ki? Bir pazarlık yapıldı."

Ve o her zaman sözünün eri bir adamdı. Onun bu yönünü zaten biliyordu ve istemeden de olsa onurunu kırmaktan vazgeçmeliydi. Ne olursa olsun yanında kalabilirdi ama bunu yaparken onun da en az kendisi kadar mutlu olmasını istiyordu. "Benim gibi birine neden öğretmenlik yapmak istiyorsun ki?" Nicola'nın buna karşılık verebileceği hiçbir şey yoktu. "Peki sen bana ne öğretmek istiyorsun? Benden sadece sakinlik, huzur, neşe şeylerini yapmamı istediğini sanıyordum."

Gözlerini kaçırarak, "Belki de birbiri ardına gelen felaketlerden acı çekmenin, umutsuzca umut aramanın ama hiçbir şey bulamamanın nasıl bir şey olduğunu biliyorumdur," dedi. Uzun bir süre kız kardeşini inceledi. "Laila'nın da senin kadar kabullenici olması için dua ediyorum."

"Bu ona yardımcı olur mu? Onu birkaç haftadan fazla kurtarır mı?" Bir fısıltı. Umutsuz bir törpü.

"Dürüstçe mi? Bunun cevabını sadece o biliyor. Sana öğrettiklerimi ona da öğretebilirim ve hayır, detayları henüz paylaşmayacağım. Uyuşturulmuş durumdasın ve en önemli kısımları unutacaksın. Onu sakın, huzurlu ve neşeli hissettirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım." Gözlerinde bir şüphe titreşimi, ardından da... öfke mi? Başını salladı ve ekledi: "Ama beni dinleyecek mi?"

Yapar mıydı? Laila, o kadar inatçı, o kadar dik kafalıydı ki nefesi tükenene kadar tartışırdı. Laila, istediği zaman istediği kişiyi dinlememe gibi eşsiz bir yeteneğe sahipti. Nicola onu seviyordu ama hatalarının da son derece farkındaydı.

"Bize öğrettikleriniz, hissettiklerimiz iyileşmemize yardımcı olacak mı?" diye sordu.

"Evet. Cüzamlıların temizlendiğini gördüm. Topalların yürüdüğünü ve körlerin yeniden gördüğünü gördüm."

"O zaman ona dinleteceğim." Kararlılık, baş döndürücü dozda heyecanla karışmıştı. Yıllar boyunca yüzlerce doktor tarafından kontrol edilmişti. Binlerce test yapılmıştı. Bir milyon prosedür ve ameliyata katlanmıştı. Prognoz hep aynı olmuştu.

Üzgünüz Bayan Lane, ama yapabileceğimiz bir şey yok. Artık Laila için de umut vardı.

Koldo'nun yüz ifadesi ona bakarken yumuşadı. Aslında onunla gurur duyuyor gibiydi. "Başarısız olmanın tek kesin yolu pes etmektir, Nicola Lane. Sen pes eden biri değilsin, bunu söyleyebilirim."

Bu kadar açık sözlü bir adamdan gelen iltifat, herhangi bir büyücüden gelen sevgi sözcüklerinden daha tatlıydı.

"Nicola?"

Nicola kız kardeşinin sesiyle sarsıldı. Pürüzlü, kenarları kırık ama yine de inanılmaz derecede güzel bir sestti bu. "Laila! Uyanmışsın!"

Koldo geri adım atarak yoldan çekildi ve Nicola'nın bakışları kız kardeşine doğru kaydı. İlk fark ettiği şey, maymunun geri dönmemiş olduğuydu. İkincisi, Laila parlıyordu.

Yüz hatları aynı olmasına rağmen, Laila bir şekilde her zaman güzel olan olmuştu. Karizmatik olan. İnsanlar her zaman ona yönelmiş, her sözüne asılmışlardı.

Ciddi olan ve asla risk almak istemeyen Nicola bile ondan büyülenmişti.

"Susadım," diye mırıldandı Laila. Hâlâ yan yatmış, başını yastığa dayamıştı ama şimdi göz kapakları uyanık kalmak için savaşıyormuş gibi yavaşça ve tekrar tekrar açılıp kapanıyordu. "Gerçekten biraz su istiyorum."

Nicola Koldo'ya baktı. "Getirecek misin-

" Ama o artık orada değildi.

Laila kaşlarını çattı, bakışları sonunda açık kaldı ve "Doktor nereye gitti?" diye sordu.

Doktor mu? Evet, bu unvan Koldo'ya çok yakışıyor, diye düşündü. "Keşke bilseydim."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

LAILA bugün eve dönecekti, hem de herkesin beklediğinden çok daha erken!

Nicola ofisinin etrafında dolanıp ihtiyacı olan dosyaları ve makbuzları toplarken heyecanını zorlukla kontrol edebiliyordu. Jamila ve Sirena'nın gelmiş geçmiş en kötü iş arkadaşları olduğu ve Nicola'nın eskisi kadar ağır bir yük taşıdığı gerçeği bile keyfinin kaçmasına engel olamadı. En acil işleri bu gece, Laila'yı yatağına yatırdıktan ve market alışverişini bitirdikten sonra yapabiliirdi. Zaten kimin uykuya ihtiyacı vardı ki?

"Jamila," diye seslendi.

Sessizlik.

"Sirena?" Yine

sessizlik.

Nicola iç geçirerek çantasını kapattı. Yarım saatlik tuvalet molaları ve iki saatlik öğle tatilleri arasında kızların masalarında oturacak zamanları bile olmuyordu.

"Alnınız güzelce iyileşiyor. Memnun oldum."

Nicola başını kaldırdı ve bakışları Koldo'nun altın sarısı gözleriyle çarpıştı. Kalbi bir anda çılgınca çarpmaya başladı. "Sen buradasın."

Dün gece o hastane yatağında yatarken onu düşünmüş, sesini duymayı, kokusunu içine çekmeyi, sıcaklığını hissetmeyi, yoğunluğuna yaslanmayı çok istemişti. Onun dürüstlüğüne. Onun gücüne.

Şimdi masasının hemen önünde duruyordu, üzerinde siyah bir gömlek ve pantolon vardı, koyu renk teni bronz teniyle mükemmel bir kontrast oluşturuyor, onu herhangi bir modelden daha güzel ve yasadışı olması gereken bir şekilde seksi yapıyordu.

Cidden. Dev savaşçı adamın ağzının suyu akıyordu. Drogo çok seksiydi.

Alnının yan tarafını ikiye bölen bir yara izi ona tehlikeli bir hava katıyordu. Kirpikleri kalın ve siyahtı. Burnu aristokrat ve muhteşemdi; sakalın bir erkeğin olmazsa olmazı olduğunu hiç düşünmemişti ama Koldo fikrini değiştirdi, koyu gölge çenesinin erkeksi saflığını vurguluyordu.

Başını yana eğdi, onu incelemesi yoğunlaştı. "Bugün garip bir duygu ve enerji karışımısın. Mutlu ama endişeli, hevesli ama yorgun." İfadesi sertleşerek ekledi: "Kendine daha iyi bakmalısın Nicola. Bu bir emirdir."

Boğazını temizledi ve oturduğu yerde kaydı. "Evet, bana nasıl yapılacağını öğretmeni bekliyorum. İpucu, ipucu." En güvenli yanıt buydu.

Dönüp uzaktaki duvara doğru yürürken metanetini korudu ve parmağını soyulan boyanın üzerinde gezdirdi.

Elleri titreyerek, giydiği beyaz pamuklu düğmeli bluzun kırıksıklıklarını düzeltti. Evet, onunla romantik olarak ilgilenmediğini söylemişti ve bu sorun değildi. Gerçekten de. Bu konuda surat asmak ya da onun fikrini değiştirmeye çalışmak istememişti. Bu nedenle, neden hastaneden eve koşarak duş alıp giyindiğini, her ihtimale karşı makyajı ve saçları için biraz daha fazla zaman harcadığını bilmiyordu. Gerçekten.

"Ben de seninle bunu konuşmaya geldim," dedi. "Eğitiminize bugün başlamayı umuyordum ama bunun imkânsız olduğu ortaya çıktı. Bir görevden yeni döndüm ve hazırlanamadım."

"Bir görev mi? Oh. Ne tür bir görev?" diye sordu, rahat bir ses tonu kullanmaya çalışarak.

Omuzlarını silkerek, "Bir orduyu içeren türden" dedi.

Bir çeşit düşmanla mı savaşıyorsunuz? "Silah kullanarak mı?" "Hayır."

"Hançerler mi?"

"Bir çeşit." Tek pencereye doğru yürüdü ve kilidi kontrol etti. "Yarından itibaren, her gün yarım saat

her gününü. Kendini sadece ve sadece bana adayacaksın."

Sadece yarım saat mi? Eminim bu, damarlarında tur atan bir hayal kırıklığı değildi. "Bu senin. Ama bunun yeterli olduğuna emin misin? Yani, daha kat etmemiz gereken çok yol yok mu?"

"Var" diyerek kaskatı kesildi. Boynunun arkasına masaj yaptı. "Size kırk beş dakika veriyorum ve-" Başını salladı, gözlerini kıstı. "Bu da yeterli değil, değil mi? Sana... bir saat vereceğim." Sanki ona bir saat vermek zor bir kararmış gibi, son cümlesini dişlerini sıkarak söyledi.

Yarısı hakarete uğramıştı. Diğer yarısı ise umursamayacak kadar heyecanlıydı. "Teşekkür ederim."

"Ve ayrı olduğumuzda," diye devam etti, sanki o hiç konuşmamış gibi, "endişelenmeyeceksin. Siz insanların dediği gibi stres yapmayacaksın. Sadece seni mutlu eden şeyleri yapacaksın."

"Teoride harika, ama bunu nasıl yapmamı önerirsiniz?"

Onunla yüzleşti, sözlerini düşünürken kaşları çatıldı.

"Belki de şakaları dinlemelisin."

Bay Ciddi'den harika bir fikir, diye düşündü. "Tüm bildiğin bu mu? Bütün cevapların sende olduğunu sanıyordum."

"Kız kardeşinle vakit geçir. Sanırım o daha iyi." "Öyle."

Nicola kız kardeşine Koldo'dan ve onun iddialar ve kız kardeşi gülmüştü, ya ilaçların ya da beyin sarsıntısının ya da her ikisinin de aklını karıştırdığını düşünüyorlardı.

Söylediği hiçbir şey kızı aksi yönde ikna edememişti. "Seni ciddiye alması için biraz ikna olması gerekebilir ama merak etme. Onu ikna edeceğim." Bunun alternatifi kız kardeşinin ölümünü izlemektir ve o bunun olmasına izin vermeyecekti.

Koldo aradaki mesafeyi kapattı ve ellerini onun masasının üzerine koydu. Uzanıp parmak uçlarını adamın çenesinde gezdirmemek için pantolonunu yumruklamak zorunda kaldı. Böyle bir şeye nasıl karşılık verecekti?

"Sana söylediğim her şeyi yapacak mısın?" diye sordu sertçe. "Her şeyi." Hiç tereddüt etmeden. "Bunu konuşmuştuk."

"İki kez kontrol etmekten zarar gelmez." Bakışları kızın dudaklarına kaydı ve orada kaldı. "Çok pembe," diye fısıldadı ve kaşlarını çatı. "Çok güzel."

Avuçları terlemeye başladı. Adam ona sanki bir açık büfe masasına yayılmış gibi bakıyordu, üzerinde "Bedava Yiyebileceğiniz Her Şey" yazan bir tabela yanıp sönüyordu. Sanki açlıktan ölüyormuş gibi.

Onu "o" şekilde istemekle ilgili fikrini mi değiştirmişti?

Derin bir nefes aldı ve gözlerini kırıştırdı. Burnu sanki az önce nahoş bir şeyle karşılaşmış gibi kırıştı. "Neden böyle kokuyorsun?" Ses tonu kesiciydi.

"Ne gibi?" Zehirli atık mı?

"Yasemin ve hanımeli."

"Yeni bir sabun ve losyondan geliyor." Sirena'nın ona verdiği.

"Onları bir daha asla kullanmayın. Bu senin ilk emrin. Aslında, onları atın."

Hayır, fikrini değiştirmemişti.

Odanın içinde bir kapı sesi yankılandı ve Nicola bir şekilde kendini adamın yüzünün canavarca cazibesinden çekip sol tarafa bakmayı başardı.

Kapı açıktı ve Sirena'nın herhangi bir işaretle bulunmadan içeri bakmasına izin veriyordu. "Hey, Nicola," dedi geniş, dişlek bir sırıtışla - bakışları ofisi tararken yavaşça solan bir sırıtış. "Biriyle konuştuğumu duyduğumu sandım ama içeri giren kimseyi görmedim."

Nicola'nın dikkati Koldo'ya yöneldi. Daha doğrusu Koldo'nun durduğu yere. Koldo gitmiş, havada sadece güneş kokusunun bir esintisini bırakmıştı. Sıcaklığını da yanında götürmüştü ve Nicola aniden üşüyerek titredi.

"Ara verdiğini sanıyordum," dedi.

"Bensiz kaybolacağını fark edene kadar öyleydim."

Utanmadan ve tamamen inanarak itiraf etti. "Elbette, geri dönmek için acele ettim."

Kayıp mı? Cidden mi? Kızın inandığı şey bu muydu? Nicola bu sabah üç kez Sirena'nın arayan birini yanlış yönlendirdiğini duymuştu. Bu sabah

Telefonun çaldığı diğer dört seferde de kız telesekretere düşmesine izin vermişti. "Senin için ne yapabilirim, Sirena?"

"Sadece Bay Turner'ın sizi görmek için burada olduğunu bilmenizi istedim." Elini ağzına götürdü ve fısıldadı, "Ve çok iyi görünüyor. Buna kesinlikle dokunmalısın."

Dex burada mıydı? Neden? "Haber verdiğiniz için teşekkürler. Lütfen onu içeri gönderin."

Sirena göz kırptı ve kalçalarını abartılı bir şekilde sallayarak döndü. "Artık içeri girebilirsiniz, Bay Ateşli Şey."

Ve Nicola yapılacaklar listesine "Sirena ile cinsel taciz hakkında konuş" notunu düştü. Altını çizdi, daire içine aldı ve yıldızladı.

Birkaç saniye sonra Dex içeri süzüldü. Koyu renk saçları taranmıştı, tek bir teli bile yerinde değildi. Koyu renklerine rağmen gözleri parlaktı. Gri düğmeli bir gömlek ve siyah bir pantolon giymişti. Tam bir iş adamı. Çok çekici. Ama Koldo'nun yanında duruyor olsaydı, kıyaslandığında soluk kalırdı.

O da muhtemelen korkudan altına işerdi.

Kes şunu. "Hey, Dex," dedi Nicola. Koldo gittiğine göre, daha önceki gitme telaşı yeniden ortaya çıkmıştı. Dikkati çantasına geri döndü. Dosyalar üstten dışarı sarkıyordu. "Senin için ne yapabilirim?"

"Kız kardeşinin daha iyi olduğunu duydum."

"Hepsi değil, henüz tam olarak değil, ama iyileşiyor."

Oturdu, arkasına yaslandı ve ellerini ortasına koyarak rahatladı. "Bu iyi, değil mi? Artık daha fazla boş vaktin olacak."

"Aslında, daha az zamanım olacak." Her boş saniyesini Laila ile ve günde bir saatini de Koldo ile geçirecekti.

O da neydi öyle?

Cevabı keşfetmek için hassas bir ruha ihtiyacı olduğunu söylemişti. Bu çok karmaşık görünüyordu, o da pes edip interneti denedi. Ama mutlulukla iyileşebilen görünmez bir savaşçı ararken çoğunlukla travma sonrası stres bozukluğundan muzdarip askerlerle ilgili makaleler bulmuştu.

"-bu hafta sonu mu?"

Dex'in sesi onu aklından çıkardı. "Özür dilerim, ne dedin?" Yanakları hafifçe kızardı. "Bu hafta sonu için bir planın var mı diye merak ediyordum?"

"Oh. Evet. Evrak işlerim var," dedi. Ayrıca, marketteki ikinci işi de vardı.

"Evet, ama yemek de yemelisin."

Aslında yemek isteğe bağlıydı. "Laila elimde, bu da demek oluyor ki-"

"Onun da bir randevuya ihtiyacı olacak. İyi haber, benim bir arkadaşım var," diye araya girdi. "Eminim Blaine ve kız arkadaşının birkaç ay önce ayrıldığını duymuşsundur ve yarışımızdan sonra beni buzdolabındaki o pisliği yemeye zorlasa da ondan hâlâ hoşlanıyorum."

Blaine. Laila'nın karşı koyamayacağı kadar sevimli bulacağı Blaine. Yine de Laila evi terk edecek kadar güçlü olabilecek miydi?

Ve eğer öyleyse, Nicola gerçekten kız kardeşini biraz eğlenmekten mahrum edebilir mi? Her neyse. Ya bu eğlence gerekli mutluluğa yol açarsa?

Belki de Dex onun teslimiyete yaklaştığını hissetmişti. Yarım bir sırtışıla öne doğru eğildi ve bir kâğıda bir şeyler yazdı. "İşte numaram. Fikrini değiştirirsen beni ara."

"Teşekkürler," diye fısıldadı.

Ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü, sadece durakladı ve "Bu arada, gerçekten güzel kokuyorsun" dedi. Tekrar harekete geçti.

Sirena resepsiyon alanından, "Sonra görüşürüz yakışıklı," dedi.

"Elbette," diye cevap verdi Dex, açıkça huzursuzdu.

Yani... Koldo onun berbat koktuğunu, Dex ise güzel koktuğunu düşünüyordu. Kim haklıydı?

Dürüst Koldo, hiç şüphe yok.

İç çekti. Geri kalan eşyalarını toplarken telefon çaldı.

Ofisten çıktığında telefon hâlâ çalıyordu. Sirena ve Jamila masalarının arasındaki boşlukta durmuş, burun buruna bakışıp oflayıp pufluyorlardı

ve birbirlerine üflüyorlardı. Eller yumruk olmuş, uzuvlar titriyordu.

"Senin ne olduğunu biliyorum," diye tersledi Sirena.

"Ben aynı şeyi söyleyemem," diye tısladı Jamila, "ama senin kötü haber olduğunu biliyorum."

"Bundan kurtulmak mı istiyorsun? Gideceksin ve bir daha asla geri dönmeyeceksin."

"Bu sefer ben de aynısını söyleyebilirim."

İkisinin bir geçmişi olduğu açıktı. "Biri bunu alacak mı?" Nicola sordu, dosyaların ağırlığı şimdiden nefes nefese kalmasına neden olmuştu.

Kadınlar, sanki kadın onları kızgın demirlerle dürtmüş gibi yerlerinden sıçradılar.

Sirena ona bir gülümseme attı, tüm öfke izleri kaybolmuştu. "Elbette," dedi ve telefonu almak için masasına doğru yürüdü. "Muhasebe." Sandalyesine otururken kabloyu parmaklarının arasında döndürdü. "Ne kadar tatlı bir sesin var, değil mi?" Kız gibi bir kıkırdama Nicola'nın yüzünü buruşturmasına neden oldu. "Evet. Öyleyim. Bir dakika. Bana daha yavaş anlat ki her sürükleyici kelimeyi yazıya döktüğümde emin olayım."

Nicola hâlâ olduğu yerde duran ve karanlık duygularını kontrol etmekte zorlanan Jamila'ya baktı. "Bunun ne hakkında olduğunu sormayacağım ve yarın geç saatlere kadar da dönmeyeceğim. Tek istediğim ikinizin de kedi yavrularını yemekten, yavru köpekleri tekmelemekten ve sırf birbirinize saldırmak için tavşan kaynatmaktan kaçınmanız."

"Nereye gidiyorsun?" Jamila hakarete aldırmadan sordu. "Üç saat sekiz dakika daha yola çıkmayacaksın."

Ne kadar şirin. İşe yaramaz seçilme ihtimali en yüksek olan kız etik değerlerini sorguluyordu. "Bu seni ilgilendirmez ama ben eve gidiyorum. Ve zaten izin aldım, teşekkür ederim."

"Neden gidiyorsun? Ve o dosyaları neden alıyorsun?"

"Tekrar söylüyorum, bu sizi ilgilendirmez. Çünkü birileri bunları yapmak zorunda." Onun için köpüren heyecanını unut

kız kardeşinin eve dönüşü. Kızgınlık ondan yayılıyordu.

O altın bakışlar daraldı. "Rakamları nasıl hesaplayacağımı biliyorum ve bunun için buradayım, değil mi?"

"Bilmiyorum. Öyle mi? Şimdiye kadar söylemedin."

Jamila çenesini patlattı. "Ver onları bana." Nicola cevap veremedi çantanın askısını kaptı. "İşlerinin bittiğinden emin olacağım. Düzgünce," diye tükürdü hâlâ telefonda kıkırdayan Sirena'ya.

"Hayır, ben-" Nicola dudaklarını birbirine bastırdı. Koldo'nun emirlerine göre hayatında daha az strese ihtiyacı vardı. "Peki. Sadece... lütfen beni hayal kırıklığına uğratma."

"Ben güvenilirmez değilim," diye tersledi kız.

İnsanlarla konuşmanın başka yolları olduğunu bilmiyor muydu?

Nicola, "Teşekkür ederim," dedi ve ofisten çıktı. "Bekle. Nicola," diye seslendi Sirena, onu durdurarak. Nicola'nın yüzüne çarptı.

alıcıyı yerine yerleştirin.

Sabırsızlanan Nicola geri adım attı. "Evet?"

"Jamila'ya yardım etmekten mutluluk duyarım." Sirena, öfkeyle dişlerini sıkarak Jamila'ya tatlı tatlı gülümsedi.

"Buradaki en kıdemli üye siz olduğunuza göre, dosyaların yarısını almak için izninizi istiyorum."

"Tabii, sorun olmaz."

Jamila öfkeyle tükürürken Nicola kaçmaya başladı.

Bina, dolambaçlı koridorları, çok sayıda ofisi ve çok az sayıda çıkışı olan dairesel bir düzene sahipti. Asansörler her zaman tıka basa doluydu ve kavanozdaki turşu gibi içeride sıkışıp kalmaktan nefret ediyordu, birbiriyle çelişen parfümler En Sinir Bozucu Koku unvanı için savaşıyordu ama merdivenleri kullanamazdı. Yirmi kat yukarıdaydı ve yarı yolda bayılabilirdi.

Kapalı otoparka ulaştığında, hızlı bir yürüyüşle, etrafını saran yeni model araçların arasında yersiz bir araba olan eski, külüstür sedanına ulaştı. Seyahat etmektense hurda metal olarak kullanılmaya daha uygun olan bu pas yığınının Bucket adını vermişti. Motoru çalıştırdı ve beklenen geri tepme sesinden sonra gaza bastı, ancak frene basmak zorunda kaldı.

Kaputun hemen önünde bir canavar duruyordu.

Bir çığlık attı, eli çarpan kalbinin üzerinde düzleşti. Steroid seven bir adamın vücudu ve başının sağ tarafından kıvrılan boynuzuyla korkunç bir çirkinlik abidesiydi. Bir zamanlar iki tane olmalıydı. Sol tarafında bir kütük vardı. Etten ziyade kürkü vardı ve gözleri en kötü kabuslar kadar karanlıktı.

Dudakları bir gülümseme parodisiyle dişlerinden geriye çekildi ve uzun, keskin dişleri ortaya çıktı. "Sen benimsin ve ben her zaman benim olanı öldürürüm," dedi ortadan kaybolmadan hemen önce.

* * *

KOLDO, Thane'in Çöküş'te kendisine verdiği lüks yatak odasına kapandı ve kadife örtülü devasa yatağın üzerine yayıldı. Thane, Bjorn ve Xerxes günün seçilmiş dişleriyle birlikte kendi süit odalarında bulunuyorlardı ve onları sabaha kadar bir daha göremeyeceğini biliyordu.

Muhtemelen en iyisi buydu.

Nicola'yla yaptığı çok kısa ziyaret onu ham bırakmıştı.

Dumanlı ve hayalperest sesi hâlâ vücudundaki her kasın gerilmesine ve uğuldamasına neden oluyordu. Bir kez daha onun altta yatan tarçın ve vanilya kokusunu hissedebilmişti, bu sarhoş edici koku artık iblislerin lekesiyle maskelenmiyordu. Bunun yerine, ona annesini hatırlatan kötü kokularla kaplanmıştı. Yasemin ve hanımeli. Sülfürden çok daha kötü.

Yine de onun dudaklarına baktığında bu gerçeği unutmuştu. Kendisi de bir şeye hazırlanmak için yumuşamıştı. Belki de bir öpücük. Birbirine hızlıca bastırmak ya da belki yavaşça kaynaşmak.

Peki ya pes etseydi? Öpüşme sanatı hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Çok sert bastırabilir ve onu incitebilirdi. Çok nazıkça bastırabilir ve onu eksik bırakabilirdi.

Kendini aptal durumuna düşürebilirdi.

Gülmüş olabilir. Ve eğer gülseydi.

Bir ret daha, diye düşündü, ellerini yumruk yaparak. Bu binlercesinden biriydi ve binlercesi daha gelecekti. Hiçbir zaman yeterince iyi olmamıştı ve olamazdı da. Kendisini sevmesini en çok istediği insanların ihtiyaç duyduğu şey asla o değildi ve olamazdı da.

Sözlerinin bir kısmı kaydedilirken nefesini içine çekti. Nicola'nın beni sevmesini istemiyorum. Onun sevgisine ihtiyacı yoktu.

Kimsenin sevgisine ihtiyacı yoktu.

Nicola ona her ne hissettiriyorsa, buna bir son vermeliydi. Sıcak.

Karıncalanma. Bilinmeyene duyulan özlem.

Sarsılarak oturma pozisyonuna geçti. Ayakta duramayacak kadar kötü titreyene kadar egzersiz yapacaktı. Bu her şeyi durdururdu.

Thane çift kapıdan içeri daldı. Savaşçının saçları diken diken olmuş, derisi çizilmiş ve ısırık izleriyle dolmuştu ama cübbesi savaş zırhına dönüşmüştü.

"Kansas'taki bir binada normalden daha fazla şeytani faaliyet var," dedi asker, ön hazırlıklara zaman ayırmadan. "Soruşturma için gönderiliyoruz."

"Kansas mı?" Nicola'nın yaşadığı yer. Koldo ayağa fırladı, kendi cüppesi küçüldü, sıkılaştı ve kalınlaştı, onu rakiplerinin zehirli pençelerinden koruyacak hafif bir metale dönüştü. "Az önce oradan geldik." Saate bir göz attı. Üç saat önce olduğunu şaşkınlıkla fark etti. Zaman ne kadar çabuk geçmişti. "Kansas'ın neresinde?"

"Wichita Şehir Merkezi. Estellä Industries."

Nicola'nın işverenlerinden biri, Koldo'nun az önce ziyaret ettiği binada oturuyordu. Bu bir tesadüf olamazdı. Lefty ve Righty arkadaşlarıyla birlikte mi dönmüşlerdi?

"Seni uçuracağım," dedi Thane ve onu yanına çağırdı.

"Hayır. Seninle orada buluşuruz." Koldo parladı. Ayakları dışarıdaki kaldırıma değdiği anda ateşten kılıcını avucuna almış ve hazır bekliyordu ama...

Hiçbir şey yoktu. İblis saldırısına dair bir kanıt yok.

Kaşlarını çatarak etrafta dolaşmaya başladı. Etrafında kırmızı binalar, beyaz binalar, yüksek binalar, kısa binalar ve hatta bir şapel vardı. Yolda birden fazla araba vardı.

yol, bazıları park etmiş, bazıları kıvrılıyor. Ağaçlar, çimen parçaları. Havadaki ve yerdeki kuşlar. Böceklerin şarkıları. Ama şeytani faaliyetlere işaret eden tıslama, küfür ya da kazıma yok. Şeytanın okşaması yok.

Keskin bir nefes aldı. Sülfür izi yok.

Whoosh. Whoosh. Whoosh.

Döndüğünde Thane, Bjorn ve Xerxes'in kanatlarını açmış, her bir erkeğin yaklaşan avlar için heyecanla beklediğini gördü.

Whoosh. Whoosh. Whoosh.

Tekrar döndü. Zacharel, Axel ve Malcolm daha yeni inmişlerdi. Thane'in, Zacharel'in en çok güvendiği savaşçıları tanımlarken kullandığı "yakın çevre "den eksik olan tek kişi Malcolm'un kardeşi Magnus'tu.

"Hiçbir insana zarar verilmeyecek," dedi Zacharel. Bunlar her savaştan önce söylediği altı kelimenin aynısıydı. Ne yazık ki, tekrarlama bir gereklilikti. Savaşçılar bilinçli olarak doğal alemde tezahür etmedikleri sürece, insanlar Gönderilmiş Olanları göremez ya da silahlarının acısını hissedemezlerdi.

Geçmişte birkaç savaşçı ortaya çıkmış, ikincil hasarı çok az önemsemiş, öldürmek için çok çaresiz kalmışlardı.

Savaşçılardan biri Nicola'ya zarar verirse ne olur?

Birisi Zacharel'in talimatlarını geçersiz kılmayı düşünürse diye Koldo kendini eklerken buldu: "Bugün tek bir dişi bile zarar görürse, suçlunun kafasını koparacağım. Ve bunu yaparken acele etmeyeceğim. Sonuçlarından korkmanın benim için bir şey ifade edeceğini bir an bile düşünmeyin."

Altı çift göz ona dikilmişti, bazıları şaşkınlıktan irileşmiş, bazıları da saldırganlıkla kısılmıştı. Değerli saniyelerini açıklama yaparak harcamayı reddetti ve bir kapıyla uğraşmak yerine tuğla duvarların arasından geçerek binaya girdi. Fuaye ve koridorlarda her ırktan ve boyuttan insan dolaşıyordu. Erkekler, kadınlar, on sekizden yetmişe kadar her yaştan insan görünüyordu.

Bazıları Laila gibi iblis baskısı altındaydı. Yaratıklar bir kale oluşturmuşlardı.

Nicola gibi bazıları şeytani etkilere maruz kalmıştı. Yaratıklar bir kale oluşturmaya çalışıyorlardı.

Savaşçılar için baştan çıkarıcı bir brlce olduğunu biliyordu.

şimdiden ortaya çıkma ve yoluna çıkan herkese saldırma dürtüsüyle savaştı. Sakin. Sakin.

Koldo her yeri karış karış aradı ama Nicola'dan hiçbir iz bulamadı. Ofisi boştu. Takviminde hiç not bırakmamıştı.

"Ne yapıyorsun, Nicola'nın eşyalarını mı karıştırıyorsun?" diye sordu arkasından bir kadın.

Sesi tanıdı ve yavaşça dönerek annesiyle birlikte cehennemde kapana kısılmış olan kadınla yüz yüze geldi. Ölümün kıyısından kurtarıp geri getirdiği kadın.

Ona henüz teşekkür etmemiş olan ve bunun yerine Zacharel'e koşarak Koldo'nun başka bir Gönderilmiş Kişi'yi kilit altında tuttuğu gerçeğini ortaya çıkaran kadın.

Bir zamanlar neşe getiren biriydi, artık bir savaşçıydı. Tam olarak Zacharel'in savaşçılarından biri. Jamila. Arapça güzel demek. Ve kesinlikle yleydi. Güzel ve ele avuca sığmazdı ama en az onun kadar keskindi. İki bıçak gibiydiler ve sürekli birbirlerini doğrarlardı.

"Nicola Lane'i tanıyor musun? Nerede o?" diye sordu. Öfke... Karanlık, korkunç bir öfke içinde kaynıyor, kusmakla tehdit ediyordu. Eğer kız zarar gördüyse, o... ne yapacaktı? Burayı paramparça mı ederdi? Muhtemelen. İçerideki herkesi öldürür müydü? Belki de. Yine de sonuçlarını umursamaya cesaret edemiyordu.

Sakin olun. nce cevaplarını al.

"Eve gitti." Jamila'nın çenesi kızgınlık belirtisi olarak kalktı. "şimdi soruma cevap verme sırası sende. Burada ne işin var?"

Eğer evdeyse, güvendeydi. "Ben de sana aynısını sorabilirim," dedi rahatlayarak.

"Ama senin sıran değil."

"Ne olmuş yani?"

"Yani." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve ona ters ters baktı. "Zacharel Estellä'dayken Nicola'ya ne olduğunu rapor etmemi söyledi. Ruhani âlemde kalıp onu izlemeye çalıştım ama beni hissettiğinden oldukça eminim. Ne zaman yaklaşısam geriliyordu."

Her zaman gergindi. Ama bunun üzerinde çalışacaklardı. "Doğal dünyaya bir şans vermeye karar verdim," diyor Jamila Bitti.

"Zacharel neden Nicola'yı gözetlemenizi istesin ki?"

"Bir açıklama yapmadı, ben de soracak kadar önemsemedim."

Koldo'nun umurundaydı. Soracaktı. Bilmek zorundaydı. Bu bir tesadüf olamazdı.

"Şimdi," dedi Jamila, "ben senden bir cevap alana kadar benden başka bir cevap alamayacaksın."

Onun burada ne işi vardı? "Bir alarm verildi ve bize iblis faaliyetlerinde bir artış olduğu söylendi."

Kaşlarını çatarak, "Alarm benim tarafımdan verilmedi. Burası ilk günden beri kötülükle kaynıyor ama artmadı."

"O zaman neden çağrıldık?" diye sordu, içindeki hayal kırıklığı onu insanların huysuz diyeceği bir hale getirmişti. Şimdiden parmak eklemlerinin bir duvarla temas etmeye hazırlandığını hissedebiliyordu. Ne kadar sivri olursa o kadar iyiydi. "Peki böyle bir raporu kim hazırlamış olabilir?"

"Sanki kimse bana bir şey söylemiyor," diye acı acı tükürdü. "Benim-" Gözlerindeki öfkeli ışıltı söndü ve omuzları yenilgiyle kamburlaştı. "Boş ver."

O zamandan beri...ne? Yakalanıp kurtarılmasından beri mi? İnsanlar ona farklı mı davranıyordu? Nazikçe mi? Kırılacağından korkar gibi mi? Muhtemelen. Ona da böyle davranmışlardı ve o bundan nefret etmişti. "Benden böyle bir muamele görmekten korkmana gerek yok. Beni daha önce de kızdırdın, şimdi de kızdırıyorsun. Sana tatlı davranmak yapmak isteyeceğim son şey."

Yüz ifadesi yumuşadı ama çok az. "Teşekkür ederim. Bunu söylemen çok nazikçe."

Ayak sesleri arkalarında yankılandı, gümbür gümbür ve sertti, suçlunun gizlenmeye bile çalışmadığı belliydi. "Daha önce hiç yanlış alarm vermemiştik," dedi Axel köşeyi kıvrılarak dönüp odaya girerken. Saçları dağınıktı, yanağında kanayan üç pençe izi vardı. "Ama bu seferkinin kıkırdayan bir kadından geldiği söyleniyor."

Nicola hariç tüm kadınlar kıkırdadı. Bunun üzerinde de çalışacaklardı. "İblisleri insanlara zarar vermeden öldürdünüz, doğru mu?"

"Aslında, benim tarafımdan bir cinayet işlenmedi." O elektrikli maviliklerde bir mizah pırıltısı dans ediyordu. "Cumartesi gecesi için bir randevu buldum." Bakışları Jamila'ya kaydı ve dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "İki kişilik bir akşam planlıyordum ama sen söyle prenses, üç kişilik bir akşam yapayım. Sen, diğer kız ve kameralı telefonum."

"İğrençsin." Jamila onu yolundan itti ve tepinerek odadan çıktı.

"Bu bir evet mi?" Axel atıldı.

"Argh!" onun tek yanıtıydı.

Axel kıkırdadı. "Alınan küçük şey, değil mi? Sanırım sırtması ve övünme hakkı için onu evcilleştireceğim."

Onunla seks yapmayı, çekip gitmeyi ve bir daha arkasına bakmamayı mı umuyordu? "Ona yaklaşmayacaksın," diye bağırırken buldu kendini Koldo. "Neden?" Axel onun sertliği karşısında gözlerini kırıştırtarak sordu. "Sen istiyorsun ki onu?"

"Hayır."

"Ama ona sahip olmamı istemiyorsun?"

"Aynen öyle."

Bir duraklama. Omuz silkme. "Yeterince makul. Peki ya hastanedeki kızlar? Müsaitler mi?"

Axel ismi İbranicede barışçıl anlamına geliyordu. Savaşçının durumunda, bu isim düpedüz bir yalandı. Koldo onu yakasından yakaladı ve duvara fırlattı.

"Söylediğim bir şey yüzünden mi?" Axel homurdandı, sesi el değmemiş ahşap ve sıvaların arasından süzülüyordu.

İyi yapılmış bir işin ardından ellerini silen Koldo, Jamila'nın ayak izlerini takip etti. Axel'in gerekli becerilere sahip olduğunu biliyordu.

onunla vahşice ve merhametsizce dövülecekti ve kimin kazanacağından tam olarak emin değildi. Bu yüzden erkeğin ona karşı takındığı rahat tavır onu şaşırtmıştı.

Köşeyi döndüğünde Thane'in volta attığını gördü. Sarışın telaşlı görünüyordu, her zamanki kahvaltı-öğle-ve-akşam-yemeğimde-biraz-kötü-olmak-istiyorum görüntüsü kaybolmuştu. Bir şey mi olmuştu?

Koldo yaklaşırken tüm bina sarsıldı ve havada bir gümbürtü koptu. İnsan sesleri ani bir panikle yükseldi. Koldo durdu, kaşlarını çattı. Sarsıntı şiddetlenerek devam etti. Yukarıdan, gökyüzünden acı dolu bir bağırışlar korusu duyuldu.

Sonra her şey durdu, sessizleşti.

Tekrar harekete geçti. Deprem mi? Burada mı? Şimdi mi? Ve gökyüzünü etkileyen bir tane? Ama... bu doğru olamaz.

Thane onu fark etti ve durakladı. "Neydi o?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Zaten bir önemi yok. Zacharel gerçek bir tehdit olmadığı açıkken neden buraya gönderildiğimizi bulmaya çalışıyor. Bu arada biz de eve gideceğiz. Benim evime."

"Seninle orada buluşuruz." Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için önce Nicola'yı kontrol edecekti.

Çünkü... bir iblis onu evine kadar takip etmiş olabilir, diye fark etti. Bir zamanlar Koldo da böyle bir şey yapabilirdi. Hedeflediği kurbanı takip ederdi. Mükemmel bir zamanda, kişinin korumasından uzakta saldırırdı.

Bir iblis ona zarar verebilirdi. Ve Koldo burada, bir koridorda hiçbir şey yapmadan duruyordu. Duvarları yumruklamak yeterince şiddetli görünmüyordu. Kendini boğmak istiyordu!

Masumların çığlıkları... incittiği tüm insanlar... öldürdüğü tüm insanlar... aniden zihninde yükseldi.

Thane ona şüpheyle baktı. "Fazladan bir durak daha planlıyorsun, değil mi?"

Koldo başka bir şey söylemeden ortadan kayboldu ve yıpranmış halısı ve kullanılmış eşyalarıyla küçük, köhne bir evde belirdi.

O kadar korkunç eşyalar ki, onları annesiyle birlikte kafesin içine koymazdı.

ılıklardan başka bir ses duydu.

İlerledi ve Nicola'yı oturma odasına en yakın yatak odasında buldu. Kız kardeşini yatağı yatırmış, içinden mırıldanıyordu. Ve imkansız olması gereken bir şekilde çok güzeldi.

"Hiç ikolatamız var mı?" Laila sordu, kelimeleri ya yorgunluktan ya da ilaçlardan dolayı hafifçe geveliyordu.

"Henüz değıl, ama yapacağız. Ben markete gidiyorum." "Sen en iyisisin, Co Co."

Nicola, "ünkü annemle babamın iyi DNA'larının hepsini ben aldım," diye alay etti. "Sana kalanlar kaldı."

Laila gözleri kapanırken bile güldü. Koldo'nun dudaklarının kenarları seğıirdi.

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Gitmesi gerekiyordu. Geçmişin kanı ondan yere damlarken burada durup eğlenerek izlemeye hakkı yoktu. Oraya sıçramış, buraya sıçramış, baktığı her yeri lekelemişti.

Yumrukları gözlerine doğru gitti ve geriye doğru sendeledi. Thane'in kulübündeki yatak odasına gitti ve yere yığıldı, her soluk alışında zorlanıyordu. O kirliydi; Nicola ise saf. O buzdu; Nicola ise ateş.

Ve başı büyük beladaydı. Bir kez daha onu öpmek istedi.

Ahh! Ondan hiçbir şey istememeliydi. Ondan daha fazlasını isteyemezdi. Onun için iyi değildi. Yeterince iyi değildi.

Ona yardım edecekti ama mesafeli durması gerekiyordu. Ona yardım edecek ve sonra da onu serbest bırakacaktı.

Buna nasıl tepki vereceğinden emin değildi. Ama pek hoş olmazdı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

DÜŞÜŞ'ten ayrılmadan önce Thane sevgilisinden yatağında kalmasını istemişti, böylece döndüğünde onu istediği yerde bulabilecekti. O da kabul etmişti. Şimdi, döndüğünde ona baktı. Altın sarısı ve kızıl saçları yastıklarının üzerine dökülmüştü, teller ona canlı alevleri hatırlatıyordu. Ölümsüz bir demirci tarafından dövülmüş ince zincirler bileklerini ve ayak bileklerini sarıyordu.

Bunlar köle bantlarıydı, metal onu sahibinin verdiği emirlere itaat etmeye zorluyordu. Kölelikten nefret ediyordu ve onları çıkarmaya çalışmıştı. Başaramamıştı.

Ve bu gerçek yüzünden hâlâ kızgındı.

İblisler Xerxes'e tecavüz ederken çaresizce dinlemek zorunda kalmıştı. İblisler Bjorn'u onun üzerine asarken, savaşçının tüm vücudunun derisini soyarken ve "etten ceket" içinde odanın içinde dans ederken çaresizce izlemek zorunda kalmıştı. Aynı iblisler savaşçının kanını göğsünden ve bacaklarından yalarken o yerde yatmak, zincirlenmek, savaşmamak zorunda kalmıştı.

Çılgılık atmak iblisleri güldürmek demekti.

Merhamet dilenmek iblisleri güldürmekti. Gülmek, gülmek, gülmek. Tek yaptıkları buydu.

Umutsuzca arzuladığı gibi yaratıklara zarar verememişti. Ama daha kötüsü neydi? Diğerlerine zarar verdikleri gibi ona zarar vermemişlerdi. Tek acısı zihinsel ve duygusaldı.

Fiziksel olanı tercih ederdi.

"Acele et," diye yalvardı, yatağın üzerinde kıvranıyordu. "Bana yapacağın her şeyi düşünüyorum ve sana ihtiyacım var."

"Parama ihtiyacın var," dedi soyunurken. Kendra seks bölgesinde bulunmuş ve Bjorn tarafından satın alınmıştı. Kendra'nın

Savaşçı onu özgür bırakmaya niyetliydi ama o bir bakıcı ve onunla birlikte gelen parayı istiyordu. Thane'in memnuniyetle karşıladığı bir iş.

"Belki ilk başta." Parmak ucunu uygunsuz bir iz boyunca kaydırды. "Ama dokunuşuna bağımlı hale geldim. Sana ihtiyacım var. Sadece sen."

Bu iyiydi. Öyle değil miydi? Bazen bir hafta içinde binlerce farklı sevgili edinebiliyordu ama her seferinde ona geri dönüyordu. Yaptıklarından utanmıyordu ve sonrasında ona asla dehşetle bakmıyordu. Öyleyse neden midesi bulanıyordu?

Ağırlığını yatağa verdi ve sürünerek yukarı çıktı... yukarı. Ona her yaklaştığında, yaralama arzusu daha da artıyordu. Yaralanma arzusu yoğunlaştı.

O hapishane hücrelerinde mahrum bırakıldığı şeyler.

Aptal değildi. Böyle hissetmesinin nedeninin bu olduğunu biliyordu. Bu yüzden öfkelenildiğini de biliyordu. Arzuları için kendinden nefret edebilirdi ama sonuçlar onu fazlasıyla memnun ediyordu. Bir anlığına, sadece bir anlığına, başka hiçbir yerde bulamayacağı bir memnuniyetin tadını çıkaracaktı.

Geçiciydi ama yeterliydi. En azından kendine böyle söylüyordu.

"Senin de bana ihtiyacın var," diye ekledi. "Seni memnun edebilecek tek kişi benim."

Hayır. Bu doğru değildi.

Bunun doğru olmasını istemedi. Dişiler çok değişkendi. Bir an sevdiler, bir an nefret ettiler. Gülümsediler ve sonra ağladılar. Kontrol edemediği şeylere bağımlı olmasına izin veremezdi.

Onun çenesinin ucunu ısırды. "Başka biriyle asla tatmin olamazsın. Onlar çok uysal."

Kanı öfke ve tahrikle ısındı. "Herkes beni memnun edebilir. Her zaman. Her şekilde." Ve bunu kanıtlayacaktı.

Yoğun bir odaklanmayla, normal erkeklerin kadınlarına yaptığı şeyleri yapmaya koyuldu. Şefkatle öpüyor, nazikçe dokunuyordu. Kadın karşı koyamadı ve anın içinde eridi, cesaretlendirici sözler fısıldadı, inledi ama... yarım saat geçti ve

ve kadının heyecanı artarken, adamınki azaldı.

Neden? Neden bunu sevemedi?

"Oh, Thane," diye nefes aldı, onun altında kıpırdanarak.

"Bu şekilde olabileceğini hiç bilmiyordum."

"Ben... yapamam," diye cevap verdi dişlerini sıkarak. İnce bir ter tabakası tenini kapladı. Ona bir şeyler yapma dürtüsü... korkunç şeyler... onu bombardımana tuttu. Ağlayacak ve yalvaracaktı. Ama o hiç merhamet göstermeyecekti. Daha sonra, onu ağlatacak ve yalvaracaktı. Ama merhamet göstermezdi. Ona izin vermezdi. Sonra... sonra hissedecekti.

Utanmalı. Bjorn ve Xerxes utanıyordu. Kendilerine yaptıklarından nefret ediyorlardı. Kadınlara yaptıklarından daha çok nefret ediyorlardı.

Thane bir hayal kırıklığı çığlığıyla Kendra'yla temasını kesti ve yataktan kalktı - ikisi de tatmin olmadan önce. Cübbesini başının üzerinden geçirip çıplaklığını örterken titriyordu. Kumaş kanatlarındaki tendonlara uyum sağladı ve usulca yere düştü.

"Neyin var senin?" diye soluk soluğa bağırdı. "Bu iyiydi."

Hayır. Hayır, değildi.

Gözlerinde keskin bir parıltı belirdi. "Başka bir kadınla takılıp tekrar denemeyi mi planlıyorsun?" İçinden bir acı fişkırdı.

"Bu seni ilgilendirmez." Kalmayı kabul etmeden önce onunla ne yapacağını biliyordu.

"Bana karşı daha nazik olmalısın," diye homurdanarak yorgani yumrukladı. "Seni terk etmeye karar verebilirim."

"Sana kapıyı gösterebilirim." Ve onu kaybetmenin yasını tutmayacaktı. Evet, onun çekingenliğini özleyecekti. Ama kadının kendisini? Hayır. Bjorn ve Xerxes'e bağlıydı ve hayatında bir başkasına yer yoktu.

Yatak odasından çıktı ve kız onun adını haykırırken kapıyı kapatıp kızın önünü kesti. Oğullarıyla paylaştığı salona girdi. Hindistan'da bulunduğu kırmızı kadife koltuklara tünemişlerdi, ayaklarını

Kulübün müşterilerinden birinin poker oyununda kaybettiği kristal masa.

İkisi de kadınlarıyla işlerini çoktan bitirmiş ve içmeye başlamışlardı. Bjorn'un kinde ambrosia katkı viski, Xerxes'in kinde ise... kokladı... votka.

İkisi de titriyor ve solgun görünüyordu. Xerxes'in yanakları çukurlaşmıştı ve Thane savaşçının yakın zamanda kustuğunu biliyordu. Bjorn'un gözleri bozulmuş anılar yüzünden donuklaşmıştı.

Bir başkasının dokunuşu savaşçılara her zaman o cehennem zindanında kendilerine yapılan korkunç şeyleri hatırlatırdı. Yine de Thane kadar çok sayıda dişinin canına okumuşlardı. Belki de normal olduklarını kanıtlamaya çalıştıklarını şimdi fark ediyordu. Her zaman, bir zamanlar durdurmayı başaramadıkları şey için kendilerini cezalandırmayı umduklarını düşünmüştü.

Kendine bir kadeh votka doldurdu ve arkadaşlarının karşısındaki sandalyeye oturdu.

Bjorn bardağında kalanı boşalttıktan sonra, "Koldo seni arıyor," dedi.

Bir insan bir günde ancak bu kadar çok şeyle başa çıkabilirdi ve Koldo ne kadar inatçı ve inatçı olursa olsun, Thane'in bir etkileşimden yara almadan çıkması için elinden gelenin en iyisini yapması gerekiyordu. Ama öyle değildi. "Bırak baksın."

Xerxes iki parmağıyla çenesindeki yara izlerini ovuşturdu. "Vazgeçecek bir tipe benzemiyor."

"Çok kötü." Zacharel, Koldo'nun düşmenin eşiğine geldiğinden şüpheleniyordu. Aynı şekilde Thane'in de sendelediğinden şüpheleniyordu. Bu yüzden, birbirlerini kollayacaklarını ve bir tür denge sağlayacaklarını düşünerek onları eşleştirmeye karar vermişti. En azından Thane'in tahmin ettiği buydu.

Bu ya Zacharel'in yaptığı en akıllıca şeydi ya da en aptalca.

"Koldo'nun olayı ne ki?" Bjorn sordu.

Xerxes renksiz bir kaş kaldırdı. "Eğer Thane'i tanıyorsam, ki tanıyorum, Koldo'ya yaklaşmadan önce biraz araştırma yapmıştır."

Thane omuz silkti. "Misafirimizin gençken Nefas

kampında on yıldan biraz fazla kaldığını öğrendim."

Bjorn, "Ona ne yapıldı?" diye sorarken gökkuşağının gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu.

"Onu kurtaran Gönderilmişlerden birine göre, Koldo'nun kabul edeceği hiçbir şey yoktu. Pis ve vahşiymiş ve bir köyün sakinlerini katletmiş. Hepsi insanmış."

"Neden böyle bir şey yapsın ki?" Xerxes sordu.

"Benim tahminim? Umudu yoktu." Umudu olmayan bir adam tehlikeli bir silahtı. Üçü de bunu çok iyi biliyordu.

"Nefaların yavrularını masum insanlarla birlikte bir hapisaneye kapattıklarını ve sadece birinin dışarı çıkmasına izin verdiklerini duymuştum - diğerlerini kim öldürürse. Eğer kimse cinayet işlemek istemezse, hepsi açlıktan ölmüş."

Xerxes tırnaklarını kolundaki yara izlerinden birine sürttü. "Bu şekilde yetiştirilmiş olamaz. Küfrettiğini hiç duymadım. İçki içtiğini hiç görmedim. Ve hepimiz onun kadınlara nasıl davrandığını gördük."

Ama Koldo'nun perde arkasında neler yaptığını görmemişlerdi.

Duvarlarındaki delikleri görmemişlerdi. Yumrukları büyüklüğünde delikler. O da en az onlar kadar berbat durumdaydı.

Dahili telefonundan gelen bir bip sesi onu bir cevap oluşturmaya çalışmaktan kurtardı. "Efendim, Cario yine içeri sızmaya çalıştı," dedi bir erkek sesi.

Cario. Aptal kız. Bu, son üç hafta içinde Xerxes'e ulaşmak için yaptığı üçüncü girişimdi. Nedense erkeğe kafayı takmıştı. Ancak savaşçının onun kim olduğu ya da neden onunla bir şeyler yapmak istediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kökeni belirsizdi ama bildikleri bir şey vardı. Onların zihinlerini okuyabiliyor ve geçmişlerini biliyordu.

Gizli tutmaya kararlı oldukları bir geçmiş.

Xerxes, "Bana bu sefer onu yakaladığını söyle," diye sordu. Hoparlörden bir hava sesi geldi. "Şey..."

Savaşçı yumruğunu sandalyesinin koluna vurdu. "O kadının yere serilmesi gerekiyor."

Thane, "Her kapıdaki muhafız sayısını iki katına çıkarın," dedi. Sonra da Xerxes'e, "Onu yakalayacağız. Merak etmeyin."

"Senden ne istiyor ki?" Bjorn bara doğru ilerledi ve bir içki daha doldurdu. Bir içkiyi çabucak mideye indirdi ve bir diğeriyle kovaladı.

"Hiçbir fikrim yok." Sandalyesinin arkasına yaslanan Xerxes bir eliyle yüzünü ovuşturdu. "Onunla ilk kez kulübe geldiğinde ve Thane ona cinsel hizmetimi teklif ettiğinde tanıştım."

"Sana iyilik yaptığımı sanıyordum."

"Yanlı ş düşünmüşsün dostum. Ve şimdi gitmem gerekiyor." Xerxes ayağa kalktı, konuşulan konudan rahatsız olduğu belliydi. "McCadden henüz beslenmedi."

McCadden, Zacharel'in adamlarından birini öldürmeye teşebbüs etmiş ve hâlâ da öldürmeyi planlayan düşmüş bir Gönderilmiş Kişi'ydi. Xerxes erkeğin işini bitirmeli ve kendisini bebek bakıcılığı zahmetinden kurtarmalıydı ama eski yoldaşlarını öldürmek bir seçenek değildi. Bu yüzden onu kilit altında tuttular.

Xerxes başka bir şey söylemeden odadan çıktı.

Bjorn boş bardağının dibine baktı, omuzları hafifçe kamburlaşmıştı. "Benim de gitmem gerekiyor."

Hayır, Thane söylemek istedi. Benimle kal. Ama muhtaç değildi. "Yarın görüşürüz o zaman."

"Yarın." Arkadaşının cevabı boştu, odadan çıkarken sırtı dimdikti.

Thane'i hemen bir sessizlik kapladı.

Sessizlik. Bundan nasıl da nefret ediyordu. Onu düşünceleriyle, anılarıyla baş başa bırakıyordu. Kaşlarını çatarak ayağa kalktı ve yatak odasına doğru adım attı ama durdu. Anka kuşu hâlâ yatağındaydı. Ona gidebilir, ona sahip olabilir ve sonunda ikisini de bitirebilirdi... ama hayır. Birlikteliklerini sona erdirecekti.

Onu bir daha kollarına almayacaktı.

Geniş binadaki özel odasından çıkıp asansörle aşağı indi ve bara girdi. Burada başka bir sevgili bulacak, arkadaşları için duyduğu endişeyi unutacak ve geçmişini aklından çıkaracaktı.

Kapılar açılıp kadife kaplı duvarları, siyah koltukları ve camları olan karanlık mağara ortaya çıktığı anda

masalar, gürültü ona saldırdı ve rahatlayabildi.

Karanlıkta sinsice ilerledi, müşteriler her yöne bakıyordu. Bazıları masalarda oturmuş, içki içiyor, ambrosia çekiyor, bazıları arkadaki koltuklara uzanmış, akşam için arzu ettikleri oyun arkadaşlarına mümkün olduğunca yakın eğiliyordu. Bazıları odanın ortasında dans ediyor, ellerini gezdiriyordu. Fısıltıyla yapılan konuşmaları dinledi.

"-Seveceksin, söz veriyorum. Sadece dene."

"-ilişki malzemesi. Ciddiyim. Muhteşem seksi olanların hepsi pislik."

"- Gerçekten senin gibi biriyle birlikte olacağımı mı düşünüyorsun?"

Bakışları taradı... taradı... sonunda Koldo'nun reddettiği küçük sarışın Harpy'ye odaklandı.

İşe yarayacağına karar verdi.

Thane ona doğru yaklaştı. Pembe-mavi ışık flaştan kızın üzerine yayılırken, kızın parlak tenini makyajla kapatmamayı tercih ettiğini görebiliyordu.

Mücevher tonları ondan yayılıyordu, gözleri için bir ziyafet.

Diğer tüm erkekler için de bir ziyafet. Masasının etrafında toplanmışlar, araba egzozunun zararları hakkında bir hikaye anlatırken ona hayranlıkla bakıyorlardı.

Onun arkasından yaklaştı. "Gidin," dedi adamlara, kendisine itaat edilmediği takdirde ciddi sonuçlar doğuracağını vaat eden sert bir ses tonuyla.

Çoğu kaçışmaya başladı. Birkaçı oyalandı, ona dik dik baktı - ta ki o bakışlarını tüm gücüyle onlara çevirene kadar. Zıplayıp kaçtılar.

Kız kaşlarını çatarak ona doğru döndü. "Bunu neden yaptın? Şimdi deneylerim mahvoldu. Mahvoldu diyorum sana!"

"Ne deneyi?"

"Ne kadar sıkıcı olabileceğimi ve yine de evi sallayabileceğimi görmek için."

Eğlenceli küçük bir şeydi, değil mi? Eğildi ve kulağına fısıldadı, "Onun yerine beni sallamaya ne dersin, hmm?"

"Uh, bu bir hayır olurdu."

"Neden?" Koldo'ya bir katilin yüzüne sahip olduğu için kucak dansı yapmaya razı olmuştu. Thane'in gerçek içgüdüleri vardı.

"Aradığım kişi sen değilsin."

Gerçek bir ret mi yoksa bir oyun mu? "Fikrini değiştirebilirim, kadın."

"Yanlışı anlama ama hayır. Hayır, yapamazsın."

Hmm. Doğrulurken, havada uçuşan duman dallarını yakaladı. Sigara ya da purodan değil, kömürleşmiş ahşap ve kumaştan çıkan duman. Barı inceledi, yangına dair bir kanıt arıyordu. Kendra'nın üzerinde bir sutyen, bir çift külot ve köle bantlarından başka bir şey olmadan ona doğru yürüdüğünü gördü.

"Thane!" diye bağırdı. "Buraya geleceğini biliyordum."

Kalabalık ona yol açmak için ayrıldı.

Parlak kızıl saçları, sanki parmakları bir elektrik prizine bağlıymış gibi diken dikendi. Gözleri yeşim taşından bir ateşle parlıyordu ve teni Harpy'nin çekiciliğine rakip olacak kadar ışıldıyordu. Kollarını indirmiş, açmış, pençelerini uzatmış ve yere küçük altın alevler püskürtüyordu.

Ölmeyen ama büyüyen alevler.

Küçük sivri dişlerini gösterdi ve tükürdü, "Beni yatakta bırakıp buraya pis bir sokak fahişesiyle oynamaya mı geldin?"

"Hey!" diye tersledi Harpy. "Bugün tamamen duş aldım."

Güvenlik şefine işaret etti ve adam odayı boşaltmasını söyledi.

Kalabalıktan öfkeli sesler yükseldi ama kiraladığı Fae işinde iyiydi ve ayak sesleri kısa sürede kapılara doğru ilerledi. Thane bu tür gösterilerden nefret ederdi ve buna katlanamazdı.

Kısa süre sonra sadece o ve Anka kuşu kaldı.

"Ben asla sadakat sözü vermedim Kendra," dedi usulca.

"Aslında tam tersini vaat ettim. Anlaşmamızdan memnun olduğunuzu iddia etmiştin."

Çenesi bir öfke gösterisiyle kalktı. "Öyleydim. İşler değişti."

"Neden?"

Bir an düşündü. Belli ki onu tatmin edecek bir cevap bulamadı, çünkü ayağını yere vurdu ve şöyle dedi:
"Dışarıda ihtiyacın olan iğrenç şeyleri yapacak başka bir kadın olduğunu düşünüyorsan yanılıyorsun. Sana söyledim. Seni tatmin edebilecek tek kişi benim."

İğrenç, demişti.

Ve haklıydı da. Ama her zaman bundan zevk aldığını düşünmesini sağlamıştı.

Kadın yalan söylemişti ve adam yalancılardan nefret ederdi. "Sana söyledim," diye yumuşak bir şekilde cevap verdi, öfkesi alevlenmiş olsa bile. "Beni tatmin edebilecek çok kişi var. Ve tatmin ettiler de. Tatmin edecekler. Ama sen değil. Bir daha asla." Aralarındaki mesafeyi kapattı, onu boynundan yakaladı ve nefes almasını zorlaştıracak ama imkânsız hale getirmeyecek kadar sıktı.

Gözleri korkuyla irileşti.

"Beni kızdırmamalıydın, kadın. Seni cezalandıracağım ve sana söz veriyorum, bunun yerine seni öldürmüş olmayı dileyeceksin."

ONUNCU BÖLÜM

Bir canavar görmüştü.

Nicola, otoparktan hızla çıktığından beri içinde kaynayan korkuyu, kız kardeşini hastaneden alacak, Laila'nın eve yerleştiğinden emin olacak, Koldo'nun nefret ettiği losyondan arınmak için duş alacak ve en yakın marketin reyonlarında dolaşacak kadar uzun süre yenmişti. Eğlendirmemesi gereken bir korku. Ama eve dönmek için arabasını mahalleye doğru çevirdiğinde, sonunda korktuğu başına geldi

-Ve bunu durduramadı. Ya da durdurabilse bile nasıl durduracağını bilmiyordu. Saniyeler içinde kendini en zehirli şampanyayı içmiş gibi hissetti, tüm olası yan etkiler bir araya gelmişti: baş dönmesi, mide rahatsızlığı ve kulak çınlaması.

Görüşü bulanıklaştığında en yakın kaldırıma park etti ve başını direksiyona yaslayarak yavaşça nefes aldı. Hâlâ beyin sarsıntısının etkileriyle uğraşıyorum. Hepsi bu kadar. Kesinlikle.

Umarım.

Ya öyle ya da Koldo hayatına kötü bir şey sokmuştu.

Ama... hayır. O özünde (ünlü) bir savaşçıydı.

Gözlemciydi. Kötü niyetli bir şey başlatmış olsaydı bunu bilirdi. Ve eğer öyle olsaydı, onu kendi başının çaresine bakması için bırakmazdı. Kaçacak bir tip değildi. Olamazdı da.

Görünmez kalabilecekken ona yardım etmişti.

Ya da her neyse. Laila'dan ellerini yıkayabilecekken ona yardım etmişti.

Geriye beyin sarsıntısı kalıyordu ama bu açıklama onu tatmin etmemişti. Bu konuda hiç huzuru yoktu. Peki ya Nicola halüsinasyon görmüyorsa? Ya gördüğü yaratık

gerçek miydi? Ne de olsa Koldo göz açıp kapayıncaya kadar gelip gidebiliyordu ve o bir halüsinasyon değildi. Neden başka bir şey aynı şeyi yapamamıştı?

Peki, eğer yarattığı kapısına kadar savaşçı getirmediyse, o zaman... ne getirmişti? Ve tam olarak neydi?

Daha küçükken, okulda küçük kızların dolaplarındaki canavarlardan korkarak fısıldaştıklarını duymuştu. O ana kadar Nicola bu tür canavarlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ailesi onun ve Laila'nın televizyon izlemesine asla izin vermemişti ve okudukları her kitabı dikkatle seçmişlerdi. Dışarıdaki kötülükler konusunda o kadar masumdu ki, sadece vücudunun ona yaptıklarından korkuyordu.

Ama tabii ki, kulak misafiri olduğu o konuşmadan sonra her şey değişmişti.

Uyumayı bırakmıştı. Her köşede canavar aradı ve onları görmeye başladı. Annesinin omzunda tüylü, dişli bir maymun. Babasınınkinde iki tane. Biri Laila'yı takip ediyordu. Biri Nicola'yı takip ediyordu.

Artan korku ve sürekli stres kalbine daha da zarar vermişti. Ancak aylar süren terapi ve yeni ilaçların ardından küçük de olsa bir huzur bulmayı başarmıştı. Gelip geçici bir huzur. Ama başka bir canavar görmemişti. Yakın zamana kadar.

Son birkaç gündür iki tane görmüştü. Biri Laila'yla, diğeri de iş yerinde.

Belki de o zamanlar paranoyaya kapılmamıştı. Belki de canavarlar hep oradaydı ve o sadece gözlerini kapatmıştı. Ama şimdi... şimdi gözleri tekrar açıktı.

Midesi yüzlerce küçük düğüme dönüştü, kenarları kesecek kadar keskindi. Ve kestiler de, içini sızlattılar.

Şu anda bunu düşünemeyeceğini fark etti. Endişelenmek -Koldo'nun kurallarını ihlal edecekti. Ayrıca yapacak çok işi vardı. Laila evdeydi ve onu bekliyordu. Nicola, kız kardeşinin istediği çikolatayı ve dondurma gibi diğer birkaç ihtiyacı da almıştı.

Sandviçler ve cipsler ve Bucket'ın çalışan bir kliması olmadığı için yiyecekler muhtemelen arabasının sıcaklığında pişiyordu.

Derin nefes aldı... Derin nefes verdi. Zihnini sakinleştirici düşüncelere odaklanmaya zorladı. Laila, mutlu. Koldo, ona bahsettiği şakaları yapıyordu. Onun ne söyleyeceğini hayal bile edebiliyordu.

Savaşçı neden yolun karşısına geçti?

Bu çok kolay. Diğer taraftaki adamı öldürmek.

Bir eğlence tomurcuğu onu gülümsetti.

Tak, tak. Kim

var orada?

Donut.

Donut kim?

Donut benden kaç, çelimsiz kız.

Yolun geri kalanında eğlence çiçek açtı.

Görüşü düzeldi. Midesi yatıştı. Yolu kontrol ettikten ve boş bulduktan sonra ilerledi. Bakışları, azıcık akli olan herkesin kaçınacağı, iç karartıcı derecede köhne bir bölgeye takıldı. Çimlerin çoğu uzamış ve yabani otlarla doluydu; son zamanlarda işlenen suçların kanıtlarını gizlediklerinden emindi ve evlerin çoğunun birkaç penceresi tahtayla kapatılmıştı. Bütün evlerin tuğlalarına spreyci boyayla grafiti çizilmişti, onunki de buna dahildi.

Polis sirenleri gece boyunca, her gece duyulabiliyordu ve sol tarafındaki komşusunun bodrumunda bir metamfetamin laboratuvarı olduğundan emindi. Ama parasının yettiği tek şey buydu, ailesinin evi, korkunç fatura yığınının birkaç alacaklıyı ödemek için satılmıştı.

Yeterli. Nicola'nın Y and R Organic Market'e gitmeden önce bir saati vardı. Çalışan indirimiyle bile alışveriş yapamayacağı bir yerdi bu. Her dakikasını Laila ile geçirmeyi planlıyordu.

Ancak yiyecekleri kaldırdıktan sonra kız kardeşinin yataktan kanepeye geçtiğini, uyurken etrafını boş yiyecek ambalajlarının sardığını, televizyonda eski bir filmin çaldığını fark etti.

Castle'ın bir bölümü. Nicola sırttı. Uzun zamandır istediği şey buydu. Laila, burada. Laila, rahat.

Ama kanepenin tepesine tünemiş, ikisi de ona dik dik bakan, tüyleri saldırgan bir şekilde kabarmış iki maymunu fark ettiğinde sırtışı kayboldu. Hastanedeki yaratık gibi - aslında soldaki, gördüğü yaratığın ta kendisi olmalıydı- kolları yerine dokunaçları vardı, uzantıları yemek için hazır bekleyen aç yılanlar gibi etraflarında sürünüyordu.

Çocukken Nicola çığlık atarak kaçardı.

Sadece birkaç saat önce arabasında lastik yakmıştı. Şimdi, öyle ya da böyle gerçeği öğrenecekti.

Titreyerek ileri doğru yürüdü ve elini uzattı. Yaratıklardan biri ya onu korkutmak ya da elini kaybetmek üzere olduğu konusunda uyarmak için bir öfke çığlığı attı. Diğer dokunaçlarından biriyle ona vurdu ve temas ettiği yer yandı, arkasında kırmızı bir yara izi bıraktı.

Bu demek oluyor ki... bu demek oluyor ki canavarlar gerçektir.

O paniğe kapılmadan önce, her iki yaratık da kanepeden atlayıp duvarın ötesinde gözden kayboldu.

Dizlerinin bağı çözüldü ve yere çöktü, zonklayan kalbini sabitlemeye çalıştı. Tatlı merhamet. Bu ne anlama geliyordu? Ve bu konuda ne yapacaktı?

* * *

Nicola, gece yarısından kısa bir süre sonra Y and R Organik Pazarı'ndaki kasasını kapattı ve bir günü bitirdiği için hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Sadece Laila'ya dönmeye can attığı için değil, aynı zamanda yolunun kesiştiği her iş arkadaşı ona hakaret ettiği için de. Hem de sebepsiz yere! Sırasına gelen her müşteri ona bağırıyordu. Ve tamam, evet, iyi bir sebepleri vardı.

Dokunaçlı maymunlar onu takip etmişti. Onlar ve en sevdikleri yirmi kadar arkadaşları. Ama en azından zavallı Laila'nın etrafında dolanmıyorlardı.

Onun gelişinden on dakika sonra, kalabalık pazarın içinde toplanmış, duvarlara tırmanmış, tavan döşemeleri boyunca ilerlemiş ve herkesin omzuna düşmüştü.

Onlardan habersiz bir şekilde karşılaştılar ve gülerek onu işaret ettiler.

Çığlık atmıştı.

Gözlerini dikmişti.

Neredeyse bayılacaktı.

Ama onları başka kimse görmemişti. Başka kimse tepki vermemişti.

Şey, ibislere değil. Onun yüksek perdeli terör nöbetlerine tepki göstermişlerdi.

Yaklaşık yirmi dakika önce, yaratıklar geldikleri yoldan gitmişlerdi.

Koldo ile konuşmak istiyordu. Ve belki de ona bir ağaç gibi tırmanıp Giantland'in üst stratosferinde saklanmak istiyordu, umarım kimse onu göremezdi ve bu tür şeylerle uğraşmak zorunda kalmazdı.

"Nicola, seninle ofisimde konuşmam gerekiyor."

Ses onu düşüncelerinden uzaklaştırdı ve döndüğünde patronunun durduğu yerin sonunda durduğunu gördü. Beş-sekiz yaşlarında, kum rengi saçlı, ela gözlü ve zeytin tonlarında bir teni vardı. İğrenç tavırları olmasa iyi görünümlü bir adam olabilirdi.

Karşılaştığı her kadının omuzlarına masaj yapan bir tipti, "sadece gerginliğe yardımcı olmak için". Bu o kadar da kötü olmazdı, diye düşündü, ama masaj yaparken "Şimdi, bu iyi hissettirmiyor mu?" diye fısıldamayla da severdi.

"Elbette," dedi ve yutkundu.

İçindeki kaçma içgüdüğü aniden ortaya çıktı. Bu yerden kaçmak ve asla arkasına bakmamak.

Oh, hayır, hayır, hayır. Onu kovacaktı, değil mi?

Bu vardiyada sadece altı kasiyer daha çalışmıştı ve hepsi adımlarını hızlandırarak eşyalarını toplayıp dükkânı terk etti. Ön taraftaki ışıklar çoktan kapatılmıştı ama otopark birkaç sokak lambasıyla aydınlatılmıştı ve kadın ve erkeklerin arabalarına binip uzaklaşmalarını izledi, ona doğru bakmamaya dikkat ederek.

Evet. Bay Ritter onu kovmayı planlıyordu ve onlar da bunu biliyordu.

Fikrini değiştirmenin bir yolu olmalıydı.

Avuç içleri terleyen Nicola, portakalları ve elmaları atlayarak marketin arka tarafına doğru ilerledi. Bu işe de en az diğerine olduğu kadar ihtiyacı vardı. Biri ev taksidini, faturalarını ve araba sigortasını öderken, diğeri yemek ve benzin parasını karşılıyordu. Bu ekonomide, geç saatlere kadar çalışabileceği ve asgari ücretin üzerinde maaş alabileceği başka bir iş bulmakta zorlanacaktı.

Bay Ritter'ın kapısı açıktı ve onu içeri götürmesi için ayaklarını zorladı. Koşun! Koşun!

oktan masasının arkasına geçmiş, bir dosya okuyordu. O kaldı.

"Kapıyı kapat," dedi.

Geriye uzanıp topuzu çekiştirdi ve kalın metal hızla kapandı. Her zamanki gibi kilit otomatik olarak devreye girdi. Oda küçüktü, metal dolaplar ve büyük boy bir masayla doluydu. İki sandalye vardı. Onunki bir yastıkla desteklenmişti, onunki ise desteklenmemişti.

"Otur."

İtaat ederken, "Bugünkü performansım için özür dilerim. Daha iyisini yapacağım, söz veriyorum. Ve hiçbir mazeret uydurmayacağım." Nasıl yapabildi? Kimsenin göremediği canavarları gördüm, Bay Ritter. Buna ne diyebilirdi ki? "Ben sadece
_"

"Kız kardeşin nasıl?" diye araya girdi, sonunda başını kaldırıp ona baktı.

Bir ürperti onu neredeyse koltuğundan ediyordu. Omzunda bir maymun belirmişti. Diğerlerinden daha küçük ve çok daha kıllıydı ve aynı nefret dolu gözlerle ona bakıyordu. Ve o izlerken, o... o... onun yaptığını düşündüğü şeyi yapıyor olamazdı.

Ama işiyordu. İşiyordu.

"O" belli ki "erkek "ti ve Nicola'yı hedef alıyordu. Onu işaretlemeye mi çalışıyorsun? Bölgesini işaretleyen bir köpek gibi mi?

Sandalyesinde olabildiğince geriye çekildi ve sıçramaları başarıyla önledi. Bay Ritter ve kağıtları o kadar şanslı değildi.

"Size bir soru sordum, Bayan Lane."

Gömleğinin sıırsıklam olduğunu nasıl bilmez? Kâğıtların vıcık vıcık olduğunu nasıl görmez? Burnunu kırıştıran o iğrenç kokuyu nasıl duymaz? "Durumu daha iyi. Evde."

"Bu çok iyi." Sesi alçaldı, bakışları da alçaldı ve kadının göğüslerine inip orada kaldı. "Bu çok iyi."

Nicola'nın elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. "Beni görmek istediğin tek konu bu muydu?"

Onun bir yüzü olduğunu hatırlayana kadar bir an geçti. Koltuğunda arkasına yaslandı ve ellerini ortasının üzerinde kavuşturdu, ifadesi sertti. "Bugünkü performansın vasatın altındaydı ama bunu sen de biliyorsun. Ürünlerini iki ya da üç kez okutarak birkaç müşteriyi kızdırdın-"

"Ama her zaman hataları düzelttim."

"Yine de," diye yumuşak bir şekilde devam etti, "eminim yakında benden kız kardeşinle vakit geçirmek için biraz izin isteyeceksin ve bildiğin gibi, senin yerini alabilecek kimsemiz yok. Yeni birini işe almam gerekecek. Ve eğer yeni birini işe alırsam, neden o kişi senin tüm saatlerini alamıyor?"

İçini bir korku dalgası kapladı ve hemen ardından yoğun bir kaçma dürtüsü geldi. Ama neden kaçacaktı ki? Şimdi merak ediyordu. Tehdit çoktan savrulmuştu ve bu onun karşı bir hamle yapma şansıydı. Bu yüzden bir kez daha olduğu yerde kaldı.

"Bir daha asla bugünkü gibi bir gün geçirmeyeceğime söz verebilirim." Şu andan itibaren maymunların varlığını görmezden gelecekti. Çocukken terapistler ona böyle yapmasını söylemişti ve işe yaramıştı. Öyle değil mi? "Bir daha izin istemeyeceğim, söz veriyorum."

Maymun çığlıklar atarak aşağı yukarı zıplamaya başladı ve Bay Ritter'ın sonraki sözlerini ayırt etmekte zorlandı. "Ya kız kardeşin yine hastalanırsa? O zaman ne olacak? Ya sen yine hastalanırsan?"

"Fark etmez. Çalışacağım."

Dudaklarını büzerek uzandı ve bir parmak ucuyla karısının ve üç çocuğunun fotoğrafının üzerinde gezindi.

"Ne kadar kötü

bu işi sürdürmek istiyor musun?"

"Kötü," dedi öne doğru eğilerek. "Yapabileceğim bir şey var mı? Ekstra mesai mi? Ne dersiniz deyin!"

Eli yanına düştü. Sırıttı.

Maymun sustu ve o da sırıttı.

"Ben de bunu söylemeni umuyordum," dedi Bay Ritter, gözlerinde iğrenç bir ışıltı parlayarak. "Bana ağzını üzerimde nasıl kullanacağını söyleyerek başlamanı ve masamın üzerinde nasıl eğileceğini anlatarak bitirmeni istiyorum. Sonra da bunu yapmanı istiyorum."

Zihni az önce duyduklarını düşünürken bir an sessizlik içinde geçti. O yapmamıştı... O yapamazdı... Ama yapabilirdi ve yapmıştı da. "Beni kovmak zorunda değilsin. İstifa ediyorum." Ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Kapıyı çevirdiğinde tokmak sabit duruyordu. Öfkeyle hayal kırıklığı birbirine karışmıştı, "Çıkarın beni. Hemen."

"Kilidi ben ayarladım. Umarım sakıncası yoktur."

Gülümseyen Bay

Ritter ayağa kalktı, masanın etrafında yürüdü. Maymun yere atladı ve onu takip etti, pençeli ayak sesleri yankılanıyordu. "Yatakta nasıl olduğunu merak ediyordum, biliyor musun?"

Düğmeyi tekrar denedi ama yine tuttu. Korku ciğerlerindeki havayı sıkarak diğer tüm duyguları yok etti. Bu küçük odada kapana kısılmıştı ve dışarıda yardım çığlıklarını duyacak kimse yoktu.

"Çıkarın beni, Bay Ritter." Sesinde saklayamadığı bir titreme vardı. "Eğer bir şey yapmaya kalkarsan, seninle dövüşürüm."

Cezalandırılacaksınız."

"Dövüşmeni istiyorum. Sana bir faydası olacağından değil. Ama hayır...hayır, cezalandırılmayacağım. Sana söz veriyorum."

Kalbi hızla çarparak ona doğru döndü. Bu hareket başını döndürdü ama ayakta kalmayı başardı.

O kadar yakındı ki, saçından bir tutamı incecik parmaklarının arasına sıkıştırmak için uzanması yetti.

"Herkes seni bu gece kovmayı planladığımı söyledim. Yarın polisler kapımı çalmaya gelirse, bana kalmam için bedenini teklif ettiğini ve tabii ki bir anlık zayıflığımla buna boyun

eğdiğimi söyleyeceğim. Ve oh, sana yapmama izin verdiğin
iğrenç şeyler.

Sonrasında, yine de kovuldun. Korkunç muyum? Evet. Ama tecavüz hakkındaki kötü niyetli yalanlarını hak ediyor musun?" Dilinin altında tısladı. "Hayır."

Tecavüz. Bu kelime zihninde boş bir şekilde yankılandı. İçgüdülerinin bu yüzden kaçmasını istediğini fark etti, onu kovmayı planladığı için değil. Neden, neden, neden dinlememişti?

"Kimse sana inanmayacak."

"Öyle değil mi?" Ona daha da yaklaştı. "Ne yapmayı planladığımı biliyorum ama ben bile bana inanıyorum. Bana hastanede düştüğünü ve başını çarptığını söylemiştin. Sanırım o yüzden morlukların var. Birkaç tane daha olsa ne olur? Kim farkı anlayabilir ki?"

Doktorlar farkı anlayabilirdi. Yetkililerin de farkı anlayabileceğinden emindi... ama şu anda bunun ne önemi vardı ki? Gerçeği öğrendiklerinde, korkunç eylemi çoktan gerçekleşmiş olacaktı.

Korku büyüdü ve paniğe kucak açtı. Buna boyun eğmem.

Dövüşmeliyiz. Nicola adamın burnuna bir yumruk atıp kendisine bir silah bulmak için birkaç dakika kazandırmak niyetiyle yumruğunu savurdu ama adam temastan kaçınarak yolundan çekildi. Nicola bir yumruk daha savuramadan, adam bacağını tekmeledi ve ayak bileklerini birbirine vurdu. Kadın geriye doğru fırladı ve kafatası kapıya çarptı. Keskin bir acıyla nefesi kesildi, hatta görüşünde ışık lekeleri belirdi ve beton zemine kaydı.

Başka bir sarsıntı mı? Uzaktan merak etti.

Bay Ritter daha da geniş sırtarak onun üzerine eğildi. "Kadınlar tuvaletine bir kamera koydum, biliyorsun. Külotlarınız her zaman favorim olmuştur."

Görüntüsü maymununkiyle bulanıklaşarak yüzüyordu. Yaratık bir kez daha işlemeye hazırlanıyordu. Her nasılsa, başını çevirip Bay Ritter'ın ayak bileğini ısırarak gücü bulmayı başardı.

Uluyarak kadının elinden kurtuldu. Kan anında dilini kapladı. Güzeldi. Bir deri ve kas parçası almıştı.

Şakakları zonklayarak kendini yukarı çekti ve ağzında ne varsa maymuna tükürerek onun sendeleyerek uzaklaşmasına neden oldu. "Bunu yapmana izin vermeyeceğim."

"Beni durduramayacaksın." Kadının üzerine atladı, onu geriye doğru itti ve dizlerinin üzerinde durarak beline sarıldı. Maymun güldü ve tıpkı arkadaşlarının daha önce yaptığı gibi onu işaret etti.

"Hayır!" diye bağırdı, onu yerinden oynatmak için çabaladı.

Başaramadı. "Hayır!

Dur!" Kadın adama yumruk üstüne yumruk atıyor, omzuna, göğsüne ve yan tarafına darbeler indiriyordu ama kadın ne kadar zayıf olsa da adam bu darbelere dayanabiliyor ve sonunda... bileklerini yakalayabiliyordu....

"Anladım."

Ve yaptı da. Onu yakaladı ve kollarını başının üzerine bağlayıp kapıya kilitlemek için hızla çalıştı. Zorlukla nefes alabilmesine, kalbinin acı içinde çırpınmasına ve görüşünün kararmasına rağmen, ona tekme atmak için vücudunu büktü. Adam çok geçmeden kadının bacaklarını tutup ayak bileklerini masasına bağladı ve onu saldırıya açık bir şekilde uzanmış halde bıraktı.

Gözlerinde boncuk boncuk yaşlar vardı. Kaybettiğini fark etti. Bu kadar kolay kaybetmişti. Ve -hayır, hayır, hayır- bayılacaktı. Her an, tamamen savunmasız, daha da çaresiz bir halde yitip gidebilirdi.

"Şimdi, şimdi," dedi. "Eğlenmeni sağlayacağım. Üzülmen için hiçbir sebep yok." "Hayır dedim!" diye homurdandı.

"Ve ben de bebeğim, evet dedim." Gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

Bu gerçekleşmiyordu. Oluyor muydu? Bu olamaz. Olabilir miydi? Patronu, üç yıldır tanıdığı bir adam, onu tehdit etmekle kalmamış, kravatu ve ipliyle bağlamıştı. Soyunmuyordu. Ve her nefesi için savaşıyor, varlığının her zerresiyle farkındalık durumuna tutunmuyordu.

"Sana yapacağım şeyler..." Omuzlarını silkerek pamuğu bir kenara attı.

"Lütfen, bunu yapmayın," diye yalvardı.

Adam onun sözlerini duymazdan geldi ve ona baktı.

"Kıyafetlerine çok dikkat edeceğim, böylece bir mücadele izi kalmayacak." Uzandı, tişörtünü ve sütyenini göğüslerinin üzerinden çekerek onu kendi görüşüne açtı ve dudaklarını yaladı. "Vay, vay. Burada bu kadar güzel olmanı hiç beklemiyordum."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor, yakıyordu.

"Lütfen." Oda her geçen saniye daha da karanlıklaşıyordu.

"Hmmm, yalvarman hoşuma gidiyor." Kot pantolonunun belini çözdü, fermuarı yavaşça indirdi.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye fısıldadı hıçkırıklarla savaşıyor.

Karanlık... çok fazla karanlık...

"Çünkü istiyorum. Çünkü yapabilirim." "Çünkü yapabilirim. Fermuarını.

Vahşi bir böğürtü aniden tüm odayı yarı ve kulaklarını tırmaladı. Bay Ritter kaskatı kesildi - tam da ağırlığını onun üzerinden atmadan önce.

Bum!

Nicola gözlerini kırptırdı, ışık geri geldi. Patronunu odanın öbür ucunda gördü, sıva ve toz etrafında bir bulut oluşturun.

Tanıdık bir ses, "Sana ibisle savaşma hakkı veriyorum," diye bağırdı ve sonra Koldo onun üzerine eğildi, onu çözdü, kıyafetlerini düzeltti. Büyük, güçlü elleri nazik ve rahatlatıcıydı. "Ama insan benim."

O buradaydı.

Onu kurtarmıştı.

Hıçkırıkları sonunda serbest kaldı ve kollarını onun boynuna dolayarak olabildiğince sıkı bir şekilde ona sarıldı.

"İyi misin?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Cevap vermeye çalıştı ama boğuluyordu, nefesi kesiliyordu ve tek bir kelime bile söyleyemiyordu.

Onu göğsüne doğru kaldırdı, bir eliyle onu sabitledi ve diğer eliyle boşalttığı sandalyeyi düzeltti. O

onu koltuğa oturttu ve düzeltmeye çalıştı, ancak o tutuşunu sürdürdü.

Önünde diz çöktü ve yanaklarını avuçlayarak onu kendisine bakmaya zorladı. "Sana ne yapıldı Nicola?"

Bir şekilde sesini buldu. "O... o... yapmaya çalıştı... yapacaktı..."

"Ama yapmadı mı?" derken gözlerinde sert bir parıltı vardı. "Henüz değil."

"Bana haklar verdiğinizizi biliyorum ama arzularınıza boyun eğeceğim.

Ne yapmamı tercih edersiniz?" diye sordu tanıdık olmayan bir erkek. "Yakalamak mı yok etmek mi?"

Koldo, "Yok et," diye cevap verdi ve bu kelimeyle birlikte, kontrolünde olan her ne varsa kopmuş olmalıydı. Her santimi saldırganlıkla titreyerek doğruldu ve Bay Ritter'ın üzerine yürüdü.

Tek yumruk. İki. Üç. Dört. Hiç duraklama olmadı. Alay etmek için durmak yoktu. Koldo yumruklarını patronunun suratına indirdi. Kan her yöne sıçradı. Kırılan kemiklerin sesi yankılandı.

Hareketin acımasızlığı onu sersemletti. Hiç bu kadar odaklanmış bir öfke görmemişti.

Bakışları tanımadığı diğer adama doğru kaydı. Adam Koldo'yla aynı boydaydı ve çok güzeldi. Çok sarışın ve bronzdu ve vay canına, kocaman bebek mavileri vardı. Ama onun asıl dikkatini çeken, omuzlarının üzerinden yaylanarak yere kadar inen kocaman, tüylü kanatlarıydı.

O bir melek miydi?

Koldo, sana iblisle savaşma hakkı veriyorum, demişti.

Melekler iblislerle savaştı. Değil mi? Yani...evet, o bir melek olmalıydı.

Kanatlı erkek, maymunu -iblisi- odanın içinde kovalarken hızını artırdı, görüntüsü bulanıklaştı. İki tehditkâr kılıç savurdu, kâğıtlar masadan yere uçtu. Dosyalar dağıldı ve mobilyalar devrildi. Sonunda, kılıçları maymunun kürkünün içinden geçerek boğazına saplandı. Kafa ayrıldı

ve ikisi de yere devrildi. Parçalardan siyah bir sis yükseldi... Parçalar şimdi cızırdıyor, yanarak kül oluyordu.

Kül havada dans ediyor, kıvrılıyor, yükseliyor ve uzaklaşıyordu.

Kana bulanmış kılıçları arkasına fırlattı ve onlar gözden kaybolurken kaşlarını çatarak Koldo'ya baktı. "Hey, bu kadar yeter," dedi.

Ama Koldo devam etti.

Bay Ritter kendi fikrini söyleyemeyecek kadar ölmekle meşguldü. Kanatlı erkek kollarını Koldo'nun ortasına doladı,

Onu göğsüne hapsetti. Koldo sarsılarak kurtuldu ve döndü, yüz ifadesi soğuk ve tehditkârdı, dişleri daha önce hiç görmediği kadar uzun ve keskindi. Belli ki diğer adamı ısırma, hatta belki de kafasını koparmaya niyetliydi.

Her nasılsa, kendini tam zamanında yakaladı. Temastan hemen önce ağzını kapattı. Ama tamamen duramayacak kadar hızlı hareket ediyordu ve yanağı diğer adamın çenesine çarparak onu geriye doğru tökezletti. Sarışın doğrulduğunda, ikisi karşı karşıya geldi.

"Onu öldüremezsin," diye hırladı sarışın. "İkimize de bir iyilik yaptım."

Sesinde bir şey vardı... Nicola'nın irkilmesine neden olan bir şey. Daha önce hiç duymadığı bir saflık. Ne söylerse söylesin ona inanma zorunluluğu.

"Biliyorum," diye tükürdü Koldo. "Ama ona zarar verebilirim." "Bunu yaptın."

"Yeterli değil."

Başka bir dünyaya ait mavi gözler kararlı bir hesaplamayla kısıldı. "Tamam. Sen erkeğin işini bitir ve hepimizi mahvetme riskini al, ben de dişinin icabına bakayım."

Bir saniye sonra Koldo onun önünde duruyordu ama henüz bir adım bile atmamıştı. Sıcaklığı hızla onu sardı ve rahatlatıcı kokusu da onu takip etti. "Ona dokunmayacaksın."

Sarışın hayal kırıklığına uğramış gibi başını salladı ama dudaklarının seğirmesini gizleyemedi. Belli ki artık eğleniyordu.

Eğildi ve iri elini Mr.

Ritter'ın boynuna sarıldı ve onu yerden kaldırdı. Patronu

baygındı, yüzünde kan ve posadan başka bir şey yoktu.
Gözleri

şışmış, burnu yanağına doğru düzleşmiş ve dudağı birçok yerden yarılmıştı.

"Suçları neler?" diye sordu sarışın.

Koldo uzandı ve elini onun omzuna koyarak rahatlamasını sağladı.

"Tuvalete giden kızları videoya çekiyor," diye fısıldadı kollarını ortasına sararak. En azından beyin sarsıntısını listeden çıkarabilirdi. Gözleri iyi görüyordu, midesi sakinleşiyordu. "Beni bağladı. Bana dokundu. Yapacaktı. Mutlu oldu..."

Koldo'dan bir hırıltı yükseldi. O çok keskin dişleri bir kez daha ortaya çıkmıştı. Burun delikleri her nefes alışında alevleniyor, kasları düğümleniyor ve sanki genişliyordu. "Onu bana verecek ve çekip gideceksin, Thane."

"Pek sayılmaz," diye karşılık verdi erkek-Tanrı-. "Sana söyledim. Yeterince şey yaptın. Onu insan yetkililere götüreceğim."

Nicola Koldo'yu daha dikkatle inceledi. Şu anda vahşiliğin sınırlarında dolaşıyor olabilirdi ama onun görüntüsü Nicola'nın akıl sağlığına giden can simidiydi. Tıpkı diğer adam gibi uzun, beyaz bir cübbe giymişti ama sırtından uzanan kanatları yoktu.

O zaman melek olamaz. Öyleyse... O neydi? Ve neden Bay Ritter'ın kanıyla kaplı değildi? Üzerinde tek bir kızıl leke bile yoktu.

Thane, "Zacharel'in altın kuralını çiğnemene izin veremem," diye ekledi.

"Kuralı memnuniyetle çiğnerim," diye hırladı, her kelimesi ölümcül olmaya yaklaşıyordu.

"Koldo," diye fısıldadı Nicola. Onun bu yüzden başının belaya girmesini istemiyordu.

Savaşçı anında geri dönüp onunla yüzleşti, altın rengi gözlerinde endişe titreşimleri vardı. "Evet?"

"Eve gitmek istiyorum. Lütfen... kapıyı açar mısınız?" Çenesi bir kez daha titremeye başladı ama bu kez gözyaşlarından değil, soğuktan. Savaşçının sıcaklığına rağmen damarlarında buz kristalleşiyor, şok yerini ağır bir farkındalığa bırakıyordu. Bundan sonra hayatı bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.

"Bir şekilde ofisi içeriden kilitledi," diye ekledi, "ve kapıyı yerinden oynatamadım."

Öfke yüz hatlarını buruşturdu ama "Daha önce gelemediğim için özür dilerim" derken sesi şefkatliydi.

"Lütfen yapma-" Dudaklarını birbirine bastırdı ve Bay Ritter'a söylediği sözleri hatırlayınca kalbi hızla çarpmaya başladı.... Lütfen bunu yapmayın.... Ama adam onu reddetmişti. Güldü.

"Seni eve götüreceğim," diye yanıtladı Koldo ve kadın yeni bir rahatlama dalgasıyla neredeyse yere yığılacaktı.

"Teşekkür ederim."

Koldo Thane'e, "Kameraların kanıtlarını bul," dedi, "ve yetkililerin onun suçlarını öğrendiğinden emin ol. Bütün suçlarını. Sabaha kadar hapse atılmazsa, hiç kuşkunuz olmasın, geri dönüp başladığım işi bitireceğim."

"Elbette. Bu arada," dedi diğer erkek, "Zacharel az önce kafamın içinde konuştu."

Koldo sertçe başını salladı. "Benimki de öyle."

"Yani birbirimizden kurtulduğumuzu

biliyorsun." "Ve kız artık benim

sorumluluğumda. Evet." Öyle miydi?

"Mantıklı," dedi Thane. "Başının ne zaman belada olduğunu biliyorsun."

Öyle mi yaptı?

Koldo'nun çenesi patladı.

"Bir sonraki savaşa kadar, savaşçı." Thane kanatlarını açtı ve yanında Bay Ritter olduğu halde havaya fırladı.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

KOLDO, ONUN SORUMLULUĞUNDA OLDUĞUNU DÜŞÜNDÜ. Nicola'nın eylemleri artık onun sorumluluğundaydı. Eğer bir insanı öldürürse, bundan o sorumlu tutulacaktı. Eğer bir iblis onu öldürürse, ölüm darbesini kendisi indirmiş gibi olacaktı.

Hayatları artık geri dönülmez bir şekilde birbirine bağlıydı.

Koldo'nun komutanı olarak Zacharel'in birini, herhangi birini Koldo'nun gözetimine verme yetkisi vardı. Tıpkı Germanus'un Koldo'yu Zacharel'in gözetimine verme yetkisi olduğu gibi. Ama Zacharel bunu ona neden yapmıştı? Elit savaşçı ne kazanmayı umuyor olabilirdi?

Cevaplar ne olursa olsun, Koldo'nun Zacharel'i daha sonra sorgulaması gerekecekti. Şu anda, şoka girmiş Nicola'nın güvenli bir yere saklanmasını istiyordu. Ve gerçekten de öfkesini dizginlemesi gerekiyordu.

Mümkün olduğunca nazik bir şekilde, titreyen Nicola'yı ayağa kaldırdı ve kollarına aldı. "Gözlerini kapat." Elinde tuttuğu her şeyi parlatabiliyordu ve böylece onu sadece bir düşünceyle evine götürebiliyordu. Bir an ofisteydiler, bir an sonra oturma odasının ortasındaydılar.

Kolları onu sarmaktan vazgeçti ve geriye doğru tökezledi. Doğrulduğunda, bakışları oturma odasının tanıdık çevresine takıldı ve çenesi düştü.

"Ben geldim. Ama nasıl... Bir adım bile atmadık ve... sadece bir saniye geçti!"

"Buna flaş deniyor. Sana her geldiğimde ve senden her ayrıldığımda yaptığım şey bu. Bu sefer seni de yanımda getirdim."

Elini boynuna götürdü. "Benim geldiğim yerde teşhircilik, çıplak vücudunu birine göstermek anlamına gelir."

Bu ifadeye dokunmayacaktı. Bugün yaşadığı onca şeyden sonra olmazdı. "Ama biz aynı aileden değiliz."

yer, değil mi?"

"Sanırım
değiliz."

Buraya daha önce de gelmişti ama yine de etrafına bakındı ve daha önce görmezden geldiği ayrıntıları fark etti. Ev küçüktü ve yıkılmak üzereydi ama temizdi. Duvarlar yaşlılıktan sararmış ve soyulmuştu ama kazınmıştı. Halının söküldüğü yerde zemin lekeli bir hal almıştı.

Bu konut ona asla layık olmayacaktı. Onu kendi evlerinden birine taşımalı.

Evet, diye düşündü. Bazı savaşlar kendilerini davet etmiş olsalar da, daha önce hiç kimseyi evine davet etmemişti ama birden Nicola'yı sahil evine ya da volkanın yanındaki çiftliğe götürmeyi, onu kadifeler, ipekler ve her türlü lksle kuşatmayı arzuladı.

İtiraz ederse, ona yaptıkları anlaşmayı hatırlatabilirdi. Ne kadar gerekli görürse görsün, o ne derse, ne zaman derse, hiç itiraz etmeden yapacaktı. Ama...

Onun onayını istiyordu. "Otur.

Ben ay yapacağım."

"Kalıyor musun?" diye ciyakladı.

Gıcırtı bir rahatlama işareti miydi? Yoksa hayal kırıklığı mı?

"Ben kalıyorum." Benden kurtulmaya alış. Bakalım ne olacak.

Yutkundu, başını salladı.

Kadının solgun ve titrek halinden hoşlanmamıştı ve bir saniyeliğine bile olsa ondan uzaklaşmaktan nefret etse de bunu yaptı. Mutfakta gerekli eşyaları bulana kadar aradı. Bir tencere, bir tava ve diğer her şeyden iki tane vardı. Birkaç kutu yemek, birkaç kutu çorba vardı ama başka çok az şey vardı. Ne kadar zamandır bu şekilde yaşıyordu?

Çok uzun, diye karar verdi.

Suyu kaynatmak için pilot lambasını tamir etmesi gerekti ama kısa süre sonra elinde dumanı tüten bir fincan papatya ayı vardı.

Kanepeye uzanmış, bacaklarını altına almış ve omuzlarına bir battaniye örtmüştü. Yanaklarına biraz renk gelmişti ve titremelerinin daha güçlü olanları azalmıştı.

"Teşekkür ederim," dedi, düzgün, kibar ve o kadar sevimliydi ki göğsü sızladı.

"Bir şey değil. Ben Laila'yı kontrol ederken sen de iç."

"Oturmadan önce onu kontrol ettim," diye itiraf etti.

Tahmin etmeliydi. "Peki o nasıl?"

"Şey. Uyuyor." Nicola sıvının yüzeyine üfledikten sonra fincandan bir yudum aldı. "Aslında son zamanlarda tek yaptığı bu. Bu normal mi?"

"Evet." Bedeni ruhunu yakalamaya çalışıyordu. "Merak etme. Kalan zamanının tamamını yatakta geçirmeyecek."

Nicola sürekli tik tak eden saate yapılan gönderme karşısında irkildi. "Ama şimdi daha iyiye, neden öyle kalamıyor?"

Ses tonundaki özlemi duydu ve bunun onu etrafındaki ruhlar dünyasıyla tanıştırmak için mükemmel bir zaman olduğunu anladı.

Koldo onun önünde çömeldi. Kıvrılmış birkaç tutam saç atkuyruğunun hapsinden kurtulmuş ve şimdi şakaklarına dökülerek yüzünü çerçeveliyordu. Koyu renkli morluklar gözlerinin altındaki hassas teni çürütüyordu ve dudakları şişmişti. Korkudan onları çiğnemiş miydi? Yoksa vurulmuş muydu?

Sakin ol. "Bakkal için çalışmayı bırakacaksın. Anladın mı?" Söylemeyi planladığı şey bu değildi ama kelimeler yine de ağzından kaçtı.

"Şey, tabii. Ben zaten bıraktım." Bu sert ifade, yüz hatlarını aniden kaplayan kırılmanlık ve aşağılanma duygusunu gizleyemedi. "Yine de mümkün olan en kısa sürede başka bir iş bulmam gerekecek."

"Hayır." Onun zamanının ve enerjisinin ilk meyvelerini istiyordu, arta kalanları değil.

"Ama, Koldo, yapmam gerek-"

"İyileş." diyerek sözünü kesti. Evet."

Nicola'nın bakışları alçaldı. "İyileşmek zorunda kalmamalıydım. Onunla oraya geri dönmemem gerektiğini biliyordum. İçimde kaçmam gerektiğine dair bir his vardı."

Ruhu, zihninin algılayamadığı şeyleri algılamış ve onu uyarmaya çalışmıştı. "Neden bu hissi görmezden geldin?"

"Kendimi sadece beni kovmak istediğine ikna ettim ve onu bundan vazgeçirmek için bir şans istedim."

Pek çok kişinin yaptığı bir hata.

Koldo'nun sık sık yaptığı bir hata.

"Bu neden benim başıma geldi?" diye sordu usulca.

Umudun ve mutluluğun tadına vardığı için iblisler bu güzel duyguları ruhani silahlara dönüşmeden önce ezmeye çalışmışlardı. "Dünya özgür iradeye sahip varlıklarla doludur ve özgür irade mutlak iyiliğe... ve mutlak kötülüğe izin verir."

O konuşurken başını salladı. "Şeytani. Evet. Odada bir iblis vardı. Diğer savaşçı öyle söyledi."

"Evet. İblisler insanlığı yok etmek istiyor."

"Neden?"

"Çünkü onlar En Yüce Olan'ı küçümsüyorlar, O ise sizi seviyor. O'na başka türlü saldıramazlar, bu yüzden O'nun korunmasını istediği şeyi yok ederler."

"Neden?" diye tekrar sordu, sonra kızardı. "Özür dilerim. Dört yaşında bir çocuk gibi konuşuyorum. En Yüce Olan kim? Neden beni, bizi güvende tutmak istiyor?"

Ona henüz cevap vermek yerine, "Benim ne olduğumu anladın mı?" diye sordu.

Kirpiklerinin kalın kalkanı arasından ona baktı.

"Arkadaşının bir melek olduğunu biliyorum."

"Ama ben değil?"

"Senin kanatların yok."

Hakaret etmek istememişti. O da bunu biliyordu. Sadece bir gerçeği ifade etmişti. O da bunu biliyordu. Ama yine de bir ustura göğsünü tırmalıyor gibiydi. "Cüppemin üst kısmını çıkaracağım. Sana zarar vermek ya da seni baştan çıkarmak için değil -" eğer böyle bir şey mümkünse "- ama ne olduğumu kanıtlamak için. Tamam mı?"

"Pekala."

Ayağa kalktı ve aniden titreyerek cübbesini omuzlarından çekti, ardından sırtındaki yara izlerini ve dövmeleleri ortaya çıkarmak için döndü.

Nefesi kesildi... tiksintiyle mi?

"Oh, Koldo. Çok güzelsin."

Hayır, iğrenme değil. Merak.

Bu nasıl olabilir? Kanatlar değerliydi, soluk taklitleri değil. Yine de altı gün boyunca vücudunun arkasını mürekkeple boyatmış, omurgası hariç her yeri tüy ve kuş tüyü imgeleriyle renklendirilmişti.

Bunu yaptırdığında, rejeneratif güçleri harekete geçmişti ve renklerin canlı kalmasını sağlamak için mürekkebe ambrosia eklenmesi gerekiyordu. Ambrosia, annesinin şarabına kattığı şey. Ambrosia, onun için topladığı çiçekler.

Ambrosia, ölümsüzler için bir ilaç.

Cornelia istenmeyen oğluyla yaşadığı hayattan o kadar nefret etmişti ki, buna katlanmak için kendini uyuşturmuştu.

Nicola dövmelemin altındaki yara izlerini görerek, "Yaralanmışsın," dedi. "Nasıl?"

"İşkence."

"Oh, Koldo. Çok özür dilerim."

Nasıl cevap vereceğinden emin değildi. Tek bildiği, onun ayağa kalkmasını, uzanmasını, parmak uçlarını kabarık dokunun üzerinde gezdirmesini arzuladığıydı.

Ama yapmadı. Ve bu muhtemelen en iyisiydi.

Muhtemelen mi? Hayır. Kesinlikle. Vereceği tepkiden emin değildi. "O zaman sen de bir meleksin?" dedi.

Omuz silkerek bornozunu giydi ve yavaşça yüzünü ona döndü. Çay fincanını yanındaki masanın üzerine koymuştu, buhar yükseliyor, etrafında kıvrılıyor ve rüya gibi bir pus yaratıyordu.

Onun yakınında olmalı.

Başka zaman olsa bu dürtüye karşı koyabilirdi. Ama az önce yaşadıklarından sonra, kanepeye dönüp bacaklarının arasına çömelmesine izin verdi. "Birçok yönden meleklerle benziyorum, evet, ama ben bir melek değilim. Ben bir Gönderilmiş Olan'ım."

"Gönderilmiş Olan," diye papağan gibi tekrarlardı. "Bu ne anlama geliyor?" "Elimden geldiğince açıklayacağım, ama en baştan başlamalıyım. Başlangıç."

Başını salladı, hevesliydi. "Lütfen yap."

Başıyorum. Kızın hazır olduğunu umuyordu. "Uzun zaman önce, meleklerin en güzeli Lucifer'di ve En Yüce Olan'ın meleklerinin üçte birinin sorumluluğu ona verilmişti. Bir gün, bir gurur parıltısı ile eğlendi... sonra bir başkası... ve bir başkası ve bir başkası, bir annenin göğsündeki bir bebek gibi kendi önemini emzirene kadar."

"Bu kelimeyi biliyorum. Cherubim," dedi, kaşları çatılmıştı. "Cherub tekil versiyonu, değil mi? Gerçek bir melek türü. En Yüce de sizin lideriniz sanırım."

"Her iki konuda da haklısın."

"Ama ben meleklerin küçük olduğunu sanıyordum, bebekler gibi. Ve tamam, sadece söyleyeceğim - bez giymiyorlar mı?"

"Lucifer benden daha uzun, ama onun bebek bezi içindeki görüntüsü hoşuma gidiyor."

Çenesi düştü ama "Vay canına" diye nefes almayı başardı. Senden uzun olan herkes. Yani, boyunu beğendim. Çok doğru."

Hikâyesine devam ederken harika bir iyileşme diye düşündü. "Sonunda Lucifer kendi gücüne o kadar inandı ki, tahtını En Yüce Olan'inkinin üzerine çıkarmaya karar verdi. Melekleri emri altında topladı ve onları kendi hükümdarlığı altında daha iyi bir yaşama sahip olacaklarına ikna etti. Birlikte saldırıya geçtiler. En Yüce Olan, hain melekleri yenilgiye uğrattı ve onları göklerden kovdu."

Sanki sakalındaki boncuklarla oynamak istiyormuş gibi elini uzattı. Temastan hemen önce dondu kaldı. Eli kucağına düştü. "Savaşın bir parçası mıydın, En Yüce Olan'a yardım mı ediyordun?"

Ona dokunmak konusunda fikrini değiştirmiş olmasından nefret ediyordu.

-Ve nefret ettiğinden nefret ediyordu. "Hayır. Henüz doğmamıştım." "Bekle. Melekler doğar mı?"

"Hayır. Onlar yaratıldı."

"Ama... Oh, hatırlıyorum," dedi onun hayran olduğu yarım sırtışıyla. "Sen bir melek değilsin."

Anlamaya başlamıştı.

"Peki, kötü adamlar tokatlandıktan sonra ne oldu?"

"O zamanlar dünya sizin bildiğiniz yerden farklıydı ve başka bir varlık ırkına ev sahipliği yapıyordu. Ve hayır, onlar insan değildi. Lucifer En Yüce Olan'a o kadar öfkeliydi ki, kötülüğünü bu varlıklara bulaştırdı. O kadar aşağılık hale geldiler ki, dünya yok oldu ama varlıklar çekirdekte, cehennemde hayatta kaldılar, çünkü ruha ait hiçbir şey ölemez. En azından sizin bildiğiniz anlamda değil."

Adam konuşurken gözleri büyüdü.

"Zaman geçti. En Yüce Olan dünyayı yeniden yarattı ve bu kez insanlarla yeniden doldurdu ve burası gerçek bir cennet oldu. Ve daha önceki sorunuza cevap vermek gerekirse, O sizin halkınızı seviyor ve güvende olmanızı istiyor çünkü sizi O yarattı. Sizi yarattı çünkü dostluğa özlem duyuyordu. Sizler O'nun sevgili çocukları olacak, yeryüzünü krallar olarak yönetecektiniz."

Durakladı, onun tepkisini bekledi.

Onu devam etmeye teşvik etmek için başını salladı. "Lucifer, bir şeytan için daha iyi bir zaman olmadığına karar verdi.

karşı saldırıya geçti ve hile ve aldatmacayla dünyanın kontrolünü ele geçirdi. İnsanlar En Yüce Olan'ı hayatlarından çıkararak onunla dostluk kurmaya başladılar." Umut kaybolmuş gibiydi.

Bir kez daha elini uzattı. Bu sefer, anlattığı hikâyeye o kadar dalmıştı ki kendini tutamadı. Parmak uçları adamın çenesinde gezindi.

Temas anında nefesini içine çekti. Çok doğru hissettirdi. Mükemmel. İnsanların fırsat bulduklarında birbirlerine dokunmalarına şaşmamalı. Bir el sıkışma. Omzuna bir şaplak. Sarılmak. Her hareket rahatlık verirdi. Ona doğru eğildi, daha derin, daha samimi bir şeyler arıyordu.

Kaç yıldır böyle bir şeyin özlemini çekiyordu? Hayalini kurmuş? Bir keresinde, çocukken, bunun için ağlamıştı bile. Ve şimdi, işte buradaydı. Özgürce sunulmuştu.

Asla durma, diye düşündü.

"Çok özür dilerim," diye soludu ve kolunu bıraktı. "Seni hırpalamak istememiştim."

Bu nazik okşama, hırpalama olarak mı kabul ediliyordu? Ona ne yaptığını sanıyordu? diye merak etti, biraz midesi bulanmıştı.

mide.

"Hoşuma gitti." Koldo onun elini olabildiğince şefkatle avucunun içine aldı ve tekrar yüzüne götürdü. Nicola yavaş yavaş rahatladı ve o da rahatladı. Kısa süre sonra Nicola kendi isteğiyle adamın sakalını okşuyor, hareketlerinden büyüleniyordu. Bir onay mırıltısını yutmak zorunda kaldı.

"Sonra ne oldu?" diye sordu.

"Lucifer ve onun düşmüş melekleri dünyaya hastalık, acı, yoksulluk ve hatta fiziksel ölüm getirdiler. Dünyanın çekirdeğinde yaşayan varlıklara gelince, onlar bedensizdi ve umutsuzca bir konukçu arıyorlardı. Bazıları arayış içinde yüzeye çıktı. Onlar sizin iblis olarak bildiğiniz yaratıklardır."

Bir tiksinti ürpertisi onu sarstı. "Hepsinin sesi korkunç geliyor."

"Öyleler." Fark ettiğinden daha fazla. "Düşmüş melekler bir süre insanların arasında yaşadılar, kendilerine tanrı dediler, boş zamanlarında topraklarda dolaştılar ve istediklerine eziyet ettiler. Hatta bazıları dişilerinizle çiftleşti ve ortaya çıkan yavrular Nefilim olarak anılmaya başlandı. Nefretle dolu ve açgözlülükle hareket eden korkunç yaratıklardı. Devlerdi, vahşiydiler, acımasızdılar ve..." Nasıl açıklasam? "Farklı kültürler onlara farklı isimler verdi."

"Mitolojide," dedi gözleri büyüyerek.

"Aynen öyle. Yunan, Titan. Mısırlı. İskandinav. Hepsi, hepsi. Düşmüş melekler insan ırkını kirlettikleri için cezalandırıldılar ve yoldaşları tarafından serbest bırakılamayacakları cehennem altına zincirlendiler. Nefilimler yok edildi - en azından bir süreliğine."

Kolları ortasına dolanarak teması kesti ve titremeleri yeniden şiddetlendi. Markettekiyle aynı derecede değildi ama onu acele ettirmeye yetmişti.

Battaniyeyi kızın omuzlarına daha sıkı sararken, "Cehennemde de zebaniler var, oraya atılan ruhlara eziyet etmek için oradalar. Kendilerinden şöyle bahsederler

yüksek lordlar ve köleler, ama pek çok farklı isimleri, pek çok farklı rütbeleri var. Bazıları burada kalmayı tercih ediyor."

"Bir ev sahibi arıyorum demiştiniz."

Başını salladı. "Ve işkence edecekleri, beslenecekleri biri." "Benden istedikleri bu mu?"

"Evet. Sizi zehirleriyle doldurmak, onlara karşı savunmanızı zayıflatmak, derinizi geçip bedeninize girmelerine izin vermek istiyorlar. Oraya girdikten sonra, düşüncelerinizi, eylemlerinizi kontrol etmek için savaşırlar, bir yandan da olumsuz duygularınızdan beslenerek size hastalık bulaştırırlar."

"Hastalık," diye yineledi.

"Evet, ama bir tedavisi var. Bunu elde etmek için En Yüce Olan Lucifer'le yeniden savaştı ve onu yendi." İşte o zaman Koldo'nun türünün ilki yaratıldı ve insanları Lucifer'in karanlığından çıkarıp Yüce Olan'ın ışığına götürmekle görevlendirildi.

Yüzyıllar boyunca, Koldo gibi Gönderilmişler amaçlarını gözden kaçırmışlardı. Ama artık değil, karar verdi. Nicola'ya yardım edecekti.

"Tedavisi ne? Ve ben neden hala hastayım?" Nicola sordu. "Her tedavi talimatlarla birlikte gelir. Sen henüz doğru olanları takip edin."

Onun sözlerini özümserken uzun bir süre geçti. Sonunda şöyle dedi: "Peki, bana talimatları söyle. Onları takip etmeye hazırım. Gerçekten."

Koldo Nicola'nın sözlerinden memnun oldu. Nicola diğer Gönderilmişler gibi doğruluk yüzüğüne sahip olmayabilirdi ama yine de Nicola'nın iddialarındaki kesinliği duymuştu. İnandı. Kabul etti.

Harekete geçmek istiyordu ve hareket güç demekti.

"Sana talimatların bir kısmını zaten vermiştim," dedi. "İblisler korku uyandırarak zehirlerini kulağına üfledi. Sen bu korkuyu benimsedin ve bu da zehri güçlendirdi ve çok geçmeden duyguların iblisleri beslemeye başladı. Sakinlik, huzur ve neşe zehrin zayıflamasına neden olur."

"Bu yüzden onları hissetmemi istiyorsun." Konuşurken başını salladı. "Yani... zehir bir parazit gibi. Ya da bir

Virüs. Grip ya da E. coli gibi. Büyüyebilir ama ölebilir de."

"Evet. İblisler beslenemezlerse kaçarlardı. İşte bu yüzden düşüncelerinizi ve kelimelerinizi korumak çok önemli."

Koldo hafifçe kalktı ve bükülerek kanepede iri gövdesine yer açtı.

Nicola ona sarıldı, onu şaşırttı ve heyecanlandırdı.

Yanağı, kalbinin hızlanan atışlarına yaslandı. Onu içine çekti, tüm o tarçın, vanilya ve balı.

Ve aman Tanrım, aynı anda hem sıcak hem de soğuktu. Titriyordu. Daha fazlasını istiyordu. Onun ihtiyacı olan şey o değildi; bunu çoktan fark etmişti. Geçmiş ne olursa olsun, bir dişiyi teselli etmeye hakkı yoktu. Çok fazla kişiyi incitmişti. Kırbaçlanmayı, dövülmeyi hak ediyordu, okşanmayı değil. Ama bir türlü uzaklaşmaya cesaret edemiyordu.

"Çok sıcaksın," dedi.

Çok yumuşaksın.

Uzandı, parmakları yine adamın sakalının uçlarıyla oynuyordu. "Yani benim düşüncelerim bile mi önemli?"

"Elbette. Düşünceleriniz ateşli bir fırtına ya da huzurlu bir deniz yaratabilir."

"Ama kontrol edemiyorum-"

"Yapabilirsin. Eğer yanlış bir düşünce gelirse, kendinizi başka bir şey düşünmeye zorlayın." Bu iyi bir tavsiye - neden siz de buna uymuyorsunuz?

İçini çekti. "Peki ya Laila'ya verdiğin su?" "Vücudunu iyileştirdi ve şeytanı ondan kovdu, ama Diğer iblisler tarafından saldırıya uğrarsa ne olacak? Bir kez daha toksine ve korkuya yenik düşecek mi?"

"İçinde bir iblis mi vardı?"

"Evet." Belki de bu haberi daha nazik bir şekilde vermeliydi.

Birkaç dakika sessizlik içinde geçti. "Hiçbir fikrim yoktu. Çok cahildim." Vücudunu bir titreme sardı ve ılık gözyaşları cüppesinin kumaşını ıslattı.

Gözyaşları mı? Onun yüzünü görmeliydi. Koldo onun belini avuçladı, onu kaldırdı ve dizleriyle bacaklarını ayırdı. Kadın nefes nefese kaldı.

Onu kucağına oturttu ve ancak o zaman bu pozisyonun ne kadar samimi olduğunu fark etti.

Bir iniltiyi bastırdı. Zevkten. Acıdan.

İhtiyaç. Ve pişmanlık.

"Benden korktun mu?" diye homurdandı. Bundan. Patronuyla aynı tepkiyi vermektense ölmeyi tercih ederdi.

"Hayır." Gözleri sulanmış, cam gibi olmuştu ama yaşlar durmuştu. "Ben sadece... Daha önce hiç bu durumda olmamıştım."

Asla mı?

İçini ateşten daha sıcak, selden daha öldürücü bir sahiplenme duygusu kapladı. "Bana başka sorunuz var mı?"

"Seviyorum." Sanki kendisi de aynı dokunma dürtüsünü yaşıyormuş gibi parmaklarını adamın bornozunun yakasına geçirdi ve ovuşturdu. Teni adamın kine sürtündü, adamın aşırı ısındığı yerde serin, nasırlı olduğu yerde yumuşaktı.

Kollarımı ona dolamalı ve onu daha da yaklaştırmalıyım... daha da yaklaştırmalıyım... sonra dudaklarımı onunkilere değdirmeliyim... onu öpmeliyim... onun tadını çıkarmalıyım. Onu yutmalıyım.

O yapmadı. Bir düşünce onu durdurdu. O pis, çirkin dudaklarını bu kadar masum bir kadının üzerine koyamazdı.

Ama... ya yine de yaptıysa? Ya teslim olduysa? Ya kızın hoşuna gittiyse?

Baştan çıkarmanın geldiğini fark etti, o kadar güzel fısıldıyordu ki.

Direndi. Kırılgan kalbi bir günde çok fazla uyarılmaktan pes edecekti. Ve belki, sadece belki, onunki de öyle.

"Bir tanesine cevap vereceğim," diye mırıldandı. "Sadece bir tane. Sana fazla yüklenmek istemiyorum."

Bir an düşündü ve başını salladı. "İblisler küçük maymunlara mı benziyor?"

Zihninde iki devre birbirine bağlanmış gibiydi ve kaşlarını çattı. En düşük rütbeli iblislerden birinin neye benzediğini bilmesinin tek bir yolu vardı. "Ofistekini gördün mü?"

"O ve diğlerleri. Hatta ikisi Laila'nın etrafında dolanıyordu," diye titreyerek itiraf etti.

Evet, o ikisini görmüştü. Biri onun içindeydi. Diğeri onun "arkadaşıydı." Koldo her yaklaştığında kaçıyorlardı. "Onları beslediği sürece ona dönmeye devam edecekler."

Gerginlik ondan yayılıyordu. "Peki ya başkaları tarafından saldırıya uğrarsak?"

Koldo bunu hissedebilirdi. Ama... ya hissetmezse... ya ona ulaşamazsa? "En Yüce Olan'ı çağır. Sana yardım etmesi için en yakınındakini gönderecektir." Germanus asla Yüce Olan kadar güçlü olamazdı ve bir insanın çığlıklarını duyamazdı. Dahası, gönderebileceği asker sayısı da sınırlıydı.

"Bundan nasıl emin olabiliyorsun?"

"O, Kendisini çağırın her insanı kurtaracağına söz verdi ve verdiği sözleri her zaman tutar."

"Her insan. Ben bile mi?"

Kaşları saç çizgisine -ya da bir zamanlar saç çizgisi olan şeye- doğru çatıldı. "Sen insan mısın?"

"Har, har. Öyle olduğumu biliyorsun. Bekle. Öyleyim, değil mi?"

Gülümseme. "Öylesin. Ve şimdi, bu konuşmayı bitiriyorum." İkisinin de iyiliği için. "Yapılacak işler var ve umarım onları yapacak kadar erkeğimdir."

ON İKİNCİ BÖLÜM

NICOLA, Koldo'nun tüm evi sinsice dolaşmasını, bozuk olan her şeyi tamir etmesini, pencere ve kapılardaki kilitleri sağlamlaştırmasını ve hatta dolapları ve buzdolabını yiyeceklerle doldurmak için içeri girip çıkmasını izledi. Tüm bunlar olurken, o da düşüncelere daldı.

Çocukken gördüğü canavarlar gerçektir. İblisler onu ve kız kardeşini zehirlemişti.

Düşünmeden edemediği adam insan bile değildi.

En az karmaşık olan adama odaklandı. Doğuştan mı keldi yoksa kafasını kazıtmış mıydı? Kafa derisinde hiç kirli sakal izi yoktu, bu da onu folikül olmadığına inandırdı. Ama bunun pek önemi yoktu. Ne kadar güzel olursa olsun, saç ihtiyacı yoktu.

Artık adamın sırtının bornozunun altında nasıl göründüğünü bildiğine göre, onu güzelden de öte, nefes kesici buluyordu. Omurgasının her iki yanında paralel olarak uzanan yara dokusu yaklaşık on iki inç uzunluğunda ve dört inç kalınlığındaydı.

Hayatının bir noktasında kanatları vardı. Birisi ya da bir şeytan onları kesip çıkarmıştı. Şimdi, kıpkırmızı mürekkep her iki yaradan da dallanarak görkemli kanatlar oluşturuyordu. Tasarım inanılmaz derecede ayrıntılıydı, her bir tüy ayrı ayrı hesaplanmıştı. Ve o dövmelemin altındaki kaslar... tatlı merhamet.

Onun kadar vahşi görünen bir adam nasıl bu kadar nazik olabilirdi? Yoksa adam ve Gönderilmiş Olan iç içe miydi? Biri olmadan diğeri olamaz mıydı?

Peki ya gözlerindeki için için yanan ateş? Tehlikeli bir yerden mi kaynaklanıyordu? Yoksa arzudan mı?

Dolapları yerleştirmeyi bitirdi ve mutfak ile oturma odası arasındaki yarım duvara yaslandı. Elindekini katladı.

kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve başını salladı.
"Demek nasıl rahatlayacağını biliyorsun."

Har-har. "Eğer beni şımartmak istiyorsan, şımartmana izin vereceğim."

"Aslında ben size bir şey sormak istiyorum. Neden bu kadar çok çalışıyorsun?"

Aslında sorduğu şey: Neden bu kadar çok çalışıyorsun ama bu kadar sefalet içinde yaşıyorsun? Tek söylediği "sağlık faturaları" oldu.

Ağzını açtı, kapattı ve sonra derin bir nefes verdi.
"Faturalarını ödemek istiyorum," dedi tereddütle, muhtemelen böyle bir şeyi önermeye cüret ettiği için kanepeden fırlayıp ona saldırmasını bekliyordu.

Sanki böyle nazik bir teklif onu rahatsız edecekmiş gibi. "İma falan etmiyordum," dedi gülümseyerek. "Ve bir saniye bekle. Paran var mı?"

"Çok para. Gönderilmiş Olanlar çalışmalarımız için ödüllendirilir. Ve ben de bunu yapmaktan başka bir şey istemiyorum."

"Ama-"

"Faturalarınızı öyle ya da böyle ödemeyi planlamıştım. Bu şekilde, Doom olarak etiketlediğiniz sepete yığılmış gecikme bildirimlerini çalmak ve belki de kendime ceza vermek yerine sizin bilginiz dahilinde alabilirim."

Omuzlarından böylesine büyük bir mali yükün kalkması... artık evini kaybetme, elektriklerinin kesilmesi korkusuyla yaşamamak, kuru bir taklit yerine gerçek Hostess Twinkies alabilmek...

"Oh, Koldo." Kanepeden sıçradı ve kendini ona doğru attı. Adam ilk başta sertti. Ancak birkaç saniye sonra yumuşadı ve kollarını ona doladı. "Evet, evet, binlerce kez evet. Kabul ediyorum. Bir şey değil bu arada," diye şaka yaptı titreyen çenesini gizlemeye çalışarak. "Yani, ben çok verici biriyim, cezalandırılmana izin vermek istemiyorum."

Homurdandı ve bu muhteşem bir sestti. "Bu seni memnun ediyor o zaman? Seni mutlu ediyor."

"Öyle." Kalbi göğsünde bir güm, güm, güm ritmiyle gümbürdedi. "Biliyorum, ben de kendimi suçlu hissetmeliyim, tıpkı

Seni paran için falan kullanıyorum ama duygularımı toparlayamıyorum."

"Eğer zerre kadar suçluluk hissedersen, teklifimi geri çekerim" diyerek yeniden sertleşti.

"Duyguları toplayamamakla ilgili kısmı duydun, değil mi? Ve sen de dolusun, değil mi? 'Çok' bu anlama geliyor, değil mi?"

"Evet, doluyum," dedi, sertliği gitmişti.

Elbette öyleydi. Hülyalı bir iç çekiş onu terk etti. "Sen tanıdığım en seksi erkek olmalısın." Güzellik, zekâ ve büyük paralar.

Sustu.

Sözleri zihninde yankılandı ve neredeyse inleyecekti. Hayır. Hayır, hayır, hayır. Bunu yüksek sesle söylememiştir. Bunu yüksek sesle söyleyemezdi. "Yani, sen tanıdığım en tatlı adam olmalısın."

Sessizce ona baktı.

"Beni seksi mi buluyorsun?" diye sordu sonunda.

Söylemişti. Gerçekten de yüksek sesle söylemişti. Yanaklarına sıcaklık doldu. Saklanmak için yüzünü onun boynunun çukuruna gömdü. "Evet dersem ne yaparsın?" Bugün ona dokunmuş olabilirdi, ona sarılmış olabilirdi ama söylediklerini unutmamıştı. Seni bu şekilde istemiyorum.

"Size... çok hareketli bir akşam geçirdiğinizi ve yarına kadar beklemeniz gerektiğini söyleyecektim." Sesi hırçındı. "O zaman sana tepkimi gösterirdim."

Ve ona tam olarak ne gösterecekti?

Adam onu yanından uzaklaştırıp, Kıyamet Sepeti'nin beklediği mutfak masasına doğru yürürken kalbi çırpınıyordu. Onu yukarı kaldırdı ve kaybıldı.

"Az önce ne oldu?" diyerek gözlerini kırıştırdı.

"Eşyaları bir hava cebinin içine yerleştirdim."

Aralarındaki mesafeyi kapattı ve uzanıp sepetin en son görüldüğü yeri hissetmeye çalıştı ama boyu çok kısaydı. Zıpladığında bile. Ve tekrar zıpladı.

Dudaklarının kenarları seğirdi. "Bir sorun mu var?"

"Kısa bir şaka yapma, Gigantor."

"Pekâlâ. İzin ver." Koldo iri ellerini kızın beline doladı.

Adamın tutuşunun gücü kızın irkilerek solumasına neden oldu ama adam onu ayaklarından kaldırırken nazik davranmaktan başka bir şey yapmadı. Havayı eliyle yokladı. "Katı bir şey yok," dedi hayretle.

"Cep, ruhlar âlemi ile doğal âlem arasında küçük bir geçittir." Yavaşça onu tekrar yere bıraktı.

"Alem mi?"

"Bir tane senin dünyanın için, bir tane de benim dünyam için."

"Bu çok havalı." Kanepeye dönmek niyetiyle arkasını döndü.

Elini uzatıp kızın ensesini kavradı ve onu kalmaya zorladı. Hayır, bundan daha fazlasını yaptı. Onu vücudunun sert çizgisine doğru daha derine çekti. İçine bir sıcaklık yayıldı ve bir nefes daha verdi.

"Korkma. Seni zorlayacak kadar güçlü müyüm? Evet. Zorlayacak mıyım? Hayır." Bakışları Nicola'nın ruhunu delip geçti. "Seni asla incitmeyeceğim, Nicola."

"Biliyorum," dedi ve titredi. Adam çok yoğundu. Avuçlarını adamın göğsüne, bornozunun yumuşaklığına, kaslarının sertliğine bastırdı.

"Bugün olanların anısı bu kadar tazeyken kendime bunu yapmayacağımı söyledim. Ama sonra ellerim senin üzerindeydi." Eğildi, gittikçe yaklaştı, dudakları onunkilerden bir fısıltı kadar uzaktaydı. "Şimdi kötünün yerine iyiyi koyma arzum var. Bu artık karşı koymak istemediğim bir arzu."

Nefesimi tam olarak tutamıyorum. "Düşünme şeklini seviyorum." "O zaman baştan başlamalıyız. Beni seksi buluyor musun?"

Yutkundu, usulca itiraf etti, "Evet."

Aynı anda gözbebekleri büyüdü, siyah altın rengini tüketti. "Pekâlâ. Benim tepkim." Başını eğdi ve ağzını onunkine bastırdı, temas ilk başta yumuşaktı, müdahaleci değildi ama yine de başı dönüyordu. Sonra başını kaldırdı

başını kaldırdı ve gözlerinin içine baktı. Gördüğü şey onu cesaretlendirmiş olmalıydı çünkü bir kez daha alçaldı. Bu sefer dili dışarı fırladı, onun tadına baktı ve inledi. Daha fazlası için istekli olan kadın onun için açıldı.

Başını eğerek yaklaştı ve tereddütle dilini onunkine değdirdi. Temas anında, bir ısı çağlayanı kemiklerini eritti ve vücudu aniden onunkine çarparak içine gömüldü.

Öpücüğün gücü arttı, hızlandı. Bu... Bu...

"Güzel," diye mırıldandı adam ve kadın onun bir soru mu sorduğunu yoksa hoşuna gitmesini mi emrettiğinden emin olamadı.

"Mükemmel." Ama mükemmel pek yeterli görünmüyordu.

Muhteşem. Baş döndürücü. Enfes. Hayır, onlar da yeterince iyi değildi.

Dili onunkiyle buluştu, itiş kakış, parmakları sakalının arasından kayıyor, boynunun arkasında kilitleniyor, kendi istekleriyle yoğuruyorlardı.

O günün dehşeti azaldı. Bay Ritter'ın varlığı sona erdi. Sadece bu an ve Koldo vardı. O haklıydı. Kötülükleri silmek için iyi bir şeye ihtiyacı vardı.

"Seni incitiyor muyum?" diye sordu ve ses tonunda bir şey vardı. Daha önce hiç duymadığı bir şey. Belki de kırılganlık.

"Hayır. Söz veriyorum."

"Yeterince vermiyor musun?" "Bana çok veriyorsun."

Başını kaldırdı. Gözlerinden ve ağzından gergin çizgiler uzanıyordu ve şakağından aşağı bir ter damlası süzülüyordu. "Kanım ısınıyor, şimdiden alevler içindeyim."

"Benimki de."

"Memnun oldunuz mu?"

"Çok." Performansından emin değil miydi? Sorun bu muydu?

Tekrar aşağı indi, onu sadece öpmekle kalmadı, onu tüketti. İri elleri sırtında geziniyordu, aşağı yukarı, yukarı

ve aşığı, sonra omurgasının çıkıntılarında gezindi. Ne kadar güçlü olursa olsun, dokunuşlarını hafif tutmayı başardı.

"Koldo, istiyorum... İhtiyacım var..." Daha fazla.

"Nicola," diye seslendi Laila, sesi gerginliği yarıp geçti.

Koldo sarsıldı, sonra onu kendinden uzaklaştırdı, ondan uzağı baktı ve sanki açmak istediğı kanatları varmış gibi omuzlarını yuvarladı.

"Geri döneceğim," dedi sıkıca.

Bekle. Ne? Hayır! Hayır! "Nereye gidiyorsun?"

Onu görmezden gelerek, "Yarın izinli olmanı emrediyorum. Dinlenmen için."

"Yapacağım. Ama-"

"Hayır. Aması yok. Tartışma olmayacak. Hatırladın mı?"

Aralarındaki pazarlığı ona karşı kullandığını fark etti. Bu yüzden,

Başka ne diyebilirdi ki, "Benim için endişelenmeyin. Sakin kalacağım, huzur içinde olacağım ve neşe saçacağım." Sesi titriyordu. "Ve teşekkür ederim. Her şey için."

Başını salladı ama hareketi sertti. "İkimize de bir iyilik yap ve düşüncelerini, sözlerini koru."

"Yapacağım."

"Güzel." Tekrar başını salladı, dudaklarına baktı, ona doğru bir adım attı, bir adım daha attı ve gözden kayboldu.

Kalbi küt küt atmaya başladı. "Co Co?"

Bu adamla ne yapacağım ben? "Geliyorum, La La."

Dengesiz bacakları üzerinde yatak odasına doğru koştu, ancak bir anda her şeyi unutarak durdu. Onu karşılayan manzara gözlerine yeni yaşlar getirdi. Güzel kız kardeşi buradaydı, evdeydi ve tamamen akli başındaydı.

Oturuyordu, sarı saçları narin omuzlarına dolanmıştı. Rengi eskisinden daha sağlıklı ve parlaktı, gri gözleri ışı ışıldı.

Nicola bunu bir daha yaşayacağını hiç düşünmemişti.

"Kim var burada? Çünkü her kimse, sesini seviyorum. Çok sert, çok yoğun," dedi Laila, kaşlarını oynatmadan önce gözlerindeki uykuyu silerek. "Çok hubba hubba."

Ona ne kadarını anlatmalıydı? Nicola merak ediyordu. Nicola'nın bu konuda söylediği hiçbir şeye inanmayan Laila şu anda ne kadarını kaldırabilirdi?

Cevaplar gerçekten önemli miydi? Eğer Koldo Laila'ya nasıl hayatta kalacağını öğretecekse, ki öğretecekti, ikisi bir anlaşmaya varmak zorundaydı.

Nicola derin bir nefes aldı. "Melekler ve şeytanlar hakkında ne biliyorsun?" diye sordu.

* * *

KOLDO, annesini sakladığı mağaraya doğru ilerledi ve mağaranın kapısının dışında kaldı. Dinledi. Damlayan ve akan suyun yanı sıra Cornelia'nın ondan ne kadar nefret ettiğini mırıldandığını duyabiliyordu.

"-Tıpkı babası gibi çürümüş. Sadece bana acı çektirmek için yaşıyor."

Dişlerini birbirine geçirdi. Onu nasıl bu şekilde görebilirdi? Şimdi değil -şimdi her türlü nedeni vardı- ama daha önce, o kadar masum, küçük bir çocukken, onun sevgisi için o kadar çaresizken. Bunca asırdan sonra hâlâ bunu anlayamamıştı.

Ona sadece bir kez sorma hatasını yapmıştı.

Seninle ilgili her şey beni iğrendiriyor! Sen şeytansın. Bir iğrençlik. Ama bunu zaten biliyorsun. Sana söylemiştim.

Binlerce kez ya da daha fazla. Ama ben masumum. Senin kanının kanı.

Sen benim utancımı taşıyorsun, başka bir şey değil.

Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. Nicola şimdi burada durup bir kadın onun ellerinde acı çekerken onun hakkında ne düşünecekti?

Nicola, ona dokunmaktan zevk alan Nicola. Nicola, sanki ona layıkmiş gibi bakmıştı. Nicola, onu tutkuyla öpmüş ve daha fazlasını istemişti.

Onu kollarına almıştı. Vücudunu kendi vücuduna bastırmış ve kokusunu burnuna çekmişti. Onun kalp atışlarının gürültüsünü hissetmişti. İhtiyaç içinde vahşi bir fırtına yaratmıştı, inkar edilemez, neredeyse kontrol edilemez.

Elleri de kanı gibi şiddetle yanmaya başlamıştı, sanki ilk kez canlanıyormuş gibi. Umutsuzluk çukuruna düşmek yerine -daha iyisini hak eden bir kadının üzerindeki kanlı eller- bu bilginin tadını çıkarmıştı. Gönderilmiş Olanlar derilerinin yüzeyinin altında bekleyen ince bir toz olan essentia üretirlerdi. Koldo'nunki asla serbest kalmamıştı.

Yakında bu değişecekti. Bu yolda ilerlemeye devam ederse, yakında gözeneklerinden sızacak ve dilediği her şeyin üzerinde parlak bir ışıltı bırakacaktı, sadece ruhlar âlemindekilerin görebileceği bir altın. Bu iblisler için bir uyarı olacaktı.

Benim olana dokun ve acı çek.

Eğer kız kardeşi araya girmeseydi.

Artık bunu düşünmeyecekti. Nicola'nın evine gitti ve arka bahçeye indi. Annesinin bir hafta yetecek kadar yiyeceği ve suyu vardı. Onu o kadar uzun süre terk etmeyecekti ama ona birkaç gün daha izin verecekti. Kaç kez onu sarayda bırakıp hizmetkârları da yanına almıştı? Sayısız. Altı yaşındayken hayatta kalmak için kendi yiyeceğini avlamak ve öldürmek zorunda kalmıştı. Bu terk edilişi ve daha fazlasını hak ediyordu.

Ve ona böyle davrandığı için kendini suçlu hissetmeyecekti. Hissetmeyecekti!

Bahçede insan ya da iblis hırsızlara dair herhangi bir iz aradı ve neyse ki hiçbirine rastlamadı. Yatak odasının penceresinin önünden geçerken, perdelerdeki bir çatlak içeriye bakmasına izin verdi. Durakladı.

Nicola ve Laila yatakta oturuyorlardı. Her iki kadın da saçlarını kalın bir topuz yapmış ve yüzlerini yeşil bir yapışkanla kaplamıştı. Konuşuyor, gülüyor ve birbirlerinin ayak tırnaklarını boyuyorlardı. Birkaç dakikada bir durup bir yastık alıyor ve birbirlerini tokatlıyorlardı.

Yıllar boyunca başının üstünden geçen erkekler haklıydı o zaman. Ne zaman iki insan dişisi bir araya gelse, yastık savaşı yaparlarmış.

Böyle bir durum daha önce hiç ilgisini çekmemişti. Şimdi dikkati Nicola'nın üzerindeydi. Olması gerektiği kadar rahat ve mutluydu. Ve tamamen

Büyüleyici. Fırtına gözlerine yerleşmiş, yerini parlak bir sabah ışığına bırakmıştı. Mükemmel, bulutsuz bir gökyüzü.

Elleriyle onun küçük belini tutmuştu. Saçlarını yumruklamaya çok yaklaşmıştı. Vermek istediği her şeyi almaya. Belki bir gün yapacaktı. Yine de nasıl tepki verirdi? Bu geceki gibi hevesle mi? Yoksa biraz zaman ve düşünce onu gerçeğe -daha iyi birini hak ettiğine- ikna eder miydi?

Arkasında yankılanan bir yılanın kuyruk sesi dikkatini çekti. Kükürt kokulu bir duman burnunu doldurdu.

Dönüp ateşten kılıcını çekerken Koldo'nun içine bir korku düştü. Biri solda, diğeri sağda olmak üzere iki yılan iblis ona doğru yaklaşmış ve dişlerini kalçalarına geçirmişti. Bir göz kırpmasından daha kısa bir süre içinde, seyreltilmemiş bir zehir dalgası vücuduna yayıldı ve onu yiğitçe zayıflatmaya çalıştı.

Bundan daha iyisini yapmalısın.

Kılıcını bırakarak silahın kaybolmasına neden oldu ve yaratıklara yapıştı.

"Baban merhaba diyor," diye tısladı biri.

"Ve güle güle," diye güldü diğeri.

Koldo ikisini birbirine bağladı ve yere fırlattı. Yılan gibi uzun ve kalındılar, başlarından çıkan boğumlu boynuzları, parlayan kırmızı gözleri ve pullarının arasına serpiştirilmiş kürkleri vardı. Daha iğrenç bir yaratık olamazdı. Birbirlerinden ve dolayısıyla ondan kaçmak için savaşıırken vücutları kıvranıyordu.

Çok geç kalmıştı. Kılıcını, ikisinin de kafasını kesip biçecek kadar uzun bir süre için geri aldı. Sonra orada öylece durdu, şaşkına dönmüştü.

Babası merhaba mı dedi?

Babası veda mı etti?

Yılan iblisleri babasının müttefikleriydi, evet ama Nox saldırı emri vermiş olamazdı. O ölmüştü. Koldo bundan emindi.

Yalan söylemiş olmalılar. İblisler hep yalan söyler. Belki de onun dikkatini dağıtmayı umuyorlardı. Çünkü... neden? Yakınlarda arkadaşları mı vardı?

Ve yeterince eminim, yaptılar. O doğrulurken, gölgelerden iki serp daha uçtu. İkisini bir başkası takip etti. Ve bir başkası. Ve bir başkası. Her biri ona yaklaştı.

Yaratıkların onu takip ettiğini fark etti. Nereye geleceğini biliyorlardı, iz bırakmamışlardı ve harekete geçmek için mükemmel anı beklemişlerdi.

Koldo mümkün olduğunca çok sayıda kıvranan bedeni yakalayıp çimlerin üzerine fırlattı. Bir, iki, üç kez. Yine de bu sırada daha fazlası üzerine geliyor, onu ısıyor, içine daha fazla zehir püskürtüyordu.

Ateş kılıcını oluşturdu. Işığın ilk parıltısında tıslamalar yükseldi ve aşağılık yaratıklar ondan uzaklaştı. İleri doğru adım attı, kovalamaya hazırdı... ama durdu. Dizleri çöktü, bacakları artık ağırlığını taşıyamıyordu. İblislerin eve doğru sürünerek ilerleyişini dehşetle izledi.

Nicola'ya ve kız kardeşine saldıracaklardı ve kızlar ne kadar zayıf olsalar da parçalanacaklardı.

Bunun olmasına izin veremem. Koldo tüm gücünü topladı ve ayağa kalkmak için çabaladı. Düşüncelerini asker arkadaşlarından birinin zihnine gönderme yeteneğini daha önce hiç kullanmamıştı. Zihinsel temas, bir bağlantı, Zacharel'in sık sık yaptığı gibi zihnindeki bariyerleri aşabilecek ve belki de en derin düşüncelerini okuyabilecek biri fikrinden nefret ediyordu. Ama Nicola'yı korumak için...

Yardıma ihtiyacım var. Belirli bir savaşçıya yansitti.

Binlerce soru bekliyordu. Onun yerine cevap basitti. Neredesin?

Nicola'nın adresini sayıklarken bile iki iblisi küle çevirdi. Diğerleri tuğlalara tırmandı, bazıları sola, bazıları sağa, bazıları da dümdüz yukarı çıktı. Koldo önce bir tarafa, sonra diğer tarafa, sonra da çatıya doğru hareket etti ve her seferinde silahıyla saldırdı.

"Whoohooo!" diye bağırdı tanıdık bir ses aniden. "Baban geldi ve şaplak zamanı."

Axel ön bahçeye indi, kanatları sırtına çarpıyordu. İleri koştu, ateşten kılıcını çekti ve kesmeye başladı,

düşmana saldırdı, saldırdı. İblisler ondan uzaklaştı ama o peşinden gitti, dönerek ve vurarak tek bir düşmanın bile kaçmasına izin vermedi. Yukarı hareket etti, aşağı hareket etti, her tarafa hareket etti... her tarafa... Dünya dönüyor, dönüyor, çok hızlı dönüyor, diye düşündü Koldo. Daha hızlı ve daha hızlı.

Nefes nefese, hâlâ zayıflayarak Axel'in hemen arkasına geçti ve dizlerinin üzerine çöktü. Savaşçının arkasını koruyacaktı.

"Dostum! Bir hatunu tavlamak için yardıma ihtiyacın olduğunu sanıyordum," dedi Axel, omzuna vurarak ve neredeyse boynunu çimlere gömecek şekilde onu delip geçerek. "Sanırım bu sonuncusuydu ama etrafı bir kez daha kontrol edeceğim."

Ya da sadece burada beklemek.

Çok ağrıyordu. Ayak sesleri duydu.

Islık sesleri.

Saatler ya da belki de dakikalar sonra Axel geri döndü ve yüzükoyun yatan formunun üzerinde belirdi - yolun geri kalanını yere yuvarlanmış olmalıydı - elektrik mavileri garip, uhrevi bir ışıkla parlıyordu. "Chesticles'ı falan mı takip ediyorsun? Çünkü dostum, burası kesinlikle onun evi."

"Hayır ve ona öyle deme." Boğazı şişmişti ve kelimeleri güçlkle çıkarabiliyordu.

"Benim hatam. Resmi bir hak iddia ettiğinizi fark etmemiştim."

Kız onun sorumluluğundaydı, ama henüz onu essentia ile kaplamamış olmasına rağmen bir hak iddia etmiş miydi? Belki de. Başka bir erkeğin onu düşünmesi, ona bakması ya da ona dokunması fikrinden nefret ediyordu.

"Teşekkür ederim. Geldiğiniz için yani."

"Sorun değil. Sadece önemsiz birini yapıyordum." Birini. Güzel.

Ne yazık ki bu, Koldo'nun zihni bulanmadan önce aklına gelen son düşünceydi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"SENİN ÇİRKİN YÜZÜN beni iğrendiriyor," diye bağırdı annesi.

"Bugün bir cinayette tereddüt ettin," diye homurdandı babası. "Cezalandırılmalısın."

Sev beni. Neden beni sevemiyorsun?

"Keşke hiç doğmasaydın!" Annesi.

"Seni doğduğun güne pişman edeceğim." Babası.

Benimle gurur duy. Sadece benimle gurur duymanı istiyorum. Bir kez olsun.

"Sen Gönderilmiş Kişi değilsin. Benimle aynı havayı solumayı hak etmiyorsun." Yine annesi.

"Seni bir asker yapacağım." Yine babası.

Lütfen... Lütfen...

Koldo yavaş yavaş uyandı, başı ağır bir kütleydi, kasları ağrıyor ve düğümleniyordu. Nihayet gün ışıyınca gözlerini hızla kırptırdı ve etrafına bakındı. Pürüzlü, kan lekeli duvarları olan çorak bir mağara onu karşıladı. Hava soğuktu, nefesinin sıcaklığı yüzünün önünde kalın bir pus oluşturuyordu. Taş bir kürsünün üzerinde yatıyordu, altında battaniye yoktu.

Burası onun evlerinden biri değil, diye düşündü ve doğruldu.

Başı dönmeye başladı ama nefes alıp vererek bunu atlatmaya çalıştı.

"Sakin ol," dediğini duydu Axel.

Axel. Tanıdık. Rahatladı ama sadece biraz, dikkati karanlığı yarıp geçti ve savaşçıyı köşede çömelmiş, uçlarında tehlikeli sivri uçlar oluşturmak için bir taşı kısa, geniş bir sopaya vururken buldu.

"Neredeyim ben?" diye sordu.

Kristal mavisi gözleri yukarı kaydı ve silaha dönmeden önce sadece bir saniye onun üzerinde kaldı. "Gelmiş geçmiş en iyi yer, benim yerim. Seni buraya ben taşıdım. Ve bu arada,

yeni sırt desteğimin faturasını sen ödeyeceksin. Sana hiç 10.000 kilo falan olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Ne kadar sürecek?" diye mırıldandı.

"Fatura sadece bir, belki sekiz sayfa uzunluğunda, söz veriyorum. İyi doktor dedi ki-"

"Hayır. Ne zamandır buradayım?"

"Oh. Üç gündür."

Üç gün mü? Nicola üç gündür tek başınaydı.

Günde en az bir saatini onunla geçireceğine söz verdikten sonra. Ama şimdi bir saatten çok daha fazlasını geçirebilirdi, değil mi? Zacharel onu Koldo'nun sürekli bakımına vermişti.

Onu ilk günden hayal kırıklığına uğratmış olabilir.

Bacaklarını kürsünün kenarına attı ve baş dönmesinin geri gelmesine rağmen ayağa kalktı. Görüşü netleşene kadar bekledi ve sonra kendine baktı. Uzun beyaz bir cübbe giymişti, cübbenin kumaşı da kendisi kadar temizdi. Aslında, birkaç yüz kez duş almış kadar temizdi.

"Merak etme," dedi Axel, sopayı uzatarak, bir gözünü kapatıp silahın uçlarından birine odaklanarak. "Kızını kontrol ettim. O iyi. Ve bunu kelimenin tam anlamıyla söylüyorum."

Son kısmı tek başına bıraktı. "Serpler ondan uzak mı durdu?"

"Elbette. Hareket edemeyecek kadar ölüydüler. Ama etrafta dolaşan iki kölesi var."

İki yordakçı Nicola'nın etrafında mı dolanıyordu? Solak ve Sağlak geri mi dönmüştü? Eğer öyleyse, onlarla kalıcı olarak ilgilenmek gerekecekti. "Peki ya diğer kız? Sarışın olan mı?"

"Bekle." Axel kaşlarını çatarak silahı bir kenara bıraktı ve ona doğru baktı. "Yani kızıl saçlı senin mi?"

"Evet. Neden? Bir şey mi oldu? Seni gördü mü?" Onu istiyor musun?

Öfke çiçek açtı.

"Uh, hayır. Hayır. Hiç de değil. O da iyi."

...geri çekildi. "Emin misin?" diye sordu, yalan söylediğine dair bir işaret arıyordu. Dudaklarının şapırdamasını. Burnunun kırışması. Daha derin bir kaş çatma. Axel bunların hiçbirini göstermedi.

"Öyleyim." Kolayca ifade edildi. İfade rahatladı.

Çok iyi. İblisler Laila'nın etrafında dolanıyordu ve o bunu zaten biliyordu. "Teşekkür ederim," dedi, sadece biraz isteksizce.

"Toplayacağım, merak etmeyin."

Koldo da aynı şeyi söylerdi ve onu suçlayamazdı. "Benden topla. Ondandır değil." Faturalarını ödeyeceğine söz vermişti, onun hesabına ekleme yapmayacağına değil.

Axel gözlerini devirdi. "Sanki hiç şüphe varmış gibi. Onda istediğim hiçbir şey yok." Yanındaki kâsedden bir parça kavun çıkarmadan önce ellerini kalçasına örttüğü havluya sildi. "Al. Ye."

Koldo meyveyi yakaladı ve sulu ortasından ısırıldı. Tatlı tatlar dilinde patladı ve vücudu minnetle mırıldandı. Gönderilmiş Olanlar çeşitli şekillerde ölebilirdi ve açlık bunlardan en önemlisiydi.

Yüce Tanrı'ya şükürler olsun ki Koldo, Nicola'yı terk etmeden önce dolaplarını doldurma basiretini göstermişti. Onun yokluğunda iyi beslenmişti. Ve Yüce Tanrı'ya sonsuza dek şükürler olsun ki Axel onu korumaya istekliydi.

Ama Koldo böyle bir şey için başka bir Gönderilmiş Kişi'ye güvenmekten daha fazlasını yapmak istiyordu. Eğer böyle bir şey bir daha olursa -olacağından değil, Koldo aynı hatayı asla iki kez yapmazdı- Axel Nicola'yı kontrol edemeyecek kadar meşgul olabilirdi. İlgisini kaybedebilir ya da Koldo'nun takas için sunacak değerli bir şeyi olmadığına karar verebilirdi.

Onu işaretlemem gerekecek, diye düşündü Koldo. Sadece essentia ile değil, mürekkeple de. Onu kodlayacaktı.

En Yüce Olan, Gönderilmiş Olanlar'a bir kan antlaşması sözü vermişti. O'nun yasalarına itaat etmeleri karşılığında kendilerine koruma sağlanacaktı. Koldo göklerden kovulmamıştı, bu nedenle söz hâlâ onun için geçerliydi ve kurallar hâlâ kalbine kazınmıştı. Ve Nicola onun sorumluluğunda olduğu için, söz artık onu da kapsıyordu. Ama bunun işaretini ona vermesi gerekiyordu.

Kodu kızın bedenine kazıyacak ve bu kod kız ile herhangi bir kişi arasında bir bariyer oluşturabilecekti.

Ona yaklaşmaya cüret eden iblisler. Tek yapması gereken bir saldırı sırasında numaralandırılmış dizilere konsantre olmaktı. Dövmelerine ne kadar çok bakarsa, kodun gücü de o kadar artacak ve sonunda genişleyerek tüm vücudunu kaplayacak ve onu koruyacaktı.

Ama eğer bir iblis onun dikkatini dağıtmayı başarırse.

Böyle bir şey olmayacak, diye kendini temin etti Koldo. Onu bunun için de eğitecekti.

"Peki serpler neden senin peşindeydi?" Axel sordu.

"Bunun cevabını ben de bilmek isterim." Babası hâlâ dışarıda mıydı, değil miydi?

Koldo Nox'un cesedini görmemişti, sadece el bombası üstüne el bombasının ona doğru yükselişini izlemişti, masum erkek kaçmayı bilmiyordu. Birden fazla patlama sesi ve yoğun bir ısı dalgası olmuş, alevler yeri ıslatmış ve gökyüzüne sıçramıştı.

Onu yakından ve kişisel olarak öldürmeliydi. Ama Koldo'nun bir seçeneği vardı. Nox'u yüz yüze yok etmek ya da adamı ve uğruna çalıştığı her şeyi bir hamlede yok etmek. Koldo ikincisini seçmişti.

Yangınlar sonunda söndüğünde, molozları kazmış ve sayılamayacak kadar çok kemik bulmuştu.

Nox hayatta kaldıysa, neden şimdi kendini belli ediyordu? Koldo'yu Nicola'nın evine kadar nasıl takip etmişti?

"Peki, kızıl saçlıyla ne yapmayı planlıyorsun?" Axel sordu.

"Neden böyle bir yerde yaşıyorsun?" Koldo karşılık verdi.

"Muhtemelen akranlarından gördüğün hayranlık sayesinde gelişyorsun ama yine de kendini inzivaya çekiyorsun."

Bir duraklama.

"O halde birbirimizi sorgulamama konusunda anlaştık," diye cevap verdi savaşçı sonunda.

"Biliyoruz." İkisinin de sırları vardı. Koldo meyveyi bitirdi.

"Ve şimdi gitmeliyim."

"Tamam, ama hey," dedi Axel, ayağa kalkarak. "Kız arkadaşının peşine düşüp onunla sert bir şekilde konuşmak isteyebilirsin.

Normalde bir insana bile ispiyonlamazdım, ama eğer

"Sessiz olursam bu gerçekten bana zarar verebilir. Yani, güzel yüzümü yumruklamak isteyeceksiniz."

Başıboş mu? Şimdi mi? "Sadece söyle bana!"

"Başka bir adamla çıkmayı planlıyor."

* * *

KOLDO KORKARAK Nicola'nın evine gitti. İkisi yüz yüze geldiğinde ne yapacağından emin değildi. Tek bildiği onu görmesi gerektiği idi. Ama orada değildi ve bir başka flaş da ofisinde olmadığını kanıtladı. Jamila ve başka bir kız, gizemli kökenleri olan sarışın, onun ofisindeydi ve ikisi birbirlerine küfürler savuruyordu - bu arada kız bir erkeği Nicola'nın masasına sıkıştırmıştı, parmakları boynuna kıvrılmıştı, pantolonu ve iç çamaşırı ayak bileklerinde toplanmıştı.

"Buradaki her erkekle yatıyor musun?" Jamila tükürdü.

"Gerçekten mi?"

Ana planınız bu mu?"

"Bir parçası," diye sırttı sarışın. En azından kıyafetleri yerindeydi. "Öyleyse neden bana bir iyilik yapıp kaybolmuyorsun? Ve bir dahaki sefere bir ofise girmeden önce kapıyı çal."

"Tabii, ben giderim. Bu arada, planın çok aptalca."

"Evet, saçın da aptalca."

Dişiler.

Jamila kaşlarını çatarak dişlerini gösterdi. "Bu ne işe yarayacak?" diye sordu elini erkeğe doğru sallayarak.

"Yani, gerçekten."

"Kız arkadaşı onun ne yaptığını öğrendiğinde incinecek, ağlamak isteyecek."

"Kız arkadaşı yok." "İyi. Bir aşk

ilgisi var." "Ve sen ona zarar

vermek istiyorsun, neden?" Sarışın

şeytanca sırttı.

Erkek oturmak için çabalarken yanakları kıpkırmızıydı ama kız belli ki daha güçlüydü ve hiç çaba harcamadan onu tutmayı başardı.

Koldo doğal dünyaya adım attı. "Nicola nerede?" diye sordu.

     n de bakışları ona çevrildi.

Sarışın bir an durakladı, bir an için nutku tutuldu. Sonra başını salladı, gözlerini kırpıştırdı ve yavaşça, hınzırca gülümsedi, bir davet ve bir beyan. "Merhaba yakışıklı. Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Erkek  ırpınışlarının şiddetini artırdı. Konuşacaktı ama kravatı ağzına tıklmıştı.

Jamila sanki içinde bulunduğu durum onun su uymuş gibi Koldo'ya kaşlarını çattı. "Sen! K     Bayan İnsan senin sorumluluğuunda olsa da, Zacharel burada kalmamı söyledi."

 nemsemediği bir ayrıntı. "Tekrar soruyorum. Nerede o?"

"Kız kardeşi geldi ve   le yemeğine gittiler. Bir parktan bahsettiler."

"Unut onu," dedi sarışın. "Benimle daha iyi olacaksın. Sana onun asla bakamayacağı şekilde bakacağım. Sadece bana bir şans ver."

Bir park. Pekala, yakınlardaki herkesi arayacaktı.

Tek kelime etmeden ofisten  ıktı. İnsan, gelişi sırasında onun aniden ortaya çıkışını fark edemeyecek kadar dalgındı ama Koldo'nun gidişini kesinlikle ka ırmayacaktı.

Sarışın bir itirazda bulundu ve sesi gerçekten de kızgın geliyordu. Bu da onun umurunda değildi.

Resepsiyon alanından çıktıktan ve meraklı gözlerin üzerine kilitlenmediğinden emin olduktan sonra, ofise en yakın parka yöneldi. Aradı. Ondan hiçbir iz bulamadı. Sonra, evine en yakın olanı denedi. Aradı. Ve-

Onu gördüm.

Laila onun yanındaydı, ikisi Arnavut kaldırımllı bir yolda yürüyor, konuşuyor, gülüyor ve çikolata yiyorlardı. Laila'nın omuzlarına tünemiş bir çift iblis onu fark etti, yere atladı ve uzaklaştı.

Koldo'nun omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı azaldı. Bu tür bir etkileşim her iki dişi için de iyiydi. Onlar

rahatlıyor, eğleniyor ve zehirden arınıyorlardı. Onları kendi hallerine bırakmaya karar verdi. Nicola'ya başka bir adamla randevulaştığı için bağırmadan.

Kızın evine gitti ve eşyalarını kutulamaya başladı. Gün sonuna kadar onu kendi evlerinden birine yerleştirmek istiyordu. Tartışma ya da münakaşa olmayacaktı. Ve bunun onun mutluluk için başka bir adama yönelme kararıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Hiçbir şey yok.

Nicola muhtemelen Koldo'nun davranışları yüzünden ağlayacaktı. Onu sakinleştirmek, mutlu etmek için bir şeyler yapmak zorunda kalacaktı ama aynı zamanda kalbini de katılaştırmak zorunda kalacaktı. Bu hamle en iyisiydi. Onu daha iyi koruyabilecekti.

Ama randevu için onu geri getirmek zorunda kalacaktı, değil mi? Çünkü... ya erkek gerçekten de ona neşe getirdiyse?

Sonra ne olacak? Ona ihtiyacı olacaktı. İblis toksininden daha fazla arınmasına yardım edecekti.

Koldo'nun içinde öfke titreşimleri dans etti ve kendini çok daha ağır nefes alırken buldu, duvarları yumruklama dürtüsüyle savaştı.

Öfkesine yenik düşerse Nicola'nın evi yıkılabilirdi.

Dolabın arkasındaki kutulara biraz sert davrandı, içindeki eşyalar birbirine çarpıyordu. Hiçbir şeyi kırmadığından emin olmak için kontrol etti ve bir kutu fotoğraf buldu. Baskıları karıştırdıkça hareketleri daha da yumuşadı. Nicola ve kız kardeşinin, ikisinin ebeveynleriyle birlikte çekilmiş fotoğrafları ve kızıl saçlı küçük bir çocuk vardı. Tıpkı onlara benziyordu, bir akrabaları olmalıydı ama... kimdi o? Bir kardeş mi? Nicola ondan hiç bahsetmemişti ve o da hiç ortalıkta görünmemişti. Koldo'nun ortaya çıkardığı tüm bilgilerde hiçbir şeyden bahsedilmemişti.

Meraklanan Koldo kutunun derinliklerine indi. Anne ve babasının ölümüyle ilgili makaleler buldu ve sarhoş bir sürücünün arabalarına çarparak çiftin yanı sıra çocuklarını da öldürdüğünü öğrendi.

küçük oğlu Robby ve sürücünün geçen yıl hapisten çıktığını söyledi.

Nicola, Koldo'nun fark ettiğinden çok daha fazlasını kaybetmişti. Altı yaşında, sağlıklı ve parlak bir geleceği olan bir erkek kardeşini, kalbinde büyük olasılıkla en önemli mülke sahip olan bir çocuğu kaybetmişti.

Hayatını mahveden adamdan nefret etmeliydi. Onun acı dolu ölümünü hayal etmeliydi. İntikam için yanıp tutuşmalıydı. Sadece yeterince iyi değildi ve bu konuda bir şey yapacak zamanı ya da kaynağı yoktu.

Belki de Koldo onun yerine erkeğe zarar verirdi. Cezalandırılınsın ya da cezalandırılmasın. Belki o zaman onu diğerinden daha çok sevecekti-

Başını şiddetle sallayarak düşünceyi tam olarak şekillenmeden durdurdu. Koldo kimsenin sevgisini kazanmakla ilgilenmiyordu. Bunu daha önce de denemiş ve fena halde başarısız olmuştu.

Bunu bir daha asla yapmayacağına yemin etmişti ve bu yeminini tutacaktı. Nicola'nın faturalarını ödemek de bir şey kazanma çabası değildi, dedi kendi kendine. Nicola'nın rahatlamasına ihtiyacı vardı, hepsi bu.

Bitir şunu.

Evet. Onu... Panama'nın Chiriqui Eyaleti'nde tutmaya karar verdi ve eşyalarının çoğunu daha zengin evlerinden birine götürdü. Her yönde yemyeşil dağlar ve kabarık beyaz bulutlarla dolu mavi bir gökyüzü vardı. Hava bahar gibiydi ve tüm yıl boyunca değişmezdi. Yiyecekler taze, organik ve evde yetiştirilmişti ve hem Nicola'yı hem de kız kardeşini en iyi şekilde besleyecekti. Hoşlarına gitse de gitmese de burada geliştireceklerdi.

Eşyalarını yerleştirmek çok az zamanını aldı. Çok az eşyası vardı. Ona ve kız kardeşine yeni bir gardırop alacaktı. Giysiler de onların sevgisini kazanmaya yönelik bir girişim değil, basit bir nezaket jesti olacaktı. Yeni evinize hoş geldiniz hediyesi.

Ama insan modası hakkında ne biliyordu? Hiçbir şey. Yine de bilen birini tanıyordu.

Koldo, Zacharel'in evinin girişine doğru parladı ve bir selamlama sesi çıkardı. Birkaç saniye sonra sis dağıldı ve üzerinde bir tişört ve kot pantolon olan Annabelle göründü. Mavi-siyah saçları ona Nicola'yı hatırlatan bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve altın sarısı gözleri neşeyle parlıyordu.

Onu gördüğünde gülümsedi. "Hey, Koldo. Zacharel burada değil."

"Buraya onu görmeye gelmedim."

Gülümsemesi yerini şaşkınlıkla karışık bir kaş çatmaya bıraktı ve arkasına baktı. Yeniden ona odaklandığında göğsüne vurdu. "Ben mi?"

"Evet. Bir iyiliğe ihtiyacım var." "Bir iyilik mi?"

Söylediği her şeyi sorgulayacak mıydı?

"Ama suyumuz bitti," diye ekledi.

"Bunu biliyorum. İhtiyacım var..." Ugh. Bunu gerçekten yapacak mıydı? diye düşündü, sonra Nicola'yı dantelli pembe bir üst ve bir zamanlar bir insan dışisinin giydiğini gördüğü bir çift minik şortla hayal etti. Burnundan göbeğine kadar garip bir yanma hissetti. Evet, bunu gerçekten yapacaktı. "Seni alışverişe götürmem gerek."

Annabelle kulaklarını ovuşturdu. "Bir dakika. Az önce paspaslamak mı dedin? Eviniz kirli ve hizmetçi mi istiyorsunuz? Çünkü senin gibi bir savaşçının benim en sevdiğim S kelimesini asla söylemeyeceğini biliyorum."

"Biri S'li kelimeyi mi söyledi?" diye seslendi bir kadın. "Çünkü kulak misafiri olduğum için konuşmalarınıza ister istemez kulak misafiri oldum."

Heyecanlı cıvıltılar yankılandı. Ayak sesleri takip etti. Sonra Zacharel'in ordusundaki kadınlardan dördü sisin içinden çıktı. Charlotte, Elandra, Malak ve Ronen.

Bu kadınlarla yüzleşmektense bir iblis sürüsüyle savaşmayı tercih ederdi. Onlar eğitilmiş askerlerdi, savaş alanında canavarlardı, soğuk, duygusuz katillerdi ve yine de durmadan hiçbir şey hakkında konuşmayı seviyorlardı.

"Ne için alışveriş yapıyorsun?" diye sordu Charlotte, esmer, güzel yüz hatlarına ve esmer tenine sahip bir kadındı. "Yeni bir kılıç mı? İyi haberlerim var. Seveceğini

bildiğim bir tane var ve

"Faydaları olan arkadaşlar paketim, size sadece ruhunuzun bir kısmına mal olacak."

"Size geride durmanızı ve sessiz olmanızı söylemiştim," diye azarladı Annabelle.

"Yani bu sadece bir öneri değil miydi?" dedi patlamış mısır bağımlısı siyah saçlı cadalog Ronen.

Grubun utangaç olanı Elandra'ydı ve cübbesinin eteklerinin dalgalandığı yere baktı. Koldo'nun şimdiye kadar gördüğü en güzel kadındı. Ya da Nicola'yla tanışana kadar öyleydi. Başının tepesinden ayaklarının tabanına kadar Elandra ona yaşayan bir elması hatırlatıyordu. Uzun beyaz saçları parıldıyordu. Gümüş gözleri ışıldıyordu. Soluk teni parıldıyordu.

Grupta bir kusuru olan tek kişi Malak'tı ama bunu iyi saklıyordu. Alnının ortasında büyük yuvarlak bir yara izi vardı, muhtemelen kendini yenileyemeyecek kadar gençken aldığı bir yaradan kaynaklanıyordu. Parlak yeşile boyanmış olan saçları, bunu gizlemek için kalın perçemlerle süslenmişti.

"Adama açıklaması için bir şans verin," dedi Annabelle. Dişiler ona beklenti içinde baktı.

Koldo, Zacharel'in Utanç Ordusu'na girmek için ne yaptıklarına dair hiçbir fikre sahip değildi. Tabii sinir bozucu kişilikleri karar verici faktör olmadıysa.

Annabelle'e baktı ve "Benim... kadını-m-" dedi. Nicola onun için böyle bir şey miydi? Nicola'nın yakında başka bir adamla randevuya çıkacağını düşününce emin olamadı. Ve adam öfkelendiğinde dişleri babasınıninki gibi uzuyor muydu?

Daha dikkatli olması gerekecekti.

"Benim bir arkadaşım var," diye ekledi niyetlendiğinden biraz daha sert bir şekilde ve devam etmemek için kendini durdurdu. O da öyle biri değildi. "Bir insanım var, bir diş ve yeni kıyafetlere ihtiyacı var."

Gönderilmişler heyecanla haykırdı. Ronen bile zıpladı ve alkışladı. "Şimdiye kadarki en tatlı dedikodu," dedi. "Koldo'nun bir kız arkadaşı var."

"Bahse girerim bir metre boyunda ve altı yüz kilo kas gücüne sahiptir," diye haykırdı Charlotte.

"Git. Bizi biraz yalnız bırakın," dedi Annabelle ve onları kovarak uzaklaştırdı.

Kaşlarını çatmalarına ve suratlarını asmalarına rağmen itaat ettiler.

Annabelle, "Pekâlâ, şunu açıklığa kavuşturalım," dedi. "Bu kıyafetleri seçmek ve satın almak için kadının, arkadaşın, insan, dışı yerine beni mi götürmek istiyorsun?"

Evet. Şu anda onun duygularını incitebilirdi. Onun yeni keşfettiği mutluluğunu mahvedebilirdi. "Beklemek istemiyorum," dedi dişlerini sıkarak. Gerçek. Bu işin bir an önce bitmesini istiyordu. "Ve... Kadınların neyi tercih ettiğini bilmiyorum."

Eli kalbinin üzerinde çırpındı ve sıırttı. "Zacharel de bir zamanlar benimle aynı sorunu yaşamıştı. O yüzden neden ona giymesini istediğin şeyi almıyorsun?"

"Ona istediğimi alacağım, evet-" çünkü kendine engel olamayacaktı "-ama onun da seçenekleri olmasını isterim." Bunu doğru yapmak zorundaydı. Böylece hediyeı reddetmek için hiçbir nedeni kalmayacaktı.

"Boyutlarını biliyor musun?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Bunun gibi küçücük. Narin."

Annabelle güldü, sesi kaygısızdı. "Başın çok büyük belada dostum. Ama evet, tamam. Sana yardım edeceğim."

Rahatlama bir ilaç kadar etkiliydi. "Elbette bir bedeli var."

"Hayır. Hiç de değil. Sizin böyle yapmayı sevdiğinizi biliyorum.

ama bu seferki bedava. Sadece beni düğüne davet et ve her şey yoluna girsin."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"BUNU DENEMELİSİN." Laila, Nicola'nın cevap vermesine fırsat vermeden ağzına bir parça çikolata tıktırdı.

Çikolata kafein içeriyordu, bu yüzden çok nadiren kendini şımartmasına izin veriyordu. Ama bunu yaptığında... Yapışkan iyilik onu memnun etti ve tadını çıkarmak için gözlerini kapattı. Bir hata. Kız kardeşiyle birlikte parkın içinden geçen taş döşeli yolda yürürken bir çöp kutusuna çarptı.

Gümbürtü Laila'nın dikkatini çekti ve ikizi kahkahayı patlattı. "Kooky Co Co bir kartonu tekmeliyor."

Boş ambalajlar, yarısı yenmiş sandviçler ve Starbucks bardakları betonun üzerine dökülmüştü ama Nicola ortalığı temizlerken gülümsedi. Kız kardeşinin eğlendiğini duymak ne güzeldi. İşini bitirdiğinde çantasından antibakteriyel jeli çıkardı ve ellerine sürdü.

"Çenende çikolata var," dedi Laila sakın olmaya çalışarak ama başaramayarak. Gözlerinin grisi muhteşem bir şekilde parlıyordu. Güneş, aylardır açık hava görmemiş tenine parlak, altın ışınlar saçıyor, onu aydınlatıyor, sağlık ve canlılık saçmasını sağlıyordu.

Nicola parmaklarının ucuyla yüzünü sildi. "Daha iyi misin?"

"Çok. Şimdi neredeyse benim kadar güzelsin." Laila hiç sahip olmadığı bir kibir taklidi yaparak kesilmiş tırnak etlerini inceledi. "Neredeyse dediğime dikkat edin."

"Birinin gözlüğe ihtiyacı var. Saçların sarı ama dipleri kızıl," diye cevap verdi Nicola at kuyruğuna bir fiske vurarak. "Oldukça iğrenç."

Laila sahte bir öfkeyle nefesini tuttu. "Bu görünümün şu sıralar çok moda olduğunu bilmeni isterim. Tam bir stil ve sofistike."

"Ben trendleri takip etmem. Onları ben yaratırım."

Kız kardeşi sırtarak elini uzattı. "Çok eziksin. Hadi, benimle yürü."

Parmaklarını birleştirdiler ve yürüyüşlerine devam ettiler. O anın sükûneti, kız kardeşiyle paylaşmadığı saldırı anılarının dağılmasına yardımcı oldu.

Anılar zihninin yüzeyine çıkmaya çalışıyordu. Duştayken. Bugünün iç çamaşırlarını seçerken. Kahvaltı hazırlarken.

Bir keresinde neredeyse yıkılıp ağlayacaktı. Ama sonra Koldo'nun öpücüğünü hatırladı, onun tatlı, tatlı öpücüğünü. Onun belirsizliğini. Savunmasızlığını. Kızın eğlendiğinden emin olma arzusu. Ve her şey değışmişti.

O çok büyük, güçlü bir savaşçıydı. Bir zamanlar hiçbir şeyin onun güvenliğini sarsamayacağına bahse girerdi. Ama sonra öyle oldu.

Sanki onun fikirleri onun için önemliymiş gibi.

"Seni hastanede duyabiliyordum, biliyorsun," dedi Laila, daha önce kaçındıkları bir konuya girerek.

"Gerçekten mi?" Hep merak etmişti. Hep ummuştu. "Evet ve beni orada kalmak istediğimden daha uzun süre tuttun.

Ne zaman uzaklaştığımı hissetsem, beni geri çekmek için hemen yanımdaydın."

"Bu beni mutlu ediyor."

"Ama ben değıl. Gitmeye hazırdım."

Bu sözler karnıma inen bir yumruk gibiydi. "Sana tutunduğum için asla pişman olmayacağım, La La. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Laila'nın gülümsemesi hüznünlüydü. "Ama Co Co, eğer bir daha böyle bir durumla karşılaşırsak, beni bırakmanı istiyorum."

Nicola durdu ve kız kardeşini de aynısını yapmaya zorladı. Yolun tam ortasında karşı karşıya geldiler ve arkalarındaki insanların onlara çarpmamak için yana kaymalarına neden oldular.

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Yapmayacağım. Tüm gücümle senin için savaşacağım." Ve Koldo da onunla birlikte savaşacaktı. Değıl mi?

Buna inanmak istiyordu ama adam onu terk etmiş gibiydi. Ona günde bir saat ayıracağına, öğreteceğine söz vermişti.

onu eğitmiş ve sonra da ona bu kadar savunmasızlığını gösterdiği için pişman olduğuna inandırarak ortadan kaybolmuştu.

Neden yapmasın ki? Ona sunacak hiçbir şeyi yoktu. Adam sert, vahşi ve bilgiliydi. O ise zayıf, savunmasız ve gerçeklerden habersizdi.

Laila sinirlenerek kollarını iki yana açtı. "Bu konuda pratik olun."

Yirmi üç yaşındaki bir kızın kalp hastalığından ölmesini beklemek pratik miydi? "Koldo yapmamız gerektiğini söylüyor-"

"Koldo şöyle, Koldo böyle." Laila ellerini çok ince beline sabitledi. Hastaneden çıktığından beri kilo almıştı ama yeterli değildi. "Artık hep ondan bahsediyorsun. O her kimse, sana yalan söylüyor aşkım. Bunu neden göremiyorsun? O bir melek değil, ben de diş perisiyim."

"Haklısın. O bir melek değil. O bir-"

"Biliyorum, biliyorum, ama önemli değil. Sağlığımızla bu kadar ilgileniyorsa, nerede o?" Kız kardeşinin sesi yumuşadı ve ekledi: "Neden burada değil, bu bilgiyi bana kendisi vermiyor?"

Omuzları kt. "Bilmiyorum."

Laila uzanıp Nicola'nın kulak memesinin ucunu çekiştirirken bir anne bebek arabasını etraflarında itiyordu. Arka planda bir köpek havlıyordu. "O bir Gönderilmiş Kişi değil, her ne ise. O bir dolandırıcı."

"Onun havaya girip çıktığını gördüm." "Bir illüzyon gördün."

"Onunla tanışana kadar bekle."

Laila kızgınlık ve acıma karışımı bir ifadeyle dudak büktü. "Hayatım, o sadece sana mucizevi bir tedavi satmaya alışıyor."

"Hayır. Bana mucizevi bir tedavi sunuyor ve faturalarımızı ödüyor." "yle sanıyorsun."

Nicola yutkunarak i geçirdi. Ne söylerse söylesin ya da hangi açıdan bakarsa baksın, kız kardeşi Koldo'yla ilgili her şeyi reddetmişti. Gönderilmiş Olanlar'a "romantik bir fikir" demişti. İblis kavramıyla alay etmişti.

Hayal kırıklığı ve üzüntü Nicola'nın içine yerleşmeye çalışmıştı; Koldo'nun emirlerine göre ikisi de hoşuna gitmemişti. O sadece... Kız kardeşine ulaşması gerekiyordu. Laila'nın hayatı tehlikedeydi. Kurtarılması gerekiyordu ve Nicola onu kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Laila başını sallayarak, "Ona sadece aşık olduğun için inanıyorsun. Ondan her bahsettiğinde gözlerin hayallere dalıyor."

"Yapma."

"Sen de yap."

"Hayır!"

"Çok!"

Laila boş şeker kutusunu yere bıraktı ve hastalık, korku ve kayıplar bu kadar kötü bir etki yaratmadan önce, eskiden oldukları gibi kıkırdarak tokat kavgasına başladılar. Ama Laila çok geçmeden ayıldı, nefes almak için savaşmakla meşguldü.

Nicola kutuyu alıp en yakındaki çöp tenekesine attı, ardından kız kardeşinin kolunu tutarak onu ileriye doğru itti. Bu tür bir etkileşimi özlemişti. Birkaç yıl önce yerel bir üniversiteye gitmiş ve Laila "sahip olduğu az zamanı boşa harcamamayı" tercih etmişti. Sonra Nicola Estellä'da bir iş bulmuş ve Laila sanatına odaklanmıştı. Sonra Laila hastalandı. Daha da hastalandı. Bundan sonra Laila resim yapmayı bırakmış ve her boş dakikasını bir doktorun muayenehanesinde ya da yatakta geçirmeye başlamıştı.

"Sana söz veriyorum," dedi Laila. "Beni takip eden bir iblis yok."

"Şu anda değil, hayır."

Ona doğru hüzünlü bir gülümseme daha attı. "Yine bir şeyler görüyorsun, hepsi bu. Bu da sona erecek, tıpkı eskisi gibi."

Hayır, olmaz. Bu sefer olmaz. Nicola'nın ruhani gözleri açılmıştı ve onları bir daha asla kapatmayacaktı. Ama öğle yemeği saatini tartışarak geçirmek istemiyordu. "Dinleyin. Ben buna çoktan evet dedim ve senin de bana katılmanı çok isterim.

Sadece... sana anlattığımda açık fikirli olacağına söz ver, tamam mı? Lütfen."

Laila'nın kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaştı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"İş yerinden bir adam bana çıkma teklif etti. İkimize de çıkma teklif etti, gerçekten. Çifte randevu, tuhaf bir şey değil," diye aceleyle ekledi. Bazı erkekler ikiz kelimesini duyduklarında akıllarına striptiz kulüpleri ve eşleştirme geliyordu.

"Şu ana kadar ilgimi çekti. Devam et."

"Dün onu aradım ve kabul ettim. Benim için, senin için değil." Telefonu açmadan önce sadece üç saat düşünmüştü ve ondan sonra da bir saat daha. Koldo'nun ortaya çıkmasını beklemekten, onunla bir sohbet ve öpücükten daha fazlasını ummaktan, Laila araya girmeseydi neler olabileceğini hayal etmekten, onu bir daha gördüğünde nasıl bakacağını merak etmekten yorulmuş ve belki biraz da içermişti.

Şefkatle mi? Şiddetle mi? Yoksa öğrencisine karşı bir öğretmen kadar soğuk mu?

Peki ya biriyle çıkmasına izin verilmiyorsa? Ya da, ya zaten birine bağlıysa ve sonsuza dek piyasadan çekildiyse?

Aklından ateşli bir sis geçti ve öldürücü bir öfke olduğundan şüphelendiği bir şey yaşadı. Eğer o adi herifin bir kız arkadaşı varsa...

"Uh, Co Co?" "Ne?"

diye hırladı.

"Hiçbir şey. Hiçbir şey," dedi Laila, avuç içleri dışarıda, ellerini kaldırarak. "Sadece hazır olduğunda bana söyle, bir dakika bile erken değil, ben de bu küçük makyajın ne olduğunu merak etmeyeyim. Yani, bir saniye önce ablamla konuşuyordum ve bir saniye sonra bir seri katile bakıyordum."

Sakin ol. Sadece sakinleş. Şimdiden kalbi düzensiz bir şekilde çarpmaya başlamıştı ve dikkatli olmazsa bayılacaktı. Ya da daha kötüsü, iblis toksinini güçlendirebilirdi. Ve gerçekten, bu aptalcaydı. Boş yere öfkeleniyordu. Koldo hile yapacak bir tip değildi. O sadece seninle işinin bittiğini söyleyecek bir tipti.

"İşte tanıdığım ve sevdiğim abla," dedi Laila. "Yani... önceki konuşmamıza devam ediyoruz. Bir randevuyu kabul ettin

bir iş arkadaşıyla."

"Evet. Ve onu geri arayıp sizin adınıza kabul etmeyi çok isterim. Diğer adamın adı Blaine ve o-"

"Orada dur. Geri kalan detaylar önemli değil. Ben varım!"

Laila'nın son felaket ilişkisinden sonra Nicola biraz direnç göstermesini beklemişti. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Daha ne kadar yaşayacağımdan emin değilim, bu yüzden evet, elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Buna Koldo'nun söyleyeceklerini dinlemek de dahildir, umarım."

Laila dilini dışarı çıkardı. "Göreceğiz bakalım. Peki, ofisteki bu adam sana evet dedirtmek için ne yapmak zorunda kaldı? Erkek nüfusundan her zaman habersizdin."

"Yapmadım. Sadece tüm komplikasyonlarla uğraşmak zorunda kalmak istemedim." Ve tamam, evet, Koldo'nun çoğundan daha fazla komplikasyon getirdiği düşünüldüğünde argüman biraz düz düştü.

Mavi şortlu, gömleksiz bir adam Laila'nın yanından koşarak geçerken sııttı. "Hey, güzelim."

"Selam." Kız sırtıta kendi sırtııyla karşılık verdi ve hatta el sallayarak adamın yavaşlamasına ve sonra durmasına neden oldu, açıkça yaklaştımaya kararlıydı. Kız kardeşi onu zahmetten kurtardı ve mesafeyi kapattı.

Nicola iç çekerek beklemek için patikadan uzaklaştı. Beş dakika sonra işe geri dönmek zorunda kalacaktı.

Köpeğini gezdiren bir adamı atlattı ve- Tıraşlı bir Koldo mu gördünüz?

Hayır, Koldo değil, diye hayal kırıklığıyla fark etti. Birkaç metre ötede Koldo ile aynı vücut tipine sahip, kel kafalı ve cesur yüz hatlarıyla neredeyse ürkütücü bir benzerlik gösteren bir erkek duruyordu. Bu erkek siyah bir gömlek ve siyah deri pantolon giyiyordu ve her ikisi de tenine yapışmıştı. Koldo'dan belki on ya da yirmi yaş daha büyüktü, gözlerinin ve ağzının etrafındaki deri çizgilerle kaplıydı. Yakışıklıydı ama seksi, boncuklu bir sakalı yoktu.

Yine de akraba olmalıydılar. Birbirine bu kadar benzeyen iki adamın aynı soydan gelmemesine imkân yoktu.

El salladı ama adam bir yılanı okşamak için uzandığında olduğu yerde donup kaldı. Hastalıklı yeşil pulların altından çıkan kürkü ve genellikle sadece geyiklerde görülen uzun, çok noktalı boynuzları olan büyük bir yılan. Yaratığın vücudunun geri kalanı adamın etrafına sarılmıştı, kuyruğu titriyor ve takırdıyordu. Gözleri yakut kadar kırmızıydı ve dikkatle onu izliyordu.

Yılan değil. O şey bir yılan olamaz. Bir iblis mi? Meltemde şeytani bir hava esiyordu, havada bir miktar sülfür vardı. Oh, evet. Bir iblis. Ve iblisler hastalığa neden olur, demişti Koldo.

-Ve muhtemelen parçası olmak istemediği binlerce başka şey.

Bu adamın bir tür Gönderilmiş Kişi olmasına imkân yoktu. "Laila," diye seslendi içi boş bir sesle.

"Bir saniye," diye cevap verdi Laila. "Şu anda çok önemli bir sayıyı ezberliyorum."

Koşucu kıkırdadı.

Kel adam Nicola'ya sırtıttı ama bu hoş bir sırtıtış değildi. Gece kadar karanlık bir bakış onu tepeden tırnağa süzüyor, ona alaycı Bay Ritter'ı hatırlatıyordu. Çikolatanın etkisiyle zaten heyecanlanmış olan kalbi düzensiz bir şekilde atmaya başladı.

Nicola ileri atıldı ve kız kardeşinin elini tutarak onu birkaç adım geriye çekti. "Haydi. Buradan çıkmamız gerek."

"Ama-" diye başladı koşucu.

"Neden?" Laila, Nicola'ya konsantre olmak için ona sırtını döndü. "Sorun nedir?"

"Şuradaki adamı görüyor musun?"

Laila sağ tarafa baktı. "Baldy? Evet. Ne olmuş yani?" "Peki ya evcil yılanı? Onu görüyor musun?"

"Evcil bir yılanı yok. Ya da bir köpeği, kedisi ya da kuşu. Tatlım, iyi misin? Solgunsun ve titriyorsun."

O zaman kız kardeşi hâlâ iblisi göremiyordu. "Haydi." Döndü ve Laila'yı da peşinden sürükleyerek adımlarını hızlandırdı.

"Neler oluyor?" diye sordu kız kardeşi.

"Sana sonra anlatırım." Park, anneler ve çocukları, babalar ve köpeklerinin yanı sıra işadamları ve

Onun gibi ögle tatiline çıkmış kadınlar, günlük işlerinin gölgelerine geri dönmeden önce biraz güneşlenmeyi umuyorlardı. Etraflarında manevra yaptı, ancak tam olarak en iyi halinde değildi ve birkaçına çarptı.

Birçok kez "Hey!" ve "Dikkat et!" seslerini duydu ve aceleyle birkaç özür mırıldanmak zorunda kaldı. Cildi aşırı ısınma tehdidi altındayken bile kanı tehlikeli bir seviyeye kadar soğudu.

Omurgasından aşağı ter boşandı. "Yavaşla," diye homurdandı Laila.

Arkalarından bir bakış attı. Adam hâlâ oradaydı, hâlâ ona sırtlıyor ve hâlâ iblisi okşuyordu. Ama onu takip etmiyordu. Rahatlamıştı, yavaşladı... yavaşladı... ve sonunda durdu.

Nefes nefese kalan Laila avucunu kalbinin üzerine bastırdı. "Şimdi bana bunun ne hakkında olduğunu söyleyebilir misin?"

Tam da bunu yapmak için ağzını açmıştı ki, başka bir iblis yanındaki ağaçtan kayarak, uçları damlayan uzun, keskin dişlerini gösterdi ve kelimeler boğazının ortasında pürüzlü bir düğüm oluşturdu, sadece birkaç hırıltı sesi çıkabildi.

Nicola, Laila'yı da peşinden sürükleyerek sağa doğru tökezledi. "Sen ne-"

Kalın gövdenin etrafından bir kadın adım attı ve Laila ağzını kapattı. Yeni gelen kadın da tıpkı adam gibi keldi. Teni süt gibi solgundu ve gözeneklerinden sızan siyah buğuyla çarpıcı bir tezat oluşturuyordu.

"Bunu görüyor musun?" Nicola kız kardeşine sordu. "Sis mi?"

"Hayır. Ama kadın..."

Kadının dudaklarının köşeleri yavaş bir sırtıyla kalktı... kendi dişlerini ortaya çıkardı.

Nicola bir kez daha harekete geçip başka bir yöne doğru ilerlerken kalbi küt küt atmaya başladı. "Peşimizdeler," diye homurdandı. "Buradan çıkmak zorundayız!"

"Kim... onlar?" Kız kardeşi kelimeleri güçlükle çıkarabildi. İkisi de bu tür faaliyetlere alışık değildi. "Ne... istiyorlar...?"

Nicola arkasına baktı. Kadın ağacın hemen altında kalmıştı ama iblis Nicola'yı takip etmeyi seçmişti ve hızla yaklaşıyordu, pullu ve tüylü vücudu yerde sürükleniyor, boynuzları titriyordu.

Ondan ne istiyordu? Eğer onu yakalarsa ona ne yapacaktı?

Başka bir kel adam yoluna çıktı, kötü kötü sırttı ve kadın çığlık attı. Laila'yı sola doğru salladı, bilinmeyen tek yöne doğru ilerledi. İkinci... üçüncü... dördüncü bir iblis bu kez onu takip etti, sanki öğleden sonraki yemeğin kokusunu almışlar gibi sürünerek, sürünerek hızla ilerliyorlardı: iki topal fare.

"Nicola, lütfen," diye yalvardı Laila. "Daha fazla... dayanamıyorum."

Kız kardeşinin etraflarında olanları görmesini, sonunda inanmasını istiyordu ama aynı zamanda kız kardeşinin görmesini de istemiyordu. Korku muhtemelen onu tüketirdi ve korkunun şu anda ona hiçbir faydası olmazdı.

Başka kimse ne olduğunu anlamamış gibiydi. İnsanlar günlerine devam ediyor, gülümsüyor, kahkahalar atıyor ve uçurtma uçuruyorlardı; şu anda kötülüklerle dolu olan diğer alemden tamamen habersizdiler.

"Yapamam..." Laila onu tuttuğu yerden kurtuldu ve nefes nefese kamburlaştı. "Yapmak zorundasın..."

Nicola geri çekildi, kız kardeşinin önüne atladı ve iblislerin saldırmasını bekleyerek kollarını açtı. Ama onu şaşırttılar. Birkaç metre ötede kayarak durdular, çakıllar ve dallar etraflarını sardı. Aşağılık kırmızı bakışlar ona kilitlenmişti.

Bir baş dönmesi dalgasıyla savaştı, gözleri karardı. Şimdi olmaz. Lütfen, şimdi olmaz. Yaratıklar etrafında dönüyordu ama onlarla birlikte hareket edip Laila'nın sırtını korumaya devam edemezdi; hepsini aynı anda izleyemeyeceği kadar çoklardı.

"Git buradan," diye bağırdı.

Biri ona tısladı. Bir diğeri ona tükürdü ve dişlerinden damlayan her şeyi püskürttü. Diğerleri, sanki kan bir sabah takıntısıymış gibi, kıpkırmızıya boyanmış jilet gibi keskin dişlerini parlattı.

"Git ya da... ya da... En Yüce Olan'dan yardım isteyeceğim." Evet.

Koldo da öyle yapmamızı söylemişti.

Büyük bir şokla, tıslama ve tükürme sesleri inlemeye dönüştü ve yaratıklar ondan uzaklaşmaya başladı.

Şimdiden işe yarıyordu. "En Yüce," diye bağırdı, ani bir güven dalgasına kapılmıştı. "Eğer beni duyabiliyorsan, şu anda gerçekten yardımına ihtiyacım var."

İblisler yavaşça ondan uzaklaşmadan önce oldukları yerde donup kaldılar.

İşe yaradığını fark etti.

"En Yüce," diye daha yüksek sesle tekrarladı ve yaratıkların üzerine dehşet çöktü. Ondan uzaklaşmak için çaresizce adımlarını hızlandırdılar. Ama yeterince hızlı değillerdi. Onun tanımadığı iki savaşçı gökyüzünden fırladı ve parkın içine daldı. Kanatları cerulean rengindeydi ve en parlak beyazdan cüppeler giiyorlardı.

Nicola kolunu hâlâ kambur duran ve soluk soluğa titreyen kız kardeşine doladı. "Artık her şey yoluna girecek. Bunu biliyorum."

"Kalbim..."

"Sadece nefes al... nefes ver... Aferin kızıma." Gönderilmiş Olanların -meleklerin- çift ağızlı kılıçlarını kınından çıkarıp saldırmalarını gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde izledi. İblisler iki savaşçının kontrol altına alamayacağı kadar çok sayıda, farklı yönlerde doğru fırladılar. Ama bir yolunu bulacaklarını bilmeliydi. Birine saldırıp kesiyorlardı, sonra diğerine saldırıp kesiyorlardı, sonra diğerine ve diğerine, rakipleri hızla azalıyordu.

"Onları görüyor musun?" diye sordu.

"Kimi gördün?" Laila soluk soluğa konuştu. İşte bu sorunun cevabıydı.

Sonunda savaş sona erdi ve diğer takımdaki hiç kimse kurtulamadı.

Savaşçılar silahlarını kınlarına geri koydular ve Nicola'ya baktılar. Selamlamak için başlarını eğdiler, kanatlarını çırpıtlar ve tek kelime etmeden gökyüzüne geri döndüler.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Nicola'nın evinin ön kapısı menteşeleri inleyerek açıldı. İki kadın içeri doğru yürüdü.

"-neredeyse beni öldürüyordu," diyordu

Laila. "Hayır, seni koruyordum," diye

karşılık verdi Nicola. "Evet ama neyden?"

Sonunda. Geri dönmüşlerdi.

Koldo, yer kalmadığı için geride bıraktığı tek mobilya parçası olan kanepeden kalktı. Kısa bir süre önce Nicola'nın başının dertte olduğunu hissetmişti. Ama gözünün önüne park gelmişti ve Nicola orada değildi. Nicola'nın gitmeyi sevdiği diğer yerlere de gitmiş ama bir şey bulamamıştı.

Onun evine döndü ve orada bekledi. Ve bekledi.

Şimdi, rahatlama öfkesini gölgelemeyi başaramadı. Kız neredeydi? Ona ne olmuştu? Bilmesi gerekiyordu. Onun sorumluluğunda olduğu için değil. Ona bir şey olursa cezalandırılacağı için değil. Ama çünkü. Sırf bu yüzden.

Tek bir bakışla onu süzdü. Rengi her zamankinden yüksekti ve fırtınanın kararttığı gözleri endişeyle parlıyordu. Saçları karmakarışık, birbirine dolanmıştı ve üzerinde birkaç ot parçası vardı.

Nicola aniden durdu ve Laila ona arkadan çarptı.

"Koldo," dedi Nicola, bıkkınlık yerini gerginliğe bırakmıştı. Bir elini atkuyruğunun uzunluğunda gezdirdi. "Buradasın."

Bir an sessizlik içinde geçti. Cevap istemek istedi ama dilini tuttu. Bağıracaktı ve kadın ondan korkacaktı ve bu sadece iblis toksinlerini güçlendirecekti.

"Sen Koldo musun?" Laila sordu, ses tonu kuşkuluydu. Yanaklarında hiç renk kalmamıştı ve yorgunluktan gözleri donuklaşmıştı. "Ama sen tıpkı-uh, boş ver. Bunu söyleyip de seni aşağılamamamın imkânı yok. Ve saçmalıyorum. Özür dilerim. Sadece çok büyüksün ve... neyse, boş ver."

Kendisinden ismiyle bahsedilmişti. Tüm söylenenleri merak etti.

"Bekle. Her şeyi tut." Nicola kaşlarını çatarak kendi etrafında döndü. "Sanırım soyuldum. Resimlerim gitmiş. Vazolarım, battaniyelerim ve yastıklarım da öyle. Kanepem hariç her şey."

Sesimi yükseltmeden sohbet edebilirim. Konuşabilirim. Ufacık bir insan dişisi onu annesi ve babasından daha fazla kızdıramazdı. "Soyulmadın. Her şeyi Panama'daki evime taşıdım. Şimdi, iki dakika içinde mutfak tezgâhına oturmanı istiyorum. Yoksa." Onun cevabını beklemedi, istediği odaya doğru tepindi.

Şaşırtıcı bir şekilde, kadın onun adımlarını takip etti, hatta bileğini yakaladı. Onun elinden kolayca kurtulabilirdi. Bunun yerine, üç gün sonra onunla ilk kez temas kurmanın keyfini çıkardı. Çok uzun zaman olmuştu. Bu yumuşak teni ve artık soğuk değil, sıcak olan elleri her gün hissetmek zorundaydı, yoksa mutlu olamayacaktı.

"Yoksa ne olur? Neler oluyor?" diye sordu. "Eşyalarımı neden Panama'ya taşıdınız?"

Etrafında döndü ve ellerini kızın beline sabitledi. Onu kaldırdı, çığlık attığında onunla birlikte geri döndü ve en yakındaki sandalyeye yerleştirdi. Oraya. Onu istediği yere getirmişti, dövme ekipmanları tezgahın üzerindeydi ve kullanıma hazırды.

Silahın parçalarını bir araya getirirken, "Artık burada yaşamayı istemiyorum. Burası güvenli değil."

Onun yüzünü inceledi ve içini çekti. "Görünüşe göre hiçbir yer güvenli değil."

Beklediği tepki bu değildi. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Parktaydık ve birkaç iblis bizi kovaladı."

İçgüdüleri haklıydı. Kız tehlikedeydi. Ve onu korumakta başarısız olmuştu. Onu kaybedebilirdi. Aptal, ahmak, akılsız, cahil adam! Evet, öyleydi. Daha özenle aramalıydı. Bir şeyler yapmalıydı. Herhangi bir şey. "Sana zarar verdiler mi?"

"Hayır," diye yanıtladı kadın ve adam rahatlayabildi. "Bana En Yüce Olan'ı çağırmamı söyledin ve ben de çağırdım. O da askerlerini gönderdi. Kim en yakınsa, sanırım, tıpkı söz verdiğin gibi."

Teşekkürler, Yüce Tanrım.

"Sözde iblisler." Laila mutfağa doğru yürüdü. "Tek gördüğüm devlerdi. Bu arada ben de ikiz kardeşiyim. Bil diye söylüyorum, sevgili Co Co'm kadar saf değilim. Üzgünüm tatlım," dedi. "Seni kırmak istememiştim."

Nicola küçük ama samimi bir gülümseme sundu. "Biliyorum. Bu sözleri bir gün yiyeceğini de biliyorum."

Koldo mürekkep paketlerini açarken, "İblisler çok gerçek, sizi temin ederim," dedi.

"Evet, sen de bir Gönderilmiş Kişi'sin." Laila ellerini beline sabitledi. "Dinle, masum bir insandan faydalanıyorsun!"

Silahını bıraktı ve onu yakalayarak vücudunun sert çizgisine doğru çekti. Muhtemelen geveze kız kardeşini kurtarmak için sandalyeden atlayan Nicola'ya son bir kez baktıktan sonra, Germanus'un gökyüzü diyarındaki bir eğitim tesisinin çatısına parladı.

Devasa bina kilometrelerce uzunluktaki bir bulutun üzerine tünemişti, bulutun kenarları su rengi bir gökyüzüne dalıyordu, yıldızlar gündüz bile parlıyordu. Laila aşağıya, aşağıya, çok uzaklardaki yeryüzüne baktı ve kan donduran bir korkuyla çığlık attı.

"Hâlâ avantaj sağladığımı mı düşünüyorsun?" Cevap beklemeden kızı binanın içine, Gönderilmiş Olanların iblislerle nasıl savaşıacaklarının öğretildiği odaya götürdü. Oraya vardığında, Koldo ruhani alemde kaldı ve Laila'yı iç gözlerini açmaya ve sonunda görmeye zorladı.

İki envexa yerden tavana, tavandan duvara fırlarken genç bir stajyer ateşten bir kılıç savurdu. Savaşçı

Savaşçı statüsünün bir göstergesi olarak ince altın şeritli beyaz kanatları vardı. Neşe getirenlerin kanatları bembeyazdı. Zacharel gibi Seçkinler ise som altından kanatlara sahipti.

Tamamen büyümüş olsalar da, iblisler on yaşındaki çocukların boyutlarındaydı, kalın insansı vücutları ve zehirli balçık gibi yeşil derileri vardı. Elleri yerine kancaları ve dikenli uzun, ince kuyrukları vardı.

Laila, Koldo'nun karşısında titriyor, ağzı açılıp kapanıyor, küçük nefes alma sesleri çıkıyordu.

"Onlar gerçek," dedi, "ve kötüler. Yeryüzünde dolaşıyorlar, sizin gibi insanları takip ediyorlar ve hayatınızı mahvetmekten ve kısa kesmekten başka bir şey istemiyorlar. Ve sen de onlara izin veriyorsun."

"BEN-BEN-"

"Onların üstesinden gelebilirim, evet. Sana yardım etmek için buradayım." Ona acıyarak Nicola'nın oturma odasına geri götürdü ve koridora doğru hafifçe itti. "Şimdi odana gidebilirsin."

"R odası. Evet. Teşekkür ederim." Kollarını ortasına sararak köşeye doğru sendeleyerek ilerledi. Bir kapı tıkırdayarak kapandı.

"Ona ne yaptın?" Nicola ileri doğru tepinerek ve yumruklarını adamın göğsüne vurarak talepte bulundu.

Yumruklar ne kadar hafif olsa da, darbeyi zar zor fark etti. "İblislerin aslında var olduğunu kanıtladım."

"Onu rahatlatmalıydın. Zor bir gün geçirdi ve bu tür bir stres toksin seviyeleri için iyi olamazdı."

"Bazı insanlar rahatlatılabilir. Bazıları itilip kakılmalıdır. Şimdi mutfağa döneceğiz. Kollarına dövme yapacağım ve sen de bana parkta olan her şeyi anlatacaksın."

"Bekle. Ne? Kollarıma dövme mi yaptıracaksın?" diye ciyakladı.

Onu öne doğru itti. "İblislere karşı daha fazla korunman için."

Biraz sersemlemiş bir halde sandalyeye yığıldı. "Sana parkı anlatacağım," dedi sessizce, "ama önce bana bu taşınmayı anlatacaksın. Sonra dövme hakkında konuşuruz."

"Evim kötölüğe karşı güçlendirildi." Bir savunma bulutuna sahipti ve bu bulut artık mülkü çevreliyor, dünyanın geri kalanına karşı bir bariyer görevi görüyordu.

"Seninki değil."

"Ama-"

"Aması yok. Buraya son geldiğimde saldırıya uğradım. Bu yüzden gitmiştim. İyileşiyordum."

Kadının nefesi kesildi. "Yaralandın mı?" "Evet."

"Oh, Koldo. Çok özür dilerim. Hiçbir fikrim yoktu." Elini onun elinin üzerine koydu, bir pişmanlık ve nezaket jestiydi bu.

Kanının alev alev yanmasına neden olan bir hareket.

"Senin hatan değildi," dedi, sesi sertti. "Senin hatan değildi," dedi.

kendi dikkatinin dağılmasından sorumludur. "Şimdi, parkta ne oldu?"

Dirseklerini tezgâha dayayarak teması sonlandırdı ve adam ulumak istedi.

Ona bu kadar muhtaç mıydı?

Dilini ağzının çatısına bastırarak mürekkebi bitirdi. İlk bakışta çoğu insanın kanaması olduğunu düşünmesine neden olacak koyu, zengin bir kırmızı seçmişti. Ama diğer insanların ne düşündüğünü pek de umursamıyordu. Kızın dövmesinin kendisinininkiyle uyumlu olmasını istiyordu.

Ne de olsa onun sorumluluğundaydı. Bundan daha fazlası olamazdı.

Hayatında ilk kez bir yalanın tadını aldığını düşündü ve yüzünü buruşturdu.

"Bu iblisler..." Ürperdi. "Maymunlar gibi değillerdi. Daha kötüydüler. Yılan gibiydiler! Ağaçlardan ve yerden sürünerek çıkıp bizi kovaladılar ve-"

"Yılanlar mı?" diye araya girdi, midesi bulanıyordu.

"Boynuzlu! Ve kürklü! Bizi köşeye sıkıştırdılar, etrafımızı sardılar ve işte o zaman En Yüce Olan'a seslendim ve O da melekler gönderdi - ya da belki de Gönderilmiş Olanlar. Büyük mavi kanatları vardı. Daha önce hiç görmediğim bir mavi, parlak ve ışıltılı, neredeyse

parıltılı bir şelale gibiydi. Ve cüppeleri o güne kadar gördüğüm en parlak beyazdı."

"Gerçek melekler." Başını salladı. "Devam edin."

"Bir savaş oldu ve sonra, bum, melekler kazandı, iblisler gitti ve Laila ve ben parktan yara almadan çıkabildik."

Demek öyle. Serpler, Koldo'nun zehirlendikten sonra uyandığı gün Nicola için geri dönmüşlerdi. Bu bir tesadüf olamaz.

"Mürekkeplendiğine asla pişman olmayacaksın," dedi ona. "Bedenine yerleştirdiğim şey seni koruyacak, tıpkı bugün meleklerin seni koruduğu gibi, ama aynı zamanda onların yapamadığını da yapacak. En zayıf olduğun anda seni güçlendirecek. Bana izin ver. Lütfen."

"Ama... ama..."

"Sana hiç yalan söyledim mi? Seni hiç yanlış yönlendirdim mi?" "Hayır," diye itiraf etti usulca.

Uzandı ve parmağını çenesinin kıvrımında gezdirdi. "Bunu yapmama izin ver," diye tekrarladı. "Lütfen."

Bir an geçti. Sonunda kararlılık yüz hatlarını sertleştirdi ve kazağını çıkarıp gömleğinin kollarını sıvadı. "Pekâlâ."

Rahatlama ve memnuniyet çarpıştı ve yumruklarını göğsüne vurmak istedi. Ona tamamen güvenmişti, hiçbir şeyi saklamamıştı. Bu bir ilkti ve Nicola'nın ona bahsettiklerini hak etmek için elinden gelen her şeyi yapacaktı. "Keşke sana aksini söyleyebilseydim ama bu canını yakacak Nicola."

"İçimde bir his vardı," dedi sertçe.

Kız fikrini değiştiremeden, adam işe koyuldu. İlk başta, iğne derisine batarken, kız irkildi ve nefesi kesildi. İki kez neredeyse duracaktı ama her ikisinde de kendine bunun onun iyiliği için olduğunu hatırlattı. Bu gerekliydi.

"Dikkatimi dağıt." Sesi gergindi. "Lütfen." "Nasıl?"

"Söyle bana... nasıl yaşılanıyorsun. Ya da hiç yaşlanacak mısın?"

"Bir zamanlar küçük bir çocuktum, ailem için bir çocuktum." Şimdi o ve annesi aynı yaşta görünüyorlardı. "Otuz yaşına gelene kadar bir insan gibi normal bir şekilde olgunlaştım. Sonra

görünüşüm aynı kaldı. Ve yaşadığım sürece de görünüşüm bu şekilde kalacak."

Bu çoğu doğaüstü ırk için geçerliydi. Ancak Nefalar durmadan önce elliye kadar yaşanırdı. Bunun sebebinin yaptıkları kötülüklerin ruhlarını çürütmesi ve çürümüş ruhların çürümüş et üretmesi olduğunu düşünüyordu.

Koldo, Gönderilmişler'in özelliklerinin Nefalar'inkinden daha güçlü olmasına, saçlarının olmasına ve siyah dumanı dağıtmasına izin vermesine sevinmişti.

"Yani... bir gün ben yaşlı bir kadın olacağım ama sen hala genç, erkeksi bir Viking gibi mi görüneceksin?"

Bir Viking mi? Onu böyle mi gördü?

Ve... yaş konusunda haklı olduğunu fark etti. Bu fikri hiç düşünmemişti çünkü kendisini bir insanla birlikte hayal etmemişti. Ama böyle bir sonucu önlemenin bir yolu vardı. Zacharel kendi hayatını Annabelle'inkine bağlayarak onun artık yaşlanmamasını sağlamıştı. Ama biri ölürse, diğeri de hemen onu takip ederdi. Koldo aynı bağlılığı Nicola için yapamazdı. Lekelenmiş ruhunun bir parçasını paylaşmak zorunda kalacaktı ve bunu asla yapmayacaktı.

Hem neden şimdi bu konudaki duygularını çözmeye uğraşsın ki? Başka bir erkekle ilgileniyordu.

Tek söylediği "Evet" oldu ve öylece bıraktı. "Bilmek istediğin başka bir şey var mı?"

Silah hassas bir tendonun üzerinden geçerken Nicola nefesini içine çekti. "Bunu Laila'ya da yapacak mısınız?"

"Eğer bana izin verirse." Arkasına yaslandı, gravürleri inceledi. Yazılı rakamlar dirseklerinden başlıyor ve bileklerine kadar uzanıyordu.

161911213327.

219113215122231.

2209131520825418.

"Tamamdır," dedi memnun bir şekilde.

Nicola kırmızı, şişmiş ete bakarken başını yana eğdi. "Bu bir çeşit şifre mi?"

"Öyle."

"Peki bu ne anlama geliyor?"

"En Yüce Olan tarafından korunursunuz ve O'nun gücü sizin gücünüzdür."

"Çok havalı." Parmak uçlarıyla birkaç rakamın üzerinde gezindi. "Her birinde büyüleyici bir şey var, değil mi? Sanki canlılarmış ve bakışlarımı esir alıyorlarmış gibi."

Çünkü her iki açıdan da öyleydiler. "Bir dahaki sefere bir iblis gördüğünüzde, şu anda yaptığınız gibi sadece sayılara bakın."

"Bakmak mı? Gerçekten mi? Ve bu... ne olacak?" "Hayatını kurtaracak."

"Peki, tamam o zaman."

Kadının tarçın ve vanilya kokusu etrafını sarmış, tenine karışmış ve dikkatini çekmişti. "Nicola?" diye mırıldandı.

Ona baktı, dudaklarını yaladı. "Evet."

Ne söylemek istediye unutmuştu. Kendini tezgâhın etrafında dolanırken, tam önünde, bacaklarının arasında dururken buldu. Elleri kadının saçlarında geziniyor, saç telleri yumuşak, ipeksi ve tenini gıdıklıyordu.

Gözlerini kapadı ve onun dokunuşuna doğru eğildi.

Onu öpmek istedi. Ama yapamadı. Bir daha olmazdı. Ona her yaklaştığında arzusu daha da artıyordu. Daha da artarsa nasıl tepki vereceğinden emin değildi.

Onu yere atıp almak mı? Gerçekten istediği adamı öldürmek mi?

"Benimle Panama'ya taşınır mısınız?" diye sordu.

Kadın dudaklarını yaladı. "Benimle orada olacak mısınız?" "Evet." Onu uzaklaştırmaya çalışacak herkese meydan okudu.

"Ve size sunacak hiçbir şeyim olmamasına rağmen bana sahip olduğunuz için mutlu musunuz?"

Ona sunacak bir şeyi yok muydu? O her zaman arzuladığı nazik dokunuştı. Daha önce hiç sahip olmadığı bir kabullenmeydi. Ve

Ona baktığında, hiçbir zaman bir baş belasıymış, onun altında biriymiş gibi hissetmedi. Güçlenmiş hissediyordu.

Ama tek söylediği "Mutlu olacağım." oldu.

"O zaman çok isterim," diye cevap verdi tek bir tereddüt bile göstermeden.

"Güzel."

"İki şartla," diye ekledi gözlerini kırpıştırarak. Geri adım atarak aralarındaki mesafeyi arttırdı.

"Peki bu koşullar neler?"

Yutkundu ve rahatsız bir şekilde koltuğunda kaydı. "Bizi Cumartesi günü geri getirmelisin. Çifte randevumuz var."

Biliyordu ama Nicola'nın dudaklarından dökülen kelimeleri duymak, daha önceki öfkesinin her bir zerresinin geri dönmesine neden oldu. "Hiçbir randevuya gitmeyeceksin, Nicola."

Ağzı bir açıldı, bir kapandı. "Ben zaten evet dedim." "Ve şimdi hayır diyeceksin."

Bir an durgun bir sessizlik içinde geçti.

"Öyle mi?" dedi kendi sessiz öfkesiyle. "Öyle."

Dediğimi, dediğim zaman yapmalısın.

Hatırladın mı?"

Parmaklarını tezgâhın üzerinde gezdirdi. "Bir keresinde bana sakın kalmak için ne gerekiyorsa yapmamı söylemiştin. Bir keresinde bana huzur bulmak ve neşe ekmek için ne gerekiyorsa yapmamı söylemiştin. O anda randevu en iyi seçeneğim gibi görünüyordu. Peki hangisini yapmamı isterdin? Seni memnun etmemi mi, yoksa kız kardeşimi ve kendimi kurtarmamı mı?"

Çenesini acıyla sıktı. Tam da şüphelendiği gibiydi ve duyguları ne olursa olsun bunu ondan alamazdı. "Pekâlâ. Randevuna git." Bu taviz boğazını tırmaladı, çiğ ve yanık bıraktı.

Belki de o erkekle dışarıdayken Koldo Çöküş'e geri dönecekti. Belki de Harpy'nin onun için dans etmesine izin verecekti. Belki de Harpy'yi öpecek, ona dokunacak ve Nicola'nın ona hissettirdiği her şeyi unutacaktı. Harpy'yi mahvetmeyecekti ve Harpy de onun sorunları için onu suçlamayacaktı.

Evet, vücudundaki her hücre bu düşünceye isyan etse de yapacağı şey buydu.

"İkinci koşul nedir?" diye sordu.

Nefesini güçlükle verdi. "Hafta içi her sabah beni Estell 'daki i ime götürmek ve her ak am almak zorundasın."

Şu anda ba a çıkmaya hazır olmadığı bir darbe daha. "Bırakmayacak mısın?"

"Hayır. Hayatımı kazanmak zorundayım."

Hepsi bu muydu? "Benimle ya aman için sana para  deyece im." Yine ağzı açık kaldı.

"Hayır.  demeyeceksin."

"Faturalarınızı ben ödüyorum. Biri diğeriyle aynı." "Aslında, hayır, değil. Hayatım için sana bağımlı olmayaca ım. gelecek."

Anlayı  kök saldı ve güzel bir   ek tarlası filizlenmedi. Budaklı uzuvları vardı ve kan damlıyordu. Koldo'nun geçmişini temizlemesine izin verecekti ama başka bir erkekle paylaşmayı planladığı geleceğini bulandırmasından korkuyordu.

"Pek   ," dedi sert bir sesle. " artlarınızı kabul ediyorum." Ve Harpy'yi almaktan fazlasını yapacaktı. Başkalarını da alacaktı.

Çok fazla kişi! Nicola'nın hissettirdiği gibi hissettirecek birini bulmak için ne kadar çok kişi gerekiyorsa. Ya da hissettiren. Şu anda ondan istediği tek şey mesafeydi. Ve, tamam, bir    r.

"Artık parktaki adamla akraba olduğunu biliyorum," dedi küçümseyerek. " yle bakarken tıpkı ona benziyorsun."

Parktaki adam mı? Gitmesine izin vermedi. "Ne adamı?"

" ey, iblisler çok korkunç insanlarla birlikteydi. Senin kadar uzun boylu, kel kafalı, hatta kız olan, dişleri olan ve vücutlarından korkunç siyah bir sis yükselen insanlar. Ve ilk gördüğüm senin daha ya lı bir versiyonuna benziyordu."

 lk başta tepki veremeyecek kadar sersemlemişti. Ama nefes aldıkça düşünceleri hizalandı ve çok yerini korkuya bıraktı.

Babası bombalamadan kurtulmuştu.

Babası burada, Kansas'taydı.

Babası, diye düşündü şaşkınlıkla, şimdiye kadar karşılaştığı en aşağılık erkek.

"İçlerinden biri sana dokundu mu?" diye sordu.

"Hayır. Sadece bana baktılar ve en acımasız gülümsemelerini takındılar."

Rahatlaması gerekiyordu ama duyguları çok değişken bir haldeydi. Babası Nicola'ya yaklaşmıştı. Babası ona en kötü şekilde zarar verebilirdi. Onu alıp kaçabilirdi ve Koldo ona ne olduğunu çok geç olana kadar öğrenemezdi. Ama Nox bunların hiçbirini yapmamıştı. Koldo'nun dönüşünü bilmesini istemişti.

Savaştan önce korku salmak nasıl bir adamdı. Ve bir savaş olacağına hiç şüphe yoktu. Nox intikam için buradaydı. Ne de olsa Koldo erkeğin tüm kampını yok etmişti. Hem köle hem de özgür sevgililerinden oluşan haremmini. En iyi savaşçıları. Müttefiklerinin çoğunu. Şimdi Koldo'yu en çok canını yakacak yerden vurmayı umuyordu. Koldo'nun himayesine aldığı ilk dişiği yok etmek.

Ona izin vermeyeceğim. Koldo önce saldırmak için bir yol bulmalı. Bunu bitirmek için. Şimdi. Sonsuza kadar.

Nicola'yı ayağa kaldırdı. "Kız kardeşini getir. Bir saat içinde evime yerleşmeni istiyorum."

* * *

KOLDO, NICOLA ve Laila'yı çiftliğinin oturma odasına götürdü.

"Etrafa bakın," dedi, artan gerginliğini maskeleyerek için elinden geleni yapıyordu. Muhtemelen başarısız oldu.

"İstediğinizi değiştirin. Ne isterseniz yiyin. Geri geleceğim."

Onları böyle aniden, daha fazla karşılamadan terk etmekten nefret ediyordu ama bir sonraki görevi bekleyemezdi.

Nicola itiraz eder gibi bir ses çıkarınca, annesinin saklandığı mağaraya yöneldi. Bu kez dışarıda oyalanmayıp içeri girdi. Tek bir bakışla ayrıntıları ezberlemişti. Cornelia eskisinden daha kirliydi, cübbesi çamur ve kanla lekelenmiş, etekleri yıpranmıştı. Onun

Kısa saçları yanlardan keçeleşmişti. Kafesin köşesinde oturuyordu ve elinin üzerine tünemiş bir sıçan vardı - bir parça tahılla beslediği bir sıçan.

Koldo'yu gördü ve küfretti. "Beni yalnız bırakamaz mısın?"

"Senin değerli sevgilin benim kadınımlı takip ediyor." "Benim sevgilim yok," diye tükürdü.

"Oh, ama sen biliyorsun. Babam, bunca yıldır özlemini çektiğin adam, bana saldırmayı düşünüyor."

Cornelia onun sözlerini özümserken kaskatı kesildi. Bunları gerçek olarak kabul ettiği anda fareyi ona doğru fırlattı, yaratık yol boyunca çığlık attı. Koldo onu yakaladı, yere bıraktı ve kaçışını izledi.

İlk hatan onun bir kalbi olduğunu düşünmek oldu, küçük adam.

Koldo, "Evcil hayvanlarınıza karşı bile zalimsiniz," dedi.

Titriyordu, öfkesini kontrol altında tutmak için gözle görülür bir mücadele veriyordu. Eğer yanılmıyorsa -ki yanılıyor olmalıydı- gözlerinde bir pişmanlık parıltısı vardı.

"Öldüğünü sanmıştım," diye fısıldadı. "Ben de öyle. İkimiz de yanılmışız."

Onu dikkatle izleyen Cornelia, dengesiz bacakları üzerinde durdu. "Eğer senin peşindeyse, sonun geldi demektir. Kurnaz biri ve onu durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Onu öldürebilirim."

"Ve bu daha önce senin için çok mu iyi çalışıyordu?" diye alay etti sert bir kahkaha atarak. "Özellikle de şimdi bir kadının var, öyle mi dedin? Birinin sana bakmaya gerçekten dayanabilmesine şaşırdım."

Onun kadını. Nicola'ya böyle seslenmişti, değil mi? Sözlerini daha iyi koruması gerekecekti, çünkü insan onun değildi, bu şekilde değildi ve artık asla olmayacaktı. Başka bir erkeği seçmişti. Ve Koldo onu gerçekten suçlayamazdı. -Hâlâ o kadar kızgın olmasına rağmen bu mağarayı taş taş üstünde bırakmayabilirdi. Kendi türünden biriyle daha iyi olurdu.

"Muhtemelen onunla vedalaşmalısın." Cornelia parmak ucunu yanındaki parmaklıklarda gezdirdi ve mutlu bir şekilde sırttı.

"Ona en korkunç şeyleri yapacak ve seni de izlemeye zorlayacak. Ama onun kanını paylaşıyorsun - belki bu hoşuna gider, ha?"

Koldo kafese öyle bir yumruk attı ki güçlendirilmiş çelik geriye doğru eğildi.

Cornelia'nın rengi soldu, geri çekildi.

Nox'un çadırında zincirliyken bu tür davranışları izlemeye zorlanmış ve her seferinde kusmuştu. Kampta serbestçe dolaşmasına izin verildiği ilk yüz seferde adamın kafasını kesmeye bile çalışmıştı ve bu çabaları yüzünden her zaman disiplin cezası almıştı. Böyle bir muameleyi izlemekten asla ama asla zevk almazdı.

"Ben benim olanı korurum," diye homurdandı. "Ama sen kimseyi korumuyorsun. Onunla birlikteyken bu tür olaylara tanık oldun mu anne? Onun kollarına sarılmışken ikiniz bunu tartıştınız mı?"

"Kapa çeneni!" Rotasını değiştirdi, ileri doğru tepindi. Ona ulaştığında, zarar verdiği parmaklıkları kavradı ve onları sallamaya çalıştı.

"Eminim öyledir. Eminim o ilgisini bir başkasına yönelttiğinde kıskançlıktan çatladınız."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun!"

"Tıpkı onun gibi olduğunu biliyorum, çürümüş kemikleri saklayan güzel bir yüz. Ve bil diye söylüyorum, kıza zarar vermeden önce onu öldüreceğim." Çenesini kapatmalı. Gitmeliydi. Öfkesi onu ele geçiriyordu. Dikkatli olmazsa patlayacaktı.

Ama ayakları yerine sabitlenmiş gibiydi. "Bana yardım edeceksin. Beni sevdiğin için değil, seni terk ettiği için onun acı çekmesini istediğin için. Bu doğru değil mi?"

Çenesini patlattı, öfkesinin bir kısmı onu terk etti. "Onun acı çekmesini istiyorum."

"O zaman söyle bana. Zayıf yönleri neler?"

"Onunla en çok zaman geçiren sendin. Bilmen gerekirdi."

Yapmalıydı, değil mi? Ama Nox onun için gücün zirvesi, durdurulamaz bir kuvvetti. Koldo ölüm darbesini indirdiğinde şaşırılmıştı, özellikle de uzaktan.

Arzuladığım gibi yakın ve kişisel bir seçim yapmalıydım. O halde tüm kalıntıları teşhis etmek için zaman ayırmalıydı. Ama Nox'un yanarak kül olduğunu varsaymıştı, buna inanmayı o kadar çok istemişti ki.

Hatalar, şimdi fark etti. Bir hata daha yapmayacaktı.

"Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?" diye sordu.

Cornelia içinde bulunduğu koşullara rağmen mağrur bir tavırla çenesini kaldırdı. "Yapmayacağım."

"Bir insan için bile mi?"

"Oh, bir insana yardım edeceğim. Seninki hariç herhangi birine," diye ekledi.

Koldo öfkeli sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. Son birkaç hafta içinde binlerce kez bu kadını öldürebilirdi. Ama onu hiç yaralamamıştı bile.

Çocukken sadece onun sevgisini istemişti. Özgürce sunulmasını. Ve bunu elde edemeyeceği belli olduğunda, rüşvet yoluyla teklif edildi. Yine de defalarca onu reddetmiş ve inkar etmişti.

O anda, onun meydan okuyan, nefret dolu yüzüne bakarken, kendini tutma yetisi yok oldu. Kontrolü sonunda kırıldı. Artık canına tak etmişti.

Bir kez olsun, onun ellerinde yaşadığı acıyı bilecekti. Bir kez olsun ihanetin derinliğini anlayacaktı. Bir kez olsun, Koldo'nun ona yapabileceği şeylerden korkacaktı.

"Bakalım fikrini değiştirebilecek miyim, ne dersin?"

Yanındaki hava cebinden bir ustura çıkardı ve tek giriş ya da çıkış yolu olan kafesin ortasına doğru parladı.

"Babamdan nefret etmeme rağmen ona benziyorum.

Bence senin de ona benzemen adil olur, çünkü ona hâlâ aşık olduğun belli."

Gözleri büyüdü ve ondan uzaklaşabildiği kadar uzaklaştı.

"Buna cesaret edemezsin," diye bağırdı. "Saçlarım daha yeni uzamaya başladı."

Sözleri sadece onun hakkında ne kadar az şey bildiğini kanıtlıyordu. "Tıpkı senin benim kanatlarımı almaya cesaret edemeyeceğin gibi mi?"

Sola doğru eğildi, sonra sağa doğru dalarak yaklaşan adamdan kaçmaya çalıştı. "Bana itaatsizlik ettin. Yapmak zorundaydın

disipline edilmeli."

"O taraftan değil." Koldo onun tam önüne geldi ve kollarının üst kısmına yapıştı. Bu, onu cehennemin derinliklerinden çıkarıp buraya getirdiğinden beri ilk temaslarıydı. Daha zayıftı, neredeyse bir deri bir kemikti ve ona Laila'yı hatırlatıyordu. Laila, Nicola'nın tıpatıp aynısıydı. Ama bu da onu yumuşatmadı ve durdurmadı. Hatta onu çok daha fazla öfkelenlendirdi.

"Senin tek amacın bana acı çektirmekti," dedi onu sarsarak. "Neden?"

Bunu sormamalıydı. Sorduğu sorudan hemen pişmanlık duydu ve bu sorunun, asla dindiremediği acısını ortaya çıkardığını biliyordu.

"Onun gibi olmana izin veremezdim," dedi ve içindeki tüm mücadele kayboldu. Ona daha fazla nefretle baktı. "Bunun faydasız bir dava olduğunu bilmeliydim."

Ben babama hiç benzemem! "Yani onu küçümsedin." "Evet," diye tısladı.

"Yine de onunla yattın."

"Evet! Tamam mı? Evet. Beni kandırdığını söyleyebilirim. Bunun bir zayıflık anı olduğunu söyleyebilirim. Ne duymak istiyorsun?"

Onu bir kez daha sarsarken tutuşu sıkılaştı. "Gerçeği."

Son derece sakın bir şekilde, "Sen bir hataydın. Gerçek bu."

Sözleriyle kalbindeki kabuğu kopardı ve yara ruhuna doğru kanadı. "Haklısın," dedi, duygusuz olmayı dileyerek. Oysa içi öylesine parçalanmıştı ki, kendini bir daha toparlayabileceğinden emin değildi. "Ben bir hataydım. Ve şimdi sana nedenini göstereceğim."

Onu yüzüstü yere yatırdı, sırtının ortasına bir diziyle bastırdı ve çığlık atıp kurtulmak için mücadele ederken, kafa derisini kazıyıp temizleyene kadar saçının her bir telini kopardı.

Çığlık atan bir kadının sesi, çırpınan görüntüsü, pek çok korkunç anının canlanmasına neden oldu. Ama gözlerini kapatıp başını salladığında bile görüntüler onu terk etmiyordu.

Babasının onu yarattığı adam olmaktan asla vazgeçmediğini fark etti. Ve asla da bırakmayacaktı.

ON ALTINCI BÖLÜM

"GÖNDERİLENLER, CO CO. Gönderilenler," diye fısıldadı Laila, Nicola onu yatağına yatırırken.

"Biliyorum."

"Demons, Co Co. Demons."

"Biliyorum tatlım. Ama onlardan korkmamıza gerek yok ve Koldo bize zarar veremeyecekleri konusunda bana güvence verdi." Ve şimdi, parkta olanlara tanık olduktan sonra, İyi Takım'a olan güveni dokunulmazdı.

"Orada olduklarını nasıl bilemedim? Neden onları göremedim?"

"Gözlerin kapalıydı. Şimdi açıklar." "Ben... Ben..."

Bununla başa çıkabileceğimden emin değilim."

Nicola küçük birer kız oldukları ve Laila'nın ilk canavarını gördükten sonra onu yatağına yatırdığı zamanları hatırladı. İkizi ne kadar nazik, sabırlı ve kibardı. "Sen her zaman güçlü olan oldun. Bir yolunu bulacaksın."

Yumuşak, esprisiz bir kahkaha arkasında bir hüznün duygusu bıraktı. "Hep böyle düşündün. Her zaman güçlü olduğumu düşündün. Ama Co Co, sendin. Her zaman sendin." Laila kulaklarını Nicola'nın son doğum günlerinde hediye ettiği iPod'un kulaklıklarıyla doldurdu. Böyle küçük bir teknoloji parçasını alabilmek için aylarca para biriktirmişti.

Nicola iç geçirerek kız kardeşini yanağından öptü ve onu dinlenmeye bıraktı. Başka ne yapacağını bilmeden Koldo'nun evini keşfetti. Sürekli huşu içindeydi ve kendini bir üçüncü dünya ülkesinden ziyade bir peri masalına girmiş gibi hissediyordu. Evin kendisi çam ağacından yapılmıştı, zengin ve temiz kokuyordu ama onu asıl hayrete düşüren mobilyalar oldu.

Kadife koltuklar ve sandalyeler, süslü oyma masalar vardı. Cam heykelcikler ve içi elmas, safir, yakut ve yumruk büyüklüğünde zümrütlerle dolu kaseler. Orada

duvarda halılar ve yerde pelüş halılar vardı. Ve bu sadece oturma odasıydı!

Koldo gerçekten doluydu.

Mutfakta altın damarlı mermer tezgahlar, gümüş bir raftan sarkan bakır tencere ve tavalar ve dolap ahşaplarıyla uyumlu büyük bir buzdolabı bulunuyordu. Hiçbir şey yerli yerinde değildi. El oyması masanın yüzeyinde tek bir toz zerresi bile yoktu.

Dört yatak odası vardı. Laila mutfağa en yakın olanı, Nicola da koridorun en ucundakini seçmişti. Ortada devasa büyüklükte bir yatak vardı, korkulukları şeffaf pembe dantellerle örtülüydü. Pembe mi? Dantel mi? Bir savaşçının evinde mi?

Bir kadın mı dekore etti?

Nicola kıskançlık dalgasıyla savaşıyor yanağını ısırırdı. Yorgan pembenin daha açık bir tonundaydı ama daha az parlak değildi. Koldo'nun kalmasını istediği yer burası olmalıydı çünkü annesinin araba kazasından birkaç hafta önce diktiği battaniyeler katlanmış ve kenarda duruyordu.

Mücevherlerle süslü bir tavan vantilatörü başının üzerinde yavaşça dönüyordu. Dört duvarın tamamına cennetin bir resmi çizilmişti; sağ köşede parlak bir güneş, her boyut ve şekildeki bulutların üzerinde parlıyordu.

Sol tarafta, portakal ağaçlarından oluşan geniş bir koruya bakan büyük bir cumba vardı. Yemyeşil yaprakların ve dolgun meyve parçalarının ardında birkaç dağ ve hatta havaya yoğun dumanlar üfleyen bir yanardağ görebiliyordu. Nefes kesici üç gölet vardı, balıklar zıplayıp yüzeyi temizliyordu.

Nicola orada durmuş, güzellik karşısında hayrete düşmüş, güneşin ufukta batışını, kırmızılarının ve pembelerin oluşmasını, eğimli arazinin yemyeşil yeşillikleri ve mavileriyle mükemmel bir kontrast oluşturmasını izliyordu. Kuşlar ötüyordu.

Koldo burada daha ne kadar kalmasını istiyordu? Düşünmüştü... ummuştu... artık bir önemi yoktu. Koldo randevuya gitmesini istememişti -bu harika bir işaretti- ama

O kadar sinirlenmişti ki ısrar etmişti. Ne kadar aptalca. Özellikle de o üç gün ortadan kaybolduğu için randevuyu kabul ettiği gerçeği düşünöldüğünde.

Şimdi o geri dönmüştü... ama o sıkışmıştı. Ne yapacaktı ki?

Arkasından gelen bir giysi hışırtısı başını döndürdü. Koldo yatağın birkaç adım ötesinde, başı eğik ve elleri kenetli bir şekilde duruyordu. Yüzüne ve göğsüne hem koyu hem de açık renk saç telleri yapışmıştı. Kir derisini kaplamıştı. Elllerinde ısırık izleri vardı. Nefes alış verışı derin ve düzgündü ama çok fazla güç kullanıyordu, sanki sakin görüntüsü üzerindeki hakimiyeti zayıftı.

"Sorun nedir?" Randevu felaketiyle ilgili tüm düşüncelerini bir kenara bırakıp ona doğru koştu. "Yine saldırıya mı uğradın?"

Sessiz bir şekilde arkasındaki pelüş koltuğa yığıldı.

Adamın önünde çömelip avuçlarını taş gibi sert kalçalarına dayadığında içini endişe kapladı. Adamdan yayılan ısı onu sarmaladı ve sıcaklıkla ilgisi olmayan bir nedenden dolayı titredi.

"Konuş benimle," dedi. "Lütfen." Altın gözler ona yalvardı... ne?

Onu hiç böyle görmemişti. Bu kadar parçalanmış. İşkence görmüş. Çok kırılmış.

"Koldo." Başka ne diyebilirdi ki?

Arkasına yaslandı, başı ahşap kemere çarpıyordu. "Ben... bir şey yaptım. Korkunç bir şey. Bunu hak etmiştim. Sonuçlar beni heyecanlandırmalı ama... ama..."

Böyle bir tepkiye neden olacak ne yapmış olabilirdi? "Anlat bana."

Bir elini yüzünde gezdirdi. "Ve nefretin senin yüz hatlarına da düşmesini mi izleyeyim?" Laila gibi o da espri yapmadan güldü. "Hayır."

Saç telleri ondan havaya doğru süzöldü ve dönerek yere düştü. Şakaları sever. Dalga geçin onunla. "Birine kefal yaptın, değil mi?" diye sordu küçük bir gülümsemeye.

Gözlerini kapadı, bir nefes verdi ve kollarını şiddetli bir güçle yukarı ve geriye kaldırarak duvarda bir delik açtı. Keskin patlama onu sarstı.

Böyle bir tepki... Gerçekten birine kefal vermiş miydi? "Koldo-"

"Özür dilerim," diye mırıldandı, ona odaklanarak. "Bunu yapmamalıydım."

Tamam, belki kefal değil ama karamsarlığının saçlarıyla bir ilgisi olduğu kesin.

"Bana unuttur," diye yalvardı. "Sadece kısa bir süre için. Bana bir hikâye anlat."

Ona huzur getirmek için her şeyi yapardı. Ama asırlık bir savaşçıya onu eğlendirmek için ne söyleyebilirdi? Ah, ben biliyorum! "Bir keresinde sınıfımdan bir kız bana ve Laila'ya giysilerimizden çıkan tüpler yüzünden ucube Frankensteinlar demişti - biliyorum, biliyorum, çok orijinal bir isim ama konudan sapıyorum. Laila'yı ağlattı. Laila dediğime dikkat edin. Ben değil, açık olalım. Yirmi dakikamı banyoda, çok sağlıksız bir tuvalete yaslanıp burnumdan sümükler akacak kadar hıçkırarak geçirmedim."

Yüzündeki en ufak bir acı ifadesi bile kayboldu ve elini kızın çenesinin üzerinde gezdirdi. "Sonra ne oldu?"

"Küçük kıza borcumu ödemek için ne kadar kibar, ne kadar terbiyeli bir şey yaptığımı tahmin etmelisin" derken titriyordu.

"Ne?"

"Tahmin et."

"Sen, sert serseri, ona çok edepsiz bir isim taktın."

"Hayır. Yüzüne yumruk attım ve burnunu kırdım. Kimse ikiz kardeşime ucube Frankenstein diyemez ve bu yanına kalmaz. Bu sana bir ders olsun. Bunu bir yere yazıp daire içine almak isteyebilirsin."

Bir kahkaha attı. Çok sert, çok boğuk bir kahkaha, onu yıllardır gülmediğine inandırdı. Eğer hiç gülmediyse. Ve onu bu noktaya getiren de kendisi olmuştu,

Onu üzüntüsünün ötesine itiyor, onu karanlıktan aydınlığa çekiyordu. Ve böyle çok güzeldi.

Ayağa kalkmayı, onun kucağına sürünmeyi ve onu öpmeyi o kadar çok istiyordu ki. Dudaklarını onunkilere bastırmak, onu tatmak, onu yeniden öğrenmek ve başka bir şekilde teselli etmek istiyordu. Ama kavgalarından sonra...

"Başka bir hikâye," dedi.

"Onun yerine sana bir soru soracağım." Muhtemelen muhtaç gibi görünecekti ama umurunda değildi. "Sent Ones çıkıyor mu?" Belli ki öpüşmüşler ama...

Sanki konu değişikliği kafasını karıştırmış gibi kaşları çatıldı. "Bazıları öyle."

Bunu yapmayın. Basma. "Yapıyor musun?" "Hayır."

Oh. İnkâr ettiği hayal kırıklığı içine çöktü. "Asla mı?"

"Asla." Ona baktı, gerçekten baktı, altın rengi bakışları derinlere işliyordu. Kollarını iki yanına indirdi. Elleri sanki kendini hareketsiz kalmaya zorluyormuş gibi sandalyenin kumaşını kavradı.

Duvarda bir delik daha açmamak için mi, yoksa başka bir şey yapmak için mi?

"Size başka bir Gönderilmiş Kişi'ye işkence ettiğimi söylesem," dedi, "benim bir canavar olduğumu düşünür müydünüz?"

Yapar mıydı? "Yaptın mı?"

Sessizlik.

Evet. Yapmıştı. Ve eylemin, her ne ise, hak edilmiş olduğunu hissetmişti. Bir dakika önce söylediği de bu değil miydi? Ama yine de pişman olmuştu, fark etse de etmese de.

"Yıllar içinde öğrendiğim şey, insanların tek bir hatayla tanımlanmaması gerektiğidir. Herkes hata yapar," dedi.

"Kendinizi affetmeli ve yolunuza devam etmelisiniz."

Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Bunun benim ilk hatam olduğunu düşündüren nedir?"

İç çekti. "Asıl noktayı kaçırıyorsun, Koldo." "Önemli değil. Konu ne olursa olsun, seni affedemem. kendim."

"Yapabilirsin. Bu bir duygu değil, bir seçim ve sonra da bu seçim doğrultusunda hareket etmektir. Neğe arayanın ben olmam gerektiğini biliyorum ama senin de buna ihtiyacın olduğu açık. Bence bunu, bu her neyse, bırakma konusundaki isteksizliğiniz, iblislerin neden olduğu şey kadar zehirli."

Bir sessizlik turu daha.

Bilgelik işe yaramamıştı. Yine mizahı deneyecekti. "Yani, cidden. Televizyondaki tüm iyi terapistler geçmişe odaklanmanın durgunluğa neden olduğunu söylüyor. Ve ishale."

Bir kahkaha daha attı, sonra hızla ayıldı. "Hiç canını yakacak bir şey yaptın mı-" Dudaklarını birbirine bastırdı.

"Kimi incitmek?"

Boğazını temizledi. "Kız kardeşin nerede?"

İyi atlattın. Ama adam ne kadar üzgün olsa da, kadın buna izin verdi. "Odasında uyuyor." Nicola ayağa kalktı, elini uzattı. "Seni neyin daha iyi hissettireceğini biliyorum. Mutfağa gidelim ve sana şimdiye kadar tatma zevkine eriştiiğin en vasat yemeği hazırlayayım, çünkü benim uzmanlık alanlarım mısır gevreği ve mikrodalga yemekleridir. Bu arada sen de bana bir ders daha verirsin."

"Ben ders vermem. Öğretirim." Elini onunkine koydu, nasırlı avuç içi tüylerinin diken diken olmasına neden oldu. Bir an durakladı, kızın ona yardım etmesine asla izin vermedi. Sonra, az önce bir karar vermiş gibi başını salladı ve onu aşığı çekti.

Bir çığlık atarak adamın kucağına yuvarlandı ve at kuyruğu adamın yüzüne çarptı. Dengesini sağlamak için ellerini adamın büyük ve güçlü omuzlarına koydu ve adam dudaklarını dudaklarına değdirince nefesi kesildi.

Oh, tatlı merhamet. Tıpkı geçen seferki gibi, kemikleri anında eridi. İlk başta çok sert, sonra çok yumuşak olması önemli değildi; onu damgaladı, sahiplendi, onu memnun etti. Ve onun tadı, ah, onun tadı. Saf ve basit bir çöküştü, yaz ve kış, ilkbahar ve sonbahar gibi, her mevsim, her gün, onu doğrudan sonsuzluğa taşıyordu.

Kollarını ona doladı, onu kendine yakın tuttu. Adam inledi ve sonra... sonra, tam olarak nasıl olduğunu anladı

onu öpmek istedi ve baskı dengelendi. Başını eğerek teması derinleştirdi. Almak, vermek. Talep eden, yalvaran. Sahiplenen.

Bu bir öpücükten daha fazlası oldu ve bir seviyede onu korkuttu. Ona değerli bir şey veriyordu. O da ona değerli bir şeyle karşılık veriyordu. Ama o şeyin ne olduğunu bilmiyordu; güvenini mi? Kalbinin bir parçası mı?

-Ve bilmek istediğinden emin değildi.

Ona aşık olursa ne olurdu? Ona her şeyini verirse?

Onun yumuşak duygularını hoş karşılayacak mıydı? Yoksa onlardan kaçır mıydı?

Cevaplar ne olursa olsun, onu da korkutuyordu. Tek bildiği, her temas noktasının ona daha önce hiç böyle bir şey yaşamadığını ve muhtemelen bir daha asla yaşamayacağını hatırlattığıydı. Nasıl yaşayabilirdi ki? O karanlığın içindeki ışıktı. Fırtınadaki limandı. Savaşın ortasında ihtiyaç duyduğu umuttu.

Onun gibi başka bir adam yoktu. O türünün tek örneğiydi. Ve onun da kendisinden, kendisinin ondan aldığı kadar zevk almasını istiyordu. Onun ihtiyacı olan şey olmak istiyordu.

Onu memnun etmek ve hayal kırıklığına uğratmamak için.

Elleri kadının sırtının kıvrımlarında dolaştı... sonra daha aşağıda.

Okşadı, yağurdu ve...ve...kadın tükenmişti, titriyordu, muhtaçtı. Nefes nefese, çaresiz. Ve o da... titriyordu, kendisi kadar etkilendiğini fark etti, parmakları sert, biraz çaresizdi ve bu bilgi onu paramparça etti.

"Koldo." Çılgına dönmüş bir halde parmaklarını cüppesinin yakasının altından geçirdi. Kumaş basit bir dokunuşla yırtıldı, ten tene temas etmesini sağladı, etinin cızırtısı onu ısıttı. Kasları daha yakın bir temas istercesine dokunuşunun altında zıpladığında, sıcaklık daha da arttı - ve bin kat daha iyi oldu. O kadar yumuşak, o kadar sert, o kadar... tam olarak her zaman arzuladığını bilmeden arzuladığı şeydi.

"Nicola," diye soluk soluğa bağırdı.

"Daha fazla," diye talep etti, kelime kendi iradesiyle kaçtı. Cüppesini yırtmaya devam etti ve sonunda göğsünün tüm genişliğini ortaya çıkardı.

Tatlı merhamet. O. Öyleydi. Muhteşemdi!

Bronzlaşmış ve tonlanmış, usta bir sanatçının eliyle yontulmuş kas ve sinirlerle dolu. Göğsü... Demir çubuklarla dalgalanan karnı. O mükemmel göbek deliği. Burada bir yara izi, orada bir yara izi vardı ama yine de hiçbir kusuru yoktu. Bir savaş alanında bilenmiş, her iz bir güç nişanı olmuştu.

Boynunu öptü ve başı kanepenin arkasına düşerek ona daha iyi erişmesine izin verdi. Omzunu, köprücük kemiğini öptü, her ne yapmış olursa olsun, gelecekte ne olursa olsun onu ne kadar derinden kabul ettiğini göstermek için pervasızca. Adam kadının kalçalarını sıkıca kavradı ve kadın dudaklarını bir kez daha birleştirmek için ayağa kalktı. Adam onun ağzının içinde inledi ve ona en şaşırtıcı şekilde hükmederek kontrolü ele geçirdi. Ve o... o...

Nefes almaya çabaladığını, tek bir nefes oksijen çekmeye çalıştığını ama başaramadığını fark etti. Zihni bulanıktı.

"Nicola?" diye sordu. "Neyin var?" "Ben... iyiyim... olacağım..." Hayır, hayır, hayır. Bu olmaz. Şimdi olmaz. O Belki de ona karşı olan hislerini bile mahvedecekti.

Cüppesini çekiştirdi, malzeme bir şekilde kendini onarıyordu. Büyük elleriyle kızın yüzünü kavradı. "Yavaş ve kolay nefes al, tamam mı? Şimdi aynı yavaşlıkta, aynı kolaylıkta nefes ver." Başparmakları yanaklarında gezindi, teni o kadar sıcaktı ki güneşe karşı bastırılmış olabilirdi. "İşte böyle.

İçeri. Dışarı. Evet. Aferin kızıma."

Bir dakika geçti. Sonra iki, üç, nihayet kendine gelene kadar. Ve sonra keşke yapmasaydım dedi.

O anı mahvettiğini fark etti. Daha da kötüsü, zayıflığının derinliklerini ortaya çıkarmış ve ilişki departmanında ne kadar değersiz olduğunu kanıtlamıştı.

Koldo gibi güçlü bir adam onun gibi insanları hor görüyor olmalıydı. "Yorgunum," diye mırıldandı. "Yatağa gitmeliyim."

Bakışları onunkilere kilitlendi, tereddütsüz. "Üzgünsün. Neden?"

"Unut gitsin, tamam mı?"

"Yapamam. Yaptığım bir şey yüzünden mi kızgınsın?" "Hayır." Onun böyle düşünmesine izin veremezdi.

"Sonra ne olacak?"

"Bırak gitsin. Lütfen."

"Yapamam. Konuş benimle."

"Bak, ben-" Odayı ve onun delici bakışlarını terk etmek istedi. Gitmek, saklanmak ve olanları unutmak istiyordu.

Ama unutması mümkün değildi, değil mi? Bu onun zihnine ve vücudundaki her hücreye kazınmıştı.

"Tak, tak, evde kimse var mı?" Laila tökezleyerek kapıyı geçip odaya girdi, alkol kokusu ona eşlik ediyordu. Onları gördüğünde kıkırdadı, ayaklarının üzerinde sallandı. "Uh-oh. Bir şeyi mi böldüm?"

Bekle. Yanlış söyledim. Bir şey araya girdi." Bir baş sallama. Başka bir kıkırdama. "Çok daha iyi."

Nicola Koldo'nun üzerinden inip ayağa kalktı, neredeyse kendi üzerine devriliyordu. Aptal bacaklar. "Uyuduğunu sanıyordum," dedi, rahatladığı için mutluydu. Ancak geriye doğru sarsıldı.

Maymunlar -şeytanlar- Laila'nın omuzlarına tünemişti.

"Koldo," diye fısıldadı ve eliyle işaret etti.

"Bak." Laila tam bir daire çizerek döndü ve neredeyse düşüyordu. "Ne?"

Koldo ayağa kalktı, sakalındaki boncuklar birbirine çarpıyordu.

Maymunlar ciyak ciyak bağırarak protesto ettiler ve odadan dışarı fırladılar.

"Neler olup bittiğini biliyormuş gibi yapacağım," dedi Laila, aptal bir ifadeyle bozulmuş sert bir tonla.

Neden iblisleri görmemişti? Gözleri açılmıştı, artık onları görebiliyor olmalıydı. Değil mi?

"Mutfaktaydım ve bunu buldum." Laila sırtarak bir şişe votka kaldırdı.

Koldo kaskatı kesildi. "Nereden buldun onu?"

"Arkadaşlarından birinin elinde. İyi ki getirmiş, çünkü onu gördüğümde neredeyse kalp krizinden ölüyordum ve beni sakinleştirecek küçük bir şeye ihtiyacım vardı."

"Arkadaş mı? Ne arkadaşı?"

"Sırf ığlığınızı duymak için sizi göğsünüzden bıçaklayacak türden."

Nicola'nın bakışları Koldo'nun terk ettiğı sandalyeye takıldı. Yastıkların üzerinde, tam gözlerinin renginde altın parıltılarla parlayan iki avuç içi izi vardı. Daha önce orada olmayan izler. Ne...ne kadar...garip, diye bitirdi.

Yanında durarak uzandı, iki parmağını çenesinin altına yerleştirdi ve onu kendisine bakmaya zorladı. "Burada kal. Ve sana dövmelele hakkında söylediklerimi unutma." Bununla birlikte, kapıyı arkasından kapatarak odadan hışımla ıktı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

KOLDO, Nicola'nın dudaklarının kendisinde bıraktığı enfes hissi, vücudunun yumuşaklığını, tadının tatlılığını ve kanını tutuşturan, canını yakan, çaresizliğin bıçak sırtına gelmesine neden olan daha binlerce şeyi ASLA UNUTMAYACAKTI.

Onu kollarına aldığı süre boyunca, daha önce yaptıklarının dehşetini unutmuştu. İçindeki kırıklık hafiflemiş ve kendini bütün hissetmişti. Mutlu. İlk kez huzur içinde.

Gelecek parlak görünüyordu. Sorunlar mı? Ne sorunu? Öfke yoktu, korku yoktu, umutsuzluk hissi yoktu. O... normaldi.

Ama ne iddia ederse etsin, onu üzecek bir şey yapmıştı. Önce erimişti. Sonra, baygınlıktan çıktıktan sonra kaskatı kesilmiş, kaçmaya hazırlanmıştı.

Olanlardan pişmanlık duymuş muydu?

Muhtemelen. Adam onu hırpalamıştı ve kadın da onu terk etmeye hazırdı. Başarılı olsaydı, onu kovalayacaktı ve...ne? Hala onu arzulamasını mı isterdi?

O kadar zavallı olmazdı. Olur muydu?

Belki de onu terk etmesi en iyisiydi. Ona her zaman sahip olamayacaktı ve bu yüzden ona güvenmeye başlamasına izin veremezdi. Sadece ve sadece kendisi vardı ve böyle olması gerekiyordu. Bu güvenliydi. Bildiği şey buydu.

Mutfığa girerek ateş kılıcını çağırdı.

Alevler çtırdadı, ışık önüne döküldü. Ne bulmayı beklediğinden emin değildi. Zacharel buranın varlığından haberdar değildi, diğer Gönderilmişler de öyle. Babası da bilmiyordu ama erkek dışarıdaydı ve aktif olarak onu avlıyordu.

Şaşkınlık içinde Axel'i mutfak masasında oturmuş, Koldo'nun Nicola ve eşi için aldığı yiyecekleri yerken buldu.

Kardeşim.

Öfke alevlendi. "Beni nasıl buldun?"

Çenesindeki peynir tozuyla savaşçı, "Herkesi, her yerde, her zaman bulabilirim. Bu benim küçük bir yeteneğim." Bir paket cipsi kaldırdı. Tüm evdeki tek abur cubur kaynağı.

"Bunların Tabasco'su var mı?"

Öfke anında yatıştı. Axel birini bulabilirse, Nox Koldo'yu bulmadan önce Koldo'nun babasını bulabilirdi.

Savaş daha başlamadan bitebilirdi.

"Gelmemeliydin, ve gelmemeliydin alkol getirdi." Tek bir içkiyle Koldo'nun Nefas tarafı su yüzüne çıkmaya başlardı. Dişleri uzardı. Tırnakları pençe gibi kıvrılırdı. Öfkesi onu ele geçirirdi. Evet. Bunun için gereken tek şey alkol. "Ama madem buradasın, seni işe koyacağım. Ücretin ne olursa olsun, bir Nefas'ı avlamayı istiyorum." Bir tepki bekledi. Çoğu insan bu ırktan söz edildiğinde ürperirdi.

Axel onu görmezden gelerek ağzına bir cips daha attı. "Sarışının içkisini misafirlerle paylaşması konusunda onunla konuşmalısın, özellikle de söz konusu içki misafire aitse! Votka şişesini geri çalmaya çalıştığımda kafama vurmakla tehdit etmesi çok kabaydı.

Bu arada, ellerinin parladığını biliyor muydun?" "Sen ne-"

Koldo'nun bakışları avuçlarına kilitlendi. Onun parlayan avuç içleri. Esans sonunda gözeneklerinden sızmaya başlamıştı.

Nicola'yı o kadar çok istemişti ki, Nicola başkasını istese bile vücudu içgüdüsel olarak onu kendi özel mülkü olarak işaretlemek istiyordu.

Onunla hiç bağ kuramadığını düşünürsek, utanması gerekirdi.

Ama değildi.

"Bulutumu nasıl atlattın?" Savaşçı sağlam bir bariyerle karşılaşmış olmalıydı.

"Sana söyleseydim, falan filan."

Kaşlarını kaldırdı. "Beni öldürmek zorunda mısın?"

"Saçmalama. Sadece konuşmanı engellemek için dilini keserdim ve yazmanı ya da imza atmanı engellemek için de ellerini keserdim." Axel ellerinin tozunu aldı ve ayağa kalktı. "Küçük Nefas sorunuzda size yardım etmek isterdim ama aslında Zacharel göklerde bir toplantı çağrısı yaptığı için buradayım. Hem Nefas'tan ne istiyorsun ki? O enayiler çok sertler."

"Biz de öyle." Zacharel'in bahsettiği buluşma, Koldo'nun bulutunu ziyaret ettiği zaman mıydı? Savaşçı kan ve yaralarla kaplıyken mi? "Bizi nerede istiyor?"

"Tanrının cennetteki tapınağı."

Tanrı. Germanus. Koldo akıl hocasını tekrar görmeyi dört gözle bekliyordu. Koldo'ya Zacharel'e ait olduğu söylendiğinden beri hiç konuşmamışlardı. Ve bu tamamen Koldo'nun suçuydu.

Kaderini öğrendiğinde o kadar sinirlenmişti ki bağırarak yerine mesafesini korumuştur. Ancak Germanus onu her zaman hoş karşılayabilirdi.

"Seninle orada buluşuruz," dedi sertçe.

"Sanki gerçekten burada kalıp seni tekrar taşımak istiyorum. Bir binadan daha ağır olduğunu söylemiş miydim?" Axel ayağa kalktı, kanatlarını çırpı ve havaya sıçrayarak tavana doğru süzüldü ve gözden kayboldu.

Koldo koridordan geçip Nicola'nın odasına girdi. Laila yatağın üzerinde zıplıyor, şarkı söylüyor ve nefesi kesiliyordu.

"-bir şey, bir şey, bir şey, beni seviyorsun. Evet. Evet. Bir şey, bir şey, birlikte."

Nicola kanepeye uzanmış, battaniyeyi bacaklarının üzerine sermişti. Göksel savaş stratejileri hakkındaki kitaplarından biri kucağında duruyordu.

"Şifonyerde gecelikler var," dedi ve kadın başını kaldırıp baktı. O fırtınalı gri gözlerle karşılaşmak her zaman hem zevk hem de acı vericiydi. Onlar her zaman doğrudan-

Bu sefer hariç.

Başka tarafa baktı. Yanakları kızardı.

Rahatsızca kıpırdandı ve Annabelle'in ona gerekli olduğunu söylediği kelimeleri ekledi. "Bu giysiler

sadece ve sadece senin için satın alındı. Başka hiçbir kadın bunları giymedi."

Nicola sert bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi.

O zaman sorun bu değildi. Laila şarkı söylemeye devam etti.

"Bir yere çağrıldım," diye açıkladı.

"Hey, Cool-e-oh," dedi Laila, yatağın üzerine düşüp zıplayarak. "Tahmin et ne oldu? Evinizin bebeğini doğuracağım. O kadar çok seviyorum ki!"

Buna ne diyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Ne zaman döneceksin?" Nicola battaniyenin üzerindeki gevşek bir iplikle oynayarak sordu.

"Emin değilim ama sabaha kadar dönemezsem işe giderken size eşlik edecek birinin burada olduğundan emin olacağım."

"Endişelenmeyin. Hafta sonu Estellâ'da çalışmıyorum."

Bu doğru. Yarın cumartesiydi.

"Ama çifte randevumuz var," dedi Laila. "Ve çok eğlenceli olacak!"

Nicola'nın konuşacağını umarak beklerken ellerini iki yanında kavuşturdu. Ama Nicola sessiz kaldı, aralarında geçen onca şeyden sonra bile hâlâ gitmek istediği belliydi.

En iyisi için, diye hatırlattı kendine.

"Söz verdiğim gibi oraya gitmeni sağlayacağım," diye homurdandı.

Ve şimdi, gitmeliydi. Gitmesi gerektiğini biliyordu. Yine de tereddüt etti. "Sana bir cep telefonu aldım," dedi Nicola'ya.

Annabelle ısrar etmişti. "Komodinin en üst çekmecesinde. Kendim için de bir tane aldım." Şu anda bornozunun bir cebinde duruyordu.

"Numaranız nedir?" diye sordu.

"Zaten cihaza programlanmış durumda." Ve orada bir tek o vardı. Oraya koymasına izin vereceği tek şey. "Bana ihtiyacın olursa ara. Herhangi bir nedenle." Ya da ihtiyacınız olmasa bile.

Başını salladı, ağzını açtı ve kapattı. "Hiçbir şey için endişelenme. Sakin ol."

"Ve neşe ekin," dedi iç çekerek. "Ne yapacağımı biliyorum."

Ona kendi mülkünün sınırları içinde kalmasını söyleme zahmetine girmedi. Bulut bunu yapmasını sağlayacaktı.

Koldo başka bir şey söylemeden Germanus'un tapınağının bahçesine gitti. Yüzyıllar boyunca buraya pek çok kez gelmiş olduğu için bu bölgeyi ezbere biliyordu. Öndeki kaymaktaş sütünların arasından iki nehir akıyor ve çiçeklerin arasından geçerek bulutların arasındaki uçurumun kenarlarından yıldızların üzerine dökülüyordu. Ancak ilk kez tüm alan Gönderilmiş Olanlar tarafından kaplanmıştı. Yüzlerce erkek ve dişi etrafını sarmış, gürültü seviyesi tamamen kontrolden çıkmıştı.

Koldo bir oraya bir buraya bakarak Zacharel'in askerlerini aradı. Onları en solda, tapınağın yüksek çift kapısına çıkan kaymaktaş basamakların ve sarmaşıklarla süslü sütünların önünde buldu.

Charlotte ve Ronen ona göz kırptı ve el salladı.

Elandra ona sırtını döndü.

Malak onu fark edemeyecek kadar Bjorn'a bakmakla meşguldü.

Bjorn, Thane ve Xerxes'le konuşmakla o kadar meşguldü ki Malak'ı fark edemedi.

Jamila onu gördü ve kaşlarını çatı. Ona doğru ilerledi ve şöyle dedi: "Estellä'da işler kötüye gidiyor. Sirena senin kızıdan nefret ediyor. Aslında ondan nefret ediyor. Nicola'nın arkası dönükken yaptığı ve söylediği şeyler..." Ürperdi.

Bu haber onu şaşırttı. Böylesine nazik bir insanda nasıl kusur bulunabilirdi ki? "Onunla ben ilgilenirim." Her kimse - her neyse-. "Sirena'nın ne olduğunu biliyor musun?"

"Evet. Şeytani."

"Yani emin değil misin?"

"Hayır," diye homurdandı.

Pazartesi günü Nicola'yı işe götürdüğünde Sirena'yı sorgulamanın bir yolunu bulacaktı. Nefas değildi, iblis de değildi. Ama bir şeydi. Ve eğer Nicola'dan nefret ediyorsa, babası için çalışıyor olabilirdi.

Bu noktada, Koldo herkesten şüphelenmek zorundaydı.

Axel onun yanına yaklaştı ve omzunu sıvazladı.

"Chesticles'ı bir şeyler yapacak kadar uzun süre bırakabildiğine sevindim.

görünüm."

"Ona bir daha böyle dersin kalbini göğsünden söküp ona ödül olarak veririm." Konuşurken Malcolm ve Magnus'u gördü.

İkisi de Asya kökenli gibi görünüyordu. Malcolm'un uçları yeşile boyanmış koyu renk saçları vardı ve saç telleri başının ortasında tek bir diken halinde uzanıyordu. Gözleri o kadar solgundu ki neredeyse beyazdı ve boynunda kemik dövmeleleri vardı.

Magnus herhangi bir insan işadımı kadar ciddi ve temiz biriydi. Eğer "herhangi biri" 1.80 boyunda ve 300 kilo kaslıysa.

Axel tehdidi elinin tersiyle itti. "Derimi de vücudumdan soymanızı tavsiye edebilir miyim?"

Böyle bir erkeğe ne söyleyebilirsin ki?

Bakışları Thane'in üzerindeydi. Savaşçı başıyla selam verdi.

Bjorn ve Xerxes kaşlarını çatarak merdivenlerden yukarıya, Elit'in diğer altı üyesiyle birlikte kürsüye doğru yürüyen Zacharel'e baktılar.

Her biri Germanus'un ordularından birini temsil eden dört erkek ve üç dişi vardı. Aynı som altından kanatlara sahip olmalarına rağmen, tek benzerlikleri buydu.

Sarışın ve kara gözlü Lysander öne çıktı, ellerini havaya kaldırdı ve kalabalık anında sessizleşti. İfadesi ciddiydi ve hiçbir duygu belirtisi göstermeden şöyle dedi: "Kötü haberi veren kişi olmak bana acı veriyor ama zamanı geldi. Gerçeği bilmeniz gerekiyor. Kralımızın... kralımızın öldüğünü bilmeniz gerekiyor."

* * *

KOLDO REELED. Lysander'ın açıklamasından bu yana ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi, tek bildiği zamanın gerçekten de geçtiği idi. İnkâr ve umutsuzluk çığlıkları yankılanmış ve duygular yükselmiş, kaos ortaya çıkmıştı. Kavgalar patlak verdi, Gönderilmiş Olan manyak Gönderilmiş Olan'a karşı.

Gözyaşları dökülmüş ve türlerinin geleceğinden yakınılmıştı. Sonunda, toplantı devam edebilecek kadar sakinleşmişti. Sona erdi. Sonra ordular teker teker uçup gitmişti. Zacharel'inki hariç hepsi.

Zacharel onlara kalmalarını emretmişti ve onlar da kaldılar.

Koldo ileri geri volta atıyor, vücudu kendi kendine hareket ediyordu. Liderleri... kralları... Germanus... ölmüştü. Ölmüştü.

Gitti.

Öfkesinin erkeğe duyduğu sevginin önüne geçmesine ve onu tapınaktan uzak tutmasına asla izin vermemeliydi. Sadece öfke de değil, pişmanlık da. Germanus'un annesiyle ilgili planlarını onaylamayacağını biliyordu ve erkeğe hoşnutsuzluğunu ifade etme, Koldo'yu hareketlerine karşı uyarma şansı vermek istememişti.

Artık kendisini besleyip büyüten Gönderilmiş Kişi'yle oturup onun bilgelik dolu sözlerini dinleme fırsatını bir daha asla bulamayacaktı.

Koldo'nun çocukluğunda yaşadığı onca şeyden sonra, ona gelecek için umut veren tek kişi Germanus olmuştu. Ve şimdi bedeni toprak olmuştu, ruhu ise göklerde, En Yüce Olan'ın yanındaydı.

Bu ne zaman olmuş olabilir? Soru daha oluşmadan cevap yerine oturdu. Nicola'nın ofisinin sallanması diye düşündü. O sırada sarsıntının bir tür münferit depremden kaynaklandığını tahmin etmişti. Ama hayır. Büyük ve güçlü bir varlık ölmüştü ve bunu tüm dünya bile hissetmişti.

Ama Koldo bilmiyordu, şüphelenmemiştir. Hiçbir sorun yokmuş gibi yoluna devam etmişti.

Zacharel askerlere yaklaşmalarını işaret etti. İleri atıldılar ve Koldo sakinleşmek için mücadele etti.

"Ordulara bu haberi aynı anda vermeyi planlamıştık ama ilk işimize bu kadar güçlü bir tepki aldıktan sonra... şey." Zacharel boğazını temizledi. "En Yüce Olan'ın bir süreliğine bile olsa kaybolmamızı istemediğini bilmenizi isterim.

Bu yüzden de bu diyarın başına yeni bir kral getirdi. Adı Clerici ve önümüzdeki aylarda sizinle tanışmak ve size güven vermek için her birinizi ayrı ayrı çağırarak."

Clerici. Yani din adamları. Koldo bu erkekle hiç tanışmamıştı ama adını duymuştu; adil, adaletli ve başarıya aç biri olduğunu duymuştu.

Ama o Germanus değildi.

"Z hemen işe koyuluyor, değil mi?" Axel onun kulağına mırıldandı. "O taşaklı bir adam."

"Biz savaşçıyız, bebek değil," diye tersledi Koldo. "Şımartılmaya ihtiyacımız yok." Ama ah, tek istediği Nicola'ya dönmek, onu kucağına almak ve yüzünü saçlarına gömmektir. Az önce olmadığını söylediği bir bebek gibi hıçkırı hıçkırı ağlayacak, sırtını döndüğü baba figürü için yas tutacaktı.

Kollarını ona dolayacak ve bu kaybın acısının geçeceğini söyleyecekti. Ve o da ona inanacaktı.

"Birileri regl döneminde, değil mi?" Axel söyledi.

Göğsünün derinliklerinden bir hırıltı yükseldi.

"Germanus'u kaybettiğin için pişman değil misin?" İçi parçalanmamış mıydı?

"Onu tanı mıyordum.

Gerçekten tanı mıyordum." "O zaman buna pişman olmalısın."

Zacharel konuşmaya devam etti ama Koldo'nun en çok bilmek istediği şey hakkında değil. "Nasıl öldürüldü?" diye araya girdi sonunda, daha fazla dayanamamıştı.

Zacharel kaşlarını çatı. "Bu konuşma sırasında açık-"

"Tekrar açıkla!" Kanamasının derinliklerinden gelen bir çağrı

Ruh.

Başka bir zaman olsa, Zacharel'in onu yere sereceğinden emindi. Ama onun yerine yeşim yeşili gözlerinden sempati fııırıyordu. "Lucifer insanlık için yeni bir güç gösterisi yapmaya karar verdi ve kralımızı öldürmeleri için en iyi altı askerini gönderdi. Onu hemen öldürmediler, ama ölüm darbesini indirmeden önce onunla birlikte kaçtılar ve onu kötülüğe teşvik ettiler. Bu iblisler kötünün de kötüsü ve yok etme planlarını henüz tamamlamadılar."

Şeytanlar.

Öfke göğsünü yaktı. Öfke ve keder. Suçluluk ve pişmanlık. "Neden bizi daha önce çağırmadın?" Thane homurdandı, onun

kendi kısıtlamaları patladı. "Saldırganları avlayabilirdik. Son darbeyi indirmeden önce onları öldürebilirdik."

"Ve bu hoşumuza giderdi," diye hırladı Bjorn.

Zacharel'in ifadesi acımasızdı. "Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki iblislerin Germanus'a ulaşabilmesinin tek yolu onun buna izin vermesiydi. Her ne sebeple olursa olsun, buna izin verdi. Bizim zaten yapmadığımız hiçbir şeyi sen yapamazdın. Ama şimdi yeteneklerinizi kullanacağız, çünkü iblisler yeryüzünde ve saklanıyorlar. Ele geçirilmiş insanlardan ordular kurmayı planladıklarına inanmak için nedenlerimiz var, bu da etkili bir şekilde savaşmamızı imkansız kılıyor."

Çünkü insanlara zarar verilmemeliydi. Çünkü insanlar istemeden ele geçirilemezdi. Ya zehre yenik düşeceklerdi ya da iblisleri kollarını açarak karşılayacaklardı.

"Onlar bulunmalı," diye devam etti Zacharel, "ve kötülükleri bir hastalık gibi yayılmadan önce durdurulmalılar. Ve siz, askerlerim, bu görevle görevlendirilmiş olanlarsınız."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

ZACHAREL, Koldo ve Axel dışındaki herkesi kovdu.

Thane, Bjorn ve Xerxes havalanıp batıya doğru uçtular. Dişiler buluttan çıktı ve aşağıya, yeryüzüne doğru ok gibi fırladı. Her birinin yüzünde benzer bir ifade vardı: şok ve dehşetin, öfke ve kararlılığın bir karışımı.

Koldo lanet okumak istiyordu. Onu burada tutmanın tek bir nedeni vardı: Germanus'un ölümünden sorumlu iblisleri avlamasını engelleyecek bir görev.

"Bir Nefas ve yılan iblis sürüsü Wichita, Kansas'ta bir parka zarar verdi." Zacharel koordinatları saydı. "Clerici ortalığı temizlemek ve suçluları bulmak için ikinizi göndermemi istedi, çünkü her ikinizin de bu işte kişisel bir çıkarı var."

"Çünkü birkaç gün önce serp pislikleriyle savaştık," dedi Axel, sorudan ziyade bir ifadeyle.

Zacharel'in delici yeşil bakışları Koldo'ya kilitlendi. "Sebeplerden biri de bu, evet."

Bilmiyordu. Bilemezdi. Germanus bile Koldo'nun kökenini bilmiyordu. Zacharel, Nicola'nın da işin içinde olduğu gerçeğinden bahsediyor olmalıydı. "Bununla ben ilgileneceğim.

Tek başına." Hasarı babasının halkı vermişti ve bu yüzden Koldo savaşacak ve sonunda tüm klanı yok edecek kişi olacaktı. "Sonra da bu rezaletten sorumlu iblisleri avlayacağım."

Zacharel kaşlarını çatı, sinirlenmekten ziyade eğleniyordu. "Aslında bunu birlikte yapacaksınız. Ortaklığınızı kalıcı hale getirmeye karar verdim. Ve hayır, kralın ölümünden sorumlu iblisleri avlamayacaksınız. İnsanı korumakla çok meşgulsün."

"İkisini de yapabilirim."

"Ama yapmayacaksın. Onu sen seçtin ve ben de seni mutlu görmek istediğim için onu dünyamıza getirmene izin verdim. Aşkın seni ne kadar değiştirebileceğini biliyorum-"

"Onu sevmiyorum," dedi aceleyle. Sevemezdi.

Zacharel onun omzunu sıvazladı. "Ona göz kulak olmayı kabul ettin ve onunla hiç birlikte olmazsan bunu yapamazsın."

Sonuç olarak Nicola'ya yardım etmekle en sevdiği arkadaşının intikamını almak arasında bir seçim yapmak zorundaydı. "Nicola iyileşip kendini savunabilecek hale gelene kadar adamların iblisleri bulamazsa, avı ben devralacağım."

"Devralmak mı? Hayır. Ancak bir gün ava katılmana izin verebilirim. Öğrenmen gereken bir şey var Koldo," dedi Zacharel sıkıca. "Her şeyi kendi başına yapamazsın. Bazen yardımı kabul etmeniz gerekir. Bu benim de öğrenmem gereken bir ders." Bununla birlikte, Gönderilmiş Olan altın kanatlarını açtı ve gecenin içine doğru fırladı.

"Bu anlaşılmayı mühürlemek için yüzük alalım mı hayat arkadaşım?" Axel çenesini sıvazlayarak sordu.

Koldo, "Bir gün muhtemelen kafanı koparacağım," diye cevap verdi ve Wichita'daki parka gitti.

Zaman dilimlerindeki değişiklik onu güneşin kavurduğu bir cennete getirdi. İnsanlar çimenlerin arasında ve Arnavut kaldırımlı yürüyüş yolunda geziniyordu. Anneler bebek arabalarını itiyor, erkekler köpeklerini gezdiriyordu. Ağaçlar yükseklerle uzanıyor, gölgeler saçıyordu. Nicola ve Laila'nın babasını burada gördüklerini biliyordu ama Zacharel'in bahsettiği karmaşa neredeydi?

Cebinden telefonu çıkardı ve Nicola'nın numarasını çevirdi. Üç kez çaldıktan sonra telefonu açtı.

"Alo?"

Kadının sesi duygularının en sert uçlarını yatıştırdı ve bu bilgi onu rahatsız etti. "Kel adamı nerede gördün?"

"Oh." Bölgeyi tarif etti. "Teşekkür ederim." Bir duraklama. "Geç kalacağım." "Endişelenme."

Boğazını temizledi. "Sana aldığım pijamaları mı giyiyorsun?"

"Ben iyiyim. Ama Koldo-her şey yolunda mı? Sesin üzgün geliyor."

Umurunda mı? Sormak istedi.

Axel onun yanına indi, kanatları sırtındaki yerine oturdu.

"Gitmeliyim," dedi Koldo, bir ayağından diğerine geçerek. "Seninle yakında konuşacağım." Telefonu kapattı ve cebine geri koydu.

"Yani... yüzük yok mu?" Axel sanki konuşmaları hiç aksamamış gibi sordu.

Koldo da onun bıraktığı yerden devam etti. "Bir gün bugün olabilir." Nicola'nın tarif ettiği yere ulaşana kadar yürüdü. İşte orada! İzler. İlerledi ve bir çift ayak izinin önünde çömeldi. Botların tabanları yılan zehriyle çivilenmişti ve çimenleri yanık bırakmıştı. Bu iyi bildiği bir modeldi. Babası ya da adamlarından biri tam bu noktada durmuş ve-

Kokladı. Ve ağacın kabuğuna da bulaştı.

Koldo kaşlarını çatarak gövdeyi inceledi. Birkaç bölge kazınmış ve keskin pençeler tarafından tırtıklı bırakılmıştı. Nefas'ın çıkardığı kükürt kokulu siyah duman ahşabı kaplamıştı. Hasardan sürünen yüzlerce küçük böcek varmış gibi görünüyordu.

Ağaç şimdiden yaklaşan ölümün işaretlerini taşıyordu. Yaprakları soluyordu. Etrafındaki otlar sararmıştı. Gölgesinde birkaç ölü kuş yatıyordu. Yakındaki bir köpek ağacı işaretlemeye çalışmıştı ama şimdi sahibinin yanında zıplıyor ve muhtemelen patileri yandığı için inliyordu.

"Hasar nedir?" Axel yanına yaklaşarak sordu.

"Hiç Nefas dumanına maruz kaldınız mı?" "Şey, evet. Kim maruz kalmadı ki?"

Neredeyse herkes hala nefes alıyor. Ama tamam. Axel bu maddeye sürtünmesine izin verirse neyle karşılaşacağını biliyordu. "Diğer tüm ağaçları kontrol edin. Leke taşıyanların sökülmesi ve tüm alanın temizlenmesi gerekecek."

"Yani küçük ortaklığımızda patron olmayı mı planlıyorsun?" Axel kayıtsızca sordu.

Koldo soruyu duymazdan geldi. "Bulutun var mı?"

"Bugün aptalca soru sorma günü mü? Elbette bir bulutum var." "Çağır onu."

Axel başını salladı ve bir saniye sonra beyaz sis onları sardı.

Axel buluta, "Bırakın insanlar parkı görsün," dedi, "ama bize yaklaşımlarına izin vermeyin."

Sis berraklaşıp göze yarı saydam ve dokunulduğunda biraz katı hale gelerek etraflarında bir baloncuk oluşturduğunda, Koldo gerekli işe koyuldu. Zehir ve duman onu öldürmeyecekti ama zayıflatacaktı. Yine de kollarını ağacın gövdesine doladı ve tüm gücünü kullanarak kökleri yerden söktü. Her şeyi daha sonra yakılmak üzere bir hava boşluğuna attı. Ayrıca dumanın keskin kokusunu taşıyan her toprak tanesini de topladı. Düşen her yaprağı, hatta ölü kuşları bile topladı.

Axel onun yanına dönerek, "Beş kişi daha vardı," dedi.

Sonraki birkaç saati temizlik yaparak geçirdiler, Koldo her bir alanın etrafına buluttan parçalar bırakarak insanların yapılanları görmesini engelledi. Bu gece, ne zaman insanlar güvenli bir şekilde yataklarına girdikten sonra Axel bariyeri kaldırabilirdi. İnsanlar yarın sabah gelecek ve bu "rezalet" hakkında ne düşüneceklerse düşüneceklerdi.

"Nefalar hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Axel'e, hastalıklı yaprakların sonuncusunu toplarken.

"İnsanlara, Gönderilmiş Olanlara ya da herhangi birine saldırmayı severler ve kuralların, merhametin ve cömertliğin aptalca olduğunu düşünürler. Oh, evet, ve iblisler kadar kötüler."

Koldo başını salladı. "Onlar planlayıcıdır. Rakiplerinin nasıl tepki vereceğini görmek ve mümkün olduğunca çok korku yaratmak için ilk başta küçük şeyler yaparlar, çünkü korku kafanızı karıştırır, zayıflatır ve normalde yapmayacağınız şeyleri yapmanıza neden olur."

"Annen kanatlarını aldı ama ben kalbini alıp köpeklerle yedireceğim," dedi babası. Elindeki bıçağın gümüş parıltısı ışıktta dalgalanıyordu. "Kalbini almamı ister misin, oğlum?"

Neden kırmayayım? Zaten kırdın. "Ölmeni istiyorum." Kafesinin en uzak köşesinde oturuyordu, birçok başarısız kaçma girişiminden dolayı kirli ve kan içindeydi.

Alaycı bir kahkaha patladı. "Çok kötü. Kalmak için buradayım. Ve sana emrettiğim şeyi yapman için beş gün verdim. Şimdi, bunu yapmak için beş saniyen var. Ya insanı öldürürsün ya da öldürürsün. Bir."

"Bir gün bunun için sana acı çektireceğim." "Üç."

"Yakında bir gün."

"Beş." İçine girip çıkamadığı bir kafesin kapısı açıldığında menteşeler gıcırdadı.

Koldo titreyerek ayağa fırladı, hücreye itilmiş olan titreyen insana doğru yürüdü ve saldırdı.

Şimdiki zamanda, gözlerinin ardındaki mide bulandırıcı kıpkırmızı görüntüleri bozmak için yumruklarını gözlerine indirdi. Eğer geri dönebilseydi... Geri dönmeyi o kadar çok istiyordu ki.

Nicola, kendini affetmelisin, demişti.

Yaptığı şeylerin yarısını bile bilseydi bu sözleri söyleyeceğinden şüpheliydi. Babasının taleplerine boyun eğmektense ölmeliydi. Ölmeliydi-

Konsantre ol. Dikkat dağınıklığı öldürür. Doğru. Evet. Eski bir savaş yeniden başlamıştı. Birinci darbe, Nox'un Nicola'ya görünmesi. İkinci vuruş, bu parkın yok edilmesi. Üçüncüsü çok yakında gerçekleşecekti ama bu Koldo'nun eliyle olacaktı.

Babasının geride bir adam bıraktığına bahse girerdi, Koldo'nun her tepkisini rapor etmek için bölgeyi izleyecek biri. Etrafına bakındı ve uzun boylu, kel kafalı ve yırtıcı bir hayvanın koyu renk gözlerine sahip bir erkeğin simit tezgâhında öğlen atıştırmalığı aldığını ve doğru bölgeye baktığını gördü.

Dumanla teması onu biraz titretmiş olsa da Koldo bulutun korumasından çıktı,

Nefas'ın onu fark etmesini sağladı.

Erkek geniş ve dişlek bir sırtıyla yaklaşırken dişleri bembeyaz parlıyordu. Duman gözeneklerinden sızmiyordu. Bedensel işlev tüm Nefaların kontrol edebileceği bir şeydi; çoğu gün bunu yapmamayı tercih ediyorlardı.

"Bunu yapıyoruz, değil mi?" Axel heyecanlı bir ses tonuyla sordu. "Peki, tamam o zaman. İyi ki bugün büyük çocuk külotumu giymişim."

Beklenti Koldo'nun içinde uğuldadı. Düşmanıyla ortada buluştu, onu yeniden inceledi. Daha önce hiç karşılaşmamışlardı.

Ya erkek Koldo'dan birkaç yüzyıl daha gençti ya da babası onu başka bir Nefas klanından çalmıştı.

Koldo'nun insan şahitlerin önünde hiçbir şey yapmayacağını varsayarak, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi ikramını kemirdi. Nefas çok derinden gelen bir sesle, "Cesaretini toplayıp ortaya çıkman uzun sürdü," dedi. "Sana bir mesajım var, Korkunç Koldo."

Koldo'nun gerisini duymaya niyeti yoktu. Tüm Nefalar parlayabilirdi ve o da hızlı hareket etmek zorundaydı. Akıcı bir hareketle, silahlarını saklamak için kullandığı hava cebinden çift ağızlı kısa kılıçlarını çıkardı ve dev bir makas oluşturmak için bileklerini çaprazlayarak vurdu.

Adamın kafası vücudundan ayrılırken Axel, "Cloud," dedi.

Her iki parça da yere düşerken ve siyah bir kan havuzu oluşurken bulut bir anda oradaydı ve olanları koruyordu.

"Simit mahvoldu," diye ekledi savaşçı sohbet edercesine. "Yani mesajını merak etmedin mi?"

"Hayır. Ne söyleyeceğini biliyordum." Koldo'nun babasından bir selam ve Nicola'ya bir tehdit, hepsi de Koldo'nun endişesini gidermek içindi.

"Sınıfın geri kalanıyla paylaşır mısın?"

"Evet."

"Yeterince adil, çünkü gerçekten ilgilenmiyordum. Ama söylemeliyim ki şu anda çok gururluyum." Axel elini kalbinin üzerinde düzleştirdi. "Patentli hareketimi ödünç aldın ve muhteşemden daha fazlası olduğumu kanıtladın. Ben harika biriyim. Bu bir kelime mi? Muhtemelen bir kız kelimesi ama kimin umurunda! Ciddiyim. Gözümde bir yaş görüyor musun? Çünkü bir tane hissettiğime eminim."

Koldo adamın mizahını anlamıyordu ama buna rağmen Axel'den hoşlanmaya başladığını fark etti. Güçlü ve cesur biriydi ve asla mücadeleden geri durmazdı. Koldo'nun ruh halinin kendi ruh halini etkilemesine asla izin vermezdi ve Koldo'nun istediği her şeyi yapmaktan mutluluk duyardı. Ya da talep ettiği.

Erkeğin geçmişi neydi? "Çok tuhafsin," diye gözlemledi Koldo.

"Hayır. Ben gizemliyim. Arada büyük bir fark var."

"Kesinlikle tuhafsin."

Koldo cesedi ve kafayı ağaçların ve toprağın bulunduğu hava boşluğuna yerleştirdi ve başka çivili ayak izi olup olmadığını araştırdı. Hiç iz bulamadı ama bulmayı da beklemiyordu. Tek umudu babasının arkasında bir iz bırakmış olmasıydı, onu bir tuzağa çekmeyi düşünüyordu.

Bildiğiniz bir tuzak aslında bir tuzak değil, bir silahtı.

"Peki, buradan nereye gitmek istiyorsun?" Axel sordu.

"Hava cebini yakmam ve dişleri kontrol etmem gerekiyor. Yarın gece buluşalım ve Nefas avına çıkalım."

"Renklendir beni."

* * *

SABAH OLDU, güneş ışığı Nicola'nın yatak odasının penceresini örten perdelerdeki aralıktan sızıyordu. Kasları gerildi ve doğrulup oturdu. Laila'yı yatağına yatırdıktan sonra kanepedeki yerini almış ve kitap okumaya başlamıştı. Bir süre sonra gözlerini kapattı, yeniden şarj olmayı düşündü ve sonra... şimdiye kadar hiçbir şey olmadı.

Yatağa ulaşamamıştı ama şimdi oradaydı. Üstünü örtmemişti ama yorgana sarılmıştı. Laila'nın onu taşımış olmasına imkân yoktu, yani bu sadece Koldo'nun döndüğü anlamına gelebilirdi. Sadece onu uyandırmamıştı.

Ahh! Kendi iyiliği için fazla tatlıydı. Artık ondan sonsuza dek kaçamaz ve öpücük hiç olmamış gibi davranamazdı. Şimdi onunla yüzleşmeli ve nezaketi için ona teşekkür etmeliydi.

Yataktan kalkarken homurdandı, dişlerini fırçalarken ve yeni dövmelerine dikkat ederek duş alırken homurdandı ve hatta sevimli pembe bir üst ve ışıltılı jean şortunu giyerken bile homurdandı.

Aynada kendine baktığı anda homurdanması kesildi. Hayatının büyük bölümünde elden düşme giysiler giymişti. Ailesi ikinci el mağazalarından alışveriş yapmıştı ve sonra kendi mali durumundan sorumlu olduğunda o da alışveriş yapmıştı. Şimdi... ona bir bakın. Bu... İnanılmazdı.

İçinden bir inilti yükseldi. Bir kez daha, hayatındaki harika bir şeyin sorumlusu Koldo'ydu. Ve gerçekten de öpüşme sırasında kısa bir süre için ona da aynı huşu duygusunu hissettirmişti. Ona kendini özel hissettirmişti. Bunu biliyordu, onun nasıl titrediğini asla unutmayacaktı.

Belki de... belki de onun için o kadar da kötü bir seçim değildi. Evet, birlikte geçirdikleri ikinci samimi an sırasında bayılmıştı. Ve evet, bir dahaki sefere de bayılabilirdi. Ama bunu takip eden sakatlık ve utançla yüzleşmek yerine onu hayatından çıkarmak? Ne kadar aptal olabilirdi ki?

Zayıf olabilirdi ama bundan daha güçlüydü, diye düşündü, saç telleri henüz ıslakken saçlarını atkuyruğu şeklinde tuttururken. Bu annesinin saçıydı ve neredeyse binlerce kez kesecekti. Ama makası her eline aldığı anda, annesinin saçlarını tarayışını ve örüşünü, babasının ona annesinin adıyla Mini Kerry diye seslenişini ve erkek kardeşinin saç uçlarını çekiştirişini hatırlıyordu.

Kardeşi. Onun güzel Robby'si.

Özür dileriz Bayan Lane, ama kardeşiniz-

Hayır, oraya gitmiyorum. Onu düşünmek hiçbir zaman gerçekten iyileşmemiş yaraları açıyordu. Bu yüzden, yaralar oluşmaya vakit bulamadan onu düşüncelerinden uzaklaştırırdı.

Çenesini kaldırarak odasından çıktı ve önce kız kardeşini kontrol etmeye karar verdi. Ama Laila'nın yatak odası boştu, yatak toplanmamıştı ve giysiler yere saçılmıştı.

Oturma odasından geçip -hâlâ kız kardeşinden bir iz yoktu- mutfığa girdi. Nicola, Laila'yı masada, başını yukarı kaldırdığı avucunun içine yaslamış görünce rahat bir nefes aldı. Önünde bir fincan çay buğulanıyordu.

"Konuşma," diye mırıldandı kız kardeşi. "Sadece... konuşma." "Akşamdan kalma mısın?"

Laila inledi. "Co Co! Lütfen."

"Özür dilerim," diye fısıldadı. Nicola kendine bir fincan çay hazırladı ve sıcak, şekerli sıvıyı yudumladı.

"Meyveyi yemelisin," dedi bir erkek sesi ve Laila bir inilti daha çıkardı.

Nicola, Koldo'yla yüzleşmek için döndüğünde kalbi daha hızlı atmaya başladı. Üzerinde hastanede giydiği beyaz gömlek ve pantolon vardı. Gözlerinden dallanan gergin çizgiler vardı. Dün gece sesinde duyduklarıyla örtüşen bir gerginlik.

Adam durup ona yukarıdan aşağıya baktı ve çenesi düştü. Göz bebekleri büyüyerek onu daha yavaş bir şekilde incelemeye başladı. "Sen... sen..."

"Evet?" diye sordu umutla. Güzel mi? Çarpıcı? Tekrar öpmeyi denemeye değer mi?

"Senin için seçtiğim kıyafetleri giyiyorsun." Bir vıraklama. "Evet." Kadın bekledi. Adam başka bir şey söylemedi.

Cidden mi? Tek bildiği bu mu? Apaçık ortada olan? "Sen yersen ben de yerim," diye homurdandı.

Bir an düşündü, sertçe başını salladı ve masaya oturdu. Nicola onun yanındaki sandalyeye oturdu. Portakallar, çilekler, muzlar ve meyvelerle dolu bir tabak vardı.

kavun. Bir ilek seçti ve ortasından ısırđı, suyu boğazından aşığı aktı ve onu inletti. "Oh, bu çok güzel." Neredeyse onu unutturacak kadar

Koldo'nun makyajını beğenmemesi. Neredeyse.

Uzandı ve çenesine damlayan bir damlayı silip süpürdü. Parmağını ağızına götürüp tadına baktığında gözleri büyüdü. "yle," diye kabul etti, sesinde boğuk bir ton vardı.

Teni adamın dokunduğı yerde karıncalanıyor, en nefis şekilde yanıyordu. Ve bakışları parmağının olduğı yere indiğinde, gözlerinde bir memnuniyet parıltısı parladı.

Tamam, sonunda unuttu.

"Bugün moraliniz daha iyi," dedi.

Onun kendisine bu kadar yakın olması hoşuna gitmişti. "yleyim." "Neden?"

Dünkü pckten duyduğı rahatsızlık özeldi, ikisinin arasında olan bir şeydi, sevgili ikiziyle bile paylaşılabilecek bir şey değıldi. "Ee," dedi konuyu değıştirerek. "Evinizi kim dekore etti?"

Omuz silkip "Evet," demeden önce bir duraksama oldu ve onu şaşırttı. Ne, bir cevap için zorlamadı mı? Onu rahatsız eden şey için derin bir endişe duymadı mı?

Dağıınıksın. "Açık konuşayım, her odayı sen mi dekore ettin?"

"Evet, her odada."

"Ama... benimkinde çok fazla pembe var." "Ve ben pembeyi sevemez miyim?"

Gözleri büyüdü. "Oda senin mi?"

"Hayır. Ama gençken ve aptalken, gvemin

- "Dudaklarını birbirine bastırdı. "Boş ver."

Annesinin onunla kalacağını mı umuyordu? Ona böyle bir umudun aptalca olduğunu düşündüren neydi?

"zgnm çocuklar ama bin profesöre ihtiyacım var."

Laila sandalyesini geriye iterek ayağı kalktı. "Ve belki bir vücut masajı, bir şekerleme, bir saatlik duş ve How I Met Your Mother'ın televizyon maratonu."

"Profees?" Koldo sordu.

"İbuprofen," diye açıkladı

Nicola.

"İlaçlar etkisini gösterdiğinde, randevuma hazırlanmayı planlıyorum. Bu arada, dün gece odana girdiğim için özür dilerim. Bir daha olmayacak. Muhtemelen." Laila mutfaktan dışarı çıktı.

Koldo Nicola'nın bakışlarını tuttu. "Neden değiştin?" diye sordu, yalnız kaldıkları anda atılarak.

Neden soru sormaktan kaçındığını biliyordu. Önemsemişti. Eriyor. "Bayıldığım için utandım."

Adamdan bir nefes fışkırdı ve Nicola rahatlatma ipuçlarını yakaladığını düşündü. "Benim yanımda utanmanı asla istemiyorum Nicola."

"İyi, çünkü ben bunu aştım," dedi. Çoğunlukla.

"Yani yaptıklarımızdan pişmanlık duymadın mı? Çok sert olduğumu düşünmedin mi?"

"Hiç de değil. İnanılmazdın."

"O zaman randevun için neden bu şekilde giyindin?" diye sordu usulca. "Sanki başka bir erkeğin arzusunu arzuluyormuşsun gibi."

Yutkundu, sonra dürüstçe cevap verdi, "Ben-ben yapmadım." Bunu senin için yaptım.

Bir duraklama. Sonra, gergin bir sesle, "Gitmeni istemiyorum.

Sana burada ihtiyacım var. Benimle birlikte."

Nicola'nın midesi bir dizi takla attı. İhtiyaç sözcüğünü söyleme şekli umurundaydı. Ve bu kez bir talepten ziyade bir ricada bulunmuştu. Nicola'nın rahatladığı her halinden belliydi, sevincini bastırmak zordu. Ama... "Keşke iptal edebilseydim. Gerçekten isterdim." Tam o anda, her şeyden çok. "Ama Laila'yı duydun. Çok heyecanlı ve bensiz gitmek istemiyor. Çok üzgün ve ben de içindeki toksin için çok endişeliyim. Onun sakin, huzurlu ve neşeli olmasına ihtiyacım var."

"Sen kendi duygularını kontrol edebilirsin, onunkileri değil."

"Biliyorum, ama bir şeyler denemek zorundayım." Lütfen anlayın.

Elleri masanın kenarındaydı ve parmak eklemlerinin rengi ağarmaya başlamıştı. Sonunda masanın kenarı koptu ve yere tahta parçaları yağdı. Koldo ayağa fırladı ve tepinerek

odadan çıktı.

Onu yalnız bırakarak.
Çok kalp kırıcı bir şekilde yalnız.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

THANE, yeryüzünde ölümsüzlere hizmet veren bir salon ve dans kulübü olan Teaze'in MERKEZINE İNDİ. Farklı türlerden on bir kadın küçük binanın etrafında koşuşturuyordu, her biri bir öncekinden daha güzel ve daha açık saçık giyinmişti. Binadaki tek erkek Karanlık William'dı, nam-ı diğer Her Daim Randy, nam-ı diğer kökenini açıklamayı reddeden savaşçı ve şu anda saçlarında folyo yapraklarıyla döner bir sandalyede oturuyordu.

"Burada olduğunu biliyorum," dedi William, ambrosia aromalı kırmızı şaraba benzeyen bir kadehi yudumlarken.

Gerilen Thane, kendini savaşçıya tamamen göstermek için doğal âleme adım attı. Hemen şarabın tatlı kokusunu, saç ürünlerinin keskin kokusunu, ojenin keskin aromasını ve seksin tanıdık kokusunu aldı. Çok ama çok fazla seks.

William stilistlerin her biriyle yatmış olmalı. "Nereden biliyorsun?" Kimse onu hissedemiyordu. hissedilmek istemiyordu.

"Son bir saattir her iki dakikada bir bunu söylüyor," dedi kız folyoyu çıkarmak için William'a doğru ilerleyerek.

William bardağını yanından geçen bir kadına uzatırken elektrik mavisi gözleri parlıyordu - Thane'e Axel'i hatırlatan elektrik mavisi gözler. Ama o zaman bunun bir nedeni vardı. "Bunu mahvetmek zorunda mıydın Lakeysa?"

Muhteşem siyah kız genişçe sırıttı. "Şey, evet. Beni diğer erkekler için mahvettin, ben de bu iyiliğinin karşılığını bir şekilde vereyim dedim."

Thane binayı inceledi, yarı yarıya aralarındaki şakalaşmanın bir oyun olduğunu, bir düşmanın gölgelerde ona saldırmaya hazır beklediğini düşünüyordu. Tuğlalar ve harç gördü, on beş güzellik sandalyesi olan açık kapalı alanlar ya da her neyse

ve bir sıra yuvarlak saç kurutma makinesi ve lavabo.
Tehditkar gölgeler yok. Silah sesi yok.

Arka tarafta büyük kırmızı bir kapı vardı. Oradan geçecek olursa, tavandan sarkan küçük kafeslerin ve her bir kattan uzanan direklerin bulunduğu kulübe gireceğini biliyordu. Güm, güm diye bir rock müzik sesi binanın temelini sarstı.

"Alınmam gerekirdi," dedi William, Thane'in dalgın bakışlarını fark etmişti. "Güvensizliğinizi hak edecek hiçbir şey yapmadım."

"Yaşıyorsun. Nefes alıyorsun. Bu kadar yeter."

William, Yeraltı Dünyası'nın Lordları'yla takılmıştı. -Kendilerine baskı yapan iblislerin karanlık dürtülerinden kurtulmak için savaştan ölümsüz savaşçılar. Hem çapkınlıkları hem de vahşi öfkesi yüzünden yüzyıllar boyunca Tartarus hapisanesinde kilitli kalmıştı. Herhangi birini herhangi bir zamanda herhangi bir nedenle öldürebilirdi.

Şüphesiz, erkeklerin en güvenilirli değildi. Ama istihbarat istihbarattı ve Thane onun ne bildiğini öğrenmek istiyordu.

Thane, Downfall'daki bazı karanlık bağlantılarına gökyüzündeki rezaletten sorumlu altı iblis hakkında ne bildiklerini sormuştu ve birkaç ilginç şey öğrenmiş olsa da, değerli bir şey öğrenememişti.

"Belli ki mesajını almışım," dedi William. "Buluşmak istedin, işte buradayız. Ne istiyorsun?"

Birçok şey. Bilgiyle başlayacaklardı. "Sen Lucifer'in kardeşisin."

Bir an için William'ın bazen takındığı nazik maske düştü ve özündeki acımasız savaşçı ortaya çıktı. "O benim evlatlık kardeşim. Evlatlık. Kan bağımız yok."

"İkiniz de Sheol'un bekçisi Hades tarafından yetiştirildiniz." Çenesi patladı. "Evet. Ne olmuş yani?"

Yani ikisi de aynı şekilde düşünüyordu. Kesinlikle. "Köleleri nerede? Kralımın ölümünden sorumlu altı iblis?"

"Nereden bileyim?"

Bir kaçamak. Müsamaha gösterilmeyecek bir şey. "İblisler artık insanların arasında yaşıyor. Artık insanların arasında yaşıyorsunuz. Onlar kötü. Siz de kötüsünüz. Onlar cehennemden geldiler.

Cehennemde yüzyıllar geçirdin. Nereye gittiklerini biliyor olmalısın."

William bu tanımdan alınmak şöyle dursun, kabardı. "Her yerde olabilirler. Her yerde. Onları ortaya çıkarmanız gerekecek."

"Nasıl?"

"Senin işini gerçekten benim yapmama gerek var mı?"

William geniş omuzlarını silktilti. "Peki. Ben yaparım. Peşlerinde sizden bir sürü adam olabilir ama bu onları bulacağınız anlamına gelmez. O yüzden başlarına ödül koyun. Anneleri bile onları ele verir, tabii anneleri varsa."

Sahip olduğu tüm savaşçı içgüdüleri isyan etti. "Ve öldürmeyi kendi ellerimden mi alayım?"

"Ama iş yapılacak, bu yüzden gerçekten bir sorun görmüyorum."

Elbette William hiçbir sorun görmüyordu. O sadece hedefi düşünüyordu, ikincil zararı değil. "İş bitmiş olabilir ama bitmemiş de olabilir. Bu işin bir parçası olmadığım için bundan emin olamam. Ve iblisler yalan söyler. Onlara asla güvenilmez."

Kız folyoyu bitirdi ve William el sallayarak onu uzaklaştırdı.

"Eğer güçlerini yok etmeyi başaramazsam," diye ekledi Thane, "biri

başkaları onların rolünü üstlenecektir. Onların planları kökünden durdurulmalıdır."

William ergen bir çocuk gibi kıs kıs güldü. "Kök dedin."

İblisleri öldürmemin birçok nedeninden biri de bu. Tam burada. Hayır, William aslında bir iblis değildi. Hatta savaşçı cehennemden kaçmış ve ruhunun karanlığında ışığın parlamasına izin vermişti. Ama o zamandan beri karanlığa geri dönen yolda yarışmaya başlamıştı. Yani, o nitelikli.

"Bak. İçimden bir ses öldürülmesini istediğin iblislere tuzak kurmak için sütyen alışverişi yapmakla meşgul olacağını söylüyor," dedi William. "Sen nesin? Kırk iki C mi? Lakeysha tamam.

Bahse girerim orada size onunkini verecek, zamanınızı boşaltacak ve önerdiğim şeyi yapmanıza izin verecektir."

Thane onun cesaretini takdir etmek zorundaydı. "Dediğim gibi, iblisler yalan söyler.

Şeytanlar hile yapar. İşi benim yerime yapmaları için onlara asla güvenmem. Öldürme işini ben ya da güvendiğim biri yapacak. Bana yardım etmek için ne yapabilirsin?"

"Hiçbir şey."

Belki de savaşçı yeniden düşünürdü. "Her zaman gerçek ailenizin kim olduğunu bilmek istediğinizi biliyorum."

William hareketsiz kaldı ve bir an için nefes almayı bırakmış gibi göründü.

"Bu konuda size yardımcı olabilirim," dedi Thane. "Yardıma karşılık yardım."

Eylemin kalıcı olarak arızalanmadığını kanıtlayan keskin bir nefes alıp verme. "Tamam. Maleah ile bir görüşme ayarlayacağım. Sanırım adını duymuşsundur?"

Maleah. Onu kim duymamış ki?

Bir zamanlar Gönderilmiş Kişi olarak, gökler diyarındaki en madalyalı askerdi. Hatta o kadar madalyalıydı ki, onunla bir toplantı ayarlamak kralla bir toplantı ayarlamaktan daha zordu. Sonra, bir gün, gitmiş, düşmüş ve kimse nedenini ya da ne olduğunu bilmiyordu.

"Toplantıyı ayarla," dedi Thane. "Borçlu olduğum bilgiye gelince, Axel adındaki Gönderilmiş Kişi ile görüşün. Sanırım ilk konuşmanızda çok ilginç bir şey keşfedeceksiniz."

* * *

THANE, BJORN VE XERXES savaş için silahlandılar.

Maleah ile buluşma yarım saat içinde gerçekleşecekti. William hızlı çalışmıştı ve çocuksu erkek Thane'in bu konudaki düşüncelerini duysaydı kıs kıs gülerdi.

Thane eve döndüğünde, zihnini boşaltmak ve başarılı olma baskısını hafifletmek için yeni bir dişiyi yatacak kadar vakti vardı. Daha sonra da

Çocuklar. En azından Kendra onu bir daha rahatsız etmeyecekti. D n, akla hayale gelmeyecek bir şey yapmıştı.

Onu halkına vermişti.

Çok az sayıda kadın gebe kalabildiği için Anka Ku u'nun sayısı yüzyıllar içinde ciddi şekilde azalmıştı. Bu yüzden erkekler sürekli olarak di ileri avlıyordu. Eğer bir di i bulunursa, hemen bir Anka kampına götürülür ve sonsuza dek orada tutulurdu.

Şimdiye kadar Kendra bir sava çıyla evlendirilmi ti. Şimdiye kadar, bir kez daha k leydi.

Thane kendini suçlu hissetmeliydi. Suçlu hissetmedi.

Muhtemelen asla yapmazdı.

Bjorn, "Yeryüzünde olduğu kadar göklerin bu aleminde de gerilimi hissettim ve bunun yaklaşan savaşın bir başlangıcı olduğunu biliyordum," dedi. "Bir düşmanın bir tür saldırı planladığını biliyordum, ancak bu düşmanın dünyayı ele geçirmeye ve yönetmeye  alı an Titanlar'dan kaynaklanacağını varsaydım."

"Titanlar... iblisler... ne fark eder ki?" Xerxes söyledi.

Fazla değil. "Birlikte çalıştıklarını öğrenirsem  a ırmam."

Thane kollarındaki metali  ıtlatmayı bitirdi, her biri En Yüce Olan'ın g   vaadini temsil eden sayılarla kazınmı tı, sonra eldivenlerini  eki tirdi ve arkadaşlarının omzuna vurdu. Bu zırhı cübbesinin oluşturduğu zırha tercih ediyordu. "Kimse bizim bölgemize gelip halkımıza zarar veremez. İblisler savaş istedi ve biz de onlara savaş vereceğiz."

"Krala," dedi Bjorn.

"Henüz görevini tamamlamamı tı," dedi Xerxes, "ama şimdi huzur içinde, ruhu En Yüce'nin göklerdeki diyarında. Çok daha iyi bir yerde."

Her biri kralın yıllar boyunca kendilerine yaptığı iyilikleri hatırlayarak bir dakikalık saygı duru unda bulundular.

Birlikte s itlerinden çıkıp kulübün çatısına doğru ilerlediler. Thane kanatlarını açtı. Etrafında karanlık bir gökyüzü uzanıyor, yıldızlar güzelce parlıyordu.

"Ve şimdi rotamızı tamamlayacağız." Thane gecenin içine daldı, aşağı, aşağı, aşağı ve batıya doğru yöneldi. Hava tenine çarpıyor, saçlarını karıştırıyor, karla kaplı Sierra Nevada görüldüğünde bile yere yaklaştıkça daha sıcak oluyordu. Çok sayıda çam ağacı ve kristal kadar berrak bir göl vardı. İnsan kayak kulübeleri. Karda yürüyen insanlar.

Ve Maleah'ın yeri vardı. Bir uçurumun içine gizlenmiş, taş ve buzdan yapılmış bir kulübe. Gönderilmiş Varlıklar elementlerin içinde yaşamayı severdi ve düşmüş dişi de bu alışkanlığa tutunmuş olmalıydı.

Thane duvarların arasından süzüldü ve kendini her türlü konfordan yoksun bir odanın içinde buldu. Bilgisayarlar, televizyon ekranları, radyolar ve diğer her türlü ekipman vardı ama kanepeler, minder ya da battaniye yoktu. Fotoğraf da yoktu.

Adını duyduğu ama hiç görmediği bir kadın, keskin bakışları ve klavyeye sürekli vuruşlarıyla her şeyi yönetiyordu. Beyaz teni, uzun beyaz saçları, çok sayıda dövmesi ve piercing'leriyle bir Goth prensesine benziyordu. Kalın bir perçem alnını gizliyor ve iri mavi gözlerini çerçeveliyordu.

Bjorn ve Xerxes onun yanına indi.

"Güzel," dedi Bjorn ona bakarak. "Bu gerçeği duymamıştım."

Eğer işbirliği yaparsa, belki de onu birkaç günlük eğlence için Downfall'a götürecekti. Götürmezse...

Onu öldüremezdi. Bu kurallara aykırı olurdu. Ama başka tatsız şeyler yapabilirdi.

"Seni daha erken bekliyordum," dedi aniden. Sandalyesi etrafında döndü ve Thane'e sabit bir bakış fırlattı.

Onu hissedememeliydi. Tam o anda, o bir insandı.

Güzelliğin onun hakkını veremediğini fark etti. Yüz hatları cesur ve şehvetliydi. Kalın beyaz kirpikleri ve iri göz kapakları vardı. Güçlü bir burnu, her iki burun deliğinden kıvrılan delici bir burnu vardı. İyi tanımlanmış elmacık kemikleri.

Yemyeşil dudaklar, altlarında iki çengel var. İnatçı bir çene.

Doğa âlemine adım attı. "İmkânsız," dedi. "Tam olarak ne zaman geleceğimi biliyordun."

"Ne zaman geleceğini biliyordum. Biraz daha acele edeceğini düşünmüştüm." Bakışları onun üzerinde gezindi, onu içine aldı. Gördüklerinden hoşlanıp hoşlanmadığından emin olamıyordu. Sertleşmiş ifadesi hiç değişmedi. "William senin ukala biri olduğunu söylemişti."

Gökyüzünde yaşarken onun adını hiç duymamıştı. Biraz kırılmıştı. "Sen onun sevgilisi misin?"

Gerçek bir eğlenceyle kıkırdadı ama ne doğruladı ne de yalanladı.

Bjorn ve Xerxes doğal ortamda ona katıldılar ve o da savaşçılara aynı şekilde göz gezdirdi. Yüz ifadesi yine boştu, okunamıyordu.

"Savaş için silahlanmış, görüyorum," dedi. "Bana karşı mı?" Ses tonunda hiç korku yoktu. Sadece kabullenme vardı.

"Neden düştün?" Thane sordu.

Kadından bir kıkırdama daha yükseldi. "Evet. Beni izle bu konuda konuşma."

Pekâlâ. Daha sonra öğrenecekti. "Altı iblis hakkında ne biliyorsun?"

"Şimdi burada, yeryüzünde mi saklanıyorsun?" diye sordu tek kaşını kaldırarak. Adam ona doğru bir adım attı, elleri yumruk olmuştu. "Evet."

"Sana göstereceğim." Tekrar monitörüne döndü ve yazmaya başladı. "New York suç oranının yüksek olduğu bir bölge, doğru, ancak bu oran inişli çıkışlı bir seyir izliyor ve çok nadiren büyük ve ani bir artış oluyor.

İşler genellikle gelişir. Dün gece daha önce hiç görmediğim bir artış oldu. Cinayetler, tecavüzler, hırsızlıklar, dayaklar, ama çoğu insanların evlerinin mahremiyetinde gerçekleşti ve rapor edilmedi. Ve bu sadece belirli bir bölgede değil, yaygındı."

"Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz," dedi.

Homurdandı. "Bildiğiniz gibi, bir iblisin varlığı bile bir yerin atmosferinin ve enerjisinin değişmesine neden olur."

"Doğru, ama bu ani yükselişe iblislerin neden olduğu anlamına gelmez."

"Kralınızı kim öldürdüyse artık zayıf düşmüştür. Germanus savaşırdı, hem de çok savaşırdı. İblisler sizin yakında peşlerine düşeceğinizi bildikleri için güçlerini hızla yeniden inşa etmek isteyeceklerdir. Kötülükle beslendiklerinden, mümkün olan en fazla zararı vermek için kölelerini gönderirlerdi."

Çarpıcı ve akıllı. Evet, onu istiyordu. "Demek dağıldılar."

"Kesinlikle." Ayrı bir ekrandaki dünya haritasını işaret etti ve parmağıyla kızarmış bölgelere dokundu. "Bu yerlerin her birinde benzer bir sivri uç vardı."

"On iki yer var," dedi Xerxes, "ama sadece altı iblis var."

Gözlerini devirerek şöyle dedi: "Düşmanın planlarına karşı akılsız olmadığımızı sen de benim kadar iyi biliyorsun. Onları bu şekilde izleyebileceğimizi biliyorlardı ve bunu atlatmanın bir yolunu arayacaklardı. Bahsettiğim köleler de bu yüzden."

Biz, demişti, sanki hâlâ bir ordunun parçasıymış gibi.

"Sence güçlerine, çabalarımızı bölmek için kendilerinden uzaktaki başka bölgelere saldırmaları emrini mi veriyorlar?"

"Aynen öyle."

O, Bjorn ve Xerxes bakışlarını paylaştılar. Kadın muhtemelen haklıydı ve bunu kendi başlarına anlamaları gerekirdi.

Peki nereden başlıyoruz? diye sordu Xerxes, sesi Thane'in zihnine fısıldayarak. Eğer isterlerse Zacharel'in ordusunun her bir üyesiyle bu şekilde iletişim kurabilirlerdi ama onlar sadece birbirleriyle konuşmayı tercih ediyorlardı.

Önemli olduğunu sanmıyorum, dedi Bjorn. Nereye gidersek gidelim, iblis ordusunun bir parçasını yok edeceğiz.

Doğru. Ama altı lider çabalarını insanların kontrolünü ele geçirmeye yoğunlaştıracak. Ne kadar çok insan toplarlarsa, karşı koymak için o kadar az şey yapabiliriz.

Tekrar soruyorum, nereden başlamak istersiniz? Xerxes sordu.

"Kimse sana bir kızın önünde akıldan konuşmanın ayıp olduğunu söylemedi mi?" Maleah mırıldandı.

Thane onu görmezden geldi. Bir an için düşündü. Ayrılacağız, her birimiz bir bölgeyi alacağız. Altı kişiden biri bulunursa, bulan kişi diğerlerini uyaracak ve birlikte içeri gireceğiz.

Bjorn başını salladı.

Xerxes sertleşti. Çok iyi.

O iblis zindanından kurtarıldıklarından beri bir geceden fazla ayrı kalmamışlardı. Her zaman birbirlerinin arkasını kollamışlardı. Ama şimdi birlikte kalmak arayışlarını yavaşlatmak anlamına geliyordu ve eski krala bundan daha fazlasını borçluydular.

New York'u alacağım, dedi Bjorn.

Xerxes, "Highlands'i ben alacağım" dedi.

Las Vegas ikinci en büyük kırmızı noktaydı, ancak...

Auckland'ı alacağım. Orada bir evim var. Thane kendisine ait olanı korudu.

Bjorn'un elini kavradı ve insanların göğüs tokuşturması dediği bir şey için onu kendine çekti. Sonra Bjorn kanatlarını çırttı ve uzaklaştı. Aynı şeyi Xerxes'e de yaptı ve o da hızla uzaklaştı.

"Çok teşekkür ederim, Maleah," diye mırıldandı kız başını sallayarak. "Bize çok yardımcı oldun, Maleah ve bunu sensiz yapamazdık."

Thane ona, "Bu henüz kanıtlanmadı," dedi.

Ona kaşlarını çatarak baktı. "Bana tekrar yaklaşmadan önce biraz terbiye öğrensen iyi olur. Aksi takdirde sana yeni bir bilgi vermeyeceğim."

"Söz mü?"

"Bir tehdit."

Bir sırtışla savaştı. Ona uzun süre karşı koyabilecek bir dişiyle henüz tanışmamıştı. Ve bu gurur değil, gerçektir. Pek çok kadının güzel bir yüze zaafı vardı ve onun yüzü pek çoğundan daha güzeldi. Eğer bir kadının içindeki adamı görmesini gerçekten isteseydi, çok az kişinin yüzeyin ötesine bakıp içindeki adama bakmayı önemseydiği gerçeğine üzülürdü.

"Bunu neden yapıyorsun ki?" diye sordu Maleah'ya. "Geri dönüş yolunu satın alamazsın." Kimse satın alamazdı. Bazı Gönderilmişler düştükten sonra cennete geri dönmüşlerdi, ama eylemlerin bununla hiçbir ilgisi yoktu. En Yüce Olan'a yaklaşmak ve istemek zorundaydılar.

"Yapamayacağımı biliyorum," dedi yumuşak bir sesle.

"O zaman bunu neden yapıyorsun?" diye tekrar sordu.

Yüzünü ona dönmedi ama gülümsemesinin hüznü olduğunu görebiliyordu. "Cevabımı muhtemelen yakından biliyorsunuzdur."

"Peki bu ne?"

"Pişmanlık."

YİRMİNCİ BÖLÜM

NICOLA, hiç tanımadığı iki adamla şık bir et lokantasından başka bir yerde olmak istiyordu. Ama kız kardeşinin hatırı için iyi vakit geçirmeye kararlıydı. Ve şu ana kadar masadaki herkes onun öyle olduğuna inanıyordu.

"-ve böylece, yaklaşık iki yıl içinde, ilişkimizin çoğunda beni erkek kardeşimle aldattığını fark ettim. Ve biliyor musunuz? Yaptığı en kötü şey bu bile değildi!" Laila'nın sevgilisi Blaine, kalbini kıran, hayatını mahveden ve onu her türlü duygusal enkazın içinde bırakan kadın hakkında başka bir hikâye anlattı, sadece beşinci birasının kalanını yudumlayacak kadar uzun süre durdu.

Laila elini kalbinin üzerine koydu, dikkatle dinlerken gözleri yaşardı ve teselli etmeye çalıştı.

Dex ensesini ovuşturdu.

Nicola gülümsemeye zorladı ve koltuğunda kaydı. Koldo'nun ona verdiği rahat ve güzel kıyafetleri bir kenara bırakıp annesi, babası ve erkek kardeşinin üçlü cenaze töreninde giydiği siyah elbiseyi tercih etmişti. Dolaptan çıkardığında iyi bir fikir gibi görünmüştü. Ne de olsa modası geçmiş görünmek, bir erkeğin ona aldığı şeyi giyip akşamı bir başkasıyla geçirmekten daha iyiydi. Ama biraz kilo almıştı ve kumaş daralıyor, nefes almasını zorlaştırıyordu.

Koldo ona şöyle bir baktı ve kaşlarını çattı. "İnsanların seni böyle görmesini mi istiyorsun?"

Buna nasıl cevap verebilirdi ki?

Daha sonra ona güvenlik konusunda ders verdi ve şöyle bitirdi: "Telefonun yanında mı? Telefonun olsa iyi olur. Hoşuna gitmeyen bir şey yaparsa beni ara. Ya da senin yaptığın bir şeyi beğenmezse. Ve unutma ki

Kolundaki dövmeleler. En Yüce Olan'ı çağırabileceğinizi de unutmayın."

"Yapmayacağım. Baba."

Onu ve Laila'yı evine götürmeden önce kaşları iyice çatılmıştı. Sonra da Laila'ya kıpırdamadan durmasını emretmiş, yakıcı sıcağıdaki ellerini Laila'nın yüzünde, kollarında, hatta bacaklarında gezdirmiş, açıkta kalan her santim derisini bir tür parıltılı losyonla boyamıştı. Sonra da hiçbir açıklama yapmadan ortadan kaybolmuştu. O zamandan beri onu görmemişti. Ama en azından sıcaklığını yanında götürmemişti. Hayatında ilk kez kazak giymiyordu, Koldo olarak bilinen canlı fırına bastırılmamıştı ama vücut ısısı düzgün bir şekilde ayarlanmıştı. Titremiyordu.

Dex ve Blaine kısa bir süre sonra gelmişlerdi ve işte Kodiak'taydılar. Mum ışığıyla aydınlatılmış küçük bir masada oturuyorlardı, arka planda hafifçe çalan bir arpın tınısı duyuluyordu.

Laila, Koldo'nun satın aldığı kırmızı saten kılıf elbisenin içinde muhteşem görünüyordu, solgun saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. Blaine koyu renk bir takım elbise giymiş ve kravat takmıştı. Dex de zayıf yapısını mükemmel bir şekilde tamamlayan koyu renk bir takım elbise giymiş ve kravat takmıştı. Blaine'in her sözünü dikkatle dinleyen, onu memnun etmek için can atan bir adamdan başka bir şey değildi. Her kadının onun gibi bir adamla en az bir kez çıkması gerekirdi.

Ama tüm bunlara rağmen hâlâ Koldo'yu istiyordu. Sadece Koldo'yu. "Ee," dedi Dex, parmak eklemlerini takip ederek onu

Özel konuşmalar muhtemelen Blaine'in dikkatini dağıtmak içindi.

Dokunuşlarında sıcaklık ya da karıncalanma yoktu.

"Yani," dedi.

Kaşlarını çatı, hatta soldu ve elini geri çekti. Aşağı baktı, ışıktaki parmaklarını inceledi.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Hayır. Hayır. Ben sadece... Korkunç bir şey hissettiğimi sandım. Boş ver." Zorla bir kahkaha attı. "Demek dövmelelerin var, ha?"

"Evet."

"Asla tahmin edemezdim."
Onun da.

"Neden sayılar?" diye sordu.

"Neden olmasın?" dedi, çünkü başka inandırıcı bir yanıtı yoktu.

Omuz silkti ve "Yeterince adil. Sana aylardır kimseyle çıkmadığımı söylemiş miydiniz?"

"Ama neden?" Kelimeler ağzından çıktığı anda hatasını fark etti ve kızardı. "Çok özür dilerim. Bu çok kaba bir soruydu. Yargılayacak durumda da değilim. Yıllardır kimseyle çıkmadım."

Şarabından bir yudum aldı ve bardağın kenarından onu inceledi. "Bu imkansız. Ofisteki her erkek sana yarı yarıya aşık. Ve eğer en ufak bir ilgi göstermiş olsaydın, sana tamamen aşık olurlardı."

Ona aşık mı? İmkânı yoktu. "Neden istesinler ki..." Bir başka kaba soru ve bitiremediği bir soru.

"Seni neden istesinler ki?" Dex onun yerine cümleyi tamamlayarak sordu. Bir kahkaha daha attı, bu seferki rahattı. "Çok sakın, çok sessizsin ve son zamanlarda çok üzgünsün. Seni gülümsetmek bir zorunluluk haline geldi. Sana her baktığımda daha da güzelleşiyorsun ama farkında değilsin. Daha da devam edebilirim."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi usulca. Konuyu değiştirmezse alevler içinde kalacaktı. "Peki... Jamila ve Sirena ile hiç vakit geçirdin mi?"

Şaraptan bir yudum daha yutmak üzereydi ki boğuldu. Öksürdü, göğsüne vurdu.

"İyi misin?"

"İyi, iyi," diye hırıldadı. "Bu ikisi hakkında ne soruyorsunuz?"

"Sadece ofisin geri kalanı için nasıl göründüklerini merak ediyordum."

"Oh, uh, harika sanırım. Ben... onlar hakkında bilgi edinmeyi pek umursamadım."

Garson yemeklerle birlikte geldi, tabakları masaya koydu ve Dex rahat bir nefes aldı. Baharatların keskin kokusu ona çarptı ve midesi açlıktan kıvrıldı, doymak bilmez bir iştah dikkat istiyordu. Tam o sırada

keşke bir kase fettuccine yerine sulu bir pirzola sipariş etseydi.

Laila, "Bana iyileşme sürecinden biraz daha bahset," dedi ve Blaine de aynen öyle yaptı.

"İyi anlaştıkları kesin," dedi Dex, Nicola'nın elini okşamak için tekrar uzanarak.

Masa hiç sallanmadı ama şarap kadehi aniden devrildi ve koyu kırmızı sıvı hızla ceketinin ve pantolonunun üzerine döküldü. Bir çığlık atarak ayağa fırladı.

Aceleyle erkekler tuvaletine gitmeden önce, "Affedersiniz," diye homurdandı.

* * *

Axel, "Bir çocuk gibi davranıyorsun," dedi.

Koldo sıkılmış dişlerinin arasından, "Bunu senin söylemen çok komik," diye karşılık verdi.

"Cılız bir insan erkeğine alkol fırlattın."

"Hâlâ hayatta olduğu için şanslı. Hançer fırlatabilirdim."

"Bekle. Şikayet ettiğimi mi sandın? Ben aslında tezahürat."

Son yirmi dakikadır dörtlü masanın yanında durmuş, çiftlerin etkileşimini izliyorlardı.

Koldo kötü bir ruh hali içinde gelmişti ve bu ruh hali daha da kötüleşti. Babasını takip etmişti ve bunu yapmak kolay olmuştu. Her parlama havada bir iz bırakıyordu ve Nox çok fazla parlama yapmıştı. Ama izler Nicola'nın evine kadar gitmiş ve soğumuştur; bu gerçek Koldo'yu öfkelen-dirmişti. İfade etmesine izin vermediği bir öfke. Artık himayesi altında bir kadın vardı. Artık öfkesini dizginleyemezdi. Ya Nicola'yı korkutursa? Ya da istemeden onu incitirse?

Herkesi, her yerde bulabilen Axel'in Nefalar konusunda hiç şansı yoktu. Bu yüzden şimdilik pes edip buraya gelmişlerdi.

Koldo onun numarasını neredeyse binlerce kez çevirmişti. Ona ne kadar güzel görüldüğünü söylemek istiyordu - o kadar güzeldi ki

diğer erkeğin onu görmesini istememişti. Ona ters davrandığı için üzgün olduğunu söylemek istedi.

Ona flörtünün bir yalancı ve seks düşkünü olduğunu söylemek istedi.

Dex, Koldo'nun ofisini ziyaret ettiğinde Nicola'nın masasının üzerinde Sirena'yla seks yaparken gördüğü kişiydi. Ve şimdi erkek, kızı tanımıyormuş gibi davranıyordu.

Geçen her saniyeyle birlikte bir gerçek çarpıcı bir şekilde netleşiyordu. Koldo Nicola'yı kollarının arasına almalı ve gerçek bir hak iddia etmeliydi. Bir öpücük daha. Sadece daha uzun.

Daha derine.

O bana ait.

Ve bunu kanıtlama zamanı gelmişti.

Bir an geçti. Başını salladı. Evet, gerçekten de bunu kanıtlama zamanı gelmişti. Zavallı Nicola.

O yarı-Nefas'tı. Tehlikeliydi. İğrençti.

O şeytandı. Geçmişi onu tehdit etmek için çoktan ortaya çıkmıştı. Kanatları yoktu. Hiç bir kadınla birlikte olmamıştı, onu bu şekilde nasıl memnun edeceğinden emin değildi ve sonrasında nasıl hissedeceğinden emin değildi.

Çok kısa süren hayatında çok az sevinç yaşamıştı. Sevdigi her şey ondan çalınmıştı. Eğer Koldo onu elinde tutarsa, romantik olarak konuşursak, daha iyi durumda olmayacaktı. Zamanı Nicola, annesi, babası ve nihayetinde görevleri arasında bölünecekti. Peki ya Koldo göklerden düşerse Nicola'ya ne olacaktı?

Yine de bu, bugün özünü onun küçük bedenine yaymasına, onu işaretlemesine ve diğer tüm erkekleri uzak tutmasına engel olmamıştı.

Şimdi cildinde ışıltılı, altın rengi bir parlaklık vardı.

Koldo bunu görebiliyordu ve Axel'in de görebildiğini biliyordu. Ama Dex göremiyordu. Yine de insan, Koldo'ya ait olan şeye uzanıp dokunmaya cüret ettiğinde bunun sıcaklığını hissetmişti. Neredeyse ölümüne neden olacak bir hareketti bu. Koldo hırladı ve ileri atıldı, insanın elindekini almaya kararlıydı.

Axel onu yere yatırmıyaydı kafasını vücudundan ayıracaktı.

Dex'ten daha iyisini hak ediyordu. Koldo'dan daha iyisini. Ama bunu elde edemeyecekti, o kadar. Koldo'yu alacaktı. Diğer tüm detaylar daha sonra halledilebilirdi.

Kan ellerini lekeleyebilirdi ama ona sadece şefkatle davranacaktı. Ve o Cornelia ve Nox gibi değildi; bunu çoktan fark etmişti. Ona asla nefret ve zulimlikle davranmayacaktı.

En kötü zamanlarında onu güldürmüştü. Onun kollarında olmayı seviyordu. Kucağında olmasını seviyordu. Onunla konuşmayı, ona öğretmeyi, onun zekâsını ve gözlemlerini dinlemeyi, sadece onu içine çekmeyi seviyordu. Onun tadına bakmayı seviyordu ve şimdi onun her şeyini istiyordu.

Gerçeğine zaten sahipken neden başka bir kadın, bir taklit bulmaya çalışsındı ki? Nicola o güne kadar gördüğü en güzel yaratıktı ve ondan her şeyi istiyordu. Ona sarılmak istiyordu. Onu saçları sırtından aşağı dökülürken görmek istiyordu. Çocukluğuyla ilgili daha fazla hikâyeye dinlemek istiyordu. Ona yapılan yanlışların intikamını almak istiyordu.

O sadece... istedi.

Ve bu şeylere ve daha fazlasına sahip olacaktı.

Bir gün bir kadın isteyeceksin, demişti Nox "öğretici" anlarından birinde. Ona sahip olmak için her şeyi yapacaksın.

O zaman alay etmişti. Ya şimdi? Bu sözlerin doğruluğunu anladı.

Ama ona sahip olduğunuzda, onunla işiniz bitecek. Merakınız yatışacak, saplantınız azalacak ve gözünüzü bir sonraki fethetmeyeceksiniz.

Anneme de böyle mi oldu? Koldo sormuştu. İstediniz, sahip oldunuz ve artık istemiyorsunuz.

Nox derin, gürleyen bir kıkırdama çıkardı. Aynen öyle. Ama bu arada ondan hoşlandım.

Belki Koldo da Nicola'ya olan ilgisini kaybedecekti ama belki de kaybetmeyecekti. Her ne kadar Koldo babasının iddiasını destekleyecek kanıtlar görmüş olsa da, babasının sözleri pek güvenilir sayılmazdı.

Thane, Bjorn ve Xerxes kesinlikle kadınların tek kullanımlık olduğunu düşünüyor gibiydi.

Ama bunun bir önemi yoktu. Koldo artık bu çekimle savaşmayacaktı. Neyin yanlış gidebileceği, Nicola'nın ne isteyebileceği ya da gelecekte neler olabileceği konusunda endişelenmeyecekti. Ona hastalığı ya da başka bir şey hakkında endişelenmemesini, bunun sadece ona zarar vereceğini söylemişti ve şimdi kendi tavsiyesine uyacaktı.

Sadece nasıl ilerleyeceğini bulması gerekiyordu.

Axel sanki onun düşüncelerini okumuş gibi, "Kızıl saçlı kızı akşam yemeğine çıkarmaya hazır gibi görünüyorsun," dedi. "Sadece kendini göster, onu evine götür ve işini yap. Böylece Nefas'ın izini sürmeye geri dönebiliriz."

"Peki ya benimle herkesin içinde kavga ederse?"

"Gerçekten kazanma ihtimali sadece yüzde 49, bu yüzden güvende olmalısınız."

"Ciddi olamaz mısın?"

"Konu matematik olduğunda ben her zaman ciddiyimdir. Ya bir şeyler yap ya da git," dedi Axel tırnaklarını parlatırken. "Sıkıldım. Sıkıldığım zaman kötü şeyler olur."

"Nefas'ın izi kayboldu," diye hatırlattı savaşçıya. "Tek yapabileceğimiz etrafa sormak ve yuvalarını bulmaya çalışmak. Eğer bu da başarısız olursa, tek yapabileceğimiz bir sonraki saldırılarını beklemek. Yapacak daha iyi bir şeyin yok."

Şimdi yemeğini karıştıran Nicola'ya baktı, kız kardeşini izliyordu. Dex hızla uzaklaşmadan önce Nicola makarnaya Koldo'nun ona yöneltmek istediği bir açıklıkla bakmıştı.

Tek bir ısırık bile almadan yemeğini iten ve dirseklerini masaya dayayan Laila'ya baktı.

Blaine domuz pirzolasını mideye indirip ona eski sevgilisiyle ilgili başka bir hikâye anlatırken, Blaine onun acısına ortak olarak sulanmış gözlerini sildi.

Dex uzak köşeden geldi, ceketi kolunun üzerinde sallanıyordu. Düz beyaz gömleğinde birkaç kırmızı leke vardı ve pantolonunun sol tarafında nemli bir leke vardı. Yerine otururken suratı asıktı.

Nicola, "Gidebiliriz," diye teklif etti.

"Sorun değil," diye cevap verdi Dex sertçe. "Kibrim sert bir darbe aldı, hepsi bu."

"Belki yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey vardır." Nicola alt dudağını kemirerek su bardağını aldı, derin bir nefes çekti ve içindekilerin yarısını kucağına döktü.

Kız nefes nefese kalıp sırtınca Dex'in çenesi düştü ve Koldo başka bir erkeğin onu bu kadar rahat, bu kadar mutlu görmesinden ve eğlendirmek, memnun etmek için bu kadar özenle çabalamasından nefret etti.

"Şimdi ikimiz de altımıza işemiş gibi görünüyoruz," dedi. Erkekten bir kahkaha sesi yükseldi.

Koldo'nun olması gereken kahkaha.

Axel, "Tamam, onun için seninle dövüşmek zorunda kalabilirim," dedi. "Bu gerçekten harikaydı."

Koldo restoranın dışına çıktı, zihinsel olarak cübbesinin siyah bir gömlek ve siyah bir pantolona dönüşmesini emretti ve tekrar içeri girdi, bu sefer doğal alemde, herkesin onu görebileceği bir yerde.

Hostesler onu gördüler ve sadece bakakaldılar. Birkaç grup masa için bekliyordu ve ona geniş bir alan bıraktılar. Nefes sesleri duyuldu. Mırıltılar yükseldi. İnsanların hiçbirisiyle konuşma zahmetine girmede ve doğruca Nicola'nın masasına yürüdü. Konuşmalar kesildi. Axel'in güldüğünü hayal edebiliyordu ama neyse ki onu göremiyor ya da duyamıyordu.

Dex onu fark etti ve çatalı havada durakladı. Gözleri büyüdü. "Sen!"

Blaine onu gördü ve bir çırpıda koltuğunda doğruldu.

"Ne-" Laila başladı, ancak başını kaldırıp inledi. "Oh, hayır."

Nicola başını kaldırdı ve iki kez baktı. "Koldo. Burada ne yapıyorsun?"

"Onu tanıyor musun?" Dex hırıltılı bir sesle sordu.

Koldo masanın sakinlerine baktı. Bunu biraz daha düşünmesi gerektiğini fark etti. Ne söyleyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. "Nicola," diye başladı.

"Evet?" Elindeki peçeteyi masaya fırlattı ve ayağa kalktı. Elbisesinin alt yarısı sırlıslıklamdı, çıplak bacaklarından aşağı su damlacıkları süzülüyordu.

Onun üzerinde yükseliyordu ve bu onu caydırmalıydı. Farkına bile varmadan onu incitebilir ve onu öldürecek kadar kötü bir şekilde zarar verebilirdi. Ama gözleri buluştu, kanı ısındı ve onu kollarına almadan bir gece daha geçiremeyeceğini biliyordu.

"Kız kardeşin eğlendi, değil mi?"

Nicola, Laila'nın gözyaşları içindeki yüzüne bakarak, "Pek sayılmaz," dedi. "Aksine, her zamankinden daha üzgün. Üzgünüm Blaine, ama bu doğru."

"Bu düzeltilebilir." Hâlâ göremediği Axel'e, "Kız kardeşine iyi bak. Onu mutlu et." Nicola'nın elini tuttu ve onu çıkışa doğru çekti.

"Koldo," diye soluk soluğa kaldı ama hiç direnmedi.

"Ciddiyim. Neler oluyor? Bir şey mi oldu?"

Arka planda birinin polise haber verilmesini isteyip istemediğini sorduğunu duyduğunu düşündü.

Omzunun üzerinden ona bir bakış fırlattı. "Sen benimsin. Ve seni tutuyorum."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Kapılardan çıktıkları anda, gece havası onları sararken, Koldo Nicola'yı kollarıyla sardı ve ona baktı. Dünyanın geri kalanı onun farkındalığından kayboldu. Zihni olasılıklar ve sorunlarla çalkalanırken gördüğü tek şey oydu. Onu tutuyor muydu? Bunlar masum kelimelerdi ama ses tonu sanki bir yargıcın önünde hayatını değiştirecek bir yemin ediyormuş gibi yoğundu.

Artık resmi bir çift olduklarını mı söylemeye çalışıyordu?

"Neler oluyor?" diye sordu, bu düşünce gerçekten hoşuna gitmişti.

Ama...

Ya onun için yeterli değilse? Ya kalbi asla iyileşmezse ve onu fiziksel olarak asla tatmin edemezse?

Dünyanın paniğinin iplikleri geri döndü, yeni korku iplikleriyle örüldü, boynunun etrafında bir ilimik oluşturdu ve sıktı. Hadi ama kızım. Bu yoldan çoktan çıktın. Tekrar atlama.

"Koşullarınız değişti," dedi Koldo. "Biliyorum ama..." Ama mı? Aması yok!

Adam onun yüzünü incelerken cızırtılı bir duraklama oldu. "Nefes al." "Deniyorum."

"Daha çok çalış."

İçeri. Dışarı. Inn. Ouuut. Orada. İyiye gidiyor, akşam oluyor.

Ona ne olursa olsun, bunu birlikte atlatacaklardı. Bunu biliyordu. Ona güvenebilirdi.

"Korkuyor musun?" diye sordu.

"Senden değil," diye dürüstçe cevap verdi.

"Senden o zaman. Ama bunu düzeltebilirim." Ona sesinde duyduğu aynı yoğunlukta ve sıcaklıkta baktı. "Gözlerini kapat."

"Neden? Bana teşhir mi ediyorsun-"

O yaptı. Ona parladı. Gözlerini kırptırdı ve kendini Panama'daki yatak odasında buldu. Onu serbest bıraktı... sadece onu en yakın duvara yaslamak için.

Nicola yutkundu. "Laila-

" "İcabına bakılıyor."

"Dex'ten özür dilemeliyim."

"Yapabilirsin. Yarın. Ona bir kart postalayabilirsin."

Ellerini şakaklarına dayadı, baş döndürücü kokusu da kolları gibi onu sardı. Derin bir nefes aldı, kalp atışları kontrolden çıkmıştı.

"Başka bir adamla birlikte olamazsın," diye hırladı. "Bir daha asla. Herhangi bir nedenle."

Kalbinin çok hızlı ritmine rağmen, hem eski hem de yeni paniğin geri kalanı soldu. "Başka bir adamla birlikte olmak istemiyorum," diye itiraf etti.

İnançla başını salladı. "Sen bana aitsin. Sadece bana." Yine sanki bir yemin ediyormuş gibi konuşuyordu.

Bir çift olmalılar.

"Nasıl bir kızla birlikte olduğunun farkında mısın?" Ellerini adamın göğsünde birleştirdi, adamın sıcaklığı gömleğinden sızıp tenine değiyordu. "Ben sadece benim ve bazı zorluklarla birlikte geliyorum."

Memnuniyetle gülümsedi. "Bunu biliyorum. Bilmediğim şey bir ilişkide nasıl olunacağı, ama öğreneceğim. Yol boyunca hatalar yapmam kaçınılmaz. Hata yaptığımda bana söyleyeceksin ve ben de düzelteceğim. Anlaştık mı?"

Daha hızlı eriyor. "Anlaştık."

Başka bir şey söylemedi. Sadece dudaklarını onunkilere bastırdı.

Bu kadar kararlı bir adamdan beklediği acımasız öpücük ya da ilk paylaştıkları tatlı ve şefkatli öpücük değildi. Bu sıcaklık ve elektrik, ihtiyaç, istek ve saplantıydı. Bağımlılık ve arzu. Bir alma ve bir verme. Tereddütsüz bir iddia.

Kadın bunun verdiği zevkle inledi ve adam başını kaldırdı. Onun gözlerinin içine baktı, araştırdı.

"Şikayet etmiyordum," dedi. "Söz veriyorum."

Tekrar içeri girdi, öptü... çok derinden öptü, onu teninin ateş gibi sıcaklığıyla sardı. Bunun olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Gerçeküstüydü. Harikaydı. Adam ona aitti ve burada onu vaktinden önce durduracak kimse yoktu. Yalnızdılar.

Kalp atışları titriyordu. Uzuvarları titriyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye homurdandı.

"Mmm-hmm."

Yanaklarını kavradı, avuç içleri markaları yakarken onu istediği gibi eğdi. Göz bebekleri şişmiş, dudakları kızarmış, şişmiş ve nemlenmişti. "Bu değişirse bana söyleyecek misin?"

"Evet. Ama bundan utanırsam şaşırmayın."

"Sana söyledim. Benimle utanmanı asla istemiyorum. Olan oldu ve bununla başa çıkacağız. Bu işte beraberiz."

Onun zihninden sözcükleri almıştı; şimdi doğrulanmış umut sözcüklerini. Erimekten daha fazlasıym. Ona aşık oluyorum. Hem de çok.

İçeri girdi, aldı, verdi. Elleri omurgası boyunca kaydı, tırnakları gömleğinin kumaşını sıyırdı.

"Giysinin altında," diye hırıldadı. "Tenini tenimde istiyorum."

Kadın itaat edip gömleğinin eteğinin altına uzandığında, adamdan alçak bir homurtu yükseldi. Parmak uçları onun zor kazanılmış gücünün üzerinde gezindi ve bir kez daha hayret etti. Adam demirin üzerinde kadife gibiydi, mükemmelliğin üzerinde mükemmellik vardı ve o kadar güzel kokuyordu ki, güneş ışığı ona yazı hatırlatıyordu. Yaz ona açan çiçekleri hatırlatıyordu ve açan çiçekler de ona renkleri, pek çok rengi ve hayatı, çok canlı bir hayatı hatırlatıyordu.

Hayat işte. Evet. Koldo buydu. Onun yanındayken daha güçlü, daha mutlu... daha özgürdü. Çiçekler gibi, o da açtı. Hiç sahip olmadığı huzur olmuştu.

"Daha fazla," dedi ve giysiyi başının üzerinden yırtacak kadar uzun süre onu serbest bıraktı.

Ona doğru uzandı. Adam onu belinden yakaladı ve ayağa kaldırdı. Bacaklarını adamın beline doladı ve damarlarında beyaz bir şimşek çaktı.

"Sana benim olduğunu söyledim mi?" diye sordu.

İçini bir heyecan kapladı. "Sen yaptın. Ve sen benimsin." O bir hediye idi, her gizli arzusu düşünölerek yaratılmıştı ve onun için mükemmel olmayı o kadar çok istiyordu ki. Onun ihtiyaç duyduğu her şey olmayı. Farkında olmalıydı, güçsüzlüğün kazanmasına izin veremezdi. Bu kez olmazdı ve utancın bununla hiçbir ilgisi yoktu. Sadece Koldo önemliydi.

Elleri yukarı, yukarı süzöldü ve onu yumuşakça yoğurdu, sonra daha sıkı yoğurdu, ondan başka bir inilti çıkardı.

"Bu çok iyi," diye mırıldandı.

"Ötesinde."

Nefesleri birbirine karıştı, kısa nefes alıp vermeler. Ağzının köşesini, çenesinin kenarını öptü, bazen de ısırdı. Daha aşağılarda boynunu, nabzını, köprücük kemiğini yaladı. Her zaman sanki ona doyamıyormuş gibi, sanki her santimini aynı anda tatmak istiyormuş gibi davranıyordu.

"Ama bu yeterli değil," dedi ve tekrar gelip onun ağzını öptü.

Bir inilti ile geri çekildi. "Az önce dediğini sanmıştım _"

Elbisesinin üst kısmını aşağı çekti ve keşfedilecek daha fazla teni ortaya çıkardı. Onu duvara yasladığında protestosu sona erdi. Onu aşağılamıyordu. Ondan daha fazlasını talep ediyordu.

Daha fazlasını seve seve verirdi.

Muhteşem ellerini aşağıya doğru kaydırdı...aşağıya, sonunda elbisesinin altına ulaşana kadar. Elbisenin eteklerini daha da yukarı kaldırdı, ta ki malzeme belinin etrafında toplanana kadar. Serin hava ona sürtündü ve içinden cinsel bir his geçti.

Parmak uçlarını kızın kalçasından aşağı doğru sürükledi ve birbiri ardına ürperti yarattı. Sonra... parmak uçlarını tekrar yukarı sürükledi, ardında ateşten bir iz bıraktı ve oh, bu... bu... çok iyiydi, çok iyiydi, akşamın stresinden sonra çok fazlaydı ve... kafasında sis oluştu, tıpkı daha önce olduğu gibi.

"Koldo," demeye çalıştı ama adı bir nefesten başka bir şey değildi. Onu tekrar öptü, geriye kalan azıcık şeyi de çaldı ve bu arada o çökmekte olan parmaklar ona en yumuşak okşamaları yapmaya devam ederek bedenini ulaşmaya hazır olmadığı yüksekliklere çıkardı.

Dünyası eğildi ve karanlık çöktü.

Zaman yok oldu. Gürültü azaldı. Hisler onu terk etti....

Birden bir şey yanağını okşadı. Alnında soğuk bir şey gezindi.

Nicola kaşlarını çatarak kendini karanlıktan çekip çıkardı ve gözlerini kırpıştırarak açtı. Koldo tepesinde belirmişti ve Nicola yatağa uzanmış, başını pelüş, yumuşak bir yastığa dayamıştı. Elbisesi yerindeydi, bacaklarını düzeltmişti.

Oh, hayır. "Yine oldu, değil mi?"

"Evet. Bayılmışsın." Kendini cezalandırması aşikârdı. "Seni yatağa ben taşıdım."

Böyle bir şeye rağmen Koldo'nun onu yine de isteyeceğini anlamış olsa da, tıpkı tahmin ettiği gibi, utanç yanaklarını ısıtmaya devam ediyordu. "Çok özür dilerim, Koldo."

"Olma. Seni çok fazla, çok hızlı zorladım." Gömleği bir kez daha muhteşem göğsünü örtüyordu ve bu belki de şu anda en büyük trajediydi. "Bir dahaki sefere daha yavaş yaparım."

"Bir dahaki sefere," dedi ve memnuniyetle mırlamak istedi.

Kaşlarını çattı. "Bir dahaki sefere istemiyor musun?"

Her şeyden çok. "İstemediğimi sana düşündüren ne? Tabii bir dahaki sefere istememi istemiyorsan," diye ekledi aceleyle. "Sadece arkadaş olmaya geri dönmek istediğini mi ima etmeye çalışıyorsun?"

Elini çene çizgisine dayadı, başparmağı yanağını okşadı. "Başını mı çarptın? Tabii ki sadece arkadaşın olmak istemiyorum. Ve beni hiçbir şeyi ima etmediğimi bilecek kadar iyi tanıyor olmalısın."

Çok doğru. Ona gülümsedi. "Daha tatlı olabilir miydin?"

Dudaklarının kenarları seğıirdi. "Öncelikle, bunu her yaptığımızda bayılman umurumda değil. Sen her türlü çabaya değersin.

İkincisi, seni mutlu ediyorum. Dolayısıyla iyileşmene yardımcı oluyorum."

Sadece mutlu değil, diye düşündü. Çılgınca.

"Sadece arkadaş olarak mı kalmak istiyorsun?" diye sordu ve bu kez sesi o kadar keskindi ki onu kesebilirdi. Ancak yüz ifadesi işkence gibiydi. "Senin sevgini satın alacak bir adam değilim ama belki başka şeyler yapabilirim. Sana vermediğim ama istediğin bir şey var mı?"

Kalbi küt küt atmaya başladı. "Hayır," diye itiraf etti. "Sadece arkadaş olmak istemiyorum. Ve sen bana her şeyi verdin." Bütün akşam düşündüğü adam oydu. Birlikte olmak istediği adamdı. Arzuladığı adam.

Rahatladı, başını salladı ve dokunuşunu boynuna, nabzının çılgınca attığı yere taşıdı. "Paylaştığımız öpücükleri seviyorum."

"Ben de onları seviyorum."

"Senin tadını seviyorum, seni hissetmeyi seviyorum." "Evet."

"Toksinin senden çıkmasını istiyorum." Ses tonu kararlılıkla katmanlanmıştı. "Sonsuza kadar."

Onu da. Her zamankinden daha fazla. Ve o çok hızlı bir şekilde çok fazla şey istemeden önce konuyu değiştirmeleri gerekiyordu. "Dikkatimi dağıtacak bir şey söyle. Lütfen."

Başını sallamadan önce uzun bir süre ona baktı ve kararını verdi.

Yanına dönerek, "Seni ilk kez asansörde görmedim," dedi.

"Öyle değil miydi?"

"Hayır. Bir gün önce bir insan erkeğe yardım etmek için hastaneye gönderildim ve tesadüfen kız kardeşinizin odasına girdim. En Yüce Olan bana onun içinde bulunduğu durumu gösterdi çünkü bir korku iblisiyle o kadar uzun süre uğraşmıştı ki, iblis onun bedenine girmeyi başarmıştı. Bana gösterdi çünkü ona yardım etmemi istedi. Ona, evet, ama sanırım sana da. Sen de aynı şekilde yenik düşme tehlikesiyle karşı karşıyadın."

Nicola ona yaslandı, konuya rağmen rahatlık, arkadaşlık ve kabul görme duygularının hepsi tek bir cezbedici pozisyonda bir araya gelmişti. Ya da belki de bu yüzden. Bilgi güçtü. "Bir iblisi mi eğlendiriyordum? Yani, toksinin bende olduğunu biliyorum ama ben sadece... Ne düşündüğümü bilmiyorum."

"Etrafınızda dolaşan iki kişi vardı."

Boğazına bir nefes düğümlendi. "Ama hiç bilmiyordum. Onları hiç görmedim."

"Eğer benim istediğim olursa, asla yapamayacaksın." Kolunu kızın boynuna dolayarak nazik bir boğma tutuşu yaptı - nazik ama yine de bir boğma tutuşu. Adam da en az onun kadar bu tür şeylere yabancıydı ve kadın aniden gülümsemeye karşı koyuyordu.

"Bana kendinle ilgili bir şey söyle," dedi. "Başka kimseye söylemediğin bir şey."

Uzun bir duraklama. Yutkundu. "Çocukken sürekli korku içinde yaşadım. Annem benden nefret ederdi ve babam... beni istismar ederdi."

"Oh, Koldo. Çok özür dilerim." Yara izlerine babası mı sebep olmuştu? "Bundan sonra hangi dehşetlerle yüzleşmek zorunda kalacağımı hiç bilmiyordum. aslında onlarla yüzleşmek zorunda kalacağım."

Bu kadar sert, bu kadar soğuk, bu kadar savunmasız ve güvensiz olmasına şaşmamalı. Onu en çok sevmesi gereken insanlar tarafından çiğnenen kırılğan kalbini korumak için çaresizce kendi etrafında bir kabuk inşa etmişti. Bunun yerine onu tacizleriyle reddeden insanlar.

Parmaklarını adamın karnındaki çıkıntılar boyunca gezdirdi, gömleğin yok olmasını diledi, sonra da dilediği için kendini azarladı.

"Bana bir soru sor," dedi. "Herhangi bir soru. Seninle paylaşmayı seviyorum."

Bir an için düşündü. "Dünkü toplantıdan sonra telefonda konuştuğumuzda neden bu kadar üzgündün?"

"Sevdiğim bir adamın öldürüldüğünü yeni öğrenmiştim."

"Ah, Koldo," diye tekrarladı. Birbiri ardına aldığı darbelere katlanmıştı ve bu bilgi onu üzüyordu.

Elini tuttu, parmak eklemlerini dudaklarına götürdü ve öptü. Sonra elini yanaklarına ve çenesine sürdü,

Sakalları tenini gıdıklıyor, sonra bir kez daha parmak eklemlerini öpüyor. "Bu hak ettiğim bir ceza." Bazen gözlerinde gördüğü aynı suçluluk ve utanç şimdi ses tonundan damlıyordu.

"Bir şey söyleyeceğim ve alınmanı istemiyorum, tamam mı?"

"Pekâlâ," dedi isteksizce.

"Bu hayatımda duyduğum en saçma şey! Sen yaptın bir arkadaşını kaybetmeyi hak etmiyor."

Biraz olsun rahatladı. "Ben her zaman bildiğin adam olmadım."

"Ve ben her zaman senin tanıdığın kız olmadım."

Başını iki yana salladı. "Sen her zaman tatlı, nazik ve sevecen oldun, hepsi bu."

Hayır. Gerçeğin tamamını bilmiyordu - Laila'yla birlikte bir zamanlar anne babalarının ve kardeşlerinin ölümünden sorumlu olan adamı öldürmeyi planlamışlardı. Ve bu planın başarısız olmasına sonsuza dek minnettar kalacaktı. Bir anlık öfke hayatlarının tüm akışını değiştirebilirdi ve bu hiç de iyi olmazdı.

Ama Koldo'ya tek söylediği, "Hata yapıyorsun," oldu ve göğsünü öptü. Bu anı bozmak için hiçbir neden yoktu. "Ve ne kadar harika olduğuma dikkat et, tam istediğin gibi işaret ediyorum."

"Harika. Evet."

Sesinde alaycılık yoktu. Sevgili adam. "Say- la," diye araya girdi, adamın bir keresinde kendisine bu kelimeyi nasıl kullandığını hatırlayarak.

Sessizliğe gömüldü.

Kalbinin ağır atışı üzerinde bir X işareti çizdi. "Bu kelime ne anlama geliyor?"

"Durup söylenenler hakkında düşünmek için."

Vay, vay. Şu andan itibaren, söylediği her şeyden sonra bu kelimeyi kullanabilirdi. "Ruhlarımızı açtığımıza ve zekamla aklını başından aldığıma göre, randevumuzun geri kalanında ne yapmak istersin?"

"Dinlen. Yarın planladığım şey için buna ihtiyacın olacak."

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

Koldo hayatı boyunca ilk KEZ geceyi yatakta bir kadınla geçirdi. Onun kadınıyla. İsteddiği bir şey. Sadece, gerçekten istediği şey Nicola'yı soymak, kendini soymak, onu öpmek, ona sahip olmak, ona tekrar sahip olmak - ve belki tekrar - ve derin bir uykuya dalmaktı. Sonra uyanmak ve ona tekrar sahip olmaktı. Ancak fiziksel olarak buna hazır değildi.

Belki o da değildi.

Bir dahaki sefere yavaşlaması ve ikisini de hazırlaması gerekiyordu.

İçinden geçen hisler o kadar hoşuna gitmişti ki kontrolünü kaybetmek üzereydi. Eğer bu olsaydı, onu çok zorlayabilirdi. Onu her zaman korktuğu şekilde incitebilirdi.

Ayıltıcı bir düşünce.

Korkunç bir düşünce.

Bir adamın korktuğu şey başına geldi. O bunu biliyordu. Bu yüzden pes etmeyi bırakmanın ve bu endişelerle geldikleri anda savaşmaya başlamanın zamanı gelmişti. Onun öğrettiklerini uygulamak.

Konuşurlarken ve kız onun yanına sokulurken, tahrikinin geri kalanının azalmasını bekledi. Ama geçmemişti.

Daha da kötüleşmişti.

Uyurken, ılık nefesi onun boynunda çökmekte olan bir okşayışla dalgalanıyordu. Kalbi onunkiyle senkronize bir şekilde atıyor, onları en ince yollarla birbirine bağlıyordu. Kokuları birbirine karışmış, erkek miskiyle kadınsı tatlılık birbirine karışmıştı ve adamın tek istediği kaldıkları yerden devam etmekte.

Yapamam. Yapamam.

Onun için her şey mükemmel olmalıydı. Onun geriye bakıp keşke demesini ya da pişmanlık duymasını asla istemezdi. Ölmeyi tercih ederdi. Onun hayatında başka bir trajedi olmayacaktı. Başka bir şey olacaktı.

Özel bir şey olmak zorundayım.

Vücudunun ağrısını görmezden gelerek hareketsiz kalmak için tüm gücüne ihtiyacı vardı.

Güneş doğduğunda titriyordu, terliyordu, nefes nefese kalmıştı ve çok daha çaresizdi. Nicola'dan kurtuldu ve çektiği işkencenin kaynağı o olsa da, onu terk etmekten nefret ediyordu. Yumuşak bir iç çekiş mırıldandı ve karnına doğru yuvarlandı, çilek rengi saçları hâlâ atkuyruğuydu ve yastıkların üzerine dökülüyordu.

Onun üzerine dalamam. Gerçekten dalamaz. Duş alma zahmetine girmeden yakındaki bir kereste deposuna gitti ve ikinci, daha küçük bir tekne inşa etmek için ihtiyaç duyacağı şeyleri topladı.

Çiftliğin arka bahçesindeki evde. Kıyafetleri onu içten ve dıştan temizliyordu.

Sonra işe koyuldu. Annesini Panama'ya taşımaya karar vermişti.

O, hayatının bir parçasıydı. Artık Nicola'dan saklamak istemediği bir parçası. Dün gece ona geçmişini anlatırken, başka hiçbir şeye benzemeyen bir huzur keşfetmişti. Bu hoşuna gitmişti. Şimdi, onun her şeyi bilmesini istiyordu. Ona karşı tamamen dürüst olmak istiyordu. Yine de ona sadece anlatmayacaktı. Ona gösterecekti.

O sabah testere ve çekiçe çalışırken bir saat diğerini kovaladı. Sonunda gömleğini çıkardı. Ter göğsünden ve sırtından aşağı yuvarlanıyordu ve güneş tenine vuruyordu. Kasları gerginliği hoş karşıladı.

"İçecek bir şey ister misiniz?" Nicola mutfak kapısından seslendi. "Limonata yaptım."

Yukarı baktı ve keşke bakmasaydım dedi. Sanki ondan hiç uzaklaşmamış gibi tahrik tüm gücüyle geri döndü. Duş almış ve nemli saçlarını bir at kuyruğu daha yapmıştı. Fırtına gözleri parlak, yanakları pembeydi. Dudakları hâlâ onun öpücükleriyle dolgunlaşmıştı. Dar beyaz bir tişört ve belinde yapay elmaslar olan bir kot pantolon giymişti. Çok genç. Çok taze.

Yani onun.

"Hayır, teşekkür ederim," diye cevap verdi. Eğer kız buraya gelirse, onu yakalar ve asla bırakmazdı.

"Emin misiniz?" Ağzına kadar dolu bir bardağı havaya kaldırdı. "Gerçekten çok seksi görünüyorsun. Ve bunu her şekilde kastediyorum."

Durakladı, çekiç havadaydı.

"Ne yapıyorsun orada?" diye sordu. "Bir kafes inşa ediyorum."

Kadının kendisine başka bir soru yöneltmesini bekliyordu. Söylemedi. "Eminim çok susamışsındır." dedi.

Öyleyim. Senin için. "Bilmek istemezsin." "Bahse girerim istiyorum"

Oh, hayır, yapmıyorsun. "Benimle flört mü ediyorsun?" "Ediyorum."

Onaylandı. Onu öldürmek. "İçeri gir, Nicola. Şimdi." Hülyalı bir iç çekiş onu terk etti. "Çok emredici. Hiç düşünmemiştim

Hırçın bir tamirci fantezim var, özellikle de geçen gün hırladığın için sana kızdıktan sonra."

Neredeyse aletleri bırakıp onun peşinden koşacaktı. Neredeyse.

Kadın uzaklaştı. Birkaç saniye sonra Axel kapıdan çıktı, siyah saçları dağınıktı, mavi gözleri Koldo için olan limonatayı içerken parlıyordu. Kanatları sırtına doğru kıvrılmıştı ve güneş ışığında parıldayan beyaz renkteki geleneksel melek cübbesini giymişti.

"Hey, Karanlık William adında bir ölümsüz hakkında bir şey biliyor musun? Ayrıca Ever Randy takma adını kullanıyor. Çünkü birdenbire, sebepsiz yere beni takip etmeye karar verdi," dedi Axel yudumlar arasında. "Bu gerçekten can sıkıcı olmaya başladı."

"Hayır." Savaşçı Koldo'nun yanına ulaştığı anda Koldo bardağı kaptı ve içindekileri boşalttı. "Benimki," dedi.

"Hiç hoş değil. Birilerinin misafirperverliğinin ne demek olduğunu öğrenmesi gerek. Ve paylaşmanın. Ve nezaketin. Ve kardeşliğin. Ve dostluğun. Ve özveriye."

"Kelimelere daha sonra bakacağımdan emin olabilirsiniz." Koldo boş bardağı ona uzattı. "Dün gece Laila'yla ilgilendiğin için teşekkür ederim."

Axel bardağı arkasındaki çalıların arasına fırlattı.
"Dostum, bu kızın sorunları var."

"Biliyorum."

"Muhtemelen onunla yatmamalıydım."

Koldo başka bir çivi çakma aşamasındaydı ve aşağı doğru bir sonraki hamlesinde o kadar sert vurdu ki tahtanın ucu kırıldı. Duyduğunu sandığı şeyi duymadığından emindi.

"Onunla yattın mı?"

Göz kırp, göz kırp. "Ne? Ben orospu falan değilim. O sadece gün içindeki üçüncü yatışımdı. Ve sen bana onu mutlu etmemi söyledin, değil mi?"

Üç. Üç kadın. Bir günde mi? Koldo Nicola'yı istiyordu, sadece Nicola'yı ve yatağını başka biriyle paylaşmayı hayal bile edemiyordu. Evet, Thane'in kulübüne dönüp Harpy'yi ve diğerlerini alma fikri aklına gelmişti ama bunu asla gerçekleştiremeyecekti. Bunu artık biliyordu.

Başka hiçbir kadın bu acıyı dindiremezdi. Başka hiçbir kadının tadı aynı tatlılık ve hafiflikte olamazdı. Başka hiçbir kadın bu kadar yumuşak olamazdı. Başka hiçbir kadının inlemeleri bu kadar sarhoş edici olamazdı. Oh, evet, sadece Nicola yapardı.

"Şakağındaki damar neden zonkluyor?" Axel sordu. "Laila senin kadının değil, değil mi? Yoksa öyle mi? Daha önce de sordum ama hiç söylemedin. Bir kız kardeş-eş olayı yapmayı mı düşünüyorsun? Çünkü bu kesinlikle düşündüğün gibi bir parti değil."

"Hayır," diye homurdandı. "Laila benim değil." Ama Nicola'nın kız kardeşinin onu elinde tutmayan bir Gönderilmiş Kişi'yle birlikte olması konusunda ne hissedeceğinden emin değildi. "Eğer ona zarar verirsen..."

"Hey," dedi savaşçı, avuçlarını kaldırarak. "Onu Ayı Blainey Boo'dan ya da insanların birbirlerine taktığı o saçma lakaptan mahrum bıraktım ve ona büyük bir eğlence borçluyum - hayır, yakışsa da penisimin adı bu değil. Eski sevgilileriyle ilgili o kadar çok hikâye anlatmışlardı ki ikisi de depresyondaydı. Ona bir iyilik yaptım ve sonrasında beni kovdu, tersi olmadı. Beni kullandı ve

beni ekti ve içimi kirletti. Yani tabii ki
Bunu tekrar yapabileceğimizi umuyorum."

Koldo elinin tersiyle alnını sildi. "Peki bayılmadı mı?" diye sorarken buldu kendini.

"Şey, evet. Seninki de öyle, ha?"

"Yine de onu aldın mı?" diye bağırdı.

"Merhaba. Onu önce ben uyandırdım."

Koldo başını salladı. Erkeğin hiç utanması yoktu.

"Yani bir kafes mi inşa ediyoruz?" Axel kendi çekicini eline alırken sordu. "Nicola'ya söylediğin buydu, değil mi?"

"Başka soru yok," dedi gözlerini kaçırarak. Bakışları mutfak penceresinin önünde kız kardeşinin yanına tünemiş, dışarıyı seyreden Nicola'ya takıldı. Nicola bakarken yakalandığı için utanmadan el salladı. Adam bir küfür yuttu.

Arzunun acıtmaması gerekiyordu. Öyle miydi?

* * *

ZAMAN BÖLGELERİ farklı olsa da Koldo, Kansas'ta Pazartesi sabahının ne zaman doğduğunu biliyordu ve Nicola ile Laila'yı Estellâ binasının arkasına götürdü. Kızlar ayrılmak istememişti ve ikisinin de aynı yerde olması fikri hoşuna gitmişti.

Doğal âlemde cisimlendi ve çifti ara sokaktan ön kapıya kadar geçirdi.

Nicola'ya "İsteğimi yerine getirmeyecek ve işi bırakmayacak mısın?" diye sordu. "Burası tehlikeli olsa bile mi?"

"Yapmayacağım."

Sinir bozucu kadın. "Neden?"

"Çünkü her zaman sana sahip olamayacak ama işe her zaman ihtiyacı olacak," diye yanıtladı Laila.

İtirazı olmadığını fark etti. Nicola'yı elinde tutmayı planlıyordu ama geleceği konusunda her insan gibi o da kararsızdı. Aslında onunki çoğu insandan daha belirsizdi.

"Pekâlâ," diye cevap verdi, çünkü gerçekten de söyleyecek başka bir şey yoktu. Ayaklarını sürüyerek içeri girdi ve asansörün sınırlarına girdi.

Küçük arabada iki erkek daha vardı ve ondan olabildiğince uzaklaşmak için kendilerini uzaktaki duvara yasladılar. Çift yardım için çığlık atmaya başlamadan önce kaşlarını çatmaya zorladı.

"Kadınlara bakmazsanız iyi olursunuz," dedi. Anında bakışlarını kaçırdılar.

Nicola'nın tatlı parfümü etrafına yayıldı ve ona duyduğu öfke bir başka uyarılma hissiyle kayboldu. Vücudu hangi noktada duracaktı, bu kadına duyduğu arzu dayanamayacağı kadar büyük müydü? Kendini öldürmeden onu sevişmeye nasıl ikna edecekti?

Ona doğru eğildi ve fısıldadı, "En son birlikte asansöre bindiğimizde boynunu koklamak istemiştin." Adam nefesini içine çekti. Kadın onu gerçekten öldürecekti.

"Nasıl tepki vereceğini merak ediyorum."

Laila'nın ağzı tıkanı. "Eğer biraz daha sevgi dolu olursanız kusacağım."

Nicola onun koluna bir tokat attı. Laila da ona tokat attı ve ikisi çocukça bir kavgaya ve kıkırdamalara tutuştu.

Asansörün sesi duyuldu ve kapılar açıldı. Adamlar hızla dışarı çıktılar ve kızlar birbirlerine hiç saldırmamış gibi davranarak maskaralıklarına son verdiler. Aptal insanlar. Ama onların oyunları ruh halini hafifletmişti. Oh, bir oyun arkadaşına sahip olmak.

Axel'in dün gece yine Laila'yla yatıp yatmadığından emin değildi ama her halükarda rengi daha iyiydi ve adımlarında bir sıçrama vardı.

Koldo, Nicola'nın adımlarına da aynı sıçramayı katmak istiyordu.

Elini tuttu -yumuşak, narin- ve onu ofisine götürdü. Jamila ön taraftaki masalardan birinde oturuyordu, dar siyah bir elbise giymişti, koyu renk saçları başının üstünde toplanmıştı.

Sirena hiçbir yerde bulunamamıştı.

Onu korumak için Gönderilmiş Olan'ın zihnine projeksiyon yaptı. Giderek daha rahat kullandığı bir yetenek olduğunu fark etti. Nicola'nın güvenliği için her şeyi yaparım. Hayatın pahasına.

Jamila şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ama başını salladı.

Nicola'ya veda öpücüğü vermek için can atıyordu ama bu lüksü kendine tanımıyordu. Temas anında, Nicola'yı

İşleri daha ileri götürmenin iyi olacağına kendini ikna etti. Şimdiden kasları düğümlenmişti. Kanı ateş gibi yanıyordu. Avuçları kaşınıyordu.

"Geri döneceğim," diye homurdandı ve Nicola'nın cevabını beklemedi. Nicola'nın yüzünde bir şaşkınlık ifadesi vardı ama şimdi düşüncelerini açıklamamanın zamanı değildi ve bunu denerse işleri daha da kötüleştirecekti.

Kapıdan çıkar çıkmaz ruhlar âlemine girdi. Tüm binayı sinsice dolaştı, bağlı olmayan iblisler ve gizlenen Nefalar aradı. İkisini de bulamadı.

Nicola'yı işi bırakmaya zorlamalıydı ama... onunla tartışmaya cesaret edemiyordu. İnatçılığının aklına takılmasını istemiyordu, kötü biri olduğunu düşünmesini istemiyordu.

Ne kadar saçma değil mi? Çok kabaydı.

Sadece onun iyileşmesine odaklanmasını istedi.

Kendi kendine, bunun onun sevgisini satın almak için bir girişim olmadığını söyledi. Yine de, o büyük fırtınalı gözlerle ona her baktığında, dünyayı ona vermek için umutsuz bir dürtü hissetti.

Muhasebe ofislerinin kapısını itmeden önce doğal ortamda cisimleşti. Jamila tam olarak onu bıraktığı yerdeydi ama şimdi Sirena da yerindeydi. Sirena, baştan çıkarıcı anlamına geliyordu. Ve diğer erkekler için kesinlikle öyleydi. Dex'le yatan kızdı. Şüpheli kökenleri olan kız.

Onunla konuşmanın ve ne planladığını öğrenmenin zamanı gelmişti.

Adam masasının önünde belirlediğinde, kadın tırnaklarını parlatmaktan başını kaldırıp baktı. "Merhaba güzelim." Cüretkâr bakışları onu tepeden tırnağa süzdü, göğsünde, bacaklarının arasında gezindi ve kendisini bir et parçası gibi hissetmesine neden oldu. "Dönmeye karar vermişsin. Buna sevindim."

Ellerini klavyesinin yanında düzleştirdi ve öne doğru eğildi. "Nesin sen?"

Boğucu bir sırtış, ağız dolusu inci beyazını ortaya çıkardı. "Ne olmamı istiyorsun?"

Soluk saçlı, mavi gözlü cadaloz, eşi için daha uygun bir seçim olsa da onu hiçbir şekilde baştan çıkarmayı başaramadı. Ufak tefek olmasına rağmen bir insandan daha güçlüydü ve hantal kıyafetlerinin altında daha fazla kas tonusu saklıydı. Onu kıramazdı ve sağlığı da bozulamazdı.

"Nesin sen?" diye tekrarladı.

"Neden, ben Nicola Lane'in iş arkadaşıyım. Başka ne olabilir ki?" "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Tırnağıyla adamın burnunun ucuna vurdu. "Öyle mi?"

Başkalarının yalanlarının tadına bakamadığı gerçeğine her zaman içerlemişti. "Sen biliyorsun."

"Belki de öyle." Kapağı cilaya geri koyarken bir duraksama oldu. "Sen Koldo'sun, değil mi? Çelik gibi bir iradeye ve demir gibi sert bir yumruğa sahip Gönderilmiş Kişi. Çok uzun zamandır seninle tanışmayı umuyordum."

O zaman Nicola için değil, onun için buradaydı. Babası tarafından mı gönderilmişti? Tekrar merak etti. Ne için? "Ben bir Gönderilmiş Olan'ım, evet, ama aynı zamanda Nicola'nın koruyucusuyum ve bana ulaşmak için ona zarar vermeyi düşünen herkesi yok edeceğim."

"Koruma görevini pek de iyi yapmıyorsun," diye açıkladı ve dudak büktü. "Onu her an öldürebilirdim. Ve bunu istedim, kabul ediyorum. Direnmenin zor olduğu kanıtlandı."

Bir öfke titreşimi adeta göğsünde bir delik açtı. Dişlerinin ve tırnaklarının uzadığını hissedebiliyordu. Kontrol. "Ona saldırmak için bir şey yaptın, değil mi?"

Dilini uzun bir köpek dişinin üzerinde gezdirdi. "Evet, ama övünmeye başlamadan önce, iblisler hakkında yanlış alarm veren kişinin ben olduğumu bilmelisin. Araştırmak için tekrar tekrar döneceğini biliyordum. Ve tahmin et ne oldu? Döndün."

"Ve sen beni görmek istedin... çünkü?"

"Çünkü kaderimizde birlikte olmak var." Arkasına yaslandı ve bir parmağını göğüslerinin arasında gezdirdi. "Nicola'ya ne yaptığıma gelince... Onun küçük parasını çaldım ve birkaç hesabıyla oynadım. Ve eğer senin

Değerli Jamila bunu öğrenip her şeyi düzeltmemiştir. Ama merak etmeyin. Bir dahaki sefere onu yakalayacağım."

Kaderlerinde birlikte olmak mı varmış? Uzanıp kızı boynundan yakaladı ve havaya kaldırdı. Kız çığlık atarken, onu annesini tuttuğu mağaraya doğru fırlattı.

Cornelia şimdi onun için yaptığı diğer kafesteydi, ancak Nicola'ya henüz bir açıklama yapmamıştı.

Denemiştir ama kendini durdurmuştu. Ya kız anlayamıyorsa?

Sirena'yı kafesin ortasına bıraktı ve parmaklıkların arkasından dışarı fırladı. Sirena dönüp ona baktı, gözleri kısılmıştı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Düşünmek mi? Hayır. Bilmek mi? Evet. Birkaç gün burada kalacaksın. Tek başına, beni en iyi nasıl yatıştıracağını düşünmekten başka bir şey yapmadan. Geri döneceğim ve bana bilmek istediğim her şeyi ve muhtemelen bilmediğim binlerce şeyi anlatacaksın."

Ona doğru koştu, parmaklıkların arasından uzanıp onu yakalamaya çalıştı.

Soğuk bir şekilde sırtarak ofise geri döndü.

Ancak Nicola ile konuşma fırsatı bulamadı. Axel orada Jamila ile birlikteydi ve ikisi tartışıyordu.

Savaşçı Koldo'yu gördüğünde, "Yapmayı planladığın şey her neyse beklemek zorunda," dedi. "Bu binanın hemen dışında Nefas'ın izlerini buldum."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

NICOLA'NIN OFİSİNDEKİ IŞIKLAR söndü, ama kimse düğmenin başında durmadı.

Laila dans etmeyi bıraktı. "Power dışarı mı çıkıyor?" diye sordu, sesi iPod'unu dinlerken olması gerekenden daha yüksekti.

"Hayır. Bilgisayarım çalışıyor." Işıklar tekrar yandı.

"Kablolarda anlık bir kısa devre olabilir mi?"

"Muhtemelen haklısın." Laila tekrar dans etmeye başladı.

Nicola önünde yığılı duran işlere geri döndü. Jamila ve Sirena söz verdiklerinin sadece yarısını yapmışlardı ve o zamandan beri hiçbir şey gelmemişti. Ne kadar da işe yaramaz, diye düşündü.

Ekranında bir anlık mesaj belirdi. Dex Turner:

Sat ne oldu? Kimdi o adam?

Yazdıkça avuçları nemlendi:

Özür dilerim! Koldo birkaç hafta önce tanıştığım bir adam. Daha önce hiç çıkmamıştık ama boş ver. Karmaşık bir durum, kulağa klişe geldiğini biliyorum ama yine de doğru. Yine de üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Ama şimdi onunla birlikteyim. Kesinlikle.

Bugün bir pislik gibi davranmış, hiçbir açıklama yapmadan yürüyüp gitmeden önce onu terslemiş ve terslemiş olsa bile.

Işıklar tekrar kapandı. Açık. Kapandı.

İç geçirerek dirseklerini masasına dayadı ve başını yukarı kaldırdığı ellerinin arasına aldı.

Açık. Kapalı. Açık. Kapalı.

Laila sesi titreyerek, "Cidden, bu çok can sıkıcı," dedi. "Ve tamam, iyi, biraz korkutucu."

Nicola hiç kıpırdamadı ama telefonu aniden odanın diğer ucuna fırladı. Cihaz duvara çarptı ve paramparça oldu, küçük parçalar yere yağdı. Laila irkildi ve ona doğru atıldı.

Nicola şeytanları fark etti. İçini bir korku kapladı.

"Masanın altına gir," diye emretti. "Ve orada kal Sakin ol."

Kız kardeşi itaat etti ve soluk soluğa "Peki ya sen?" diye sordu.

Tıslama ve kıkırdama sesleri kulaklarını doldurdu. Karanlık gölgeler duvarlar boyunca süzülüyordu. Kesinlikle iblislerdi. Kalbi, yaklaşmakta olan korkunun ilk işareti olan bir atım attı, ama direndi.

Çaresiz değilim. Korunuyorum.

Bu doğru. Öyleydi. Ayağa fırladı. Köşede bir gölge kalınlaştı, katılaşıp puslu bir leke haline geldi ve saçlarını taramak için uzanarak masanın üzerinde koşuşturdu. Hafif bir esinti teninin tozunu aldı, çürük yumurta kokusu burnuna yapıştı.

Işıklar yandı.

Kapandı.

Odayı bir kez daha aydınlık kapladığında, parktaki yılanlara benzeyen beş iblis ortaya çıktı. Pulları kan rengindeydi ve şakakları alev alevdi. Parlayan yeşil gözleri vardı ve çeneleri ardına kadar açılmıştı, herhangi bir bıçaktan daha keskin dişleri ortaya çıkıyordu, sararmış bir madde damlıyordu, damlıyordu, yere damlıyordu ve yanıyordu, halının cızırdamasına ve buharın yükselmesine neden oluyordu.

Çatallı diller dışarı çıktı ve ona doğru sallandı.

Çaresiz değilim. Gerçekten değilim. Korunuyorum.
Gerçekten korunuyorum. "Seni kahvaltıda ağırlamaktan zevk alacağım," diye alay etti biri. "Kız kardeşin çok tatlı olacak," diye ekledi bir diğeri.

Daha fazla kıkırdama.

En Yüce Olan'a bağırarak için ağzını açtı ama kapı patlayarak açıldı ve onu susturdu. Sirena içeri koştu, solgun saçları arkasında uçuşuyordu. Uzun, ince bir kılıç salladı ve yılanlar ona küfrederek geriye doğru sıçradı.

"Defolun buradan, şeytanlar! Hemen!" diye bağırdı. Metal havada ısıklık çaldı ve yaratıklar çaresizce onun yolundan çekilmek için sağa sola savruldu.

Yaratıklardan biri siyah bir dumanın içinde kayboldu. Hemen ardından bir başkası geldi.

Sirena'nın mavi gözlerinde vahşi bir ışık vardı, gerekirse iblislerle çıplak elleriyle savaştık kadar çılgın olduğunu söyleyen bir ışık. Geride kalanlar onun kararlılığını hissetmiş olmalıydılar çünkü Nicola'ya doğru son bir tıslama savurdular ve gözden kayboldular.

Nefes nefese kalan Sirena kılıcı yere bıraktı.

"Güvendesin."

Nicola ona doğru koşarken Laila masanın altından dışarı baktı. "İyi misin, Sirena?"

"Ben iyiyim." Kız dökülen solgun saçlarını bir omzunun üzerinden taradı. "Söz veriyorum."

"Bunu nasıl yaptın?" Nicola'nın içgüdüleri çalkalanıyordu. Doğru olmayan bir şeyler vardı. "Yardıma ihtiyacımız olduğunu nereden biliyordun?"

Yüzünde hızlı bir gülümseme belirdi. "Ben Koldo gibiyim. Benden sana göz kulak olmamı istedi."

Koldo! Ne de olsa onu terk etmemiştir.

"Buraya zamanında gelebildiğim için mutluyum," diye ekledi Sirena biraz gergin bir sesle. "Bu şeyler çok tehlikeli. Onlar yılan iblislerin ve Nefas'ın iğrenç yavruları."

Nicola yaklaşmakta olan ağrıyı önlemek için elini karnına koydu. "Teşekkür ederim. Bize yardım ettiğiniz için teşekkürler."

Laila ayağa kalktı, sallanıyordu. Cildi hastalıklı bir renk almıştı ve gözleri cam gibiydi. "İyi misin, Co Co?"

"Öyleyim. Sen?"

"F-fine."

Sirena, "Eğer ikiniz de bu şekilde kalmak istiyorsanız, buradan gitmeliyiz," diye açıkladı. "Koldo seni yanında istiyor. Hadi gelin. Sizi ona götüreceğim."

* * *

"BUNU SEVMİYORUM," dedi Koldo. Bu çok kolaydı. Nefalar izlerini hiç bu kadar belli etmemişlerdi.

O ve Axel A noktasından B'ye, C'ye ve şimdi de D'ye hiçbir ipucu aramak zorunda kalmadan gitmişlerdi. Ekmek kırıntıları sadece burada ve oradaydı, herhangi bir Gönderilmiş Kişi için aşikârdı. Flaşlardan bir iz. Bir kapıdaki zehir izi. Çivili bir ayak izi. Sülfür kokulu bir duman. Yılan iblis pullarından bir saçılma.

"Manikür-pedikür yaptırmak ve seçeneklerimizi tartışmak ister misin?" Axel sordu.

"Hayır." Bunun bir tuzak olabileceğinin farkındaydılar ve böylece planı Nefas'ın aleyhine çevirebilirlerdi.

Koldo arka sokaktan hızla geçti, Axel birkaç adım arkasındaydı, her ikisi de ruhlar âleminde saklanmıştı, ateşten kılıçları hazırды. Ama en yeni izi takip ettikçe, Koldo babasının başkaları için sahte izler bırakmasına yardım ettiği zamanları daha net hatırladı, her ne kadar arayıcıların bunun bir tuzak olduğundan şüpheleneceklerini bilseler de. Nox bunu hiç umursamamıştı, sadece erkeklerin dikkatini dağıtmak istemişti.

Dikkati dağıldı, böylece Nox değerli bir şeyi karşı koymadan çalabildi.

Koldo durdu ve Axel onun sırtına çarptı. "Bu bir tuzak değil, dikkat dağıtma. Sadece bizi Estellä'dan uzaklaştırmak istiyor."

Dişlerini gıcırdatan Koldo ateşten kılıcını bıraktı ve binaya, Nicola'nın ofisine doğru parladı. Telefonu yerde parçalanmış halde buldu. Atılmış bir silah buldu.

-Birini tanıdı. Uzun, ince, bir yılanın geniş çenesine benzeyen bir kabzadan uzanan metal.

Babasının.

Öfkenin ilk kıvılcımı ona çarptı. Nicola'nın parfümü havada yumuşak bir tatlılık yarattı ama bu tatlılık kükürt kokusunu örtemedi. Yılan iblisler buradaydı. Ve Nicola... Nicola...

Hayır! Duvarı yumrukladı. Yaşıyordu, dedi kendi kendine. Başka hiçbir şeye inanmazdı. Babası tek asını öldürmezdi.

Ama yine de öfke büyüdü, o karanlık, karanlık öfke. Dişleri uzadı; tırnakları keskinleşti.

Kontrol. Cevaplara ihtiyacı vardı. Burada ne olmuştu? Jamila neredeydi? İblisler Nicola'yı binadan nasıl çıkarmışlardı?

Onu kandırmaları ya da zorla almaları gerekirdi. Bu ofisteki yıkımla birlikte, güç kullanarak gitmek zorundaydı. Peki... neden En Yüce Olan'dan yardım istememişti? Neden dövmelerine bakmamıştı?

Yoksa öyle miydi?

Çok mu geç davranmıştı?

Hem güç hem de hile kullanılmış mıydı?

Bu kez öfke bir ağaç gibi büyüdü, dallar filizlendi, yapraklar tomurcuklandı, ta ki yaprakların kalınlığından önünü göremez hale gelene kadar. Koldo kâğıtları ve dosyaları masadan alıp yere attı. Sırada bilgisayar vardı, ekranı çatlıyordu. Masayı kaldırdı ve yere çarptı, tahta yarıldı. Sandalyeyi parçalara ayırdı. Duvarda bir delik daha açtı. Sonra bir tane daha ve bir tane daha.

Dur. Durmak zorundasın. Bu sen değilsin. Artık değilsin.

Durakladı, nefes nefese kaldı, terledi; zaman kaybettiğini fark etti.

Nefes alıp veriyor, kendini kadınının ihtiyaç duyduğu sakın ve mantıklı adam olmaya zorluyordu. Nicola gideli çok olmamıştı -Koldo onu bir saat önce görmüştü. Ama o zaman, bu kadar kısa sürede ne kadar zarar verilebileceğini biliyordu.

Sabit.

Axel onun yanına indi, odaya şöyle bir göz gezdirdi ve kendisine söylenmesine gerek kalmadan ne olduğunu anladı. "Yeni planımız mı?"

İnsan yetkililer Nicola'nın ortadan kayboluşunu araştırmaya karar verebilirdi ve onların müdahalesine ihtiyacı yoktu; sadece onu yavaşlatırlardı. "Temizle şunu."

"Uh, bu bir hayır olurdu. Bunun için adamlarım var." "Ara onları."

"Çoktan bitti. Beş dakika içinde burada olurlar."

Koldo sertçe başını salladı, yapabildiği tek teşekkür buydu.

"Peki ne yapmak istiyorsun?" Axel sordu.

Bir eliyle yüzünü ovaladı. Nox onu nereye götürmüş olabilirdi? Babası palavracı, şovmen ve intikam meraklısıydı. Her yanlış cezalandırılırdı. Koldo'nun en son işlediği suç, parktaki habercinin öldürülmesiydi-

Evet. Park. Suç mahalli.

"Park," dedi ve babasının adamının başını kestiği yere gitti. Koldo, Axel'den geride kalmasını istemesi gerektiğini çok geç fark etti. Savaşçı Koldo'nun geçmişini, soyunu öğrenebilir ve ordudaki diğerlerine anlatabilirdi.

Hayır. Önemli değildi. Koldo ne pahasına olursa olsun Nicola'nın güvende olmasını istiyordu.

Bölgeyi katalogladı ve bakışları ölmüş olması gereken bir erkeğe takıldığında nefesi göğsünde sıkıştı.

Nox. Babası. Bunca zamandır hayattaydı. Artık bu konuda hiçbir şüphe yoktu.

Koldo yaşadığı şokun etkisiyle geriye doğru tökezledi. Evet, şüphelenmişti. Ama kanıtları görmek, kaldırmaya hazır olmadığı bir darbeydi. Bu imkânsız olmalıydı.

Nox bir zamanlar bir ağacın olduğu yerde, toprak yığınının ortasında durmuş, tırnaklarını parlatarak Koldo'nun onu incelemesine izin veriyordu. Yıllarca süren işkencenin sorumlusu olan erkek. Nox, Koldo'nun hatırladığı her şeydi. Uzun boylu, güçlü, karanlık ve şeytani gözlü.

Boynundan aşağısı, acı ve ıstırap hikâyelerini anlatan korkunç resimlerle dövmeliydi. Bunlar zafer işaretleriydi. Bazıları düşmanlarına karşı. Bazıları kadın fetihleri için. Bazıları intikam eylemleri için. Kan damlıyor gibiydi. Kafalar yuvarlanıyor gibiydi. Ayrıca kaşlarında birkaç piercing, dudağında iki, çenesinde bir tane vardı.

Koldo en kötü kâbusuyla yüzleşmek ve tanıdığı en tatlı kadını kurtarmak için ruhlar âleminden çıktı. "Nerede o?"

Babası ona şöyle bir baktı, zafer yüz hatlarını çarpıtıyor ve özündeki çirkinliği ortaya çıkarıyordu. "Güzel bir şey değil misin?" Sesi derindi. Husky.

Nefret ettim.

Nox'un Koldo'nun kafasını zorla tıraş etmemiş, yüzünü delmemiş ya da vücuduna dövme yaptırmamış olmasının tek nedeni, bu özelliklerin Nefalar arasında takdire şayan kabul edilmesi ve Koldo'nun henüz bu hakkı kazanmamış olmasıydı.

"Ölmüş olman gerekirdi," dedi Koldo.

Kendini beğenmiş bir sırtış, Koldo'nun yıllar boyunca aldığı binlerce sırtıştan biriydi. "Oh, yıllar önce beni öldürmek için yaptığın o zavallı girişimi mi kastediyorsun? Geldiğini gördüm ve kaçtım. Ateş yağmurun tek bir parçama bile yakmayı başaramadı."

Çenesini kaldırdı. "Halkın aynı şeyi söyleyemez. Onları terk ettin, kalıp bir uyarıda bulunmak yerine kendini kurtarmayı seçtin."

Bir anda kendini beğenmişlik yerini öfkeye bıraktı. "Onların ölümünden sen sorumlusun, ben değil. Tüm bu zamanı yeniden inşa etmek için harcamak zorunda kalmamın sebebi sensin. Planlayarak. Bekleyerek. Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir adama zarar veremeyeceğimi biliyordum."

Nox'un niyetini bu kadar açık bir şekilde ifade etmesi - Koldo'ya zarar vermek için Nicola'ya zarar vermek- öfkesini korkuyla söndürdü. Nox asla boş bir tehditte bulunmazdı. Sadece söz verirdi.

"Kızlar nerede?" Koldo sordu. "Onu da halledeceğiz," diye cevap verdi Nox yumuşak bir sesle.

Havada bir vınlama oldu ve sonra Axel onun yanındaydı, kanatları sırtına yapışmıştı.

Nox yavaşça sıırttı. "Bir arkadaş edinmişsin. Ne güzel. Ama bunun tek anlamı bugün daha fazla kan döküleceğı."

İnsanlar yanlarından geçti, onları fark etti ve hızlarını artırdı.

"Aw. Çirkin Nefas kazanacağını sanıyor." Axel bir elini kalbinin üzerine koydu. "Bu kadar aptalca olmasaydı sevimli olurdu. Eminim ağlıyordur, değil mi? Evet, şaplak yediğinde ağlayacaksın. Bunu söyleyebilirim."

"Kızlar," diye ısrar etti Koldo.

"İşte."

Yeni konuşmacı onu sola döndürdü. Sirena'nın Nicola ve Laila'yı arkasından sürükleyerek siyah bir dumanın içinden çıkışını izledi.

Kızlar bağılydı, solgun ve titriyorlardı. Sirena kızların bileklerini sertçe çekerek bağlarını çözdü ve kızlar öne doğru takılıp yere düştüler. Nicola'nın dudağı yarılmış ve çenesi morarmıştı ama Laila'ya bir şey olmamıştı. Her ikisinin de ağzını kapatan şeffaf bir bant vardı ve gözyaşları Laila'nın yanaklarında kırmızı izler bırakmıştı. Nicola öfke ve kararlılık saçıyordu.

Savaşacaktı. Son nefesine kadar savaşacaktı.

Koldo'nun öfkesi tüm gücüyle geri döndü, suçluluk duygusu da hemen peşinden. Onu koruması gerekirdi. Ama korumamıştı. Başarısız olmuştu. Ve bunun için kendini cezalandıracağına yemin etti. Kimsenin bunu onun için yapmasına gerek yoktu. Bunun için acı çektiğinden emin olacaktı.

"Nasıl?" diye sordu.

Sirena saçlarını kabartarak süslendi. "Senin gibi ben de parlayabilirim. Fark etmediğimize şaşırdım. Ama Chez Caveman'da kalmayı önerdiğin için minnettarım."

Parlayabiliyordu. Kel değildi ama parladığında siyah duman çıkarabiliyordu. Kesinlikle Nefas'tı ama onun gibi melez bir ırka mensup olmalıydı. Diğer yarısının Gönderilmiş Bir olmadığı kesindi. Gizli ya da başka türlü kanatları yoktu. Ateşten kılıcı yoktu.

"Şuna bak," dedi babası. "Benim biricik çocuklarım ne kadar iyi anlaşıyorlar. Ne kadar hoş."

Hareket etmiş ama Koldo'nun yanında kalmış olan Axel kaskatı kesildi.

Ama Koldo da öyle. Nox'un tek... çocukları mı? Koldo'nun Sirena'yı incelemesi yoğunlaştı. Kız kısaydı. O uzundu. Kız sarışındı, gözleri maviydi. Adam esmerdi, gözleri kehribardı. Ama... yüz hatlarının biraz benzer olduğunu fark etti. Aynı güçlü elmacık kemiklerine, aynı gururlu buruna ve inatçı çeneye sahiptiler.

Onun bir kız kardeşi vardı.

"Sana bir şans vereceğim," dedi Nox. O konuşurken, beş yılan iblisi topraktan yükselip yanlarına süründü. "Aramızı düzeltmek için sadece bir şans. Kendini Sirena'ya bağla ve soyumu devam ettir ya da burada kadınınla birlikte öl - ben onunla biraz oynadıktan sonra."

Kesinlikle bir numara. "Kan bağım olan biriyle evlenmemi mi bekliyorsun?" "Beklemek mi? Hayır." Nox şeytani bir niyetle güldü, ses ürpertici. "Talep mi? Evet."

Koldo çenesini patlattı, Nicola'ya bakmasına ve onun bu duruma tepkisini anlamasına bile izin vermedi.

"Sirena çok lezzetli bir kız," diye ekledi babası, uzanıp poposunu okşayarak. "Ondan oldukça hoşlanacaksın. Ben sevdim."

İğrenç erkek. Ve ben onun belinden fırladım. Sirena'ya "Bunu kabul ediyor musun?" diye bağırdı.

"Öyleyim," dedi ve Nicola'nın üzerine eğildi. Kız başını çevirmeye çalışırken ağzını kapatan banda bir öpücük kondurdu. Sirena'nın niyeti açıktı: Nicola'nın ruhunu istiyordu. Bu sırada bakışları Koldo'nun üzerindeydi. "Doğduğumdan beri bana söz verdin ve sana sahip olacağım. Öyle ya da böyle. İnsana ne olacağı sana bağlı."

Diğer dört Nefa onların grubuna doğru yürüyordu; biri patlamış mısır yiyor, bir diğeri karamelli elmayı ısırtıyor, bir diğeri de bir fincan kahve içiyordu. Ama bileklerinde, bellerinde ve ayak bileklerinde sakladıkları silahları ve bıçakları görebiliyordu. Onlar savaşçıydı.

Daha da kötüsü, yanlarında iki iblis vardı. Lefty ve Righty. Solak'ın kolu tekrar yerine dikilmişti.

ama Righty'nin boynuzu hâlâ yerinde değildi. İki erkek de sırtıyordu.

Axel'in zihnine yansıttığı gibi, kızların yanına gidip onları sana fırlatacağım. Onları yakala ve güvenli bir yere uçur. Ben savaşmak için geride kalacağım.

Direnış bekliyordu. Ne de olsa bir Gönderilmiş Kişi, Koldo'nun yarı-Nefas, yani yeryüzündeki en aşağılık ırk olduğunu daha yeni öğrenmişti.

Onun yerine Axel, "Dostum, kendini hayatta tutsan iyi olur." dedi.

Bu iki bayanla uzun süre uğraşmamın imkanı yok... sevişme partisi vermeden.

"Ne olacak?" Nox talep etti.

Serpler kızlara doğru sürünerek yaklaşır, ağızları kulaklarının yakınında gezinir ve zehirlerini üzerlerine solumaya hazır beklerlerdi. Kızlar yoğun korku dalgaları yaşayacak ve bu korku zihinlerini daha sert saldırılara açacaktı. Direnecek kadar güçlüler miydi? Üstesinden gelebilecek kadar?

Sirena, Nicola'nın bantlanmış ağızına bir öpücük daha kondurdu ve sırttı.

"Onu alacağım," dedi - ama hangisi olduğunu belirtmedi. Ve bu kelimenin pek çok farklı anlamı vardı, değil mi?

Nicola irkildi. Laila hıçkırarak yere yığıldı. Sirena doğruldu.

Nox memnuniyetle başını salladı ama "Aslında sana inanmıyorum. Ama sorun değil. Bu iş bitene kadar buradan ayrılmayacaksın. Sonra da halkımı öldürdüğün için cezalandırılacaksın."

"Hayır. Bu iş böyle olmayacak." Kızlara doğru parladı, Sirena'yı yerinden oynatırken iki insanı da kendi bedeniyle sardı. Serpler hemen harekete geçti ve kollarına dişlerini geçirmeden önce toksinlerini soludular.

Damarlarında bir yanma, zehrin serbest kalması.

Yaratıklar başka bir oyun oynamak niyetiyle geri çekildikleri anda, planladığı gibi iki dişiyi de Axel'e fırlattı. Melek kanatlarını çırparak havaya fırladı ve Koldo'yu öfkeli Nefas sürüsüyle baş başa bıraktı.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

"Bunu yapmamalıydın," dedi Nox, sırtına bağıladığı kılıcın kabzasını tutmak için uzanarak. "İyi davranmaya istekliydin. Şimdi o kadar da değil."

Sirena iki kısa kılıç çekti.

Dört Nefas savaşçısı yiyeceklerini bıraktı ve silahlarını geri çekti.

Solak ve Sağak pençelerini açtılar.

"Bunu özel bir yere götürmeliyiz," dedi Koldo. Babası tek kelime etti. "Hayır."

Pekâlâ o zaman. Koldo kolunu uzattı ve ateş kılıcını çağırdı. Sarı ve mavi karışımı alevler çatırdayarak dışarı fırladı. Düşmanlarıyla hem doğal hem de ruhani âlemlerde savaşacaktı. İdeal değildi ama imkânsız da değildi.

Parktaki insanların çoğu bu saldırganlık ve silah gösterisi karşısında soluk soluğa kaldı. Bazıları kaçtı. Bazıları sanki yemek sonrası bir tiyatro gösterisiyle eğlendirileceklermiş gibi oturdu.

İblisler birleşirken Nefalar Koldo'nun yanlarında parladı. Kılıcını hızlıca sağa sola savurdu, önce babasına yöneldi ama erkek vurulmamak için birkaç adım öteye fırladı. Aynı anda diğerleri de ona saldırdı. Birini, ikisini, üçünü savuşturdu ama diğerlerini savuşturamadı ve darbeyi kolundan, yanından ve bacağından aldı.

Bir kurşun omzunu sıyırdı. Keskin bir sızı tıslamasına neden oldu. Kanlar içinde Nox'un arkasında parladı ve kılıcını savurdu. Ama babası onu hissetti ve o da parladı, üç adamını savunmasız bıraktı. Kılıç vücutlarına saplandı. Nefalardan ikisi yüzüstü yere düşüp öldü. Diğer düşerken arkasını döndü ve bir atış daha yaptı.

Bu kez, Koldo kurşunlar onu yakalayamadan parladı.

Solak saldırmak için yeterince yakın olduğunu fark etti ve kanadını savurdu, uzandı... iskaladı. Koldo diğer tarafa geçti, vurdu ve bir Nefas'ın kafasını kopardı. Ancak Lefty ve Righty onun dövüş tarzına aşinaydı ve inişini tahmin edebiliyorlardı.

Kılıcını bir başkasına savurmakla meşgul olduğu anda, yüzüne tekme atarak uçup gittiler. Geriye doğru tökezledi. Giderek büyüyen kalabalıktan bir "ooh" ve "aah" korusu yükseldi.

Sirena arkasından fırladı ve onu doğrulamadan yakaladı ama beklediği gibi onu bıçaklamak yerine vücudunu onunkine bastırdı ve tırnaklarını boynuna geçirdi. Tırnakları damarlarına kaynar bir sıvı sızdırıyor gibiydi. Kavrayışı güçlüydü. İnanılmaz derecede güçlü.

Sıcak nefesi adamın teninde gezinirken, "Dişini kurdelelere ayırıp ruhunu emmekten zevk alacağım," dedi. Uzun, sıcak bir vuruşla yanağını yalamak için ayağa fırladı. "Sen benimsin ve bunu asla unutma."

O konuşurken, serpler kuyruklarını ayak bileklerine doladı ve sarsıldı. Dirseğini geriye doğru savurdu ve düşerken Sirena'nın karnını deldi. İkisi de yere düştü. Kadının nefesi acı içinde patlarken, adam dönmeye çalıştı, kadının işini bitirmeye kararlıydı. Ama hâlâ ayak bileklerine kilitlenmiş olan iblisler onu acımasızca çekiştirdi ve o da savrulup gitti.

Solak ve Sağak oradaydı, ona tekme ve yumruk atıyorlardı. Bu sırada, kalan Nefalar bir görünüp bir kayboluyor, yumruk atıyor, yumruk atıyor ve yok oluyordu. Keskin iğneler her santimetresinde patladı. Yuvarlandı ve oturmaya çalışırken iblisler onu pençeledi. Onlara izin verdi, silahıyla temas edebilecekleri kadar yakın olmalarını istiyordu.

Onu tırmaladılar ve ısırdılar, intikam ihtiyaçlarına yenik düştüler, onun ateşten kılıcını kaldırdığından habersizdiler.

Sirena kendine gelip Nox'un yanına yaklaştıkça kadar üç kişiyi öldürdü. Ancak Sirena ona vurmak istercesine kolunu kaldırıp kendini tehlikeye attığında, Nox kızını iterek yolundan çekildi. Diğer tarafına yaklaşan iki iblise çarptı, üçü de yuvarlandı.

Koldo'nun kılıcının darbesinden uzakta, yere düştü. Koldo hâlâ ayaklarının dibindeki iblisleri oyuyordu. Kesif buhar yükseldi ve siyah kan döküldü. Çimenler cızırdadı.

Çizmeli bir ayak yan tarafına çarptı. Nox'un.

Başka bir tekmeden kaçınmak için yuvarlandı ve gözünün ucuyla bir metal parıltısı gördü. Nefalardan biri kılıcını kaldırmış, kafasını kesmeye hazırlanıyordu. Koldo yine yuvarlandı, silahın ucu toprağa çarptı, koyu renkli taneler her yöne uçuştı. Birkaç metre ötede, babasının hemen arkasında durmak için parladı. Silahını savurdu ve ateşli uç Nox'un omzunun hemen üzerinden kayarak kalbine yöneldi.

Kanatların vınlaması kulaklarını delip geçti, ardından bir başkası geldi. Malcolm ve Magnus ondan birkaç metre uzağa inmişlerdi, Jamila da arkalarındaaydı. Homurtular havayı yarmaya başladı. Metaller yanan metallere çarpıyor, çınılıyordu. Koldo döndü ve Gönderilmişlerin şiddetli bir savaşa tutuştuklarını gördü.

Malcolm ve bir Nefas. Magnus ve bir Nefas. Jamila ve Sirena. Nefalar sonsuza dek kaçabilirdi ama Koldo onların düşünce yapısını biliyordu. Bir savaşta mümkün olduğunca uzun süre kalmayı, ellerinden geldiğince çok hasar vermeyi ve sadece ölüm tehdidiyle ayrılmayı sevdiklerini biliyordu.

Serpler mümkün olduğunca hızlı bir şekilde kaçma sürecindeydi.

Nox dönmemişti.

Malcolm çivili metal eldivenli elleriyle saldırdı. Dövüştüğü Nefas savaşçısının vücudunun her yerinde delikler vardı. Erkek geriye doğru sendeledi ve Malcolm hevesle onu kovaladı. Ama Magnus kardeşinden önce davranıp bir kırbaçla yaratığın kafasını uçurdu.

İkisi de iyi bir iş çıkardıkları için birbirlerine başlarını salladılar.

Jamila belli ki Sirena'dan daha zayıftı ve sallanmaktan çok tökezliyordu. Koldo hava cebinden bir hançer çıkardı ve kız kardeşinin -kız kardeşinin!- arkasına geçti ve tıpkı onun kendisini yakaladığı gibi onu yakaladı.

Silahı kaldırdı, derine daldırmaya kararlıydı. Tehditlerle zaman kaybetmeyecekti. Hayal kırıklığıyla hırladı

ve öfkeyle, Sirena o saldıramadan son parıltısını gerçekleştirdi. Kalan diğer tek Nefas bir saniye sonra ortadan kayboldu.

Polis sirenlerinin sesi Koldo'nun dikkatini çekti.

Kalabalık etrafına bakındı, gülümsemeleri yerini kaş çatmaya bıraktı. İzleyiciler, yetkililerin bir gösteri için gelmeyeceğini anladıklarında alkışlar azaldı.

Hızlı hareket eden Koldo ve diğer Gönderilmişler, ölen kişinin parçalarını toplayıp hava ceplerine attılar ve ardından ruhani âleme adım attılar. Polisler bölgeye akın ederken, kalabalık şaşkınlıkla kaçışmaya başladı ve Gönderilmiş Varlıklar karşı karşıya geldi.

"Nerede olduğumu ve neye ihtiyacım olduğunu nasıl bildin?" Koldo sordu.

Malcolm elindeki sivri uçları birbirine sürterek, "Axel bize söyledi," dedi.

Axel başka nelerden bahsetmişti? Bekledi ama kimse ona daha fazla bilgi vermedi.

"Teşekkür ederim," dedi. Onlara ihtiyacı olmadığını, kendi başına üstesinden gelebileceğini söylemedi, çünkü hâlâ yalan söylemeye cesaret edemiyordu. Nasıl olsa tadına bakacaklardı.

Jamila'ya sertçe, "Neden Estellä'da değildin?" diye sordu.

Çenesi kalktı. "O küçük cadı Sirena beni bir mağaradaki kafese ışınladı ve içeriye kilitledi. Parlayamıyordum ve çıkamıyordum. Yardım çağırmak zorunda kaldım."

"Nicola'nın yanında sana ihtiyacım vardı," dedi, her ne kadar işlerin bu hale gelmesinde onu suçlayamayacağını bilse de. İkisi de gafil avlanmıştı. Ama şu anda pek de mantıklı davranmıyordu.

"Çok yazık," diye tersledi. "Nicola Lane senin sorumluluğunda, benim değil."

Öyleydi, değil mi? "Bir daha asla Estellä Industries'e adım atmayacak." Bundan emin olacaktı. İtiraz ederse de edecekti. Bu olay olmadan önce yapması gerektiği gibi sonuçlarıyla ilgilenecekti. "Bundan sonrasını ben hallederim."

Koldo Panama'daki eve gitti, daha doğrusu gitmeye çalıştı. Olduğu yerde kaldı. Kaşlarını çattı ve bir kez daha parlamaya çalıştı. Ama bir kez daha olduğu yerde kaldı.

Sorun neydi? Serpler tarafından ısırılmıştı. Nefalar tarafından bıçaklanmış, vurulmuş ve tırmalanmıştı. Ama tüm bunlara daha önce de katlanmıştı -ve daha da kötüsüne- ama böyle bir sonuçla karşılaşmamıştı. Tek fark... Sirena'ydı, mide bulandırıcı bir dehşetle fark etti. Damarlarına bir şey sızdırmıştı.

Eğer parlama yeteneğini sonsuza dek kaybetseydi-

Bu düşünceyi ulumadan bitiremedi. Hayır. Zehri azalacaktı. İyileşecekti.

İyileşmesi gerekiyordu.

Ama cezalandırılmak istiyordu ve bu kesinlikle ona uyuyordu.

En azından artık Nox'un oyun planını biliyordu. Sirena'nın amacını biliyordu. Nefas ve iblislerin birlikte çalıştığını biliyordu. Lefty ve Righty'nin Nicola'yı geri almaya her zamankinden daha kararlı bir şekilde geri döndüklerini de biliyordu.

"Beni Panama'ya uçur," dedi Malcolm'a, yanakları utançtan kızarmıştı. Ulaşım için başka bir varlığa güvenmek zorunda kalmaktan nefret ediyordu.

"Vay canına, ne kadar da kibarsın," diye mırıldandı Malcolm ama savaşı yine de ona doğru yürüdü ve onu kollarıyla sardı. "Bunun için bana borçlu olacaksın."

"Biliyorum." Dünyanın düzeni böyleydi. Sadece Nicola'nın da kendisini Malcolm kadar sinir bozucu bulup bulmadığını merak ediyordu.

Altınla süslenmiş beyaz kanatlar parladı ve Koldo'nun göğsünde bir kıskançlık ateşi yandı. Sonra havalandılar, rüzgâr tenini kamçılıyordu ve kendini gözlerini kapatıp kendi başına uçuyormuş gibi yaparken buldu. Sağlıklı ve bütün olduğunu.

Onun lekesiz bir geleceği olduğunu.

* * *

KOLDO çiftliğe başka bir adamın kollarında geldi. Yeşil takma saçlı, güzel Asyalı bir adam.

gümüşi gözleri ve boynundaki kemik dövmeleeri. Sadece...
vay canına, çok güzeldi ama aynı zamanda cidden
korkutucuydu.

Parka dönmenin ve Koldo'ya yardım etmenin bir
yolunu bulmak için çaresiz kalan Nicola, Axel ve Laila'nın
oturduğu kanepenin önünde volta atıyordu. Bire karşı on
ihtimalle kazanabilecek biri varsa o da Koldo'ydu.

Sirena ile evlenmeye söz veren Koldo. Kız kardeşinin
korkunç trolü.

Koldo, asla yalan söylemez.

"Buraya gelirken yarı yolda bilincini kaybetti," dedi yeni
gelen. "Onu-" Axel ayağa kalkarak başladı.

Nicola onun sözünü kesti. "Onu yatağıma yatırın." Yeni
adama yolu göstermek için öne atıldı, kalbinin daha güçlü
çarpmamasına ve başının dönmemesine şaşırdı.

"Beni burada bırakma, Co Co!" Laila bağırdı.

Laila'nın Axel'den olabildiğince uzaklaşmak için
kanepenin kenarına doğru büzülmesini izlemek için
arkasına baktı.

"Sakin bana dokunayım deme!" Laila ona bağırdı. "Senin
türünden herhangi biriyle başka bir şey yapmak
istemiyorum!"

Axel omuz silkti ve mutfağına doğru yürüdü. "Kekle bir
şeyler yapmak ister misin? Açlıktan ölüyorum."

Nicola teselli etmek için kız kardeşine koşmakla Koldo'nun
yanında kalmak arasında gidip geldi. Sonunda, "Kimse sana
zarar vermeyecek, La La, söz veriyorum," diye bağırdı ve
yorganı ve çarşafı yoldan çekmek için yatağına koştu.
Sonra yeni gelen kişinin Koldo'yu kolayca ortaya
yerleştirebilmesi için hareket etti.

"Ona ne yapıldı?" diye sordu ve sıcak suyla ıslatılmış bir
bez ile Koldo'nun evden getirdiğı tüm krem ve
temizleyicileri toplamak için banyoya yöneldi.

"Savaş."

Evet, öyle. O zaman Koldo'ya soracaktı. Uyandığında.
Ve yapardı. Başka türlüüne inanmazdı. "Bana bir bıçak
ver," dedi yatağın yanında durduğunda.

Fauxhawk kaşlarını çattı. "Neden?"

"Böylece cübbesini kesip doktorluğunu yapabilirim. Başka neden olabilir ki?" "Onu öldürebilesin diye," dedi basitçe.

"Ona asla zarar vermem!" Tüm malzemeleri yatağın üzerine yerleştirdi. "Biz çıkıyoruz." Daha doğrusu çıkıyorlardı, BS. Sirena'dan önce.

"Aferin sana, ama bu senin davana yardımcı olmuyor. Bil diye söylüyorum, eğer onu daha fazla yaralarsan seni hiç olmadığı kadar kötü yaralarım." Bunu söyledikten sonra ona bir bıçak uzattı. Odadan çıkmak yerine, topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve kollarını devasa göğsünün üzerinde kavuşturdu, sanki onun bir hata yapmasını bekliyormuş gibi.

Nicola, Koldo'nun tenini kesmemeye dikkat ederek ucu kumaşın ortasından aşağıya indirdi. Bornozun etek kısmına geldiğinde, üst kısım çoktan kendini tekrar bir araya getirmişti.

"Bana yardım et," diye emretti.

Savaşçı, kendisine ne yapması gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmıyormuş gibi dudaklarını büzdü.

"Sanırım erkeğiniz bana bir iyilik daha borçlu olacak."

Bir başkası mı? "İyiliğinin karşılığını ödeyeceğim. Bu nasıl?"

"Sende arzuladığım hiçbir şey yok." Eğildi ve cüppeyi ikiye böldü, sonra da Koldo'nun altından çekip çıkardı.

"Peki neden bana yardım ettin?" Kadın bıçağı bıraktı ve adam atamadan cübbeyi kaptı, sonra da kumaşı Koldo'nun çıplak belinin üzerine örttü. Isırık izleri, kesikler, çürükler ve çiziklerle doluydu. Boynunda, yarım ay şeklindeki dört küçük yara siyaha dönmüş ve iltihaplanmıştı.

"Sana söylemiştim. Erkeğiniz bana bir iyilik daha borçlu olacak."

Çok iyi bir dinleyiciydi, değil mi? "Peki senin adın ne?"

"Malcolm."

Nicola yaraların her birini temizledi, boynundakilere ekstra özen gösterdi. Yine de deri açılmış ve irin sızmıştı. Enfeksiyon olamaz, diye düşündü. Yeterince zaman geçmemişti. Zehir olmalı?

Bıçağa uzandı.

Malcolm bileğine yapışarak onu durdurdu. "Bir oyun oynayacağını biliyordum."

O zaman neden silahı ondan uzak bir yere saklamamıştı? Sebeplerini test etmek için mi? "Bak, yaranın geri kalanını kesip açacağım ve-"

Kavrayışı acıyla sıkılaştı, neredeyse kemikleri kırılıyordu. Dudaklarından bir çığlık koptu.

Ayak sesleri duyuldu ve ardından Axel, Malcolm'u ondan koparmak üzere oradaydı.

"Ne yaptığını sanıyorsun, adamım?" diye sordu savaşçı.

"Boynunu kesmek istiyor!"

"İyi bir amaç için," dedi Nicola iç çekerek. "Yaraları kurutmak istiyorum ve bunu yapmak için onları genişletmem gerekiyor. Ona karşı dikkatli olacağım." Şimdiye kadar olduğundan daha dikkatli. Bu adam onun için çok şey ifade etmeye başlamıştı. Muhtemelen fark ettiğinden daha fazla.

Axel, Malcolm'u kapıya doğru iterek, "Onu kadının peşinden nefes nefese koşarken görmedin," dedi. "Görmüş olsaydın, kadının ellerinin her yerinde olmasını istediğini bilirdin - her ne yapmak istiyorsa."

Peşinden mi koşuyorsun? Keşke. "Buradan gider misiniz? Dikkatimi dağıtıyorsunuz ve konsantre olmam gerek. Doktor olmayabilirim ama House'un her bölümünü izledim. Ne yaptığımı bildiğimden oldukça eminim."

İtaat edip etmediklerinden emin değildi. Koldo'nun belinin yanına yerleşti, öne doğru eğildi ve bıçağı kaldırdı.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

KOLDO KENDİNİ KARANLIKTAN AYDINLIĞA ÇEKTİ. Felçli olmasına ve zihni bomboş olmasına rağmen farkında değildi. Üzerini okşayan nazik ellerin, onu rahatsız eden acıları hafiflettiğini hissetti. Okşama durduğu anda, içinden bir öfke dalgası fırladı ve ona hareketlilik için ihtiyaç duyduğu gücü verdi.

Gözlerini açtı ama görüşü bulanıktı. Göz kırp, göz kırp. Yavaş yavaş her şey netleşmeye başladı. Göz kırptı, göz kırptı. Bir bıçak parıltısı gördü. Bir kadının bıçağı ona doğru uzattığını ve boynuna nişan aldığını gördü.

Annesi. Annesi kaçmıştı, buradaydı ve o karşı koyamayacak kadar savunmasızken onu öldürmeye kararlıydı.

Varlığının derinliklerinden gelen bir hırıltıyla bıçağı ve onu tutan kola vurdu. Kadınsı bir acı iniltisi kulaklarını doldurdu.

Tanıdığı bir inilti. Annesinin değil. Nicola mı?

Oturmaya çalıştı, nazik ellerin yerini birden güçlü nasırlı eller aldı ve onu aşağı itmek için daha fazla baskı uyguladılar.

"Beni incitmek istemedi," dedi kadın. Evet,

Nicola. Onun Nicola'sı.

Onunla mı konuşuyordu? Yoksa odada başka biri mi vardı?

Tabii ki odada başka biri daha vardı. Onu tutan eller bir erkeğe aitti. Babasının Nicola'ya yönelik tehditlerini hatırladı....

Koldo onu yerinde tutan şeye karşı mücadele etti. Parmaklarını sert çeliğin etrafına dolamayı başardı.

bantlar-kollar? Tüm gücüyle savurdu. Bir çarpışma oldu, havada bir sıva bulutu oluştu.

"Sakin ol," dedi bir erkek.

Tanıdığı başka bir ses. Babası değildi. Ama Nicola değildi, bu yüzden umursamadı. Koldo ona ulaşmak istiyordu ve bunu başarmak için her şeyi yapabilirdi. Yumrukladı, yumrukladı ve yumrukladı, sonunda erkek onu bastırmaya çalışmayı bırakıp karşılık vermeye başlayana kadar. Ama Koldo çabucak yumuşak bir şey yakaladı -tüyler- ve kopardı.

Bir uluma havayı kirletti.

Koldo'nun üzerine yumuşak bir ağırlık çöktü. Yerinden çıkarmak için uzandı ama Nicola'nın tatlı kokusunu aldı.

"Sakin ol," dedi, parmakları adamın çene çizgisinde gezinirken. "Şimdi sakinleşmek zorundasın. Tamam mı?"

"Güvenli mi?"

"Sen güvendesin. Ben de güvendeyim. Panama'daki evindeyiz."

Ona güvenerek yatağa doğru gevşedi, kollarını ona doladı ve ona sarıldı, onu içine çekti, tarçın ve vanilya kokusunun tadını çıkardı.

Erkeklerden biri, "Artık kel bir bölgem var," dedi. Axel. "Bunun ne kadar kötü olduğunu biliyor musun?"

"Omurgam kırık," diye homurdandı diğeri. Malcolm.

"Sanki daha kötüsü varmış gibi. Asla yürüyemeyebilirsin ama en azından güzel

görünüyorsun." "Güzel olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Sanırım karnına bir hançer yemek üzeresin."

Ayak sesleri. Odadan uzaklaşan iki set. Malcolm her şeye rağmen yürüme yeteneğini kaybetmemiş olmalı.

Koldo, Nicola'ya "Kal," dedi.

"Yapacağım," diye fısıldadı. "Şimdi dinlen."

Onu hiçbir şeyden mahrum edemeyerek tekrar karanlığa gömüldü.

* * *

IŞIK PARÇALARI bilincine nüfuz etti. Işığa acı eşlik etse de Koldo memnundu. O

acıya alışkındı. Ama Nicola'nın sesinin yatıştırdığı ve keyiflendirdiği tam bilincine ulaştığı anda, onu bekleyen karanlığa geri çekildi.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi.

Işık tekrar denedi, onu yukarı, daha da yukarı kaldırdı.

"-Onunla evlenmeyeceğinden emin misin?" Nicola sordu. Axel, "Kesinlikle," diye yanıtladı.

"Ama o yalan söylemez." "Yalan söylemiyordu."

"Argh! Bu nasıl olabilir?"

"Ona sor."

Karanlık.

Aydınlık.

"-ve tüm bu Gönderilmiş Olanlar seni kontrol etmek için ortaya çıkıyorlar. Onlar için yemek yapıyorum ve gittikçe iyileşiyorum." Yumuşak bir kıkırdama kulaklarını okşadı. "Asla bir kırıntı bile kalmıyor ve ben..."

Sözlerini tamamlayamadan ses kısıldı ve karanlık geri döndü.

Hayır! Hayır, onun sözlerini duymak istiyordu... söyleyeceği her şeyi....

Işığın bir sonraki ortaya çıkışında, "Senin hakkında çok ilginç şeyler öğreniyorum. Eskiden saçların vardı, ama sonra bir gün, oldukça yakın bir zamanda, aslında saçların yoktu. Eskiden pek konuşmazdın. Magnus kelimelerin senden kerpetenle çekilip alınması gerektiğini söylemişti ama şimdi akıllıca olandan daha fazla konuşuyorsun. Onların sözleri, benim değil.

Elandra senin sütyen ve külot alışverişine düşkün olduğunu söyledi. Şaka yaptığından oldukça eminim."

Dişlerini sıktı ve içinden gelen bir kükremeyeyle onu tüm o karanlığa bağlayan ipi yırttı.

Göz kapakları açıldı.

İlk seferin aksine, pus yoktu. Nicola'yı yanında otururken gördü, yüz hatları endişeyle yıkanmak yerine pürüzsüzdü, saçları toplanmış ve parlıyordu, kıyafetleri temiz ve düzenliydi. Ve Nicola onun nefesini tamamen kesmişti.

Dudaklarını birbirine vurdu, nanenin tadını aldı. Dişlerini onun için fırçalamış olmalıydı. Kolu zayıf ve titrek olsa da uzanıp saçlarının ucundan tutmayı başardı. Kadın şaşkınlıkla nefes aldı ve adamın bakışlarıyla karşılaştı. Adam yeniden nefesini kaybetti. O gözler... bir yaz fırtınası, yükselen sıcaklık, çiçek bahçelerini buharlaştırıyor.

"Uyanmışsın." Ona doğru eğilerek avuç içini alnına yasladı. "Ve ateşin düştü."

Bu pozisyon vücudunu onunkine bastırıyor ve onu memnun ediyordu.

Sonra tekrar yerine yerleşti, teması sonlandırdı ve onu kızdırdı.

"Ne zamandır baygınlığım?" diye sordu, sesinde sert bir ton vardı. Adam durumu değerlendirdi. Çıplaktı, ortasına bir çarşaf örtülmüştü.

"Üç gün."

Bir kez daha babasına karşı üç gün kaybetmişti. Hatırlıyordu... Nefalar ve iblislerle savaştığını, Gönderilmişler geldiğinde kazandığını ama parlayamadığını. Yeteneği geri mi dönmüştü? Denemek istiyordu ama Nicola'yı terk etmek istemiyordu. Bundan da öte, daha güçlü olana kadar beklemenin daha iyi olacağını biliyordu. Sırf zayıf olduğu ve zehirle tam olarak savaşamadığı için şu anda başarısız olursa, değerli zamanını ve enerjisini üzülerek boşa harcayacaktı.

"Unutmadan, Axel arka bahçede senin küçük kirli sırrınla ilgilendiğini söylememi istedi."

Annesi, gerginliğinin arttığını fark etti.

"Mümkün olduğunca senin yanında kalmak istedim ve henüz bahçeyi araştırmadım - ki bunu kesinlikle yapmayı planlıyorum, bu konuda yalan söylemeyeceğim. O yüzden itiraf edip bana küçük kirli sırrının ne olduğunu söyleyebilirsin," dedi.

Onun bilmesini istemişti. Sadece... şimdi değil. Daha güçlü olduğunda ona söyleyecekti. "Seni ilgilendiren bir şey yok," diye mırıldandı.

"Bana güvenmiyor musun?" Ses tonunda büyük bir incinmişlik vardı.

"Sana bir başkasına güvendiğimden daha fazla güveniyorum ama birinin diğeriyle hiçbir ilgisi yok." Dikkatini dağıtmak için, "Bunca zamandır ne yapıyordun?"

diye sordu.

Bir an geçti. İçini çekti ve şöyle dedi: "Seninle ilgileniyordum, arkadaşlarını eğlendiriyordum. Sakin ve mutlu kalıyordum. Ve tahmin et ne oldu? İçten içe, iyileşeceğini biliyordum. Tıpkı benim gibi! Ben de güçleniyorum. Bu harika değil mi?"

"Harika," diye papağan gibi tekrarladı. Eğer daha iyi olsaydı...

Elini tekrar yanına koydu, komodine doğru uzandı ve bir bardak su aldı. "Uykunda konuşuyordun, biliyorsun."

"Ne hakkında?" diyerek gerildi.

Sessizce, "Kanatlarını koparan bir anne ve seni yılanlarla dolu bir çukura atan bir baba hakkında" derken gözlerinde bir hü­zün parıltısı vardı. Bana sana çok kötü davrandıklarını söylemiş­tin ama bu kadar kötü olduğunu tahmin etmemiş­tim." Pipeti onun dudaklarına yerleş­ti­rdi. "İ."

İtaat etti. Baş­ka ne yapacağını bilmiyordu. Midesi burkuldu, boğazından aşı­ğı süzülen soğuk, tatlı sıvıyı neredeyse reddediyordu. Belki de şimdi ona annesinden bahsetmenin tam zamanıydı.

"Neden sana geçmişimle ilgili bir şey söylemiyorum?" diye önerdi. "Böylece ödeşmiş oluruz."

Belki de değildir. Başını salladı, ilgisini çekmişti, onun hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordu. Herhangi bir bilgi.

"Şey... birkaç yıl önce annem, babam ve küçük kardeşim sarhoş bir sürücü tarafından öldürüldü."

Bunu biliyordu ama onun dumanlı ve rüyalı sesindeki acıyı duymak onu derinden etkiledi.

"Robby'nin o gün onlarla birlikte olmaması gerekiyordu. Benimle ve Laila'yla kalması gerekiyordu." Suçluluk duygusu acıya katıldı. "Ama o arkadaşlarıyla dışarı çıkmak istedi, ben de hastalanmaması için peşine takılmak istedim, bu yüzden ailelerimizi onu akşam yemeği randevularına götürmeye ikna ettik."

"Bilemezdin." Ama kendini suçluyordu, diye düşündü ve bu taşıması ağır bir yük­tü. Onun omuzlarından kaldırabilmeyi dilediği bir yük. Ama yapamazdı. Sadece o kaldırabilirdi. Ve eğer yapmazsa, başarısız olursa, bu ağırlık sonunda onu ezecekti.

Bunu ilk elden biliyordu.

"İşte bu kadar. Ben hissettim. İçten içe, tıpkı seninle olduğu gibi, bir his vardı içimde. Onu yanımda tutmam gerektiğini biliyordum. Ve sanırım Laila da bunu biliyordu. Bu yüzden şu anda yaşamaya ve geçmişe bakmamaya bu kadar kararlı. Robby'nin ölümündeki rolümüzü hatırlamak istemiyor."

"Sen de öyle."

"Biliyorum. Yıllarca o hiç var olmamış gibi davranmaya çalıştık. Sanırım bu daha kolaydı. Ama bu aynı zamanda ona kötülüktü ve o daha iyisini hak ediyor. Bunu artık biliyorum."

Koldo'nun göksel arşivlerde Robby'ye dair hiçbir kayıt bulamamasının nedeni bu olabilirdi. Burada inkar ettiğin şeyi orada kaybettin.

"Kendini affetmelisin. Bana söylediğin bu değil miydi?" Koldo uzandı, artık hareketleri daha kolaydı, gücü yavaş yavaş geri geliyordu ve kadının ensesini kavradı. Onu kendine doğru çekerek baskı uyguladı ama ilişkileri boyunca ilk kez kız direndi.

"O kızla evlenmediğini biliyorum," dedi. "Axel bana söyledi. Ama dövmeci adama onu alacağını söylemişsin ve sen asla yalan söylemezsin."

Kıskanıyor muydu? Öyle olmasını umuyordu. Aslında bu fikir hoşuna gitmişti. "Sözlerim konusunda haklısın. Ona sahip olacağımı söyledim. Bahsettiğim kişinin Sirena olduğunu sandı ama ben senden bahsediyordum."

Gözleri büyüdü. "Benimle... evlenmek mi istiyorsun?"

Yaptı mı? Hayır. Hayır, yapamazdı. Kendine, onun lekeli olduğunu hatırlattı. "Bir kadına sahip olmak, onunla evlenmekle aynı şey değildir."

"Oh," dedi, omuzları düşmüştü.

Adam onu yolun geri kalanında kendine doğru çekti. Kadın adamın göğsünün üzerine yerleşti, başı tam da sevdiği gibi adamın boynunun çukurunu buldu. "Hayal kırıklığına mı uğradın?" Neden? Ve onun tepkisinden neden mutlu olmuştu? Onun kendisinden daha fazlasını istemesini mi istiyordu?

"Ben mi? İşlerin yolunda gitmesine sevindim." "Diğer randevundan daha iyi olduğum için mi?"

"Son derece." Kadın adamın sakalının ucuyla oynadı.
"Keşke sana son bir randevu sorabilseydim."

"Neden?"

"Böylece kaçınıcı sırada olduğumu bilirdim."

"Bunu söylemek için tecrübeye ihtiyacım yok. Basit bir gözlem benim için tek kişinin sen olduğunu kanıtlıyor."

"Ve tam olarak ne gözlemlediniz?" En azından sesi şimdi daha hafifti.

"Yüzyıllar boyunca pek çok kadının arkadaşlarına bir erkeğin onu olduğu gibi kabul etmesi gerektiğini yoksa onu hak etmediğini söylediğini duydum. Ama eğer kadın yalancı, hilekar, dedikoducu, etrafındakilere karşı acımasız, çoğu zaman öfkeli, çoğu zaman nefret dolu biriye, elbette erkek onu kabul edemez. Onsuz daha iyi olur."

Boğuk bir kahkaha attı. "İyi bir noktaya değindin ama aynı şey erkekler için de geçerli."

"Evet."

"Peki... bunların hiçbiri olmadığımı nereden biliyorsun?"

Ciddi miydi? "Kız kardeşinle olan ilişkini izledim, onun ihtiyaçlarını her zaman kendi ihtiyaçlarının üstünde tuttu. Axel'le zaman geçirdin ama onu öldürmedin ki bu herkes için bir başarıdır. Ve bana karşı olan tavrın... nazik, şefkatli, tatlı, düşünceli, yardımsever, düşünceli, şefkatli, sevgi dolu-"

Bir kahkaha daha atarak, "Aslında bu kelimelerin hepsi aynı anlama geliyor," dedi.

"Güzel, enfes, çarpıcı, muhteşem, hoş, çarpıcı, çarpıcı-"

"Demek beni istiyorsun, ha?" diye sordu

boğuk bir sesle. "İstiyorum." Hem de çok.

"Güzel, çünkü ben varım. Her şeyimle." Başını kaldırdı ve doğrudan adamın bakışlarıyla buluştu. "İşimden ayrıldım ve sen artık benim resmi bekçimsin."

O da bundan hoşlandı. Hem de çok.

"O zaman seni düzgün tutmaya başlasam iyi olur." Elleriyle kızın yanaklarını kavradı ve başını geriye doğru eğdi.

ısınıyordu. Adam dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurduğunda bir ürperti onu sarstı.

Hemen kapıyı açtı ve onu karşıladı.

Baskıyı hafif tuttu, onu yeniden öğrendi, tatlılığıyla yeniden tanıştı, yavaşça ilerledi, içinden akan yakıcı arzu seline karşı kendini güçlendirmeye çalıştı.

Bu Nicola'ydı. Her an mükemmel olmalıydı.

Ama sonra baş döndürücü, iç gıcıklayıcı bir sesle inledi ve elleri sakalına geri döndü ve adam naziklikle ihtiyaç arasındaki savaşı kaybetti - o kadar da kararlı bir şekilde savaştığı söylenemezdi. Çarşafı üzerinden atıp yuvarlandı ve kadının hafif ağırlığını yatağa yarı yarıya sabitledi. Bacakları ayrıldı ve ona doğru batmasına izin verdi. Sertlik yumuşaklığa. İhtiyaç ihtiyaca.

Uzandı, saçındaki lastiği kopardı ve çilek buklelerinin yastığın üzerinde yuvarlanıp etrafına dökülmesini izledi. Tek yapabildiği ona bakmaktı. Onu uzun zamandır böyle görmek istiyordu ve şimdi, işte buradaydı, hayal edebileceğinden çok daha güzeldi.

"Ne?" diye sordu, onun altında kayarak.

"Sen..." Buna uyan tek bir kelime vardı. "Benimsin. Sen benimsin." Bu iddia kulaklarında çınlarken, ona bir öpücük daha kondurdu.

Onun yoğunluğuna sonuna kadar karşılık verdi. Elleri göğsünü, omuzlarını, sırtını keşfetti, tırnakları kazındı. "Özür dilerim.

Üzgünüm," diye nefes nefese kaldı. "Yaralısın ve ben-" "Durma."

Boynunun uzunluğunu öptü. "'Kay."

"Gömleğinize özel bir bağlılığınız var mı?" "Hayır."

Malzemeyi ortadan yırttı, beyaz dantel sütyen ve en tatlı kremden yumuşak, düz göbek ortaya çıktı. Bir tutam çil tenini süslüyordu.

Çillerden hep nefret etmişti. Bunlar mı? Sevdiğini sanıyordu. Nicola'nın üzerinde, takip etmeyi, birinden diğerine yalayarak geçmeyi arzuladığı bir yol haritası gibiydiler.

"Sütyen mi?" diye homurdandı.

"Kıyafetleri parçalamak gibi bir huyun var, değil mi?"

"Sütyen mi?" diye ısrar etti.

"Kurtul ondan."

Tam da bunu yaptı, onu görüşüne açtı. Ve ah, içinden akan yeni arzu seli neredeyse onu çözüyordu. Kasları titredi. Kemikleri titredi. Ruhu "Evet" diye bağırdı.

Evet, zevk almak için yaratıldığım kadın bu. Onu yüceltecek, asla yıkmayacak olan kadın.

Onu sadece içine çekebiliyor, tüm duyuları daha önce hiç duymadığı bir ninniye mırıldanıyordu. Sarhoş edici şarkı onu çevreledi, okşadı, sahiplendi. Bir uyku yerine değil, sarsıcı bir değişim yerine çekilmişti.

Asla eskisi gibi olmayacaktı.

Nicola'nın bir parçası olan tarçın ve vanilya ona yapışmış, gözeneklerine işlemişti. Onu kendi özüyle damgalamıştı, o artık onun olmuştu. Bir bütünün yarısı.

O fırtınalı gözler, açlık dolu bir özlemle camlaşmış halde onu izliyordu. Üzerinden süzülen ışık, zevkle kızarmış tenini tamamlıyordu.

"Bana bakıyorsun," diye fısıldadı.

"Özür dilerim." Sonra, "Hayır. Üzgün değilim. Bunu yapmayı seviyorum." "O zaman sevindim."

Sonraki sözlerini tutamadı. "Seninle olmak istiyorum, Nicola."

"Bunu ben de istiyorum."

Elinin tersini kızın boynu boyunca gezdirdi, yumuşak ve hafifti. "Dikkatli olacağım."

Başını salladı, alev alev saçları yastığın üzerinde dans ediyordu. "Dikkatli olmak istemiyorum."

"Ama alacağın şey bu." Ve onun hoşuna gittiğinden emin olacaktı. Ne yapması gerekiyorsa yapacaktı.

Onu keşfetti ve her yeni temas noktası onu boğulana, çaresiz kalana kadar bir ihtiyaç havuzunun derinliklerine gönderdi. Ama o biliyordu, özünün derinliklerinde,

Her hareketi ona olan duygularının bir ifadesiydi. O değerli biriydi. Kurtarılmaya değer biriydi. Yanında olmasını istediği kadındı.

İhtiyacı olan her şey, bildiği hiçbir şey.

Onu böylesine büyüleyen bu kadının her yeni ifşasına hayret ederek kıyafetlerinin geri kalanını çıkardı ve özünü her tarafına yaydı, dokunulmadık hiçbir santim bırakmadı, tüm o kızarmış cildin çok daha parlak bir şekilde parlamasına neden oldu.

"Koldo," diye nefes aldı. "Çok sıcak hissediyorum... yanıyorum." "İşte essentia budur, tatlı Nicola."

Ona baktı ve gözlerini kapatıp inlemeden önce "Kusursuz," dedi. "Essentia?"

"Vücudumun sadece senin için ürettiği bir toz." İçindeki gerilim arttı... ve artık istemediğini fark etti. -İhtiyacı vardı. Sahip olduğu her kas kemiğe kenetleniyordu. Kanı damarlarında erimişti.

"Oh. Bu güzel."

Güzel mi?

Ama sonra kadın soluk soluğa yatağın üzerinde kıvranmaya başladı ve adam da uzun zamandır içinde hapsettiği onay ve övgü sözcüklerini ardı ardına sıraladı. Birbirlerine sarıldılar, birbirlerini yoğurdular ve birbirlerini umutsuzca öperken kalbinin hızlı atışını hissedebiliyordu. Sanki bir çıkıntının kenarına yaklaşmış gibi, her geçen an daha da hızlanan bir atış.

"Koldo," dedi inleyerek.

Ne kadar baş döndürücü bir yalvarış. Neredeyse dayanabileceğinden daha fazla. "Evet?"

"İhtiyacım var..."

"Benim de ihtiyacım var." Ama onun iyiliği için duyduğu endişe bir anda her şeyi gölgede bıraktı. Ne söylerse söylesin ve ne hisse derse hissetsin onu almayacaktı. Kız onun için hazır olana kadar olmazdı.

Ne kadar çaresiz olursa olsun, onun sağlığı daha önemliydi ve hiçbir şey bunu değiştiremezdi. Çünkü o

ondan bir şey almak istemediğini fark etti. Onunla paylaşmak istiyordu. Ve bu rotada kalmanın zor olacağını biliyordu. Hayatı boyunca, diğer pek çok kişinin doğal karşıladığı şeylerden mahrum bırakılmıştı. Kabullenme, yumuşaklık. Şefkat. Sonunda bunlara sahip olmuştu. Ve şimdi bu kadar özgürce sunuldukları halde, onları beklemek zorunda mıydı?

"Nicola," dedi. "Koldo," diye inledi.

"Bir gün birlikte olacağız."

"Evet. Bugün. Şimdi. Bunu zaten söylemiştik."

Tatlı merhamet. "Hayır. Planlarda bir değişiklik oldu."

Elleri onun üzerinde sıkılaştı, tırnakları sırtına battı.

"Dayanabilirim. Dayanabilirim!"

Olabilir. Olmayabilir de. Ama yapamazdı. Onu incitme düşüncesi, çok küçük bir şekilde bile olsa, onu mahvediyordu. Eğer ona geriye dönüp baktığında kendisini hayal kırıklığı, pişmanlık ya da öfkeyle düşünmesi için bir sebep verirse, kendi kılıcının üzerine düşmeye razı olurdu.

"Böyle... devam edemez..." dedi. "Lütfen."

Asla yalvarma, demek istedi. Ama onun bunu tekrar yapmasını engelleyemeyecek kadar hoşuna gitmişti.

"Lütfen."

"Bu duygular konusunda sana yardım edeceğim." Bir şekilde. Bir şekilde. Tecrübesiz olmasına rağmen, kızın orasına, burasına, görünüşte her yerine aynı anda dokundu, ama asla yeterli olmadı, onun için değil, yine de ağlamaya başladı, çok sert nefes aldı, ona karşı zorlandı, yalvardı, yalvardı, daha fazlası için yalvardı.

İçindeki basınç arttı. Bu ona mağarasına gidip patladığı zamanları hatırlattı, öfkesi vücudunun kontrol edemeyeceği kadar fazlaydı. Ama bu öfke değildi. Bu çığ, hayvani bir açlıktı. Gözleri kapalı, kirpikleri yanaklarına dikenli gölgeler düşürüyor, dudakları kırmızı ve dolgun, kokusu yoğunlaşıyor, balının kokusu tüm o tarçın ve vanilyayı gölgede bırakıyor, ağzı sulanıyor ve içi... içi... paramparça oluyordu.

Ve sonra kadın onun adını haykırıyordu. Ve adam onu tüketen enfes bir acıyla kükrüyordu, tamamen sersemlemişti, nefes nefese kalmıştı, terliyordu, hatta belki de gevezelik ediyordu.

Evet, gevezelik.

"Ne oldu? Bu... Tarif edemem. Ben hiç... Az önce yaptığımız şey. Bunu hissettin mi? Nasıl..." Farkına vardığı şey bir utanç filmi ve kaçma isteği bıraktı, ama yerinde kaldı.

Nicola ona sarılıyordu.

Yatağın üzerine yığıldı. Titriyordu ve... duygularına rağmen gülümsüyordu. "Benim yaşadıklarımı sen de yaşadın mı?" Nihayet. Tutarlı bir cümle.

"Evet ve bayılmadım," dedi kendi gülümsemesiyle.

"Ben de öyle." Kontrolünü kaybetmemiş, almaması gerekeni almamıştı. Yoluna devam etmiş ve onu sahiplenme yolunda bir adım daha atmıştı. Ona zevk vermiş ve görünüşe göre kendi zevkini de almıştı.

Yakında, dedi kendi kendine. Çok yakında bir sonraki adımı atacak, onu tamamen alacaktı. Ve birlikte uçurumdan aşağı düşeceklerdi.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

İBLİS acı içinde çığlık atarken, Thane başındaki boynuzları çıkardı.

İblis ağlayıp hıçkırırken, Thane onun gözlerini oydu.

İblis miyavlarırken, Thane yaratığın etinden büyük parçalar kopardı.

Siyah kan küçük dereler halinde kollarından aşağı akıyor, batıyor ve yaralar bırakıyordu. Kükürt kokusu havayı kaplamıştı. Yan tarafındaki mağaranın duvarlarından diğer kurbanların vücut sıvıları damlıyordu. Ayaklarının dibinde, çıkardığı organlardan oluşan bir yığın vardı.

"Eğer konuşmayı reddedersen," dedi, "seni öldürmeden önce dilini koparırım."

Yaratık gevezelik ediyordu ama Thane'in duyduğu tek şey şuydu: "Falan filan, lütfen. Bla, bla, bla, benden daha iyi."

"Benden daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?" diye çıkıştı. "Yoksa senden daha iyi olmadığımı mı?" Her iki durumda da...

Öfkesine yenik düşen Thane, söz verdiği gibi iblisin dilini kesti. Ama bu yeterince şiddetli değildi ve sonunda yaratığın boğazını kesti. Ceset onu bağlayan zincirlere doğru yığıldı.

Belki de bir sonraki- Bir sonraki diye bir şey olmadığını fark etti. Hepsini öldürmüştü.

Kana bulanmış elini saçlarının arasından geçirdi.

İki gün önce Auckland'a varmış, varoşlara doğru kötülüğün izini sürmüş ve birbirlerine düşman olan bir grup evsiz erkek ve kadın bulmuştu. Bir çöp tenekesinin hakları için kavga etmişler, birbirlerini tamamen fiziksel vahşetle öldürmüşler ve hayatta kalan tek kişi daha sonra yakındaki bir kafenin müşterilerine saldırmış, polisler gelip onu vurmadan önce üç masumu katletmişti.

Thane, kalan müşteriler sorgulanırken ortaya çıkmıştı. İkiisi duruma uymayan bir öfke sergilemişti ve Thane en kötü davrananı bir ofis binasına kadar takip etmişti. Erkek karşılaştığı herkese bağırarak ve çalışanlar su soğutucusunun etrafında toplanarak davranışının ne kadar tuhaf olduğunu tartışmışlardı.

İşte o zaman Thane gerçeği fark etti. Çekişme iblisleri buradaydı ve insanlara bulaşıyordu. Muhtemelen liderlerine itaat ediyorlardı.

-Germanus'u öldüren altı kişiden biri.

Böylece Thane minyonları avlamak için dışarı çıktı. Yarım saat içinde, sokaklarda aç aslanlar gibi dolaşan ve topal bir av arayan on bir tane bulmuştu. Savaşı başlatmış ve hemen ikisini öldürmüştü. Biri kaçmıştı. Diğer üçünü ise kaçamayacakları kadar ağır yaralamayı başarmıştı. Onları yakalamış ve buraya, mağarasına getirmişti.

Son birkaç saatini bir zamanlar arkadaşlarına yapılan şeyleri yaparak geçirmişti. Korkunç şeyler. Korkunç şeyler. Thane'e huzur veren tek şey bunlardı. Ama ne yaparsa yapsın, hiçbir cevap alamamıştı.

Lider neredeydi?

Hayal kırıklığına uğramış bir halde yukarı, yukarı, mağaranın girişine doğru uçtu, sonra düzleşerek dar geçitten içeri daldı. İçeriye dolan ışık, karanlığı kovarak çevredeki ormana giden yolu gösterdi. Birkaç dakika içinde dışarıdaydı, havadaydı, akan nehrin, uzun, yemyeşil ağaçların ve karla kaplı dağların üzerinde süzülüyordu.

Kükürt kokusu dağıldı ve kıpkırmızı kan lekesi üzerinden kayboldu, cübbesi bedeniyle birlikte kendini de temizledi. Sıcaklık bir kış pelerini gibi üzerinden düştü, serin hava ona çarptı. Ama hiçbir şey yenilgi hissini yok edemezdi.

Arkasından bir hisirtti duyuldu.

Dönerken ateşten kılıcını çağırdı ama orada kimse yoktu. Güneş batmak üzereydi, pembe ve mor ışınlar saçıyordu, gökyüzü kararan bir maviydi.

Bulutlar kalın ve beyazdı, yıldızlar yeni yeni görünmeye başlamıştı. Gökyüzünde süzüldü, kanatları yavaşça, zarifçe kalkıp iniyor, bakışları etrafı izliyordu. Ama... yine kimseyi bulamadı.

"Dışarı çık, korkak," diye emretti. "Dövüş benimle." Sessizlik.

Sinirlenerek, son hızla daha yükseğe fırladı. Sonra düzleşti ve bulutlarda herhangi bir hareket belirtisi olup olmadığını araştırdı. Sağ tarafında bir vınlama sesi duydu.... Kaşlarını çattı. Neydi bu ses? Her neyse, hemen ardından kahkaha sesi geldi. Rotasını değiştirdiğinde bulutların arasında top oynayan dört kanatlı savaşçıyla karşılaştı. Biri topu fırlatırken, diğeri onu durdurmaya çalışıyordu. Biri topu yakaladı, diğeri onu durdurmaya çalıştı.

Futbol. Gökyüzünde. Kimin aklına gelirdi ki? Ama... ne kadar mutlu görünüyorlardı. Ne kadar memnun. Onlar Zacharel'in değil, Lysander'in ordusunun bir parçasıydı.

Thane erkeklerden birini tanıdı. Adı Brendon'dı ve Thane'in kulübüne pek çok kez uğramıştı.

Thane durdu, birkaç metre ötede havada asılı kaldı. Belki de yüksek rütbeli iblis hakkında onun duymadığı bir şey duymuşlardı. Bir selamlama sesi çıkardı.

Oyun durdu ve dördü de ona baktı. İlk başta gülümsediler. Ancak kimliği anlaşıldığında bu gülümsemeler hızla kayboldu.

"Sen Rezalet Ordusu'nun bir parçasısın," dedi biri.

Thane bu isimden nefret etmeye başlamıştı.

"Öyleyim."

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye tersledi bir diğeri. "Bu bizim bölge."

Brendon ayaklarına bakarak, "Senin gibiler istenmiyor," dedi.

Dördüncü sessiz kaldı ama bakışları her şeyi anlatıyordu.

Onu bu hale getiren şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikirleri yokken, kendi türünden gelen yargı ve küçümseme. Hayatta kalmak için ne yapması gerektiği hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Onu sürekli takip eden acı, suçluluk ve utanç hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

Her ne kadar kendine hayatından zevk aldığını, olduğu şeyi sevdiğini söylese de. Ve sevdi de.

Yaptı. Çünkü yapmak zorundaydı.

Dörtlü etrafını sararak bir çember oluşturdu ve onu engelledi. Brendon'ın kendi eğilimlerinden bahsedip ona ikiyüzlü diyebilirdi ve diğerleri de ona inanırdı. Tüm Gönderilmişler gibi onun sesi de gerçeğin çınlamasına sahipti. Ama o sessiz kaldı. Çok ama çok hatası vardı ama asla başka bir adamın arkadaşları arasındaki itibarını zedelemeydi.

Bu arkadaşların ne kadar önemli olabileceğini biliyordu. "Benimle dövüşmek istemezsin," dedi sakince.

"Öyle mi?" Lider çenesini kaldırdı, tüm saldırganlığı ve başarı güvencesiyle. "Peki neden?"

"Benim onurum yok ve sana yapacaklarımdan hoşlanmayacaksın." Bunu kanıtlamak için bacağını tekmeleyerek liderin karnına vurdu ve nefes almak için kamburlaşmasına neden oldu. Aynı anda vücudunun üst kısmını döndürdü ve sağındaki hava cebinden bir kılıç kaparak savurdu. Brendon'ın kanatlarından birinin alt kısmını kesti.

Savaşçı gökyüzünden yere düştü ve diğerlerini de en sonunda yere çakılmasını önlemek için peşinden atılmaya zorladı. Thane gülmek istemişti ama eğlenmek için kendini zorlayamadı. Sadece kulübünün içinde saygı görmesinden nefret ediyordu. Dışarıdaki herkesin onunla alay etmesinden ve onu böylesine vahşi davranışlara itmesinden nefret ediyordu.

Sanki güdülmeye ihtiyacı varmış gibi.

Sizden daha iyiler. Ne isterlerse yapabilirler. Hayatın kötülükleri tarafından lekelenmemiş olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayamıyordu bile.

Her neyse. Tekrar harekete geçti.

Şans var mı? Bjorn'un kafasının içine yansıttı. Birbirlerine o kadar sıkı, o kadar sağlam bağlanmışlardı ki, mesafenin hiçbir önemi yoktu.

Hiç. Sen mi? Yok.

Şans var mı? Xerxes'in kafasına yansıttı.

Evet. Kötü. Sen mi?

Aynısından.

Başka insanların hayatı mahvolmadan önce Strife'ı bulmalı ve durdurmalıydı. Bazı kardeşlerinin aksine, insanları anlıyordu. Onların zayıflıklarına sempati duyuyordu. Onları kendi çektiği acılardan korumak istiyordu.

Thane hızını artırdı. Bir sonraki eylem planını bulması gerekiyordu. Kafasını boşaltması. Düşünmek için. Seks her zamanki yöntemiydi ama kadınlarını kulüpte bulmaya alışkındı. Onun hakkında biraz bilgi sahibiydiler, ne beklediğini biliyorlardı ve zaten mahvolma yolunda olduklarını biliyordu. Masumiyetlerini yok etme konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

Ama kulübe uçup buraya geri dönecek zamanı yoktu. O zaman bir insan kulübüne gitme riskini göze alması gerekecekti. Evet, karar verdi. Bir insan kulübüne gidecekti. Bir kadın bulacaktı, en vahşisini, ona sahip olacak ve bu işi çözecekti. Kesinlikle.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Nicola, Koldo'nun her türlü öfkeyle dolu sesiyle, "- PARLAYAMAZSIN," dediğini duydu. "Ava kendi başına devam etmek zorundasın."

Parlayamaz mıydı? Tam köşeyi dönüp adamların bulunduğu mutfağa girmişti ki, adamın bu sözlerini duyunca kapının önünde donakaldı.

Axel, "Bunu yapmakta bir sakınca görmüyorum," diye cevap verdi. "Ama sana söylemem gerek. Hiçbir yere varamıyorum. Baban hiç iz bırakmıyor."

"Bunu uzun zamandır planlıyordu. Bize yaklaşımadan önce, tespit edilmekten kaçınmak için bir yol bulmuş olmalı."

İki adam da onu fark etmedi. Masaya oturdular. Ve ne kadar tuhaf görünüyorlardı. İki ilkel savaşçı, el oyması bir masada, arkalarındaki cumbalı pencereyi örten beyaz-siyah kareli perdelerin önünde, son derece domestik bir şekilde oturuyorlardı.

"Ama o benden daha zeki değil," dedi Axel. "Yoksa 'benden' mi? Hep unutuyorum. Her neyse. Onu dışarı çekmenin bir yolunu bulacağım."

"Aç mısın?" diye sordu, sonunda onların dikkatini çekmeyi başarmıştı.

Axel omuzlarını dikleştirdi, hazıroldaydı. Koldo utanmış gibi bir elini kafa derisinin üzerinde gezdirdi. Ne kadar sevimli.

Üzerlerinde birbirinin aynısı beyaz üstler ve pantolonlar vardı, kumaşları boldu ve ikisi de çok sevimli görünüyordu. Her şeyi, hatta giyinmeyi bile birlikte yapmak üzere sözleşmiş en iyi arkadaşlar gibiydiler.

Bunu yüksek sesle söyle. Sana meydan okuyorum. "Ee?" diye sordu.

Koldo, "Karnımızı doyurabiliriz," derken Axel de "Açlıktan ölüyorum," dedi.

"Benim cevabım Axel'inkine uyuyor," dedi. "Bu nedenle

bir şeyler yapacağım." Son birkaç gündür Koldo'nun arkadaşlarının getirdiği yeni tarifleri denemek için mutfakta çok fazla zaman harcamıştı ve

Harika. Hiç beklemediği bir yeteneğini keşfetmişti. Zaman ve para eksikliği ona deneme lüksünü bile vermemişti.

Axel sırttı. Koldo kaşlarını çatı. Tabakları, çatal bıçakları ve avokado ve çilek salatası için uygun malzemeleri topladı ve bu sırada Koldo'nun bakışlarını üzerinde hissediyordu, iki beyaz sıcak ping sırtını deliyordu.

Dün geceyi mi düşünüyordu?

Öyleydi. Her bakışta, her dokunuşta aralarındaki bağın derinliğini hissediyordu. Derin, amansız bir şey.

Axel, "Sizi evimde işe almak istiyorum, Bayan Nicola," dedi. "Seveceğinizi bildiğim bir yan haklar paketim var."

Kıyafetlerin karışması, sandalye gıcirtısı. Kemiğin kemiğe çarpması.

Nicola döndü ve iki adamın birbirine çarpıp yere düşmesini izledi.

Koldo'dan bir hırıltı. "O benim!"

Axel'den bir kahkaha. "Onun hakkında seninle alay edemez miyim?" "Hayır."

"Çocuklar! Yeter," dedi Nicola, dikkatlerini çekmek için el çırparak.

Ayrıldılar, Koldo oflayıp pufluyor, Axel ise sırtıyordu.

"Kıskançlığın çok tatlı," dedi Axel.

Koldo Nicola'ya, "Beni bırakmaya çalış," diye çıkıştı.

Gözlerimi devirmeyeceğim. "Otur."

Adamlar hemen itaat ederek masadaki sandalyelerini geri aldılar.

Tüm malzemeleri büyük bir kâseye doldurdu, ardından daha küçük kâseleri adamların önüne koydu. Aralarındaki koltuğa rahatça oturmaya çalıştığıında, Koldo onu kolundan tuttu ve kucağına çekti. Vücudunun sıcaklığı ve teninin güneş ışığı kokusu onu anında sararak esir aldı.

Axel'e ters ters

baktı. Axel sırttı.

Koldo'ya, "Yani... parlayamazsın," dedi.

Sertleşti. "Hayır. Bu sabah tekrar denedim. Başaramadım."

"Sorun nedir?"

"Son dövüş sırasında bana bir şey yapıldı." Koldo aceleyle yemeğini bitirdi, ayağa kalktı, kenara çekildi ve onu sandalyeye geri çağırdı. "Burada kal. Yemeğini ye." Ona hızlı ve sert bir öpücük verdi ve Axel'i çekiştirerek odadan çıkardı.

"Ama yemeğimi bitirmedim," diye sızlandığını duydu siyah saçlı savaşçının.

"Artık öylesin."

Arka kapı arkalarından çarparak cevap vermelerini engelledi.

O adamla ne yapacağım ben?

Pencereye doğru ilerledi ve Axel'i geçen hafta inşa ettikleri küçük binanın içine götürmesini izledi. Koldo'nun küçük kirli sırrı orada mıydı? Eğer öyleyse... ne olabilirdi? Başka bir kadın mı?

Hayır, o hile yapacak biri değildi. Çok fazla onuru vardı.

Oyalanmayı reddederek Laila'ya bir kâse hazırladı, kalan bulaşıkları yıkadı ve çamaşır makinesine yerleştirdi, ardından kız kardeşinin yatak odasına doğru yürüdü. İkizi yatağın önünde volta atıyor, elleri birbirine dolanıyordu.

Nicola ona "Brunch hazırladım," dedi.

"Aç değilim." Laila'nın teni solgun, hareketleri sertti. "O zaman yemek yemelisin."

"Az kalsın öldürülüydük, Co Co." derken kız kardeşinin ses tonunda bir çaresizlik vardı.

"Ama biz değildik. Hayatta kaldık."

"Ya tekrar saldırıya uğrarsak?"

"Ya öyle değilsek? Ne olacağı konusunda endişelenmemelisin La La, ama bir şey olduğunda korunmayı beklemelisin." Şimdiye kadar kız kardeşi Koldo'yla, dövmelemlerle ya da söylediği hiçbir şeyle ilgilenmek istememişti - onun haklı olduğunu bilmesine rağmen!

"Buna gerçekten inanıyor musun?" "İnanıyorum."

"Ben de senin gibi olmak istiyorum. İstiyorum. Ben sadece... Her şeye güvenmekte zorlanıyorum. Yani, bir sürü sayı dövmesine bakmak

bana yardım edecek mi? Lütfen!"

"Güven bir karardır, bir duygu değil." Tıpkı affetmek gibi.
"Bir dene."

"Ben sadece... Özür dilerim. Hayır. Yapamam."

Nicola bir topun içine kıvrılıp ağlayabilirdi. Ama bunun yerine kararlı bir şekilde toparlandı. "Endişelenmeye devam edeceksin ve bu endişe seni öldürecek. İstedğin bu mu?"

"Hayır." Kız kardeşinin omuzları çöktü.

Nicola uzanıp onun elini sıktı. "Hadi dikkatini dağıtacak bir şeyler yapalım." Ruh halini iyileştirecek bir şey. Kitaplar bunu yapamazdı, televizyon da sorunu daha da kötüleştirebilirdi. Geriye kalan tek şey... Ugh. Kulağa işkence gibi gelen bir şey. "Ne bileyim, spor falan yapabiliriz.

Vücutlarımızı forma

sokalım." "Bilmiyorum.

l-" "Lütfen. Benim için."

Laila ensesine masaj yaptı. "Hiç havamda değilim."

"Ben de değilim ama ikimiz de egzersiz yapabiliriz." Kız kardeşi başka bir itirazda bulunamadan ekledi: "Ben egzersiz odasında olacağım. Bana katıl, tamam mı?"

Bir duraklama, bir iç çekme, sonra, "Tamam. Belki."

"Kesinlikle." Nicola yatak odasına gitti ve spor sütyenini, daracık şortunu ve koşu ayakkabılarını giydi. İlk çiftini. Yani, gerçekten kullanacağı ilk çift.

Egzersiz odasına girdi ve etrafına bakındı.

Makine üstüne makine onu karşıladı. Hepsi büyüktü. Hepsi korkutucuydu. Tanıdığı tek ekipman koşu bandıydı.

Bu iş görür.

Nicola ilk başta yavaş bir tempo tutturdu. Ama terlemeye başladı, kalbi çarpmaya, kasları yanmaya başladı ve bu hoşuna gitti, bu yüzden eğimi yükseltti ve hızını artırdı. Çok geçmeden koşmaya başladı. Ve koşuyor ve koşuyordu! İçini bir şok kapladı ama egzersiz ona çok iyi geldi, duramayacak kadar iyi geldi, onu canlandırdı ve devam edebileceğini düşündü

Sonsuza kadar ve eğer dışarıda olsaydı, tüm dünyayı koşarak geçebilirdi. Beyninde çok fazla oksijen vardı, düşünceleri gerçekten köpürüyordu, kanı patlıyor ve çatırdıyordu ve at kuyruğu ileri geri sallanıyor, yüzüne tokat atıyordu ve ah, bu bile iyi hissettiriyordu, çünkü özgürdü ve sağlıklıydı ve hiçbir şey onu durduramazdı ve-

"Memnun oldum."

Dikkati sola doğru kaydı. Koldo kapı aralığında duruyordu, yüzünde memnun bir ifade vardı, elleri kalçalarında yumruk olmuştu. Bu hareket onu sarstı ve bir sonraki adımını kaçırdı. Koşu bandı affetmiyordu ve tökezledi, geriye doğru uçu ve çarptı-

Koldo'ya.

Adamın vücudu büyük ve sertti ve kadın nefesini kaybetti - zaten ince ve hırıltılı olan nefesini. Aniden başı döndü, kamburlaştı. Ya da eğilirdi. Koldo'nun kolları etrafını sarmış, onu dik tutuyordu.

"Özür dilerim," dedi. "Seni korkutmak istememiştim."

"Bunun için endişelenme," diye hırıldadı. Ve tamam, vay canına.

Egzersiz onu tahmin ettiğinden daha fazla etkilemişti.

"Beni bıraksan iyi olur. Terliyim."

Gözbebekleri büyüdü, irislerinin altın rengini yuttu. "Seni böyle seviyorum."

Sesinin boğukluğu... "Benimle flört mü ediyorsun?"

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Sanırım öyle."

Dünya dönüyordu ama baygınlık hissettiği için değil. Koldo onu belinden tutmuş ve yüzünü ona dönmesi için manevra yaptırmıştı. Öne doğru sendeledi ve avuçlarını Koldo'nun göğsünde dengelemek zorunda kaldı. Kalbi onunki kadar sert ve hızlı atıyordu.

"Çalışıyor mu?"

"Çalışıyor."

"Kanıtla."

Onu yukarı kaldırdı. Adam başını eğdiğinde kadının bacakları adamın etrafına dolandı. Ağızları hiçbir ön keşif yapmadan, sadece tutkuyla patlayan bir öpücük buluştu.

Elleri adamın yüzünde, hayır, boynunda, hayır, omuzlarını yoğuruyor, tırnakları adamın tenine batıyordu. Çok güzel bir andı, çok yüklü, bir yapbozun iki parçasının birbirine uyduğu.

Arzu içini yakıyordu ve ihtiyaç, çok fazla ihtiyaç. İstemek, çok fazla istemek. Sanki dün gece tatmin olmamış gibi. İki dürtü iç içe geçmişti, ayırt edilemezdi, Koldo'nun bedeni kadar somuttu.

"Sana sahip olmalıyım," dedi. "Hepinize. Koşu bandında koşacak kadar iyiyseniz, benimle birlikte olacak kadar da iyisiniz demektir."

"Evet."

"İşte. Şimdi."

"Yessss." Bu gerçekleşiyordu. Sonunda. Birlikte olacaklardı, birbirlerine ait olacaklardı ve neyin yanlış gidebileceği konusunda endişelenmeyi bırakacaklardı - hiçbir şey için endişelenmemeleri gerekse bile.

"Bu biraz sorun olacak," dedi bir başka erkek.

Koldo hırlayarak başını kapıya doğru çevirdi. Nicola da onu takip etti. Sırtan Axel, eşit güçte bir başka erkeğin yanında duruyordu. Bu erkeğin siyah saçları ve buz gibi bir çizgiye oturmuş dudaklarıyla tam bir tezat oluşturan parlak yeşil gözleri vardı.

"Zacharel," dedi Koldo, sert bir saygıyla başını sallayarak. Nicola'ya sessizce ekledi: "Hep öyle görünür. Korkmayın."

Nicola'nın bacakları yere düştü. Kalbi güm güm atıyordu ama bu atış artık sabit ve güçlüydü. Kıyafetleri yerli yerindeydi, hiçbir şeyi dağınık değildi ama yine de kendini pantolonu indirilmiş bir genç kız gibi hissediyordu.

Yeni adam ona baktı. "Gelişiyorsun. Bu iyi bir şey."

"Beni tanıyor musun?" diye sordu, şaşırılmış ve kafası karışmıştı. Bu adamla hiç tanışmamıştı. Bir kızın unutabileceği türden bir adam değildi. Hayır, o bir kızın hayalini kurduğu türden bir adamdı.

Hayatının geri kalanında ya hülyalı hülyalı iç çekecek ya da korkudan hıçkırma hıçkırma ağlayacaktı.

"Belli bir savaşçının sana olan ilgisini fark ettim ve mümkün olan her şeyi öğrenmeyi kendime iş edindim." Koldo yorum yapamadan o görkemli yeşim taşı bakışları ona kaydı. Ne söyleyeceğini bildiğinden değil. "Cennette varlığınız talep edildi."

Koldo bir kez daha başını sallamadan önce gergin bir duraklama yerini uzun ve rahatsız edici bir sessizliğe bıraktı.

Axel ve Zacharel onu savaşçısıyla yalnız bırakarak uzaklaştılar.

"Gitmeliyim," dedi.

Uzanıp adamın yanaklarını avuçladı, çenesindeki yumuşak tüyler tenini gıdıklıyordu. "Anlıyorum. Sadece eve acele ettiğinden emin ol. Ben hâlâ burada olacağım ve kaldığımız yerden devam edebiliriz."

Eğildi, dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Mümkün olan en kısa zamanda döneceğimi garanti ettin. Kötü istilacılar konusunda da endişelenme. Axel diğer Gönderilmişlerin gelip gidebilmesini sağladı ama başka hiç kimse benim bulutumdan geçemez."

Bir saniye sonra Nicola'yı korkutarak ortadan kayboldu. Sonra yeniden ortaya çıktı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Parladım," dedi.

"Biliyorum. Sadece seni izledim." Ne de olsa yeteneğini kaybetmemişti.

"Ama bunu iki kez yaptım. Sadece şimdi değil, daha önce de koşu bandından düştüğünde seni yakalamak için. Yaptığımız şeye kendimi o kadar kaptırmıştım ki, göklerde belirene kadar bunu yaptığımı fark edemedim."

Dudakları yavaş, şehvetli bir gülümsemeyle kalktı, mükemmel beyaz dişleri ortaya çıktı ve tüm yüzünü aydınlattı. Kadın sadece şaşkınlıkla bakabiliyordu, başı neredeyse dönüyor, uzuvları kesinlikle titriyordu.

"Seni koruyabilirim," dedi.

"Bunu ben de biliyordum."

"Ben çaresiz değilim."

Onu kızdırmayı umarak şöyle dedi: "Bariz Oyunu mu oynuyoruz? Eğer öyleyse, bil bakalım ne oldu. Koşu bandında koşabilirim. Saçımı at kuyruğu yapabiliyorum. Ben bir kıyım."

Gölerek kıyın ağzına bir öpücük daha kondurdu. Ve sonra, o gün ikinci kez, parlayarak uzaklaştı. Bu sefer, kadın sarsıldı. O kahkaha... paslıydı ama içtendi. Yırtık pırtık ama muhteşem.

Onun çekiciliğine alışabilecek miydi?

Nicola kıy kardeşinin yatak odasına gitmeden önce bir bardak su aldı ve Laila'nın volta attığını gördü. Hâlâ öyle.

"Antrenman odasına gelmedin," dedi. "Üzgünüm, üzgünüm," diye cevap verdi Laila. "Zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım."

Nicola cevap vermek için ağzını açtı ama Laila'nın omuzlarının üzerinden bakan iki küçük maymun yüzünü gördü. Nicola'yı fark ettiler ve kendini beğenmiş bir şekilde sırttılar.

İleri atıldı ama onlar eğildi. Laila'nın hiçbir fikri yok gibiydi. Nicola onun etrafında bir daire çizerek aradı ama artık yaratıklardan hiçbir iz yoktu.

Bir aciliyet hissi onu vurdu. "Yapacak bir şey seç, La La. Ne olursa olsun. Seninle birlikte yapacağım. Bu sürekli endişe artık sona ermeli."

"Ben sadece..."

Düşünmem gerekiyor."

"Ne hakkında?"

"Her şey! Çok zayıfız, Nicola. İkimiz de."

"Ben her geçen gün daha güçlüyüm, siz de öyle olabilirsiniz. Yani, kazanan takımdayız. Bizim için savaşan savaşçılarımız var. En Yüce Olan'ın gücüne ve korumasına sahibiz."

"Öyle diyorsun ama...." Laila yüzünü ovuşturdu. "Ya bir dahaki sefere cevap vermezse?"

"Yapacak."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Bunu biliyorum, derinlerde bir yerde." Nicola bir şekilde kıy kardeşini yatağa yatırdı ve yorganı üzerine örttü. "Eğer benimle bir şey yapmayacaksan, dinlenmeni ve zihnine bir mola vermeni istiyorum. Ve eğer ısrar edersen

Bir şey düşünürken, söylediğim her şeyi düşünün. Gerçek bu."

"Pekala." "Söz mü?"

"Söz veriyorum." Laila gözlerini kapattı ve Nicola annelerinin onlara yaptığı gibi yüzünü okşadı. İlk başta, kız kardeşinin ifadesi sıkıştı, vücudu huzursuzdu, sakinleşemiyordu. Ama bir dakika diğerine geçerken sakinleşti. Nefes alış verişini nihayet düzene girdiğinde Nicola ayağa kalktı ve kendi odasına doğru yürüdü.

Duş alıp pembe bir tişört ve kot pantolon giydi, Koldo döndüğünde en iyi haliyle görünmek ve ona üzerinden çıkarabileceği birkaç yeni kıyafet vermek istiyordu. Ama bekledi... ve bekledi... ve o hiç gelmedi.

Bir süre sonra pencerelerden sızan güneş ışıkları onu arka bahçeye çekti. Hava ılıktı, mükemmeldi ve kır çiçekleri, narenciye ve çam kokuyordu. Derin derin nefes aldı, tadını çıkardı.

Bang. Bang.

Boğuk bir kadın sesi duyuldu. Nicola kaşlarını çatarak Koldo ve Axel'in inşa ettiği küçük kulübeye doğru koştu. Hiç pencere yoktu ve görünüşe göre bir kapı da yoktu.

"Bana yardım edin. Lütfen."

Ses yine geliyordu, bu sefer daha netti ve kulübenin içinden geliyordu. Sesi saftı. Güçlüydü. Nicola'yı ürpertmeye yetecek kadar. Hem Axel hem de Zacharel adlı kişi bu saflığa sahip olduğu için Nicola'nın tanıdığı bir saflıktı bu.

Bu dişi Gönderilmiş Olan mıydı? Nicola'nın, Koldo'nun sahip olmadığından emin olduğu sevgilisi mi?

"Kimsin sen?" diye seslendi, duvarlarda herhangi bir dikiş izi arıyordu.

"Yardım edin bana. Lütfen! Çıkarın beni."

Koldo kadını neden barakaya yerleştirmişti? O zalim bir adam değildi. Değil miydi?

Nicola durdu, zihni dönmeye başladı. Onu hiç incitmemiş, inciten adamı bile yenmiş bir adamdı. Olmayabileceği gerçeğinden dolayı umutsuzluğa kapılmış bir adamdı.

onu koruyabiliyordu. Kollarında güvende hissetmesini sağlayan bir adamdı.

Güvendiği bir adamdı.

Ama kadını tanımıyor ya da ona güvenmiyordu. "Adın ne senin?" diye sordu.

Kadın bir kez daha sorusunu duymazdan gelerek, "Bırakın ıkayım. Tamam mı? Tamam mı?"

Çaresizlik haklıydı. Kaçmak değildi.

Bir seri katil olabilir mi? Ya da iblislerle çalışıyor olabilir mi?

"ıkarın beni!" Yumruklar duvara çarptı. "Şimdi!"

Nicola alt dudağını dişledi... ve geri çekildi.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

KOLDO, Zacharel'in Germanus'un bulutunun kenarına inişini izledi - hayır, artık bulutun sahibi Clerici'ydi.

Altın kanatlar savaşıncının sırtına yapıştı ve Koldo'yu her zaman olduğu gibi beklenmedik bir kıskançlık duygusu sardı. Bu şekilde hissetmeyi bırakmalıydı ama ah, neler olabilirdi. Her şeyin bir nedeni olduğuna inanan biri değildi. Kötü şeyler olurdu çünkü insanların özgür iradeleri vardı.

Elbette, kötü bir şeyin bir insanın iyiliği için kullanılabileceğine inanıyordu. Ancak kanatlarını kaybetmek? Bundan iyi bir şey çıkacağını hayal bile edemiyordu.

Peki ya parlama yeteneğini kaybetmesi? Hayır. Bundan da iyi bir şey çıkmazdı. Nasıl seyahat edebilirdi ki? Nasıl hayatta kalabilirdi ki? İyileştiği için minnettardı.

Ya Sirena'nın zehri kendiliğinden geçmişti ya da Nicola'yla birlikte olmaktan duyduğu sevinç zehrin üstesinden gelmesine yardımcı olmuştu. Muhtemelen ikincisi. Her gün bu narin insana biraz daha sıkı bağlanıyordu. Ona biraz daha şiddetle ihtiyaç duyuyordu.

Zacharel harekete geçerek, "Clerici sizinle tanışmak istiyor," dedi.

Koldo ona ayak uydurdu, botları bulutun içinden tapınağın kürsüsüne doğru bir yol oluşturan kaldırım taşlarına çarpıyordu. Her iki yanda çiçekler açmış, kristaller kadar berrak nehirler kıvrıla kıvrıla akıyordu. Gökyüzü parlak bir maviydi, güneş altın ve turuncu ışınlar saçıyor ve onları kurdeleler gibi büküyordu.

"Beni onu korumakla görevlendirmeden önce Nicola'yı istediğimi biliyordun," dedi.

"Evet. Ama bunu bir süredir biliyorsun."

"Bildim. Anlayamadığım şey ise bunu nasıl bildiğin."

Hiçbir zaman rahatsız olduğunu belli etmeyen Zacharel, umurunda değilmiş gibi omuz silkti. "En Yüce Olan zihnimi bir görüye açtı. Seni hastaneye dönerken izledim.

Asansördeki kızla konuşmanızı dinledim."

Koldo başkaları hakkında imgelem görmeyi umursamazdı. Ama başkalarının onun hakkında imgelem görmesi?

"O senin mutlu olmanı istiyor," diye ekledi Zacharel.

"Biliyorum." Ama buna gerçekten inanıyor muydu?

Koldo'nun yaptığı onca şeyden sonra... "Bu yüzden mi Jamila'yı ofisine yerleştirdin?"

"Evet. Sen yokken onun iyi korunmasını istedim. Çok dengesizdin, Koldo. Öyle olduğunu biliyorsun. Patlamaya çok yakın bir bombaydın ve yoluna çıkan herkes patlamanın acısını hissedecekti. Kız seni sakinleştirdi ve bunun için mutluyum." Zacharel onun omzunu sıvazladı.

Mavi kanatlı melekler çift kapıyı iterek açtı. "Şimdi sizi toplantınızla baş başa bırakıyorum," dedi Zacharel. "Pekâlâ. Ve teşekkür ederim." Koldo içeri girdi

ayak sesleri yankılanıyordu. Koridor boştu. Daha önce antika mobilyalarla kaplıydı ve her zaman Gönderilmiş Varlıklar, hareket ve konuşmalarla dolup taşardı. İblisler mobilyaları kirletmiş ve Gönderilmişler de bir çağrı bekliyor olmalıydı.

Germanus'un yapması gereken bir çağrı.

Koldo ellerini yumruk yaparak koridorda ilerledi. Taht odasının kapıları başka bir melek grubu tarafından korunuyordu ve çoktan itilerek açılmıştı. Koldo sessizce geçip içeri girdi ve duvarların artık çıplak olduğunu, En Yüce'nin göklerdeki aleminin duvar resimlerinin üzerinin boyanmış olduğunu fark etti.

Tahrif edilmişler miydi?

Dışarıda suçluları avlıyor olmalıydı. Bunun yerine, babasıyla yaramaz kedi ve iyileşen fare oyunu oynuyordu.

"Sonunda ünlü Koldo ile tanıştım."

Derin ses sağdan geldi ve Koldo döndü. Clerici kürsünün orta basamağına tünemiş, elindeki

Kılıç. Tıpkı Koldo'nun tercih ettiği gibi dökümlü beyaz bir tişört ve pantolon giymişti. Ellerin yanısıra orta ve baldırlarında da kir vardı.

Germanus'un yaşlı görüldüğü yerde, Clerici kendi türüne göre bile genç görünüyordu. Kahverengi saçları, kahverengi gözleri ve mütevazı yüzüyle sadece yirmi yaşlarında görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse sade. Ama onda Koldo'nun dikkatini çeken bir şey vardı. Bir manyetizma. Bir sevgi parıltısı... belki de o karanlık derinliklerde ışıltı ışıltı parlıyordu.

Koldo gibi o da kanatsızdı.

"Beklediğiniz gibi biri değilim, biliyorum," dedi Clerici, bir bez parçasını silahın üzerinde gezdirirken.

"Seni hiç düşünmemiştim."

O karanlık başını salladı. "Acımasız dürüstlük. Bunu sevdim." "Bunu hepimizden görüyorsun."

"Ah, ama sen gerçeğin yüzüğüne bağlı değilsin. Onu isteyerek sunuyorsunuz."

Tüm Gönderilmişler'in onda hissedebileceği bir kusur. "Benim için bir görevin mi var?"

Clerici bıçağı bir kenara bıraktı ve başını kaldırıp baktı. "Şu anda değil, hayır."

Kafası karışmış bir şekilde, "Neden olmasın?" dedi. Bu yüzden burada olduğunu sanıyordu.

"Hazır değilsin."

Kesinlikle bir yalan! "Bunu nereden biliyorsun?" diye homurdandı. İlk turda seçilmişti ve hepsi bu kadardı.

Gönderilmişlerin yeni kralı yarım bir gülümseme sundu ve göğsünün ortasına dokundu. Kalbinin. "Biliyorum işte."

Ve şimdi sadece senin için bir öfke demliyorum. "Ben güçlüyüm, yetenekliyim."

"Hayır. Duygularınızın kölesi olmuşsunuz."

Çenesini patlattı. Annesinden bahsetmeyecekti. Bu yabancıyla değil. Ve erkeğin de bu yöne doğru gittiğini biliyordu. "Beni neden çağırdın?"

"Belki de sana aramıza hoş geldin demek istedim." Clerici'nin başı yana eğildi ve aynı bakışlarla Koldo'yu süzdü.

aldığı yoğunluk. "Belki de kanatlarınızı özleyip özlemediğinizi sormak istemiştim."

Dünyadaki her şeyden daha çok, ama tek söylediği "Seninkini özlüyor musun?" oldu.

"Benim bir çiftim olduğunu kim söyledi?" Clerici ayağa kalktı ve aralarındaki mesafeyi kapattı ve işte o zaman Koldo gücün derisinden çatırdadığını hissetti, yıldırımlar kendi derisine çarpıyor, onu dışarıdan içeriye doğru yakıyordu.

"Yaptın mı?"

"Ah, ama bu bilgiyi toplamak size düşmez, değil mi?"

Mahremiyet. Koldo bunu anlıyor ve saygı duyuyordu. Başını iki yana salladı.

Clerici, "Ve şimdi işimize dönelim," dedi. "Seçkin Yedili'nin her birine Germanus'a adanmış hizmetleri için bir ödül teklif ettim. Zenginlik, bulutlar ve diğer somut öğeler için talepler bekliyordum. Ama her savaşçının beni şaşırttığını söylemeliyim. En çok da senin Zacharel'in."

Cevap verecek zaman yoktu.

"Sana bir hediyem var," diye ekledi Clerici. Ellerini hafifçe Koldo'nun omuzlarına koydu ama sonra güce gerek kalmadı. Temas anında, ılık bir bal çağlayanı Koldo'nun üzerine akmaya başladı, onu yıkadı, güçlendirdi. "Bunu hak ettiğin için değil. Hak etmiyorsun. Merhametli Olan'ın, Meshedilmiş Olan'ın ve Kudretli Olan'ın aksine, kalbinin içini göremem ve yapabileceğin iyilikleri bilemem. En Yüce Olan bana aksini bildirmediği, sadece eylemlerinizi görebilirim. Ama Zacharel ödülünün sahibi olarak seni gösterdi ve ben de onu teslim edeceğime söz verdim."

Ama... Zacharel neden böyle bir şey yapsın ki?

Koyu renk gözleri derinlere daldı. "Şu anda, Koldo, o kadar çok nefretle dolusun ki sevgiye yer yok. Bunu hissedebiliyorum. Ve sevgi olmadan... düşeceksin ve Zacharel'in senin düştüğünü görmek gibi bir arzusu yok."

"Yapacağım-"

"Sessizlik."

Kraldan gelen basit bir emirdi ama Koldo'nun reddedemeyeceği bir emirdi. Başını sallarken dudakları birbirine yapışmış gibiydi.

"Ağız bir tuzak olabilir," diye ekledi Clerici daha nazikçe.
"Bazen hiçbir şey söylememek daha iyidir."

Bunu çok iyi biliyordu. Bir kez daha başını salladı.

"Zacharel'in sana ne vermemi istediğini biliyor musun?"
Clerici sordu.

Koldo cevabı tahmin edemedi acı tüm vücuduna yayıldı. Babasının kampında bile dayanamadığı bir acıydı bu; göğsündeki kaslara yerleştirilmiş kancalarla tavana asıldığında, Nefas savaşçılarının her birinin ona kendi seçtikleri silahla bir kez vurmasına izin verilmişti.

Dizleri büküldü ve sert bir gümbürtüyle yere çarptı. Kimse ona dokunmamış olsa da gömleği vücudundan yırtıldı ve yere düştü. Keskin, acı veren bir mızrak sırtını eğdi ve yolun geri kalanında öne doğru düştü. Çenesi mermere çarptı, bakırın tadı dilini kapladı.

Bir çığlık dişlerine çarptı, dudaklarını ayırdı. Clerici ona ne yapmıştı? Bundan sağ çıkmasının imkânı yoktu. Bu çok fazlaydı... Soluyor muydu? Evet. Evet, acı başladığı gibi aniden bitiyordu. Nefes nefese kalan ve terleyen Koldo ayağa kalktı. Clerici ortalıkta görünmüyordu ve sanki iki savaşçı üzerine atlamış ve bırakmayı reddetmiş gibi sırtında ağır bir yük vardı.

Arkasına uzandı ve tüylerin yumuşak sıyrıklarıyla karşılaştı.

Kalbi kaburgalarına çarparak tuttuğu şeyi ileri doğru salladı. Altın rengi damarlı beyaz tüyler gözlerini karşıladı, tendonlar kalın, güçlü ve yara almamıştı. Nefesi kesildi ve tekrar dizlerinin üzerine düştü. Bir kez daha çekiştirdi, ama uzantı ona bağlı kaldı, sıkıca çekerek en harika acıyı yarattı.

Kanatları. Kanatları vardı.

Ayağa kalkmaya çalışırken aklı karıştı. "Teşekkür ederim. Teşekkür ederim!"

Sersemlemiş bir halde kapıya doğru yürüdü ama girişten çıkar çıkmaz hızlandı. Çok geçmeden koşmaya başladı, ikinci kapı setini atlayarak dışarı çıktı, taş döşeli patika boyunca hızla ilerledi, bulutun kenarına çarptı-

Düşüyor.

Koldo kanatlarını açtı ve kanatlar akıntıya kapılarak süzülüşünü yavaşlattı. Başını geriye attı ve katıksız bir sevinçle güldü. Uçuyordu! Yukarı, aşağı, yukarı, aşağı, kanatları çırpı. Hayır, "o" kanatları değil. Onun kanatları. Onun kanatları. Ona aittiler. Ve kimse onları ondan alamazdı.

Rüzgâr derisini ve tüylerini kamçılıyordu. Çıkabildiği kadar yükseğe fırladı, hava gittikçe soğuyordu. Vücudunu döndürüp tekrar yukarı fırlamadan önce yere alçaktan daldı, hava ısınıyordu. Bulutlar serin ve nemli bir şekilde üzerinde tozlandı ve kuşlar yanında uçtu. Taklalar atıyor, bir yandan da gülüyordu.

Hiç bu kadar kaygısız olmamıştı.

Nicola onu gördüğünde ne düşünecekti? Onu evde, odalarında, yatağın üzerinde, kendisini beklerken hayal etti. Gülümseyecek ve nefesi kesilecekti. Onun kanatlarının güzelliği karşısında yücelecekti. Ve neden olmasın? Tüyleri beyazın en saf tonundaydı ve erimiş altının en güzel nehirleri tarafından işlenmişti.

Onlara dokunacak ilk kişi o olacaktı.

Sırtındaki unutulmuş kaslar gerginlikten yanana kadar uçtu, daha fazlasını kaldıramadı. Ta ki kanatları bir santim daha kıpırdamayı reddederek tutukluk yapana ve yere çakılmaya başlayana kadar. İnmeden hemen önce, çiftliğinin ön bahçesine çakıldı. Alışık olduğundan daha büyük bir güçle çarptı ve çarpmanın etkisiyle yuvarlanmak zorunda kaldı. Kir ve otlar sakalına, giysilerine ve tüyelerine dolandı.

Kıpırdamadan durduğu anda fırladı ve içeri koştu. Ne Zacharel'den ne de Axel'den bir iz vardı. Laila odasında uyuyordu. Nicola'nın yatak odasının kapısından içeri daldı. Yatağın kenarına oturdu ve onu görünce ayağa fırladı. Kız... üzgündü.

Sırıtişını ve heyecanını kaybetti. "Ne oldu? Bir şey mi oldu?"

Gözlerini kırptırdı, bakışları adamın kanatlarına odaklandı. "O konuya geleceğiz. Önce, nasıl...?"

"Yani yaralanmadın mı?" "Fiziksel olarak değil, hayır."

Heyecanı geri geldi ve döndü. "Kanatlar bir hediye idi." Kanatların uçlarını kavrayıp tam boylarına kadar uzatırken içini zevk kapladı. "Dokun onlara. Onlar gerçek."

Uzandı, parmak uçları kemeri fırçaladı ve ortasından aşağı doğru aktı. Gözlerini kapadı ve tadını çıkardı. Çocukken bile, annesinden başka hiç kimse kanatlarına dokunmamıştı ve asla bu şekilde dokunmamıştı. Asla bu kadar nazikçe, bu kadar şefkatle.

"Harikalar," dedi. "Ama arkadaki barakada kilitli bir kadın olduğunu bildiğim ve neden orada olduğunu bilmediğim için onlardan zevk almak biraz zor."

Arkasını döndü, sevinci kursağında kalmıştı. Kız biliyordu. Bunu o istemişti, diye hatırlattı kendine. Onun bu yönünü öğrenmesini istemişti. Onu tanımasını, her şeyini. Yine de onunla birlikte olmak istemesini.

"Onu serbest bırakmamı istedi."

"Ama sen yapmadın," diye onayladı. Yapamazdı. Kapı yoktu.

"Ben yapmadım." Eli boynuna gitti, ovuşturdu. "Kim o?"

Bir tütün havada süzölüp yere inişini izledi ve bir korku dalgasıyla savaştı. Ya Nicola onu bir canavar olarak gördüyse? Ya onsuz daha iyi olacağına karar verseyse?

Ona daha fazla bağımlı hale gelmeden önce bunu şimdi öğrenin.

"Benim... annem."

Nicola'nın çenesi düştü. "Ne? Neden?" diye sordu, aradaki mesafeyi kapattı ve avuçlarını adamın çıplak göğsünün üzerinde düzleştirdi. "İlk çift kanatlarını çıkardığı için mi?"

Ağız kurudu. "Diğer şeylerin yanı sıra, evet." Anla. Lütfen. "Daha sonra beni bir engerek yuvasına attı. O kadar zayıflamıştım ki kaçamadım ve yıllarca hayatta kalmak için korkunç şeyler yapmak zorunda kaldım."

Yüz hatlarını sempati kapladı. "Bunun için üzgünüm. Gerçekten üzgünüm ama bunu ona ödetmenin yolu bu değil. Onu kendi halkının yargıcına götürmelisin. Bir yargıç var, değil mi?"

Sertçe başını salladı. "Cezasının ne olacağını, yeterince sert olup olmayacağını bilmiyorum."

Kaşları birbirine çatıldı. "Bu senin kararın değil."

"Benden nefret ediyor. Sebepsiz yere benden nefret ediyor. O bir

Yaptığı şey için üzgün. Gurur duyuyor."

"Ve sen, ne? Sana çektirilen her acıyı ona da mı çektirmek istiyorsun?" diye sordu, açıkça şaşkındı. "Evet. İstiyorsun. O gün kestiğiniz onun saçıydı, değil mi?"

Başını sallamadan önce bir duraksama oldu.

"Ve sen kendine çok kızgındın, çok üzgündün. Koldo, anlamıyor musun? Onu ne kadar uzun süre elinde tutarsan, ona geri dönülmez bir şekilde zarar verme ihtimalin o kadar artar. Ve bunu yaparsan, kendini asla affedemezsin."

Nefes aldı... verdi. "Acı çekmeyi hak ediyor."

"Belki öyle, ama nefret seni de en az onun kadar tutsak yapıyor. Geçmiş bile göremiyorsun."

"Umurumda değil."

"Ben biliyorum. Onu yargıcınıza götürün."

İnatçı bir kadın, tıpkı bildiği gibi.

Göğsünde öfke boncukları belirdi. "Sen de biri tarafından incitildin. Korkunç bir şekilde incitildin ve buna karşılık verecek hiçbir şeyin yoktu. Peki, intikam alma fırsatı nihayet karşına çıksaydı ne yapardın?"

O cevap veremeden, anne babasını ve erkek kardeşini öldüren adamın dairesine gitti. Oh, evet.

Adresi ezberlemişti. Erkek kanepesinde oturmuş, televizyon izliyor ve bira içiyordu. Kaşlarını çatan Koldo cisimleşti.

Adam onu fark etti, küfretti ve

Geriye doğru. Koldo onu ensesinden yakaladı ve Panama'daki yatak odasına geri döndü.

Nicola yatağın önünde volta atıyordu ve şimdi sustu.

Koldo erkeği yüzüstü yere itti. "Aileni öldüren kişiye ne söyleyeceksin?"

"Neler oluyor?" diye bağırdı söz konusu adam. Koldo ve Nicola arasında gidip gelirken gözleri iri ve cam gibiydi.

Sonunda dikkati Nicola'da kaldı ve nefesi kesildi. "Sen."

Aradan geçen yıllara rağmen onu tanıdı. Nicola'nın elleri ağzının üzerinde bir çadır oluşturdu.

"Onu gerçekten affedecek gücün var mı?" Koldo talep etti.

Tek kelime etmedi. Bakışları kaybından sorumlu olan kişiye kilitlenmişti.

Gözyaşları insanın kızarmış yanaklarından aşağı yuvarlandı. "Özür dilerim," diye bağırdı. "Özür dilerim. Ama lütfen, bırak gideyim."

"Yakalandığın için üzgünsün," diye bağırdı Koldo ona.

Erkek göz kapaklarını sıktı, gözyaşları daha kuvvetli akmaya başladı.

Koldo Nicola'ya baktı. "Kardeşini tabutunda hatırla ve sonra bana bu adama ne yapmamı istediğini söyle."

Adam sürünerek uzaklaşmaya çalışırken, Koldo bir ayağını adamın beline bastırdı ve onu yerde tuttu. "Özür dilerim. Çok üzgünüm," diye tekrarladı.

"Eee?" Koldo ısrar etti. Dur. Bunu durdurmalısın. Ama yapmadı. O başlatmıştı. Sonuna kadar götürecekti.

Nicola çenesini kaldırdı ve sonunda Koldo'nun bakışlarıyla karşılaştı. Gözleri soğuk ve sertti. "Kazadan sonra Laila'yla birlikte evine gittik ve kefaletle serbest bırakıldığı sırada onu öldürmeyi planladık. Evet, doğru. Bu doğru. Aslında soğukkanlı bir cinayet planlamıştık. Çok kızgındık, çok incinmiştik. Nasıl olsa öleceğimizi düşündük ve o noktada ölmek istedik. Neden olmasın ki?"

Koldo dinledi, öfkenin yerini korku almıştı.

Yumuşak bir sesle devam etti: "Kapıyı karısı açtı. Kucağında bebek kızları vardı. İkisini de onun bizi incittiği gibi incitemeyeceğimizi fark ettik."

Korku onu da terk etmiş, geriye sadece çaresizlik ve umutsuzluk kalmıştı. Kadının durumunu anlamasını sağlamak zorundaydı. "Sizi temin ederim. Anneme yaptığım şeyden kimse zarar görmeyecek."

"Yapacaksın. Ne yaparsan yap bununla yaşamak zorunda kalacaksın ve ikimiz de bunu yapamayacağımızı biliyoruz."

Bu kez yanıt vermedi.

Esprî yapmadan güldü. "Başından beri iyileşmeye ihtiyacı olanın ben olduğumu düşünüyorduk ama asıl senmişsin. İçten içe yaralanmışsın ve bu yaralar iltihaplanıyor. Kendi yarattığın bir toksinle dolusun," dedi ve sonra odadan çıktı.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

KOLDO büyük bir hata yapmıştı. Nicola'nın annesini öğrenmesini asla istememeliydi. İki kadını şimdi ve sonsuza dek ayrı tutmalıydı. Eğer öyle yapsaydı, hayatına olduğu gibi devam edebilirdi.

Annesi... ona eziyet etmek, intikam ihtiyacını beslemek için.

Nicola, onun tatması ve dokunması, şefkat özlemini beslemesi için.

Artık annesi vardı ama Nicola yoktu. Nicola onun bakışlarından kaçınırdı. Ne zaman bir odaya girse, odayı boşaltıyordu.

Yarattığı sorunu düzeltemese de, onu hatırlatan şeyi kesinlikle yakabilirdi. Tartışmalarından iki gün sonra annesini Güney Afrika'da tuttuğu eve taşıdı ve Panama'daki kafesi ateşe verdi. Onu West India Quay'e geri götüremezdi. Sirena ve şimdi de Jamila onun yerini biliyordu.

İşini bitirdiğinde, şelalenin üzerindeki mağaraya geri döndü.

Cornelia'yı duvara zincirlemişti. Saçları yeniden uzuyordu, kafa derisi kirli sakallarla kaplıydı. Ona küfürler savuruyor ve kanatlarına uzanmaya çalışıyordu.

"O kadınla konuşmamalıydın."

"Ah," diye alay etti. "Aklı başına geldi ve senin onun için fazla itici olduğuna mı karar verdi?"

Kanı kaynadı ama sonsuza dek pişman olacağı bir şey yapmadan önce hızla uzaklaştı. Nicola'nın dediği gibi.

Öğleden sonrayı Axel'le birlikte babasını arayarak geçirdi. Birkaç iz buldular ama her biri çıkmaz sokaktı, Nefalar hiçbir yerde görünmüyordu. Gönderilmişler onları ne kadar zayıf bırakmış olsalar da, yaralarını sarmak için saklanıyor olmalıydılar. Ama nerede?

Bu savaşın bitmesini istiyordu.

Nicola'ya konsantre olmak istiyordu. Kalbi onu hayrete dūřüren Nicola'ya. Ona en kōtūřü yapılmıřtı ama yine de içinde ıřık parlıyordu. Ona en kōtūřü yapılmıřtı ve karanlıēın onu tūketmesine izin vermiřti.

Kadın haklıydı. Yaralıydı. Ama ne yapacaēını ya da kendini nasıl iyileřtireceēini bilmiyordu.

Sadece kadınıyla arasını dūzeltmesi gerektiēini biliyordu.

"Kafanı oyuna ver," diye mırıldandı Axel.

Koldo gözlerini kırptıştırarak odaklandı ve bir bulutun üzerinde durmuş Nicola'yı tartışan Charlotte ve kızlarına çarpmak ūzere olduēunu fark etti.

"-Kızıl salının bana bir omlet daha yapmasına ihtiyacım var. Çok gūzel!"

"Biliyorum! Sence Koldo onu birkaç yıllıēına ūdūn almama izin verir mi?"

Temastan kaçınarak yukarı ve ařaēı doēru aı yaptı. "Hey!" diye baēırdıēını duydu.

Rūzgār ona doēru savrulurken Axel'e baktı. "Gitmeliyim. Yarın gōrūřūrūz ve buna devam ederiz."

"Uh-oh. Bu bakıřı tanıyorum. Baba Ayı biraz yalvaracak, deēil mi?" Savařçı sırttan bir eēlenceyle gūldū. "Her ne kadar bunu gōrmek istesem de, yapacak iřlerim var. Gōrūřūrūz."

Zıt yōnlere doēru dallanıp budaklandılar. Koldo uçarken parladı, gōz açıp kapayıncaya kadar eyaletten eyalete ve bir okyanusu geçerek sonunda iftliēe vardı.

Onu karşılayan manzara neredeyse kalbini durduracaktı.

Geride bıraktıēı beyaz bulut yerine kara bir bulut tūm iftliēi sarmıştı.

Karanlıēın içinden, duvarların ūzerinde sūrūnen çok sayıda iblis gōrdū. İřte o zaman anladı. Bulutuna iblis toksini pompalanmıř ve onu hasta etmiřti. Bōyle bir řeyi sadece bir kez duymuř ve bunun bir sōylenti olduēunu dūřūnmūřtı. Yanlıřtı.

Ateşten kılıcını avuçladı ve bulutun tepesine doēru parlayarak kasveti yardı. Kenarlar geriye doēru kıvrıldı, cızırdayarak bir açıklık yarattı. Zıpladı

kanatlarını mümkün olduğunca yanlarına yakın tutarak evin çatısına indi. Onlarla hiç dövüşmemiştir ve bunun için eğitilmemiştir. Ama bu onu şimdi dövüşmekten alıkoymayacaktı.

İblisler ondan uzaklaşmak için çabaladılar ama o döndü ve kılıcını savurdu, döndü ve savurdu, birbiri ardına ikiye böldü. Siyah kan her yöne sıçradı. Cesetler çimenlere çarptı.

Sonunda çatı temizlendi ve evin içine girebildi. İblisler, iblisler, her yerde, her biri bir öncekinden daha büyük ve daha güçlü ve tahribat yaratmaya daha kararlı.

İki tanesi arkadan üzerine atladı ve kanatlarından avuç avuç tüy kopardı. Koldo dişlerini sıktı ve kılıcını bıraktı, ardından yaratıkları çekip çıkardı, boyunlarını kırdı ve onları birer çöp gibi aşağı attı.

Nicola neredeydi? Laila?

Kılıcını avuçladı ve bileği sürekli hareket halinde koridorda ilerlemeye başladı. İblisler sinek gibi düşüyordu. Laila'nın odasında daha fazlası vardı ama kızın kendisinden iz yoktu. Mobilyalar devrilmiş, giysiler yere saçılmış olsa da insan yaralanmasına dair bir iz de yoktu. Eğer kaçırıldıysa...

Bir iblis onu fark etti ve saldırdı, alçaktan daldı, Koldo'nun ayak bileklerine kilitlendi ve ona çelme taktı. Dengesi bozuldu ve kendini tutamadı. Yere düşerken ateşten kılıç kayboldu. Nefesini kaybetti ve diğer iblisler saldırarak onu kuşattı.

Daha fazla tüy çekildi. Derisi ısırıldı, çizildi. Birisi aşıl tendonunu çiğnemeye çalışıyordu. Koldo bacağına tutunan iki yaratığı yakaladı, dikenlerini boğazlarından söktü ve onları uzaktaki duvara fırlattı. İki tane daha yakaladı ve aynısını yaptı, sonra iki tane daha, ta ki ayağa fırlayana kadar. İblislerin geri kalanı yere düştü. Onları tekmeledi, çizmesindeki ustura bağırsakları düzgünce kesti.

İşini bitirdiğinde, koridorda tepindi. Nicola'nın kapısı kapalıydı. İçeri daldı, tahta parçaları her yöne sıçırıyordu. Ortada Lefty ve Righty'yi pençelerini beyaz bir sis bulutuna karşı gıcırdatırken buldu.

Nicola o sisin içindeydi, diz çökmüştü, vücudu Laila'ninkini örtüyordu. Kolundaki dövmelelere bakıyordu. Dövmeler canlanmış, etrafında koruyucu bir bariyer oluşturmuştu.

Kızlar buradaydı. Hayattaydılar. Güvendeydiler.

Güçlü bir rahatlama seli onu ilerlemeye sevk etti. Solak onu fark etti ve Righty'yi de peşinden sürükleyerek geri çekildi. İkili hızlandı ve duvara çarparak gözden kayboldu.

Koldo onları takip etti, onları sonsuza dek bitirmeye kararlıydı, ancak kurnaz olduklarını kanıtladılar ve bulutların arasına saklanarak gökyüzüne süzöldüler.

Boyun eğerek Nicola'nın yanına döndü ve dizlerinin üzerine çöktü. Okşadı, etrafındaki sert kabuğu hissetti ve inceldiğini, yumuşadığını anladı. Sonunda havadan başka bir şey kalmamıştı.

"Nicola," dedi.

Adamın sesi onu sarstı ve bir çırpıda doğruldu. Geniş, fırtınalı gözleri onu buldu ve dudaklarından bir miyavlama kaçtı.

"Özür dilerim," dedi. "Çok özür dilerim."

Kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı. Küçük bedeni titriyordu.

Laila top gibi kıvrılmıştı, gözleri kapalıydı, nefes alıp veriyordu. Bayıldığını fark etti.

Arkasına yaslandı ve Nicola'nın gözyaşlarıyla lekelenmiş yanaklarını avuçladı. "Ne oldu?"

"Laila'yı odama gelmeye ikna ettim, böylece ona kitap okuyabilecektim. Bir saniye önce her şey yolundaydı ama bir saniye sonra iblisler etrafı sardı. Laila'nın onları görebildiğini sanmıyorum ama hissedebiliyordu ve çığlık attı. Bizi öldürmek istediler, sadece daha fazla toksin bulaştırmak değil. Kanlı bedenlerimizi bulmanızı istediler. Tek yapabildiğim kendimi

Laila, ikimizi de odanın karşısına geçir ve dövmelere bak, tıpkı bana söylediğin gibi."

Yeni bir rahatlama seli onu titretti. "Tam olarak doğru şeyi yaptın."

Ona doğru sarktı. "Çok korkmuştum."

"Ama sen bu korkuyu bir kenara bırakıp harekete geçtin." Ellerini kadının sırtında, omurgasının çıkıntılarında gezdirdi.

"Sana bağırdığım için özür dilerim. Başka bir canlıyı incitmeni istediğim için özür dilerim. Seni kendi seviyeme, kendi acıma indirmeye çalıştığım için özür dilerim. Seni terk ettiğim için üzgünüm. Yardım etmek için burada olmadığım için üzgünüm."

Ilık gözyaşları tenini ıslattı. "Seni affediyorum."

Bu kadar kolay, diye düşündü. Sadece bu kadar kolay ve bu bilgi gözlerinde boncuk boncuk yaşlar oluşmasına neden oldu. Onun sözlerini yüzüne fırlatabilirdi. Bir tür intikam peşinde koşabilirdi ve o da bunu hak etmiş olurdu. Yine de onu kucakladı.

"Ve son birkaç gündür seni görmezden geldiğim için özür dilerim," dedi. "Sorunlarını benim baskım olmadan çözmen için sana zaman tanımaya çalışıyordum, oysa tek yapmak istediğim seni öpmektir. Ya da seni boğmak. Hangisi olduğundan emin değildim."

Ve şimdi ondan özür diledi.

Bu kadını sevdiğini fark etti. Onu tüm kalbiyle, tüm ruhuyla seviyordu.

Bilgi ona bir matkap gücüyle çarptı, sonunda içine ışık girmesine izin veren büyük bir delik bıraktı ve binlerce ürpertici sürüngeyi, sakladığı kötü şeyleri ortaya çıkardı. Sürüngeyi tısladı ve aydınlık ve sıcaklıkla temastan kaçınmak için çabaladı.

Nicola Lane'i severdi.

Ama henüz ona layık değildi.

Onun kalbi saftı, lekesizdi. Onunki lekelenmişti. Onun umutları ve hayalleri çok tatlıydı. Onunki her zaman karanlık ve şiddetliydi. Benzer dürtüleri aşmanın bir yolunu görmüştü.

Bir keresinde ona dünyayı gezmek istediğini söylemişti. Bir uçaktan atlamak, bir fili sevmek ve bir gökdelende dans etmek istiyordu. Ve ona bunları verebilirdi.

Şu anda, bu onun tek kurtarıcı lütfuydu. Kabul edeceği kurtarıcı bir lütuf. Öyle ya da böyle onun sevgisini kazanacak, hak edecekti.

Ve sonra, layık olduğunda, onu halkının yolunda evlendirecek ve hayatını kalıcı olarak onunkine bağlayacak, yaşam sürelerini birleştirecekti. Onsuz olmaya dayanamazdı.

Annemin gitmesine izin vermeliyim.

Sahip olduğu her kas gerildi ve zihni anında isyan etti. Hayır, hayır. Yapamazdı. İntikam ihtiyacından vazgeçemezdi. Ama ya intikam alacaktı ya da Nicola. İkisine birden sahip olamazdı. Annesi her zaman aralarında duracaktı, asla aşmayı umamayacağı bir duvar.

Yani, evet, annesinin gitmesine izin vermek zorundaydı. Artık geriye bakamazdı. Sadece ileriye bakabilirdi.

Düşünceler oluştukça, delik genişledi, daha da genişledi, ışığın aydınlanmasına ve yayılmasına izin vererek karanlığı tamamen ortadan kaldırdı.

Koldo Nicola'yı usulca, nazikçe öptü ve Nicola da onu memnuniyetle karşıladı. Ama şimdi planlarını açıklamanın zamanı olmadığını biliyordu. Duyguları çok yüksekti. Ve henüz onunla gerektiği gibi romantik bir ilişki kurmamıştı.

"Hadi buradan gidelim," dedi. "Lütfen."

Laila'nın yanına çömelip onu kollarının arasına almadan önce ayağa kalkmasına yardım etti. Hafif ağırlığı neredeyse hiç fark edilmiyordu. Nicola'ya "Yanıma sokul," dedi, "ve kollarını bana dola."

Kadın itaat etti ve adam Zacharel'in göklerdeki evine doğru parladı. "Zacharel?" diye seslenirken sis yanlarında dönüyordu. Annabelle?"

"Buradayım," diye yanıtladı Annabelle.

Sis yarıldı ve o ilerlerken rüya gibi bir yürüyüş yolu yarattı.

Nicola nefesini tuttu, elini uzattı. "Burası neresi?" Parmaklarının etrafında birkaç sis dalgası dolanıyordu, ama aynı zamanda sert bir duvarla karşılaştığını da biliyordu.

"Bir Sent One için olağan bir ev," dedi.

Annabelle oturma odasındaaydı, bir kez daha tüm yüzeyi kitaplarla kaplı sehpanın önüne tünemişti. Başını kaldırdı, altın rengi gözleri kısa sürede Nicola'ya takıldı ve orada kaldı.

"Peki burada kim var?"

"Benim kadınıım," dedi göğsünde bir gurur çiçeği açarak. "Kucağımdaki onun kız kardeşi. Bir süreliğine kalacak bir yere ihtiyaçları var."

Sırıtan Annabelle kollarını iki yana açtı. "Pekala, Zachy the Delightful'un evine hoş geldiniz."

Rahat bir nefes aldı. Soru yok. Cevaplar için çırpınmak yok.

Nicola tereddütle, "Umarım hiçbir şeyi bölmüyoruzdur," dedi.

"Hiç de değil. Gönderilmiş Olanlar'ın yöntemlerini inceliyorum ve birkaç fikri paylaşacak birini kullanabilirim. Yani, ben bir ordu liderinin eşiyim ve onların kanunlarını, güçlü ve zayıf yanlarını bilmem gerekiyor."

Nicola, "Ben de çalışıyordum," dedi ve Asyalı güzelin yanına doğru eğildi. Bakışları kız kardeşinin üzerinde kaldı. "Ben Nicola, bu arada."

"Sizinle tanıştığımam memnun oldum derdim ama bu mutluluğumu ifade etmekte yetersiz kalırdı. Son zamanlarda bu buluta giren ilk dişi insansınız. Düzgün bir sohbele hasret kalmıştım. Bunun yanı sıra, Koldo'ya karşı koyup yaşayabilen birini şimdiden sevdim."

Koldo Laila'yı kanepeye yatırdı. Dudaklarından hafif bir inilti çıktı ve yan tarafına doğru kaydı ama bunun dışında uyku halini sürdürdü. Doğruldu.

"O iyi olacak, değil mi?" Nicola sordu.

Cevap verip onun keyfini kaçırmak yerine, "Yapmam gereken bir şey var," dedi.

"Ne?"

"Burada güvende olacaksın," diyerek bu soruyu da geçıştirdi. "Annabelle de en az Zacharel kadar bir savaşçıdır."

Bununla birlikte Güney Afrika'daki mağaraya gitti. Cornelia uzaktaki duvara zincirlenmiş olmasına rağmen, kalın

Havadaki nem onu sırlıslıkla etmişti. Kirli, insan yapımı cübbe tenine yapışmıştı.

Başı omzuna yaslanmaya çalışarak yana doğru eğildi. Gözlerinin altında morluklar vardı, yanakları zayıflamış ve cildi kırışmıştı. Dudakları çatlamıştı.

Onun önüne geçti. Ona karşı hâlâ içinde yanan öfkeye rağmen, aniden onun durumuna sempati duydu ve onu bu duruma sokan kişi olduğu için pişmanlık hissetti.

Gözlerini kırıştıtararak açtı. Adamın varlığını fark ettiği anda ona tükürdü.

Yanağındaki tükürüğü sildi.

"Tüm emeklerim yok oldu," dedi, hâlâ kanatları yüzünden öfkeliydi. "Sana asla hak etmeyeceğin bir hediye verildi."

Aynı şeyden bahsetmiyor olsalar da ne kadar haklıydı. "Biliyorum."

"Birinin onları senden alması için her gün dua edeceğim."

Ve işlediğimi düşündüğün her yanlış için beni affetmenin bir yolunu bulman için her gün dua edeceğim. "Yeni bir hayata başlayacağım, anne."

Keskin bir nefes alırken burun delikleri alevlendi. "Oh, aferin sana. Umarım seni öldürür."

"Sen o hayata dahil değilsin."

Dudakları iğrenç bir sırıtışla kıvrıldı. "Sonunda beni bitirmeye karar verdin, değil mi? Vay, vay. Zamanı gelmişti. Cennetten kovulacaksın. Rezil olacaksın, aşağılanacaksın, unutulacaksın.

Hayatınızın geri kalanında iblisler tarafından avlanacaksınız ama onları durduracak gücünüz olmayacak. Acı çekeceksin ve sonunda öleceksin. Sonsuzluğu ait olduğun cehennemde geçireceksin."

Tüm o nefret, diye düşündü. Onun içinde yaşıyordu. Onunla seyahat ediyor, onunla yemek yiyordu. Muhtemelen onunla konuşuyordu. O vefasız yoldaşı olmadan asla edemezdi. Ve onu göğsünde emzirdiği sürece de asla olmayacaktı. Bu onu incitiyordu, onu değil, tıpkı nefretinin onu incitip onu incitmediği gibi.

Nicola haklıydı. O bir mahkûmdu. Ama şimdi özgür olacaktı.

Yanındaki hava cebinden bir hançer çıkardı ve uzandı. Kadın çenesini kaldırdı, metanetle bekliyordu, hazırды.

Beklediği gibi boynunu kesmek yerine, ucu bileklerindeki kelepçelerden birine çarptı.

"Ne yapıyorsun?"

"Özgürlüğünüzü görmek için. Zincirlerinizin anahtarını en uzak okyanusa attım." Hançeri silindirini içinden geçirerek metale vurmak zorunda kaldı ama sonunda iki taraf birbirinden ayrıldı. Aynı şeyi diğer bileğine, sonra da ayak bileklerine yaptı.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu. "Fark eder mi?"

Gergin bir duraklama, kafa karışıklığı havayı su gibi doyuruyor. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

"Bunu ben de biliyorum," dedi.

Metal ondan uzaklaştığı anda onu itti. Bu hareketin arkasına fazla güç koyamayacak kadar zayıftı, bu yüzden adam kendi başına geri adım attı. Bakışları ona kilitlendi, sanki bunun bir numara olmasını bekliyordu ve topallayarak mağaranın çıkıntısına doğru yürüdü. Kanatlarını açtı.

Bu hareket ona acı vermiş olmalı, çünkü yüzünü buruşturdu. "Daha güçlü olduğumda, senin için geleceğim."

"Hazır olacağım. Ama kıza zarar vererek beni incitmeye çalışırsan, seni bitiririm. Ona saldırmaman için sana bir fırsat daha vermeyeceğim."

"Sanki bir masumu incitecekmişim gibi." Bununla birlikte mağaradan sıçradı ve aşağı, aşağı, aşağı düştü. Kızın kendini yukarı çekecek gücü bulabileceğinden emin değildi, ta ki bir saniye sonra kızın yükseldiğini görene kadar. Süzülüşü sert ve yavaştı ama yine de havada kalmayı başarmıştı.

Bitmişti o zaman. Bitti.

Pişmanlığın onu ele geçirmesini bekledi. Sadece huzuru deneyimledi. Çok tatlı bir huzur. Doğru olanı yapmıştı. Meseleyi kendi ellerinden almıştı. Günaha sırtını dönmüştü.

Şimdi, ödülüne gelelim.

OTUZUNCU BÖLÜM

KOLDO'DAKİ DEĞİŞİM Nicola'nın kafasını karıştırdı, sevindirdi ve heyecanlandırdı.

Sadece yarım saat önce Nicola'yı "randevu" için almak üzere Annabelle'in evine gelmişti. Ona pembe bir melek bornozu vermiş ve üstünü değiştirmesini beklemişti.

Ayrılmadan önce Nicola, baygınlıktan uyanıp kendini Nicola'ya atan ve hıçkırığa hıçkırığa ağlayan Laila'yı kontrol etmeye gitmişti. Sonunda sakinleşti ve Nicola'nın iyilik ve kötülük, neşe ve korku hakkında söyleyeceği her şeyi sabah dinleyeceğine söz verdi. Kendine ait bir gece istemişti, rahatlamak için. Kısa bir süreliğine de olsa unutmak için.

Değişiklik için minnettar olan Nicola kabul etmiş ve Koldo'nun onu kollarına alıp götürmesine izin vermişti.

Ve işte buradaydı, randevusuna çıkmıştı. Birinci bölüm mü? Uçuş. Gökyüzünde süzülürken Koldo ona sarıldı, rüzgâr saçlarını okşuyor, tenini okşuyordu. Bulutların, sabah çiyinin ve güneş ışığının kokusu tüm benliğini sarmıştı.

Adam arkasındaydı ve onu sıkıca tutuyordu. Hava basıncı, bacaklarının aşağıda sallanmak yerine onunkilere yapışmasını sağlıyordu. Ve dünya... Dünya yemyeşil, canlı ve görkemliydi.

Canlı yeşiller ve maviler toprak ve denizle birleşti. Dağlar yükseldi ve vadiler alçaldı. Burada kış, orada yaz. Duyuları için gerçek bir ziyafet.

"Her şey çok güzel," dedi.

"Bir zamanlar sadece çirkinliği görürdüm." Adam kızın ensesini öptü ve kız titredi. "Ama bugün değil. Bugün yeni bir gün, yeni bir başlangıç. Ben... Ben annemi özgür bıraktım."

Dönüp ona bakmaya çalıştı ama bunu tam olarak başaramadı. "Oh, Koldo."

"Sen haklıydın. Onu tutup daha da kötüleştirebilirdim ya da bırakıp iyileşmesine izin verebilirdim."

Ona sarılabilmeyi diledi. "Zordu, değil mi?" "Şimdiye kadar yaptığım en zor şeydi ama yine de bir şekilde en kolayı."

Ortasında birleştirdiği ellerini okşadı. "Memnun oldum," dedi, ona sık sık söylediği gibi.

"Daha fazla olmak üzeresin." Vücutlarına açığı verdi ve alçalmaya başladı.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordu nefes nefese. "Göreceksin."

Şimdiden bir orman safari olduğunu anlayabiliyordu. Yemyeşil ağaçların ve toprak parçalarının arasından bir nehir akıyordu. Dişli bir aslan bir ceylan sürüsünü kovalıyordu. Her renkten kuşlar rüzgârda dağılıyordu. Filler bir gölette su içiyordu.

Yere inmeden hemen önce doğruldu ve ayaklarını yavaşça yere koydu. Tanıdık kokular havayı kaplamıştı. Hayvanat bahçesinde, ailesinin onu götürdüğü birkaç seferde karşılaştığı kokular ama aynı zamanda karşılaşmadığı şeyler. Egzotik çiçekler ve gelişen sarmaşıklar. Nemli bitki örtüsü ve şaşırtıcı bir saflık.

"Benimle birlikte ruhlar âleminde. Seni göremezler," dedi Koldo. "Devam et. Yaklaş."

"Gerçekten mi?"

Cevap olarak onu en nazik şekilde itti.

Nicola tereddütlerle ilerledi. Koldo'nun söylediklerine rağmen, muhteşem yaratıkların kaçmasını bekliyordu. Bunun yerine, gövdelerinden su emmeye ve ağızlarına damlalar püskürtmeye devam ettiler. Hatta kendilerini yıkadılar ve birbirlerine su sıçrattılar.

Kadıktan bir kahkaha yükseldi ama filler yine de yerlerinde kaldı.

Koldo kenarda durmuş, izliyordu.

Sonunda birkaç bebekten birinin yanına gitti, Laila ve kendisinin toplamından daha ağır olan sevimli bir şeydi bu. Bakışlarını kaldırdı, ona kilitlenmiş gibiydi. Ama... onu göremiyordu. Görebilir miydi?

"Dokun ona," dedi Koldo. "Sana zarar vermez." "Beni hissedecek mi?"

"Onun ruhu, evet."

Yani... bazı insanlar gibi bazı hayvanlar da ruhlar âleminde neler olduğunu hissedebiliyordu. Elini uzattı. Eli sıcak, yumuşak bir etle buluştu ve hayalet gibi geçti. Arkasından bir hortum koluna sürtündü. İrkilerek döndü. Ve kendini annesiyle yüz yüze buldu.

Görünüşe göre Nicola'nın ruhu da bir şeyler hissedebiliyordu!

Dişi ondan korkmuyordu ama ilgisini çekmişti. Anne ona dokundu, kokladı ve sonra saçlarıyla oynamaya çalıştı. Nicola kaygısız ve sevinçli bir şekilde güldü.

Bir süre sonra yaratıklar ondan sıkılmış bir şekilde uzaklaştılar.

Koldo yaklaştı ve onu kollarının arasına aldı, gerginlik ve sıcaklık ondan yayılıyordu.

"Bekle. Ben kirliyim. İstemiyorsun-"

"Sen kirli değilsin."

Yere baktı. Tabii ki öyle değildi. Fillerin geride bıraktığı kir ve lekeler tamamen solmuştu. "Bornoz giymek duşta dolaşmak gibi bir şey."

"Bu durumda, onu hiç çıkarmayabilirim."

"Bakalım bu konudaki fikrini değiştirebilecek miyim?" dedi boğuk bir sesle.

Kanı, bu adamın her zaman ateşlediği aynı yüklü ihtiyaçla köpürmeye başladı.

Onu bir binanın tepesine götürdü. Çok yüksek, düz çatılı bir bina. Güneş batmıştı ve ay yüksekteydi. Rüzgâr hafif bir okşayış sunuyordu. Etrafında mücevher tonlarında çiçeklerin dikili olduğu bir çim parçası vardı. Uzakta, çok renkli, parıldayan ışıkları görebiliyordu. Arka planda yumuşak bir müzik çalıyordu.

Koldo onu kendine yaklaştırmak için arkasını döndü. "Şimdi dans ediyoruz."

"Neden sen-" Birden fark etti ki, ona istediğini söylediği her şeyi veriyordu. Dünyayı gezmek, bir fili sevmek. Bir gökdelende dans etmek. Ne tatlı, ne tatlı bir adam. Gözyaşları gözlerinin arkasını yaktı ve alnını onun göğsüne yasladı. Kalbi şakağına çarpıyordu.

Birlikte sallandılar ve ikisinin de ne yaptıklarını bilmedikleri açık olsa da, an mükemmeldi. Adamın elleri kadının sırtında geziniyor, okşuyordu. Bornozunun kumaşıyla oynadı. Parmaklarıyla saçlarını taradı. Her hareket onu baştan çıkarıyor, sarhoş ediyor, titremesine ve sızlamasına neden oluyordu.

"Koldo," dedi.

"Nicola," dedi, nefesinin tatlılığı yanağında geziniyordu. "Bilmeni istiyorum... sana söylemek zorundayım... seni... seviyorum."

Yanlış duyduğundan emin bir şekilde durdu ve ona baktı. Adam gözlerinde umut, ihtiyaç ve şiddetli bir sahiplenmeyle ona baktı.

"Seninle halkımın yolunda evlenmek istiyorum." Onun halkının yolunda tek dizinin üzerine çöktü. "Seni adımla, statümle, servetimle ve geleceğimle korumak istiyorum."

O...gerçekten sevdi. Onu seviyordu. Onu. Hayatını o ya da bu hastanede geçirmiş ve birbiri ardına trajediler yaşamış olan sıradan Nicola Lane'i. Ve onunla evlenmek istiyordu. Dünya standartlarına göre, heyecan verici değildi, ikinci bir bakışa değmezdi. Yine de bu adam onu, kalbinin arzularını ona verecek kadar sevmişti. Onu geçmişini unutacak kadar seviyordu. Onunla bir gelecek kurmak isteyecek kadar.

"Ama yaşlanacağım," dedi, onu daha sonra kalp ağrısından kurtarmak istiyordu. "Yaşlanmayacaksın. Ve-"

"Hayır. Senin hayatın benimkine bağlı olacak ve ben yaşadığım sürece sen de yaşayacaksın. Sen yaşadığın sürece, ben de yaşayacağım."

Ne kadar... ne kadar... mükemmel. Ona sadece hayalini kurmaya başladığı bir hayat sunuyordu.

"Ben de seni seviyorum Koldo," dedi sesi titreyerek. Sevdi. Onu seviyordu. Olduğu adamı, olmakta olduğu adamı seviyordu. Bir gün olacağı adamı. Onun güçlü yanlarını sevdi ve zayıf yanlarının farkındaydı. Onun için iyiydi, o da onun için iyiydi. "Ve evet. Evet, sizinle evleneceğim."

Dudakları yavaş bir sırtışla kalktı. "Yapacak mısınız?"

"Yapacağım." O, kadının diğer parçasıydı, gerekli bir parçası.

Bir saniye sonra ayağa kalktı ve onu daha önce hiç görmediği bir yatak odasına götürdü. Onu tekrar parlattı ve bu sefer büyük yatağın üzerine düştü, Koldo onun üzerinde duruyordu, üzerinde dantelli bir gölgelik vardı.

"Evet diyeceğimden o kadar emin misin?" diye sordu kıkırdayarak, ellerini göğsünde gezdirerek.

"Çok umutluyum."

Bakışları odanın üzerinde gezindi. Koyu kadifeler ve açık renk ipekler, Viktoryen mobilyalar ve eski dünya havası gördü. Güllerin kokusu yumuşak bir esintiyle sürükleniyordu. "Neredeyiz biz?"

"En sevdiğim evlerden biri."

"Kaç tane var?"

"On altı tane var. Size her birini gezdireceğim. Daha sonra." Başını eğdi, dudaklarını birbirine bastırdı, ve... tatlı cennet. Birbirlerine duydukları ihtiyaç bir kez daha patladı. Çılgına dönmüşlerdi, daha fazlası için istekliydi. Her şey için.

"Bu sefer durmayacağız," dedi. "Bir saniye bile."

"Herhangi bir nedenle değil."

Eğer yaparlarsa, kalbi sonunda pes edecekti. Hastalıktan değil ama hayal kırıklığından. Birbirlerine olan aşklarını daha yeni itiraf etmişlerdi. Şimdi ona göstermek istiyordu.

Gömleğinin yakasını çekiştirerek, "Tenini tenime değdirmeni istiyorum," dedi. İhtiyacım var.

Elbiseyi başının üzerinde sallayarak onun çıkmasına yardım etti. Sırada bornozu vardı ve onu sutyen ve külotla bıraktı. Adamdan bir hırıltı yükseldi.

"Seni her gördüğümde daha da göz kamaştırıcı oluyorsun."

Ona böyle hissettirdi. Sanki saçını nasıl düzelttiği ya da makyaj yapıp yapmadığı önemli değilmiş gibi. Sanki ne kadar kilolu olursa olsun onu beğenecekmiş gibi. "Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum."

Dizlerinin üzerine kalktı ve aceleyle pantolonunun belini çözmeye çalıştı. Ama zorlandı ve sonunda kumaşı parçalar halinde yere fırlatacak kadar sert çekti. Başka zaman olsa, bu onu güldürürdü. Ne zaman

yataktaydı, kıyafetleri mahvolmuştu. Ama ona bir kez baktı ve nefesi kesildi. Adam yoğun ve kararlıydı.

"Beni mutlu ediyorsun Koldo," dedi içtenlikle.

Ağırlığı ona geri döndü, içine bastırdı, onu heyecanlandırdı. "Umarım beni mutlu ettiğin kadar mutlu olursun."

"Bakalım seni daha mutlu edebilecek miyim? Olduğun gibi kal.

Kımıldama."

"Neden?" diye sordu, itaat ederken bile.

"Sevdiğim adam hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek istiyorum. Hoşlandığın her şeyi. İstedığın her şeyi." Daha önce de bir şeyler yapmışlardı ama bu farklıydı. Bu bir bağlılıktı, bedenen ve ruhen. Ona her şeyini verecekti ve o da başka hiçbir şeye benzemeyen bir tatmin yaşayacaktı. Bundan emin olacaktı.

Elleri göğsündeki kasların üzerinde gezindi, hatta kollarının altından geçerek dövmelelere ve kanatlarının yumuşaklığına ulaştı. Sonra onları tekrar öne getirdi, daha aşağıya indi... daha da aşağıya. Karnındaki dalgalanmalar. Tüysüz baldırları. Ayaklarının pürüzsüz dipleri. Tüyler dışında, üzerinde boyun eğen bir nokta yoktu. Kaya gibi sağlamdı, her zaman kendisi için arzuladığı güçteydi.

Ve o ipeksi bir sıcaklıktı, sarhoş eden, çekingenlikleri eriten pürüzsüz bir viskiydi. O her şeydi. Karanlığın içindeki ışıktı. O... umuttu.

"Nicola," diye homurdandı. "Olduğum gibi kalmak istemiyorum.

Gitmek istiyorum."

Ses tonundaki sertlik kadının ürpermesine neden oldu.

"Yani yaptığım şey hoşuna gidiyor mu?"

"Seviyorum." Şakağından aşağı bir damla ter süzüldü.

"Nefret ediyorum."

Nefes nefese bir kıkırdama onu terk etti. "O zaman bir şeyleri doğru yapıyorum."

"Çok doğru," dedi inleyerek. "Ve çok yanlış." Yüz hatları gerilmiş, dudakları sıkılmıştı. Çaresizliği artıyordu, tıpkı onunki gibi.

Bu adamı nasıl sevmezdi? Hiçbir zaman soğukkanlı davranmaya çalışmamış, duygularının derinliklerini, zevkini

ya da ihtiyacını gizlemeye çalışmamıştı. Ve oh, güneş ışığının kokusu

yayılan, vücudunun zevkle ilişkilendirmeye başladığı bir kokuydu. Şimdi de durum farklı değildi ve sersemletici ihtiyaç kıyaslanamaz bir açlığa dönüştü.

"Nicola. Yapamam. Yapmalıyım..." Bir an Nicola onun üzerinde dururken, bir an sonra adam onun üzerinde duruyordu. "Her şey yolunda, değil mi?"

Ağırlığıyla ona baskı yaparak, onu kendi savunmasızlığının tadını çıkarmaya zorlayarak mı? "Yesss."

Bir hareket telaşydı, ellerini onun üzerinde yumuşatıyor, onu daha sonra gelecek olana hazırlıyor, sıcaklığının yoğunluğuyla onu yakıyor, vücudunun umutsuzca istediği şeyi ona verirken ondan nefes üstüne nefes alıyordu.

"Senin için başka kimse olmayacak," dedi. "Ne de sen."

"Asla. Seni bulduğuma çok sevindim, tatlım."

Tatlım. Dokunuşundan bile daha tatlı bir sevgi ifadesi.

"Ben de."

Erkeksi bir memnuniyet mırıltısı. "Çok yumuşaksın. Çok sıcaksın.

Yani benim."

"Senin için çok çaresizim." Her şeyiyle. Sert ya da nazik, aceleci ya da yavaş.

Ama durdu ve ona baktı, yoğun ve kararlıydı. "Bir araya gelmeden önce karı koca olmak istiyorum."

"Burada mı?" diye ciyakladı. "Şimdi mi?" "Tam şu anda."

Tekrar eriyor.... Onu yasal olarak sahiplenmeye o kadar hevesliydi ki, seksi askıya almaya hazırды. Kaç erkek bunu yapabilirdi ki? "Tamam," diye nefes aldı. "Pekâlâ. Ama acele et. Lütfen."

Onu öptü ve şöyle dedi: "Ben sana aidim Nicola. Hayatımı sana adıyorum."

"Buna sevindim. Şimdi, eğer sadece-" "Kelimeleri bana geri söyle."

Oh. "Ben sana aidim, Koldo." Dizlerini onun beline sürttü, sıktı. "Hayatımı sana adıyorum. Şimdi, sana bundan sonra ne yapacağını söylememi ister misin yoksa-"

"Şimdi ve sonsuza dek."

"Şimdi ve sonsuza dek. Yani sadece-"

Birdenbire, Koldo hareket etmemiş olmasına rağmen, ikiye bölünmüş hissetti, sırtı yatağa doğru eğildi. Acıyordu. Yandı. Ve korkunç ısı orman yangını gibi yayıldı, kemiklerini sıvılaştırdı, organlarını yaktı. Artık tek bir varlık değil, iki parçaydı ve her iki parçası da acı çekiyordu. Ama hisler geldiği kadar çabuk gitti ve nefes nefese yatağa yığıldı.

"O da neydi?" diye soluk soluğa bağırdı.

Koldo dirseklerinin üzerinde durdu. "Artık evliyiz."

"Öylece mi?"

"Tıpkı." "Nasıl?"

"Ruhlarımız birbirine bağlandı."

"Yani biz... bir miyiz?" Bu sözleri söylemek bile onu vahşi, derin bir memnuniyetle doldurdu.

"Bu şekilde, evet. Şimdi de diğer yönden." Onu tekrar öptü; her santimini etkileyen, önceki acıyı unutturan ve gelecek zevki hatırlamasını sağlayan bir öpücük. "Bu anı beklediğimiz için mutluyum. Artık önemli olan her yönden benim olacaksın."

"Ve sen de benim olacaksın."

"Nicola," dedi ve nihayet -sonunda- onu kucakladı.

Kadın çığlık attı. Adam durdu ve ona baktı. Ondan endişe ve korku yayılıyordu.

"Ben iyiyim," diye nefes nefese kaldı. "İyiyim. Özür dilerim. Sadece ne bekleyeceğimi bilmiyordum ve sonra her şey oldu ve şimdi gevezelik ediyorum ve sen hareket etmiyorsun ve gerçekten üzgünüm. Lütfen devam et."

"Seni ne kadar incittim?" diye sordu, kendini tutmakta zorlandığı her halinden belliydi.

"Yapmadın. Söz veriyorum. Pek değil."

İkna olmamıştı. "Yaparsam bana söyleyecek misin?" "Söyleyeceğim."

Tereddütle eğildi ve onu tekrar öptü. Yumuşakça, nazikçe. Tutkularını tazelemeleri uzun sürmedi ve sonra,

Sonra bedenlen de evlendiler. Kadın hiç tereddüt etmeden ona teslim oldu, onu kabul etti, onun için yanıp tutuştu, onu sevdi, onu kollarına aldı, adını haykırdı, daha fazlası için yalvardı, dudaklarını ısırdı.

"Asla yetmiyor," diye homurdandı.

"Memnun oldum." Söyleyebildiği tek kelime buydu.

Yavaş adımlarla ilerledi. Bakışları onunkileri buldu ve kilitlendi. Gözlerini kaçırabilirdi ama yapmadı. Sanki görmek istediği başka biri yokmuş gibi, sanki onun tarafından tamamen büyülenmiş gibi ona baktı.

Daha önce hiç kimse ona bu şekilde bakmamıştı.

Ve ona sahip olacağım. Sonsuza kadar.

O anda çok derin bir şey oldu. Aralarındaki bağ derinleşti ve ruhu en güzel şarkıyı söyledi.

O benim. Her zaman benim olacak.

Teşekkür ederim. Oh, teşekkür ederim.

Bu aşk asla ölmeyecek.

Kalbi gerçekten de genişlemiş, ona olan sevgisini daha da artırmış gibi hissetti. Sevgi, neşe ve huzur; onun hissetmesini istediği her şey, en tatlı haliyle.

Nefesi kesik kesik çıkarken ona her şeyini, her zaman olacağı her şeyi verdi. Adam da ona her şeyini, her zaman olabileceği her şeyi verdi, kasları ellerinin altında düğümlendi.

"Seni seviyorum, Nicola."

O da yoğunluğu hissetti, diye düşündü. Hissetmiş olmalı.

"Aşk.

Evet." Oh, tatlı sıcaklık... Daha, daha, lütfen daha... Kalbi güm güm atıyordu... Vücudu da tıpkı kalbi gibi genişliyor, en içteki varlığını zapt edemiyor gibiydi. "Daha hızlı," diye yalvardı.

İtaat etti, hareketleri keskin ve emindi.

"Evet. Evet! Koldo, ben..." Dikişlerden ayrılacak ve uçup gideceğim.

Ve aynen öyle oldu.

Patladı. Uçtu. Ve nereye varırsa varsın, mutlak memnuniyet ona çarptı ve sonunda

İlk öpüşmelerinden beri onu rahatsız eden acı. Birdenbire tamamlanmıştı, en kötüsünü atlatmış ve en iyisini bulmuş bir kadındı.

Uzakta, Koldo'nun gürültülü kükremesinin yankılandığını duydu, erkeksi memnuniyet en iyi haliyle onu geri çekiyordu.

Adam kadının üzerine yığıldı, ağırlığıyla neredeyse ciğerlerini parçalayacaktı. Ama öncekinden çok daha görkemliydi. Titriyor ve ona, bu adama, kocasına sarılıyordu.

"Nasılsın... Kendini..." dedi. "İnanılmaz," diye iç geçirdi.

"Evet. Bu... Bu... Söyleyecek kelime bulamıyorum."

"Seviyorum." Adamın boynunu, nabzını öptü. "Bunu tekrar yapmaya değerdi."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

SABAH GÜNEŞİ gökyüzünde tepeye tırmanıp odaya ışınlar saçarken Koldo'nun zihni dönüyordu. Nicola onun üzerine kapanmış, çenesini göğüs kafesine dayamış, parmaklarıyla sakalını, sonra da göğsünün düzlemlerini okşuyordu. Adamın eli Nicola'nın sırtının alt kısmında düzleşmişti, emin olmak için sahiplenici bir tutuş.

Tekrar teşekkür etmek için ağzını açtı ama onun yerine şarkı söyledi. Çocukluğundan beri, annesinin kanatlarını çıkarmasından önceki günlerden beri şarkı söylememiştir. Bir daha şarkı söylemeyi hiç düşünmemiştir. Hiç sebebi olmamıştır. Yine de alçak baritonu ortaya çıktı, odayı doldurdu ve Nicola'ya kendinden son bir parça verdi.

Ben seninim. Her şeyi teslim ediyorum.

Adam sözlerini bitirdiğinde, kız doğrulup ona baktı. Adam onu bir kez daha özüyle kaplamış, teninin altının en tatlı tonunda parlamasına ve kalbinin sıkışmasına neden olmuştu.

"Bu çok güzeldi." Gözleri uykudan ağırlaşmış, yaşlarla ıslanmış, dudakları öpücüklerden şişmiş ve kızarmıştı. Güzel çilek bukleleri birbirine dolanarak göğüslerini koruyordu. Çok sevilen bir kadının resmiydi - yeniden sevmek istediği bir kadının. "Ne kadar ciddi bir ifaden var, benim ünlü savaşçım. Ne düşünüyorsun?"

Kızın buklelerinden birini parmağının etrafında döndürdü. Seks hayal ettiği gibi değildi. Çıplak bedenlerin birbirini zorlayacağını biliyordu. Nicola'yla daha önce paylaştıkları öpüşmeler ve okşamalar nedeniyle zevk almayı da bekliyordu. Ama benlik duygusunun her zerresinin onun tarafından parçalanmasını beklemiyordu. Bekleseydi, bundan nefret edeceğini düşünürdü. Bunun yerine, her saniyesine bayılmıştı.

"Sana anlattırdım ama çalışan bir beyne sahip olamayacak kadar yoğun bir şekilde tatmin ettim seni. Anlamazsın."

Bir duraklama. Bir nefes. "Ciddi Koldo az önce şaka mı yaptı?" "Umarım yapmamıştır," dedi sırtıtmamaya çalışarak. Cık cık etti. "Sanırım birinin iyi bir iş çıkardığına dair güvenceye ihtiyacı var."

"Öyle." Ve bunu itiraf etmekten utanmıyordu. Kızın duyguları onun için önemliydi.

"Ne kadar da insancıl," dedi kendi sırtışıyla. "Bu çok uygun. Ne de olsa artık kalbinde bir insan var." Onunla yavaş yavaş ilerlemeyi, her anın tadını çıkarmayı, vücudunun kapanmaması için yavaş yavaş doruğa ulaşmasına yardımcı olmayı umuyordu. Bunun yerine, kendi vücudu onu daha hızlı gitmeye, daha fazlasını yapmaya, yapmasına izin vereceği her şeyi yapmaya teşvik etmişti. Bir şehvet dünyasında kaybolmuştu - yani kendini adanmış bir şehvet dünyasında. Bunu başka biriyle yapmaktan hoşlanmazdı. Daha önce de şüphelenmişti ama artık şüphesiz biliyordu. Eylem sırasında çok savunmasızdı, tüm savunmaları düşmüştü.

"Birlikte geçirdiğimiz geceyi tek bir kelimeyle tarif etmem gerekseydi... hmm derdim." Alt dudağını dişledi. "Hoş, sanırım."

"Hoş. Tahmin ediyor musun?"

Kızdan küçük bir kıkırdama yükseldi, onun olmasını istediği türden bir kıkırdama. "Evet. Pratik yapmalısın. Selah."

İçinde sahte bir hırıltı yükseldi. "Durup düşünmeyeceğim. Şimdi başlıyorum." Karanlık bir çatık kaşla onun üzerinde durarak onu yuvarladı. "Ama sana coşkunun anlamını öğretmeden önce -tekrar- bana nasıl hissettiğini söyleyeceksin."

"Mükemmel."

"Zayıflık yok mu?"

"Hayır. Ben iyileştim." Gözleri genişledi. "İyileştim. Koldo, gerçekten iyileştim! Kalbim bir kez bile hareket etmedi."

O... haklıydı. Bir kez bile kalbinin bozuk olduğuna dair bir belirti göstermemişti. Dayanıklılığı onunkini bile geçmişti.

"Toksin gitti."

"Evet! Ama sanırım bundan daha fazlası var. Kendimi çok temiz hissediyorum.

Çok...güçlü."

Evet, kulağa daha fazlası olmuş gibi geliyordu. Sanki içinde Yaşam Suyu'ndan bir kaynak oluşmuş, bir sağlık ve canlılık kuyusu yaratmıştı. Ama bu onun Gönderilmiş Kişi olduğu anlamına gelirdi.

Böyle bir şey olduğunu duymuştu. Ama... öyle miydi? "Çok sevindim," dedi.

"I-" Birden kaşlarını çatı ve göğsünü ovuşturdu. "Bir sorun var. Laila'yı kontrol etmem gerek."

Nicola'nın içinde bulunduğu tehlikeyi ne kadar çok hissetmiş olursa olsun, onun içgüdüsel duygularını göz ardı etmemesi gerektiğini biliyordu. "Elbette." Ayağa kalktı ve yırttığı bornozu giydi. Giysi bir kez daha bozulmamış durumda olsa da, alıştığından farklıydı. Arkadan açılıyor ve kollarını deliklerden geçirdiğinde, malzeme kanatlarının etrafına oturmak ve dikişleri etraflarında örmek zorunda kalıyordu.

Nicola'yı ayağa kaldırdı ve kendi bornozunu başının üzerinden geçirerek güzel kıvrımlarını örttü; bu tam bir rezaletti. Şakağını öptü ve "Ne olursa olsun, bunu birlikte atlatacağız" dedi.

"Biliyorum." Sabitti, rengi yüksekti - yeni keşfedilen sağlığının hoş karşılanan işaretleri.

Koldo onu Zacharel'in bulutuna götürdü; evinin romantizmi yerini liderininkinin işlevselliğine bırakmıştı. "Zacharel," diye seslendi.

"Buraya. Acele et. Ben de tam seni çağırmak üzereydim."

Nicola, Koldo'yu da beraberinde sürükleyerek harekete geçti. Oturma odasında Zacharel ve Annabelle, Laila'nın hâlâ yattığı kanepenin önünde çömelmişlerdi. Cildi sarımsı bir renk almıştı ve çırpınıyor, inliyordu, dişleri kanla kaplıydı. Dilini ısırması olmalıydı.

Nicola ileri atıldı, çifti yoldan itti ve kız kardeşinin yanına diz çöktü. "Ah, aşkım. Hayır."

Zacharel Koldo'nun bakışlarını karşıladı, ayağa kalktı ve aradaki mesafeyi kapattı. "Kalbi durdu ama onu hayata döndürmeyi başardım," dedi savaşçı sessizce. "Uzun süre dayanamayacak."

Nicola, hıçkırıklarıyla mücadele ettiği belli olan Zacharel'e, "Sakın bunu söylemeye cüret etme," diye çıktı.

Koldo'nun göğsünde bir şey daraldı. Karısının ikizini inceledi. Şaşırtıcı bir şekilde, En Yüce Olan bir kez daha deri ve kemiğin ötesini ve onun ruhunu görmesine izin verdi.

Artık içinde iki iblis vardı.

Koldo onun savunmasını aşmayı başardıklarını fark etti ve kalbi sıkıştı. Daha doğrusu savunmasızlığını. Kız kardeşi öldüğünde Nicola nasıl tepki verecekti? Ve Laila ölecekti. Toksinle savaşmamıştı ama daha fazlasını memnuniyetle karşılamıştı.

"Onu rahatsız eden iblisler..." Koldo başladı.

"Gittiler," diye araya girdi Nicola. "Bunu biliyorum ama-"

"Hayır," dedi Koldo, içi parçalanarak. "Onlar onun içinde, aşkım." Nicola kaskatı kesildi. "Hayır. Hayır!"

"Özür dilerim."

Şiddetle başını salladı ve "Ona biraz daha Su verin" dedi.

"O kendine yardım etmezse ben de ona yardım edemem."

"Onunla konuşacağım. Anlamasını sağlayacağım." Kız kardeşini sarsarak onu uyandırmaya çalıştı. "Beni dinle Laila, tamam mı? Beni dinlemek zorundasın." Nicola onu daha sert salladı, çaresizliği belliydi.

Laila'nın tek tepkisi acı dolu bir inilti olsa da, Nicola konuşmaya başladı ve kız kardeşine ruhani savaş ve iblislerin üstesinden gelmek hakkında öğrendiği her şeyi anlattı. Konuştu, konuştu, konuştu ama Laila'nın durumu hiç düzelmedi.

Sonunda Nicola'nın sesi çatladı. Kocaman gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı. İki büklüm oldu ve Koldo'ya baktı. "Bana ne yapacağımı söyle," diye mırıldandı. "Lütfen, ona yardım etmek için ne yapmam gerektiğini söyle, ben de yapayım."

Laila ruhsal açıdan, onu hastanede bulduğu gün olduğundan daha güçlü değildi. "Nicola-"

"Hayır. Sakın söyleme. Yapabileceğın bir şey olmadığını söyleme." Elinin tersiyle yanaklarını sıvazladı. "Bir şeyler olmalı."

Onu böyle kırık, üzgün görmekten nefret ediyordu. Umudunu kaybediyordu. Buna dayanamıyordu.

Ve Laila'yı dinlemeye zorlamak için elinden gelen her şeyi yapmamıştı, değil mi? Çabalarını Nicola üzerinde yoğunlaştırmıştı. Hayatın dikkatini dağıtmasına izin vermiş, her boş anını annesiyle geçirmiş ya da babasının peşinden koşmuştu - Laila'nın karşı karşıya olduğu tehlikeyi bilse bile.

Son bir kez daha denemezse, Nicola ile arasına bir duvar örülebilirdi. Yaptığını düşündüğü her yanlış için onu affedecekti. Hatta onu hiç suçlamazdı. Ama bu anı her düşündüğünde, başarısızlık rolünü ona verecekti.

Çok erken pes edebilirdi.

Yapabileceği her şeyi yapmazdı. Ve böyle düşünmekte haklı olabilirdi.

İçini bir korku kapladı ama yine de Zacharel'e baktı.

"Gitmeliyim. Dişileri koru."

"Sen ne-" Cevap liderine gelmiş olmalı çünkü erkek başını salladı. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

"Öyleyim."

O karanlık başını salladı. "Daha sonra buraya gelecek misin?" "Sadece sana şışeyi vermek için. Eğer kalırsam, bana bakmaya çalışacak.

benden." Ve bu sadece yapmak üzere olduğu şeyi boşa çıkaracaktı.

Zacharel yine anladı. "Onun her yerinde senin özünü görüyorum. Nicola'yı sahiplendin."

"Yaptım."

Koldo'ya bilgece bir baş selamı daha verdi. "Dişileri güvende tutacağım."

"Teşekkür ederim. Ve... hediye için de teşekkür ederim," dedi kanatlarını açarak. Nicola'ya döndü. "Gitmeliyim ama Yaşam Suyu ile döneceğim. Bu ona birkaç hafta daha kazandırır ve ona savaşmak ve kazanmak için ihtiyaç duyduğu gerçekleri öğretmeyi tekrar deneyebiliriz."

Gözlerinde umut belirdi ve Konsey'in dünyasına geçmeden önce ona hızlı bir öpücük verdi. Orada hiç

kaybedecek zamanım yok.

Tam önünde gümüş taştan yapılmış gösterişli bir saray belirdi; sarp bir uçurumdan yükselen katmanlı yapının her katmanının tepesinde koyu kırmızı bir çan kulesi vardı. Arkasında karla kaplı dağlar uzanıyordu ve her bir zirveden sis yağıyordu.

Buraya son geldiğinde kafasındaki saçları ve sırtındaki deriyi kaybetmişti.

Bugün muhtemelen kanatlarını kaybedecekti.

Koldo, öndeki çift kapıya giden basamakları botları kaldırım taşlarına çarparak çıktı. İçeride, duvarlar En Yüce Olan'ın kazandığı zaferlerin sahneleriyle boyanmıştı. İblislere karşı verilen savaşlar, kurtarılan insan hayatları. Kötülüğe karşı iyiliğin, yanlışa karşı doğrunun, nefrete karşı sevginin savaşı. Koldo bir kez olsun En Yüce Olan'ın insanları kurtarmak için neden bu kadar cesurca savaştığını anlamıştı. Sadık bir insan kalbinden daha değerli bir şey yoktu.

Mahkeme salonunun girişine iki muhafız yerleştirilmişti, kanatları zengin bir serulean rengindeydi. Melekler hem Gönderilmişlere hem de insanlara yardım ediyordu. Her iki erkek de kapının karşısında bir kılıç tutuyordu, metal çizgiler ortada kesişiyordu.

Koldo önlerinde durdu ve adet olduğu üzere adını söyledi.

"Grata," diye seslendiler ve kılıçlarını birbirine vurduktan sonra bileklerini sallayıp metalleri arkalarında döndürerek bir açıklık yarattılar.

Koldo öne doğru süzülerek kapıları açtı. Masmavi bir halı geniş odanın ortasına kadar uzanıyordu. Üstünde kubbeli bir tavan yükseliyordu, kristalin içinden melekler ve bulutlar görünüyordu. Duvarlar beyaz kadife ile kaplıydı ve zemin cilalı abanoz rengindeydi. Tek mobilya yarım ay şeklinde bir masa ve yedi sandalyeydi. Her biri farklı renkte dekoratif bir cübbe giyen yedi konsey üyesi ona beklenti içinde bakıyordu. Kırmızı, mavi, yeşil, sarı, camgöbeği, macenta ve menekşe. Lüksün gökkuşağı. En Yüce Olan, halkını bol zenginlikle kutsamıştı.

Dört erkek, üç kadın ve her biri insan ömrünün sonuna gelmiş gibi görünüyordu ve Koldo bunun nedeninden emin değildi. Nefalarda olduğu gibi bunun çürümeyle bir ilgisi olmadığından emin olsalar da kimse değildi. Germanus'ta olduğu gibi, bu varlıkların da gümüş rengi saçları ve kırıışmış derileri vardı.

Yine de Koldo'nun anlayamayacağı kadar güçlüydüler.

Selamlamak için başını eğdi.

"Çok yakında bize dönüyorsun," dedi

Dominicus. "Bu beni şaşırtıyor," dedi Isabella.

"Yaşam Suyu'na ihtiyacım var," diye açıkladı Koldo.

Adeodatus başını yana eğerek onu düşündü. "Ve bunu bir yoldaş yerine bir insana vermek istiyorsun."

Amacını bildikleri gerçeği onu ürkütmemişti.

Her zaman biliyorlardı.

"Evet." "Neden?" Christa

sordu.

Koldo onlara tüm hikayeyi anlattı. Nicola ile nasıl tanıştığını, onunla neler yaşadığını, kız kardeşine neler olduğunu.

"Biri dinledi, diğeri dinlemedi," dedi Benedictus. "İlginç."

"Laila Lane'e neden bir şans daha verilmeli?" Katherina sordu.

"Bunu hak ettiği için mi? Hayır," dedi Koldo. "Bunu kendisi için istediği için mi? Hayır. Ama ben, En Yüce Olan'ın bir hizmetkârı, istediğim için."

Dominicus'un tüm yüzünü yavaş bir gülümseme aydınlattı. "Buraya son geldiğinden beri kendine güvenin arttı. Seni onaylıyorum."

Geçen sefer Zacharel ve Annabelle için gelmişti. Geçen sefer göğsünde öfke ve nefretle gelmiş, annesini yakalamak için ne gerekiyorsa yapmaya karar vermişti. Başını eğmiş, sesini alçaltmış, geri çevrilmekten çok korkmuştu.

Bugün, geri çevrilmeyeceğini biliyordu. Haklarını biliyordu. En Yüce Olan'ın yanında iyi durumda olduğunu, öfkesinin dindiğini, geçmişinin silindiğini biliyordu. Yolunda hiçbir engel yoktu. Ne istiyorsa, onu istiyordu.

Sevgi. Ve iyileştirmek her zaman En Yüce Olan'ın isteğiydi. O hiçbir zaman bir insanın acı çekmesini istemedi, ders almak için bile.

"Toplanıp tartışmamıza gerek yok. Onaylandınız," dedi Christa başını sallayarak.

Olacağını bildiği gibi. Şimdi, detayları halletmeliydi. "Neyi feda etmeliyim? Ne istersen veririm, ama sana hatırlatmak isterim ki bu En Yüce Olan'ın yolu değil. O, yasalarına saygı gösterilmesinden başka bir şey istemez."

Benedictus sert bir sesle, "Ama geleneklerimizin devam etmesini istiyorsak buna ihtiyacımız var," dedi. "Hâlâ devam etmek istiyor musunuz?"

Cevabını düşünmesine gerek yoktu. "İstiyorum."

Üyeler birbirlerine bakarken bir duraklama oldu. Hep bir ağızdan başlarını salladılar.

Katherina, "Senden insandan uzak durmanı isteyebiliriz Nicola," dedi.

Midesi bulandı. Hayır. O değil. Bu hariç her şey. "Ama biz yapmayacağız," diye ekledi ve adam derin bir nefes aldı.

kabartma. "Kanatlarını alacağız. Onları burada bırakın. Sonra Clerici'nin tapınağına gidebilirsin, orada kırbaçlanacaksın.

Daha sonra size nehir kapısına kadar eşlik edecek. Kabul ediyor musunuz?"

Nicola'nın gözyaşları içindeki yüzü Koldo'nun gözlerinin önünden geçti. "Biliyorum," dedi.

BÖLÜM OTUZ İKİ

KAFZIEL, elinde bir hançerle onun arkasında duruyordu.

Koldo arkalıksız bir sandalyeye oturdu, öne doğru eğildi ve masanın kenarını kavradı.

Konsej üyesi, "Sen cesur bir adamsın Koldo," dedi. Ve sonra, Koldo'nun annesinin yüzyıllar önce yaptığı gibi, kanadı kastan ayırmanın acı verici sürecine başladı.

Metal eti deldi. Sıcak kan damladı. Acı Koldo'nun tüm vücuduna yayıldı. Dişlerini gıcırdattı ve metanetle katlandı. Bir ömür boyu kanatları olmadan idare etmişti. Yine idare edecekti. Ama bir daha asla Nicola'yı havada uçuramayacağı gerçeğinin yasını tuttu. Bir daha asla bir asker arkadaşının yanında uçamayacaktı. Bir kez daha kendi türü arasında bir gariplik olacaktı.

Sevgi olmadan "normal" olmaktansa, sevgiyle tuhaf olmak daha iyidir.

Göz ucuyla bir kanadın yere serilişini izledi, güzelim tüyler kıpkırmızı olmuştu, kaslar ve tendonlar çiğ etten başka bir şey değildi.

"Ve şimdi, diğeri," dedi Kafziel.

Koldo'nun akıllı Nicola'daydı. Onun güzel, gülümseyen yüzünde. Fırtına gibi parlayan gözleri. Sevinçle ona sarıldı. Onu öptü, minnettar.

Buna değer.

Çok geçmeden ikinci kanat birinciye katıldı ve Koldo'nun ayağa kalkmasına yardım edildi. Bacakları titriyordu ve sırtından geriye kalanlar çekildi, gerildi, ağrıdı ve sersemledi - bir sonraki kırbaçlanacak olan sırtı.

"İnsan bu armağanı reddedebilir," dedi Isabella üzüntüyle. "Suyu reddedebilir, etkileriyle savaşabilirdi."

Bunu biliyordu ama seçiminden pişmanlık duyamazdı. Laila'ya bir şans verecekti. Yapabileceği tek şey buydu. Geriye dönüp baktığında, keşke deneseydim ne olurdu diye düşünmek zorunda kalmayacaktı.

"Artık durmayacağım," dedi.

"O halde Clerici'ye gidiyorsunuz," dedi Adeodatus başıyla onaylayarak. "Çok yaşa Koldo," dedi üyeler. hep bir ağızdan duyurdu.

Koldo sahip olduğu azıcık güçle Clerici'nin tapınağındaki nehir kapısına doğru hızla ilerledi. Şimdiden görme yetisi zayıflamaya başlamıştı. Yine de bölgeyi ezbere biliyordu. Çimen yoktu, sadece toprak vardı. Ağaç yoktu, çiçek yoktu. Sadece daha fazla toprak ve kırbaç direği görevi gören şişman bir kütük. Önünde birazdan geçeceği demir bir kapı uzanıyordu - eğer yürüyebilirse.

Elinde kırbacıyla bir muhafızın orada olmasını bekliyordu ama onu karşılamak için öne çıkan Clerici oldu.

"Merhaba, Koldo."

Dizleri kırbaç direğinin hemen önünde büküldü ve sertçe yere çarptı. Nefes alış veriş kesik kesikti ama kendi teninden yayılan tarçın ve vanilya kokularını seçebiliyordu. Nicola'yı ne kadar işaretlediyse, Nicola da onu o kadar işaretlemişti.

"Senden memnunum, Koldo. Başkalarının iyiliğini kendi iyiliğinin önüne koydun." Clerici aradaki mesafeyi kapattı. "Sonucu hakkında hiçbir fikrin yok ama yine de bunu yapıyorsun."

Koldo gözlerini kapadı ve tek kelime etmedi, tek bir soru bile sormadı.

Clerici, "Yaptığınız şey gerçek bir sevgi ifadesi," dedi ve ekledi: "Sizi takdir ediyorum."

Konuşmayı kes!

"Bu çekip gitmek için son şansın."

Gözünün altında bir kas kıpırdadı.

"Pekâlâ," dedi Clerici.

Bir duraklama... ve sonra ilk darbe indi.

Deri, parçalanmış ete karşı ve deri kazandı; deri, kas ve kan parçaları uçtu. Koldo çenesini kilitledi.

İkinci darbe düştü. Üçüncüsü. Dördüncüsü. Çığlıklarını bastırmaya çalışmaktan çenesi o kadar kötü ağrıyordu ki, kemiklerini yerinden oynattığından emindi.

Bu kez, Laila'nın Zacharel'in kanepesinden kalktığını ve hastalığı istenmeyen bir kışlık palto gibi üzerinden attığını hayal etti. İki kız kardeşin kucaklaştığını, gülüştüklerini, sonra ruhani yasaları tartıştıklarını, öğrendiklerini, büyüdüklerini ve iblisleri yerlerine, ayaklarının altına koyduklarını hayal etti.

Beşinci darbe. Altıncı.

Hiç eti kalmadığından emindi. Vücudundaki her kas gergindi, titriyordu, yanıyordu. Görüşünde siyah noktalar göz kırptıyordu.

Yedinci. Sekizinci.

Dokuzuncu. Onuncu.

Onbirinci. On ikinci.

Sonunda Koldo kendini daha fazla tutamadı. Acı dolu bir çığlık attı.

Onüçüncü. Ondördüncü. Onbeşinci.

Burun deliklerinden kısa, soluk soluğa nefes aldı ve ağzından verdi. Kırbaç düşmeye devam etti. Bayılamazdı. O kapıdan kendi başına geçebilmeliydi. Suya ulaşmalı ve kapıdan geri dönmeliydi. Aksi takdirde, tüm bunlar bir hiç uğruna olacaktı.

Otuz darbeden sonra kırbaç nihayet durdu.

"Bitti. Bitti."

Koldo'nun başı öne eğildi, yanağı kütüğe yaslandı.

Clerici uzaklaşmadan önce ona, "En Yüce Olan'ın seni güçle kuşattığını asla unutma," dedi.

Önündeki kapı bir vınlamayla açıldı. Onu güçle mi kuşattı? Evet, bu doğrudu. Şifre kalbindeydi ve sırtı kadar sıcak bir şekilde yanıyordu.

Bunu yapabiliirdi.

Sürünerek ilerledi, siyah hâlâ görüş alanında göz kırptıyordu. Demiri geçtikten sonra toprak yerini çimenlere bıraktı, ellerini ve dizlerini yastıkladı. Evet, bunu yapabiliirdi.

Akan suyun sesi kulaklarını doldurdu ve hareket etmeye devam etmek için kendini zorladı. Harap olmuş deri gerildi. Sakatlanmış kaslar daha da yırtıldı. Bir metre, iki metre... Mümkün olduğunda birkaç adım atarak ilerledi. Sis kısa sürede havayı kapladı.

İki nehir vardı. Yaşam Nehri ve Ölüm Nehri. Kapılardan giren herkesin bir seçimi vardı. Yaşam ya da ölüm. Lütuf ya da Lanet. Biri serin bir esintiyle yatıştır, diğeri yakıcı bir rüzgârla için için yanardı. Biri berrak ve saf, diğeri karanlık ve bulanıktı. Gerçekten ölümü seçenler, En Yüce Olan'la bağlarını koparmaya karar verenler vardı. Göksel yasaların bir parçası olmak istemeyerek, isteyerek düşüyorlardı.

Yaşam Nehri'nin kenarında, Koldo bir hava cebinden küçük bir şişe çıkardı ve eli titreyerek ağzına kadar doldurdu. Düşüremezdi. Kendisine ayrılan şişeden fazlasını almaya kalkışırca, bu bölgeden ayrılmadan önce içindekileri döküp sadece yenilemeye çalışsa bile, Konsey bunu öğrenecek ve zaten feda ettiği her şeyi, artı Suyu kaybedecekti - ve bir daha asla bu noktaya gelmesine izin verilmeyecekti.

Mantarı ortasına yerleştirdi. Sağlam olduğu anda şişeyi bir hava cebine yerleştirdi ve rahat bir nefes aldı.

Şimdi, şişeyi Zacharel'in bulutuna götürmek için.

Büyük mesafeleri kat edemezdi, her seferinde biraz daha ilerlemesi gerekecekti. Önce kapıya doğru süründü. Sonra, bulutun kenarına doğru parladı. Sonra, bir sonraki buluta, sonra bir sonrakine parladı, zıplayarak ilerledi, Zacharel'inkine gittikçe yaklaştı.

Hayır, kısa bir süre sonra fark etti. Bakmıyordu. Clerici'nin tapınağının etrafında daireler çiziyor, sadece bakışlarının onu götürdüğü yere varıyordu. Hayal kırıklığı diğer duyuların arasına katıldı.

Zacharel'in bulutunu hayal etti. Bunu yapabilirim. Parladı-

Ve gökyüzünün ortasında belirdi, onu sabitleyecek hiçbir şey yoktu. Rüzgâr onu döverken yeryüzüne doğru düştü,

ve oh, bu acıttı. Eğer bu hızla yere inerse, tekrar bir araya getiremeyeceği kadar çok parçaya ayrılacaktı.

Nicola'nın evini hayal etti. Daha yakındı, daha idare edilebilirdi. Oraya ulaşabilirse Zacharel'i çağırabilirdi. Ona yardım etmesi için değil, Suyu alıp Laila'ya götürmesi için. Çok geç olmadan.

Hadi ama. Bir kez daha. Parladi. Hâlâ gökyüzündeydi ama daha alçakta.

Tekrar parladi-

Bu kez Nicola'nın oturma odasında belirdi ve ağır bir gümbürtüyle karnının üzerine düştü. Bakışlarını kaldırdı. Geride bıraktığı kanepeler, yıpranmış ve yırtık pırtık kenarları olan koyu kahverengi halı vardı. Yüce Tanrı'ya şükürler olsun. Nefes almakta zorlanarak titreyen eliyle uzandı ve şişeyi hava cebinden çıkardı.

Zacharel, yansıtmaya çalıştı. Ne kadar zayıf olursa olsun, bunu tam olarak başaramadı.

Üzerine bir gölge düştü. "Zehrimle savaşıp bizi bulmanın ne kadar süreceğini merak ediyordum," dedi bir ses, tanıdığı bir ses. "Sadece çoktan istediğim durumda olacağını bilmiyordum."

İçine bir korku düştü. O değil. Onun dışında herhangi biri. Şişeyi saklamaya çalıştı ama yeterince hızlı değildi. Sirena bileğine basarak onu hareketsiz tuttu.

"Ben yarı Fae'yim ve bildiğiniz gibi bazı Fae'lerin özel yetenekleri vardır. Diğerlerinin gücünü kısa süreliğine bloke edebilirim. Bu yüzden parlayamadınız ve bu yüzden bizi bulamadınız." Kap elinden çekilip alındı ve sırtındaki yaraya bir stileto saplanarak tıslamasına neden oldu. "Burada neyimiz var?" Bir an geçti. Kadın içtenlikle güldü. "Yaşam Suyu. Ne kadar harika."

"Şuna bir bakayım," diye emretti başka bir ses.

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Sirena'dan başkası değil, diye düzeltti. Babası değil.

Başka bir gölge. Bir kahkaha daha, bu seferki derin ve gürültülü. "Kesinlikle öyle. Kadını hasta olmalı. Onu kurtarmaya çalışıyor olmalı."

Patladı. Mantar yere düştü ve hemen önünde yuvarlandı. "Lütfen," dedi Koldo, yalvarmak istercesine. Sirena'nın stiletto'su daha da derine indi.

Nox, değerli sıvıyı yere dökmeden hemen önce, "Ah, dudaklarındaki o kelimeyi ne kadar da seviyorum," dedi.

Hayır. Hayır! Çektiğı her şeyden sonra - yakında babasının elinden çekeceğı her şeyden sonra - Laila'nın şansı boşa gitmişti. Gözlerini sıkarak kapattı. Bunu tekrar yapabilirdi ve yapacaktı da ama çok geç olabilirdi.

Su Koldo'nun yüzüne sıçradı, serin ve rahatlatıcıydı ama o dudaklarını birbirine sıkıca bastırarak ağzına tek bir damla bile girmesine izin vermedi. Sırtı tamamen iyileşene kadar Sudan içmeyecekti. Bunu şimdi yapmak, sonsuza dek iyileşmeden acı çekmek demekti.

Nox dizlerinin üzerine çöktü, elini Koldo'nun çenesinin altına sabitledi ve onu yukarı bakmaya zorladı. "Sen ve ben eğleneceğiz."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

THANE az önce zevk verdiği İNSANI tuvalet kabiniinde yere yığılmış halde bıraktı ve gece kulübüne girdi. Az önce ona yaptığı şeyler... ondan yapmasını istediği şeyler...

O gece üçüncü dişisiydi. Son üç günde sekizinci. Genelde arzularını kontrol edebilirdi. Ama burada, bu hafta, ne kadar çok kadınla yatarsa o kadar çok istiyor, hatta ihtiyaç duyuyordu. Seks düşünebildiği tek şey haline gelmişti.

İblisleri avlamayı tamamen bırakmıştı.

Kendisinde bir sorun vardı ve yine de başka bir kadın istiyordu. Ancak vücudunun bunu kaldırabileceğinden emin değildi. Kafası bulanıktı, uzuvları titriyordu.

Bir flaş ışığı dans pistinin üzerine renkli ışınlar saçıyordu. Hoparlörlerden bangır bangır rock müzik yükseliyor, vücutlar birbirine karışarak kıvranıyordu. Birden fazla parfüm ve kolonya havayı koklayarak mide bulandırıcı bir kolaj oluşturunuyordu. Binadan ve sıcaktan uzaklaşıp gecenin serinliğine doğru ilerledi.

Kaldırımdaki çakıl taşları ayağının takılmasına neden oldu. Ay çok küçük bir parçaydı, gökyüzü karanlıktı ve sadece birkaç yıldız görülebiliyordu. Sokak lambaları vardı ama ışınları zayıftı, sadece küçük daireleri aydınlatıyordu.

Şu anda kanatları bir hava cebinde saklıydı. Cübbesi, her ikisi de siyah olan bir tişört ve pantolon şeklinde vücuduna uyum sağladı. İlerlemeye devam ederken bir baş dönmesi dalgası onu vurdu ve dik durabilmek için bir binanın kenarına yaslanmak zorunda kaldı.

Bjorn, Xerxes, diye tahmin etti. Onlarla... Auckland'daki ilk birkaç gününden beri konuşmamıştı, kaşlarını çatarak fark etti. Bu onun yapacağı bir şey değildi. Onlar gibi değildi. Neden en azından onunla sohbet etmeye çalışmamışlardı?

Buraya gelecekler ve onu bu sarmaldan çekip çıkaracaklardı. Üçü birlikte iblislerin izini süreceklardı. Birlikte savaşıacaklardı. Birlikte kazanacaklardı.

Sessizlik.

Kaşları daha da çatıldı. Onu asla görmezden gelmezlerdi. Onu seviyorlardı.

Onlarda da bir sorun olmalıydı. "Hey, sen," diye seslendi bir kadın sesi.

Bir arka sokağın girişinde durdu ve sadece sesi tanıdığı için döndü. Banyoda bıraktığı kadındı bu. Dikey olarak farklı görünüyordu. Giysileri dağınık ve kırıktı, siyah saçları da aynı durumdaydı. Kahverengi gözleri heyecanla parlıyordu. Yanaklarında parlak bir renk vardı.

Ona konsantre olmak için mücadele ederken bir önsezi hissi onu vurdu.

"Arkanda bir şey bırakmışsın," dedi, neredeyse ulaşabileceği bir mesafedeydi. Kolunu uzattı, yumruğu kapalıydı.

Tüy mü? "Göster bana."

Parmakları yavaşça açıldı. Ama... avucunda hiçbir şey yoktu.

"Ve bu?"

Dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Senin gururun."

Öfke ona çarptı. Son zamanlarda pek çok kez yargılanmıştı. "Senin ne? Benimle o tuvalet kabine gitmeden önce seninle sadece beş kelime konuştum."

Eğlencesi daha da arttı. "Anka Kuşu'nun sıkı korunan bir sırrını bilmek ister misin, Gönderilmiş Kişi? Herhangi biri olabiliriz." Konuşurken yüzü şekil değiştirdi. Koyu renk saçları altın sarısı ve kızıla dönüştü. Kahverengi gözleri yeşile dönüştü. Yuvarlak kulaklarının ucunda noktalar oluştu. İnsan dişleri sivri dişlere dönüştü.

Phoenix.

Onun Phoenix'i. Kendra.

Bir saniye sonra, görüntüsü tekrar değişti. Bugün erken saatlerde yattığı dişiye. Bir saniye sonra, görüntüsü tekrar değişti. Ondan önce yattığı dişiye.

Başka bir değişiklik. Dün gece yattığı dişi. Görünüşü sürekli değişiyordu, ta ki ele geçirdiği sözde insan dişilerin sekizini de görene kadar.

Bir ağız dolusu kara k fr  yuttu. "Nereye gideceğimi nasıl bildin?"

"Ben yapmadım. Seni takip ettim." Saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Ama bilmiyordun, değil mi, ve hiçbir fikrin yoktu. Bu hiç de askerce bir davranış değil, öyle değil mi?"

Gizlice arkasına, beline bağlı tuttuğu hava cebine uzandı. Parmakları bir hançerin kabzasına dolandı.

"Beni halkıma geri götürdün ve beni bir savaşçıyla evlenmeye zorladılar. Ama törenin ertesi sabahı kaçtım ve sakladığım parayı k le bantlarımı  karttırmak için kullandım. Bu konuda uzmanlaşmış insanlar var, biliyorsun."

"Kocan senin için gelecek."

"Evet. O da senin için gelecek."  ınlayan bir kahkaha. "Anka Kuşu'nun iyi korunan bir sırrını daha bilmek ister misin?"

K le olmadığımız zaman, k leleştirebiliriz. Son birkaç gündür benimle her yattığında bana olan ihtiya ın arttı.

Öyle değil mi?"

Öfke keskin, sivri bir öfkeye dönüştü. Onun kendi bedenine bağımlı olmasını istiyordu. Daha önce bir tutsak olmuştu ve bir daha asla böyle bir cehenneme katlanmayacağına yemin etmişti. Bunu deneyen herkesi yok etmeye yemin etmişti.

Yeminini her zaman tuttu.

Yaptıklarını ve ne kadar alçalmak üzere olduğunu ya da karşılaşabileceği cezayı düşünmek için kendine zaman tanımadı. Kızı tehdit etmekle zaman kaybetmedi. Tehditler belli ki onun üzerinde işe yaramayacaktı.

"Ben kimsenin kölesi değilim," dedi. Ve vurdu.

Saniyeler içinde hançerinin ucu göğsüne saplandı. Kadının gözleri... adamın beklediği gibi şaşkınlık ve acıyla değil, neşeyle açılmıştı.

"Teşekkür ederim," diye nefes nefese kaldı.

"D ş nd ğ mden daha kolay oldu."

Dizlerinin bağı çözüldü ve yere yığıldı. Orada yatıyor, nefes nefese kalıyor, kırmızı kan akıyor, kalp atışları artık onu kurtarmıyor, öldürüyor, pompalıyor, pompalıyor ve vücudundaki yaşamı pompalıyordu.

"Alev alacağım, küle döneceğim ve yeniden şekilleneceğim... Daha güçlü olacağım... ve sen sonsuza dek benim olacaksın."

"Hayır," diye hırladı. Hayır. Buna inanmayacaktı. Uzaktan bir kahkaha sesi duyuldu.

Bir başka baş dönmesi dalgasıyla savaşıyor arkasına döndü ve bir gölgenin yanındaki binanın çatısından duvara doğru süzülüştünü izledi. Karanlığın ortasından kırmızı gözler parlıyordu. Bir başka gölge onu izledi, sonra bir başkası. Sonra diğer binanın çatısından da gölgeler süzölmeye başladı.

Şeytanlar.

Çok fazla, sayabileceğinden çok daha fazla. Belki de tek başına savaşabileceğinden daha fazlaydı ama bu meydan okumadan zevk alıyordu. Oradan ayrılmak, yakınlardaki insanlara zarar vermeleri için onları davet etmek demekti.

"Duyduğuma göre güzel çocuk beni arıyormuş," dedi şeytani bir ses. "Değerli kralının öldürölmesine yardım ettiğim için beni cezalandırmak istiyor."

Bir kıkırdama korosu yankılandı.

Thane ruhlar âlemine adım attı ve ateşten kılıcını kavradı, alevler cehennemde bulunanlardan çok daha sıcak sarı-mavi bir ışık üretiyordu, çünkü saftı.

Yaratıklar kanla karışmış ve katılaşmış motor yağına benziyordu. Lekeydiler ve tehlikeliydiler.

"Seni öldürecekim," diye yemin etti sıkılmış dişlerinin arasından. Baş dönmesi azalmak yerine artmıştı ve ayakta durmakta zorlanıyordu. Düşüyor... düşüyor... hayır, kendini yakalıyor, bir kez daha binaya yaslanıyordu.

"Hadi öğrenelim," diye kıkırdadı şeytani ses. "Sona kalan kazanır."

Her bir gölge binaların arasından süzölerek havada süzölüyor ve Thane'i hedef alıyordu.

Kılıcını bir sola, bir sağa çevirdi ve ortasından kavis çizerek birkaç yaratığı karnından biçti. Gölgeler cızırdadı ve tısladı ama hiçbiri havadan düşmedi. Ona doğru gelmeye devam ettiler. Diğer eliyle bir hançeri avuçladı ama metal hiçbir zarar vermedi, içinden geçip gitti ve yaratıkların daha içten gülmesine neden oldu.

Arkasından bir rüzgâr esti ve bir şeyin ona sinsice yaklaşmaya çalıştığını anladı.

Kanatlarını açarak birkaç gölgeyi kendisinden uzaklaştırdı ve havaya fırlatarak onu arkadan yakalamayı düşünen yaratıkların üzerinden geçti. Daha fazla gölge birleşti. Vurdu ve başlarını aldı. Ancak düşmek yerine yok oldular.

Thane sürekli hareket halinde kalmanın, kimsenin ona kilitlenmesine izin vermemenin daha iyi olacağını biliyordu. Bir binanın yan tarafına, sonra diğer tarafına, sonra yere, sonra çatıya fırladı, kılıcı sürekli sallanıyordu. Onu takip ettiler. Üç kez neredeyse düşüyordu. Bir keresinde dizlerini vurdu ama tekrar ayağa kalkmayı başardı.

Birden Bjorn ve ardından Xerxes uçarak göründü. Her iki adam da yanlarına inerek onu kuşattı. O kadar rahatlamıştı ki kendi isteğiyle dizlerinin üzerine çöktü.

"Aramıyorsun, yazmıyorsun," dedi Bjorn, harekete geçerek, ateşten kılıcını çoktan çekmiş ve sallıyordu.

"Denedim," diye homurdandı. "Geçemedim."

"Buraya gelmek için vazgeçmek zorunda kaldığımız şeylerden sonra, sizi bulmak için yapmak zorunda kaldıklarımızdan sonra, bize borçlusunuz," dedi Xerxes, kısa kılıçlarla gölgelere vurarak.

"Geçiş ücretini memnuniyetle öderim."

"Çekişmenin köleleri," dedi Bjorn. "Her zaman kavga çıkarırlar.

Hadi onlara bir şaplak atalım."

Ayrıldılar, yaratıkların dikkatini böldüler, sıçradılar, daldılar, bir o yana bir bu yana uçtular, taklalar attılar, tekmelediler, yumrukladılar ama sadece ateşten kılıç herhangi bir hasara yol açtı. Yaratıklardan biri sonunda karanlık bir battaniye gibi başının etrafını sararak onu boğmayı başardı.

Çığlıklar, çığlıklar, bir sürü çığlık. Kulaklarını tirmalıyor, zihnine saldırıyorlardı. Arka planda arkadaşlarının bağırdığını duyduğunu sandı, ama... ama... çığlıklar, çok yüksek, çok yüksek ve kendi çığlıklarıydı, fark etti, kendisinden geliyordu, geçmişinden, bugününden, birbirine karışıyor, çok fazla kanıyor, onu ısılatıyordu.

Çok geçmeden, geçmişinden sahneler ortaya çıktı ve partiye katıldı. Yattığı ve terk ettiği kadınlar. Sırf iblislere ulaşmak için öldürdüğü insanlar. İblis zindanından döndükten sonra ihanet ettiği savaşçılar. Ağlamak isterken güldüğü zamanlar.

Sonra aniden bir ışık patlaması oldu ve karanlık gitti.

Thane öne doğru düşerek yüz üstü yere kapaklandı. Hızla gözlerini kırıştırdı, gözlerine kan damlasa da etrafındaki sis yavaş yavaş dağılıyordu. Hâlâ gölge yaratıklarla savaşan Xerxes ve Bjorn'un alçaldıklarını, doğrulduklarını, ayak bileklerini ve dizlerini çıkararak topalladıklarını gördü. İki savaşçı yakın durarak Thane'e ellerinden geldiğince kalkan oldular.

Anka'nın üzerine düşmüş olmalı, diye düşündü. Hâlâ sıcak olan teni onu yumuşatıyor olmalıydı - hayır, sıcak değil, ama sıcak. Çok sıcak. Bir şekilde, ölüm halindeyken ısıniyordu.

kendi kendine alev aldı.

Tıpkı söz verdiği gibi.

Gölgelerden biri alçakta durarak, Bjorn ya da Xerxes her saldırdığında yolundan çekilerek yaklaştı ve Kendra'nın çıplak bacağına yapışmayı başardı. Yaratık çılgınca güldü - Xerxes kafasını kesmeden hemen önce.

Gölge kayboldu ve Thane sonunda Kendra'nın ayak parmağının ucunda bir alevin parladığını gördü. Alev yoğunlaştı, yayıldı. Çok geçmeden tüm ayağını sardı. Ayak bileği. Baldırı.

Düşman azaldı ve kalan birkaç kişi kazanamayacaklarını anlayıp geri çekildi. Kendilerini bina duvarlarına bağladılar ve kayarak yukarı, yukarı ve çatıya çıktılar.

Korkaklar!

Thane Kendra'nın bedeninden uzaklaştı. Önce kalçaları alev aldı, sonra gövdesi, kolları, göğsü. Yüzü. Saçları. Her santimi ıslanmıştı, çatırdıyordu ve sonra gitmişti, küller havada süzülüyordu.

Yeniden oluşacaktı. Buna da söz vermişti. Daha güçlü olacaktı.

Onun kölesi olacaktı.

Varlığının her zerresi bu fikri reddetti.

Xerxes, Thane'in yanına doğru yürüdü. "İyi misin, adamım?"

Sesi çok uzaklardan geliyordu. Thane konuşmak için ağzını açmaya çalıştı ama gücü yoktu.

Bjorn ona doğru bir adım attı, durdu ve kaşlarını çatı. Siyah bir çizimin olduğu bileğine baktı, sonra tekrar Thane'e döndü. Gökkuşağı gözlerinde şaşkınlık parıltıyordu. Kaşları daha da çatıldı. Dizleri çöktü.

Xerxes ona doğru koşmak için fırladı ama- Bjorn ortadan kayboldu.

Sanki parlamış gibi kayboldu - sahip olmadığı bir yetenek. Ya da sanki biri ya da bir şey ona ışık tutmuş gibi.

"Az önce ne oldu?" Xerxes bağırdı. "Bjorn. Bjorn!"

Thane oturmak için mücadele etti. Arkadaşları. Arkadaşlarına yardım etmeliydi. Onlar onun için dünyaydı. Her şey demekti. Onlar olmadan bir hiçti. Ama baş dönmesi geri döndü, başını su bastı ve güçsüzlük uzuvlarına yayıldı ve orada sadece nefes nefese yatabildi - ta ki bayılana kadar.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

NICOLA kız kardeşinin hastane yatağının yanında oturuyordu. Bu korkunç dansı son kez yaptıklarından beri çok şey değişmişti ama Laila hâlâ ölüme doğru sürükleniyordu.

Eğer bir daha böyle bir durumla karşılaşırsak, ki karşılaşacağımızı hissediyorum, beni bırakmanı istiyorum.

Hayır, demişti Nicola o zaman. Asla, demişti şimdi.

Daha önce umutsuzdu. Şimdi ise farklıydı. Daha güçlüydü. Daha akıllıydı. Daha iyi bir yol olduğunu biliyordu. Ama kız kardeşi bilmiyordu ve şu anda önemli olan onun fikrini değiştirmekti.

Kıymetli Leyla'sı, diye düşündü, gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Kız kardeşinin göğsünde ve kollarında tüpler vardı. Cildi çoktan sararmıştı. Doktorların asla uyanamayacağını söylediği bir komaya girmişti. Uyuşturulmuştu ama acı çekmiyordu, yüz hatları sıkışmış ve kasları gerilmişti.

Nicola, Koldo'dan öğrendiklerini her tekrarladığında Laila'nın hayati değerleri güçleniyordu ama Nicola konuşmayı bıraktığı anda hayati değerleri düşüyordu. Uyku Nicola'nın düşmanı haline gelmişti.

Zacharel Laila'yı hayatta tutmak için elinden geleni yapmıştı ama sonunda yardıma ihtiyacı vardı. Bu yüzden Laila'yı hastaneye uçurdu. İki Gönderilmiş Kişi'yi Nicola'nın yanına yerleştirmişti ve şimdi koridorda durmuş ona kız kardeşiyle biraz zaman tanıyorlardı. Vedalaşmak için.

Neredesin, Koldo?

İki gündür kayıptı. Zacharel onu arıyordu.

Zacharel, Koldo'nun sırf Nicola istediği için daha fazla su tedarik etmeye gittiğini ve

ilk günün sonunda dönmüş olmalıydı. Elbette ona söylediklerinin hepsi bu kadar değildi. Gerisini hatırladığında bile Nicola ürperdi.

Adamınız kırbaçlandı. Ondan önce, onun için değerli olan bir şeyden vazgeçmesi emredildi. Zihni allak bullak olmuş olmalı. Liderimizden detayları istedim ama paylaşacak durumda değil.

Zacharel'in bulutunun içindeki o birkaç dakikaya geri dönmeyi ve Koldo'nun gitmesini engellemeyi o kadar çok istemişti ki. Ama bu yüzden ona nereye gittiğini söylemeden parlamıştı. Böylece yapamayacaktı. Bunu onun için yapıyordu.

Onun için acı çekiyorum.

Onu bulmak zorundayım. Yine de kız kardeşini yalnız bırakamazdı. Kız kardeşini yalnız bırakamazdı.

Peki ya Koldo'dan Nicola'dan vazgeçmesi istenseydi?

Midesi binlerce küçük düğüme dönüştü ve kederli bir iniltiyi yutmak zorunda kaldı.

"Bu benim için, Co Co."

Laila'nın sesi odanın sessizliğini deldi ve Nicola şokla sarsıldı. Berrak gri gözler onu izliyordu, acıdan eser yoktu.

İçinde umut ve kafa karışıklığı şokla çarpışarak başını döndüren bir karışım yarattı. "Uyanmışsın."

"Sadece bir an için." Çatlamış dudaklar yumuşak bir gülümsemeye kıvrıldı. "Beni bırakmalısın, aşkım. Vakit geldi."

Hayır. Kesinlikle olmaz! "Sana daha önce de söyledim. Yapamam. Yapmayacağım." Nicola şiddetle başını salladı. "Bunu yenebilirsin."

Aralarında zayıf bir kıkırdama yankılandı. "Her zaman güçlü olan... aynı zamanda hassas olan. Geriye dönüp baktığında kendini suçlamayı istemiyorum. Elinden gelen her şeyi yaptın. Dinlemeyi reddettim. Korkmanı da istemiyorum. Korkmuyorum. Artık korkmuyorum."

"Ben de korkmuyorum." Sadece yıkıldım. "Daha iyi olacaksın. Koldo sana özel su getirmeye gitti. Daha önce sana yardımcı olmuştu ve-"

"Hayır, aşkım, artık hazırım. Bir süredir doğal olanla ruhani olan arasında gidip geliyordum.

Yüce Tanrı ile her şey yoluna girdi. O gerçekten harika biri, biliyorsunuz. Vedalaşmak için bir şans istedim ve O da bana bunu verdi."

"Veda değil. Kalmanı istiyorum," diye fısıldadı kırık bir sesle.

"Biliyorum, ama korku... Çok çirkindi ve beni mahvetmesine izin verdim. En azından şimdi daha iyi bir yere gidiyorum ve bir gün yine birlikte olacağız. Şimdilik, yaşamam gereken bir hayatın var. İnsanlara öğreteceğin şeyler. Koldo için şimdiden yaptıklarına bir bak."

"Laila-"

"Seni seviyorum, Co Co." Çok yumuşak bir sesle. "Yapma bunu. Lütfen."

"Çoktan bitti."

Kız kardeşinin yolunu değiştiremeyeceğini fark etti. Nicola'nın yanaklarından birbiri ardına süzülen gözyaşları tenini yakıyordu. Uzandı, kız kardeşinin kırılğan elini tuttu ve parmaklarını birleştirdi.

"Ben de seni seviyorum, La La."

Laila tekrar gülümsedi ve son nefesini verdi.

* * *

NICOLA çocukluğunun geçtiği mahallenin sokaklarında uyuşmuş bir sersemlik içinde yürüyordu. Kendi isteği üzerine korumaları onu buraya getirmişlerdi ve şimdi de gizlice arkasından takip ediyorlardı. Kız kardeşinin başını yana eğişini, gözlerindeki ışıltının sönüşünü, cam gibi ve donuk bakışlarını hayal etmekten kendini alamıyordu. Makineler deli gibi ötmüş ve hemşireler içeri koşmuştu. Ama bu sefer kızı kurtarmaya çalışmamışlardı. Yapamayacaklarını biliyorlardı.

Makineleri kapattılar, Nicola'nın omzunu sıvazladılar ve onu yalnız bıraktılar.

Sessizlik onu kuşatmıştı. Çok ağır, bunaltıcı bir sessizlik. Sadece orada oturabilmiş, gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye devam etmişti.

Bundan sonra nasıl devam edecekti?

Büyüdükleri eve vardığında titriyordu. Güldükleri, konuştukları ve oynadıkları eve. Robby'ye masal kitapları okudukları ev.

Tarihi şehir merkezinde yer alan evin sarı sıvası ve açık kırmızı tuğlaları vardı. Çalılar, çiçekler ve parlak yeşil çimlerin yanı sıra etrafı saran bir verandanın basamaklarına çıkan çimento bir patika vardı.

Hastane zihninden silinmiş, yerini Laila'nın pencereden dışarı bakıp Nicola'nın doktordan dönmesini beklediği bir görüntü almıştı. Arabadan çıkar çıkmaz kız kardeşi camdan ona gülümsemiş, yeniden bir arada olmaktan dolayı rahatlamıştı.

Yine birlikteler. Nicola buradayken sahip olamayacakları bir şey.

Nicola'nın dizleri çöktü. Keder aniden içinde jilet gibi keskinleşti, onu kesti, uyuşukluğu mahvetti. Uzun zamandır Laila onun tek yoldaşydı. Hayatlarındaki pek çok travmayı paylaşan tek kişi Laila'ydı. Laila onunla birlikte ağlamış, onunla birlikte yas tutmuş, onunla birlikte acı çekmiş ve en kötü zamanlarında onu toparlamasına yardım etmişti.

Ve şimdi... şimdi...

Nicola korumalarına "Bana yalnız zaman verin," diye seslendi. "Lütfen."

Bir süre tartıştılar ama sonunda uzaklaştılar ve sokağın sonundaki köşeyi döndüler.

Gözlerinde yeni yaşlar birikti ve yanaklarına döküldü, birbiri ardına, daha hızlı ve daha hızlı, ta ki hıçkırana, kontrolsüzce titreyene, keder ve umutsuzluk yükselip onu tüketene kadar. Güneş ışığı üzerine vuruyordu ama acısını hissetmiyordu. İçi buz gibiydi. Çok soğuktu.

Kız kardeşi onun bir parçasıydı. Laila'sız bir Nicola asla olamazdı.

Hıçkırıkları kamburlaşana ve şişene kadar arttı. Yemek yemiş olsaydı, araba yolunun her tarafına kusardı. Ama yememişti ve sadece öğürebiliyordu.

Boğuluyor, hatırlıyor ve umutsuzluğa kapılıyordu. Yeni sahipleri ve komşuları işte olmalıydı, çünkü kimse onu kontrol etmek için dışarı çıkmadı. Çok sevinmişti.

Sonunda sakinleşti. Orada kaldı, betonun üzerine çömeldi, alnı ellerine bastırdı, gözleri şişti ve burnu tılandı. Ölümün bir son olmadığını kendine hatırlattı. Mezar kazanamazdı. Kız kardeşini tekrar görecekti. Görecekti.

Ama bir düşünce ortaya çıktı ve onu terk etmeyi reddetti. İşler bu şekilde bitmek zorunda değildi. İblisler kız kardeşini zehirlemişti, evet ama Laila karşılık vermemişti.

Kaç aile benzer bir durumdan etkilenmişti ama bunu bilmiyordu? Kaç kişi doğal ve kaçınılmaz olduğunu düşündükleri şeyi kabullenmiş, başka bir yol olduğunu asla bilmemişti?

Çok fazla.

Bunu değiştirmek zorundaydı. Başka bir kız kardeşin daha kendi durumuna düşmesine izin veremezdi; dört ayak üstünde, yağlı gözyaşlarıyla yeri ıslatıyordu. Ya da bir annenin. Bir babanın. Bir arkadaşın. Koldo ona nasıl dövüşüleceğini öğretmişti ve o da başkalarına öğretecekti.

Acısından bir amaç doğacaktı. Evet. Bu bir savaştı.

Umudun ilk kıpırtısı ona çarptı ve doğruldu. Işığın parlaklığı gözlerini kırptırmasına neden oldu. Ve sonra... sonra kalbi vahşi, çarpık bir ritimle çarpmaya başladı, sanki organ onarılamayacak kadar gerilmişti. Sanki başka bir kalp krizi geçiriyormuş gibi ağrı sol kolundan aşağı yayıldı.

Ölmek mi? diye düşündü.

İşte bu kadar. Sona geldik. Kız kardeşin gitti ve onsuz yaşayamazsın.

Hayır. Hayır, bu doğru olamaz.

Ancak korku, umudunun her zerresini yuttu ve acı arttı.

Tek başına. Sana yardım edecek kimse yok.

Hayır! Bu düşünceler onun aklından çıkmış olamazdı. Az önce fark ettiği her şeyle çelişiyorlardı. Öyleyse nerede

olabilir-

İblisleri fark etti. Onları göremiyordu ama iblisler onun çaresizliğini hissetmiş ve onu zehirleyip beslenmek umuduyla koşarak gelmiş olmalıydı. Onlara izin vermeyecekti.

"Bana yalan söylediğini biliyorum. İyi olduğumu biliyorum." Konuşurken kalbi normal atışına döndü. "Bir daha asla senin türüne boyun eğmeyeceğim."

Kaşlarını çatmış iki iblis önünde belirdi ve boğumlu kanatlarını sırtlarına saktılar. Onları daha önce de görmüştü; biri ofisinde, diğeri de Koldo'nun babasının yanında ortaya çıkmıştı. Birinin kafa derisinden yükselen bir boynuzu ve vücudunun her yerinde kürkü vardı. Diğeri alnının ortasında bir boynuz ve deri yerine pulları vardı. Gözleri siyah, dipsiz ve saf kötüydü, keskin kokularıyla eşleşiyordu.

"Beni korkutmuyorsun" diyerek ayağa kalktı.

"Yapmalıyız. Bu günü bekliyorduk. Bu an için."

"Arkadaşların nerede, ha?" diye sordu diğeri. "Seni terk etmiş gibi görünüyorlar."

"O zaman bu an görüldüğü gibi değil." Çenesini kaldırdı. "Benim her zaman yardımım var. Ayrıca, onlar olsun ya da olmasın, bana zarar veremezsin."

Keskin dişlerini göstererek hep bir ağızdan sırttılar. "Çok uzun zamandır seninleyiz Nicola. Biliyoruz ki zayıf noktalarınız."

"Bize ihtiyacın var." Boğuk, baştan çıkarıcı bir fısıltıyla söylendi. "Diğer iblisleri uzak tutmak için başka bir sebep yoksa."

Bir adım, iki adım, ona yaklaştılar. Yerini korudu. Başka bir zaman olsa dehşete düşebilirdi. Ama şimdi değil. Bu anı beklediklerini söylemişlerdi. Kız kardeşinin ölmesini, Nicola'nın duygularının mahvolmasını bekliyorlarmış. Bu saldırıyı planlamışlardı. Muhtemelen günlerce, haftalarca strateji geliştirmişler, onun ne kadar kolay bir hedef olacağına gülmüşlerdi. Ondandır hiçbir tatmin alamayacaklardı.

Şimdi ne yapacağım? diye merak etti.

Şimdi savaşıyorum.

Düşünce, içgüdünün dönüp durduğu derinlerden yükseldi. Evet. Savaşmaya karar vermişti. Savaşmaya karar vermişti ve öyle de yapacaktı.

Korku ve umutsuzluktan hoşlanıyorlardı ve o da onlara neşe ve umut veriyordu.

Gözlerini kapadı ve Koldo'yu düşündü. Kocasını. Onun güzel kocasını. Onu seviyordu ve o da onu seviyordu. Ne olursa olsun. Onun peşine düşecek ve tekrar birlikte olacaklardı. Ondan vazgeçmesi istendiyse, ne olmuş yani? O şartları kabul etmemişti. Ondan vazgeçeceğine söz vermemişti.

Bu savaşta birlikte mücadele edeceklerdi. Eli yanmaya başladı.

Aşağı baktı ve avucunda ateşten bir kılıcın belirmediğini gördü. Bir çılgılık attı ve neredeyse silahı düşürüyordu, şaşkınlığı o kadar büyüktü ki. Ama bir şekilde tutmaya devam etti. Çıtırdayan alevleri havada dans ettirirken kabzası sıcak ve hafifti.

Şimdi iblisler ondan geri çekiliyor, iri bedenleri titriyordu.

"Bunu nereden buldun?" diye haykırdı biri.

"Böyle bir şey olamaz," diye bağırdı diğeri.

Uçup gitmek niyetiyle kanatlarını çırpıyorlar.

Eğer harekete geçeceksem, şimdi harekete geçmeliyim.

"Yanlış hedefi seçtin," dedi. Nicola kolunu tek bir hareketle savurarak her iki yaratığın da başını kesti. Kafaları yuvarlandı ve vücutları yere düştü. Ayaklarının dibinde siyah kan birikti ve kalbinde memnuniyet birikti.

Savaş başlamıştı.

Magnus ve Malcolm köşeden uçarak döndüler, ikisi de kendi ateş kılıçlarını tutuyordu.

Onunki daha büyüktü.

Onu gördüklerinde durdular.

"Sen...sen..."

"Nasıl..."

"Sen de benim kadar şaşırdın, o yüzden bunu sonra konuşalım, tamam mı? Koldo'nun nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Avına başlama vakti gelmişti.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

KOLDO, Koldo'nun West India Quay'deki evine taşınmış olan babasının yeraltı yuvasına götürüldü. Duvarlar koyu renkli, pürüzlü kayalardan oluşuyordu, bir zamanlar saf olan su havuzunun rengi artık koyuydu. Peştamal giymiş otuz kadar Nefas askeri, et rengi çadırların etrafında durmuş, Koldo'nun yakalanması için Nox'u övmeyi bekliyordu.

"Soyun onu," diye emretti Nox soğuk bir şekilde, işkence işini asla ertelemeydi.

Sekiz kadın itaat etmek için acele etti. Koldo zaten gömleksizdi, bu yüzden cübbesinin sadece alt yarısının yırtılması gerekiyordu. Keskin tırnaklar yaralarını kesti ve aşağılanma ruhunun derinliklerini yaktı.

Bir kez daha, babasının kontrolü altında, çaresiz bir kuklaya indirgenmişti.

"Onu kayaya bağlayın ve geri kalanını kırbaçlayın."

Dişilerin itaat etmekten mutluluk duydukları bir başka emir. "Ama bundan hoşlanmasanız iyi edersiniz," diye tersledi Sirena.

sahiplenici çizgisini gösteriyor.

Bu şekilde aşağı inemezdi. Yapamazdı. Hayatı yenilgiyle sona eremezdi.

Ancak Koldo, büyük gümüş bir kayaya sürüklenip bağlandığında savaşılmayacak kadar güçsüzdü. Bir saniye sonra, dişilerin her biri bir kırbaç açmış ve ona tekrar tekrar vuruyor gibiydi. Kollarına, bacaklarına ve evet, hatta parçalanmış sırtına. Dişlerini sıktı ve derisi parçalanmış şeritlerden başka bir şey olmadığında bile tek kelime etmeden, nefes almadan buna katlandı. Nefas'ın kurallarını biliyordu.

Bir anlık kırılma sonsuza dek istismar edilecekti.

Parlamaya çalıştı ve başarısız oldu. Ama en güçlü halinde olsa bile, bunu yapamayacağını biliyordu. Yolculuk sırasında Sirena pençelerini

birçok yarasını deşmiş ve onu zehirleyerek yeteneğini çalmıştı. "Seni yakalayacağım," diye fısıldamıştı. Sesini Zacharel'in zihnine yansıtmaya çalışmıştı ama bunu başarabildiğinden emin değildi. Yanıt gelmemişti.

Sonunda dişiler onunla işlerini bitirdi. Gücü daha da azaldı ama yaşamaya kararlıydı. Yaşamak zorundaydı. Daha fazla Su elde etmeliydi. Laila'yı kurtarmaya yardım etmeliydi. Nicola'yı tekrar görmeliydi. Onunla birlikte olmalı, ona sarılmalıydı.

Laila'nın tehlikede olduğunu sık sık hissederci ama az önce ondan bir kararlılık hissettiğini düşündü. Ve eğer durum buysa, Laila hayatta olmalıydı. Nicola onun nerede olduğunu merak ediyor olmalıydı. Başka hiçbir şey ondan bu kadar kararlılık göstermesini sağlayamazdı.

"Nasıl hissediyorsun, evlat?" Nox gülerci sordu. "Umarım iyiyimdir. Ama değilse, önemli değil. Bu gece Sirena seni kendi malı olarak kabul edecek."

Alkışlar patladı.

"Onu kafese götürün."

Koldo'nun bağları çözüldü ve annesini kilitlediği kafese götürüldü. Ama şimdi kafesin üzeri bir muşambayla örtölüydü. İçeri sokuldu ve yere bırakıldı. Yerde kaldı ve karnına doğru yuvarlandı, her santimi ağrıyordu. Etrafına bakındı ama görüşü köşedeki karanlık bir lekeden fazlasını seçemeyecek kadar bulanıktı. Bir insan mı?

Babası yaklaştı ve "Hala öğrenemedin mi oğlum? Beni yenemezsin."

Koldo dudaklarını birbirine bastırdı. Öfkelenebilirdi ama bunun ona ne faydası olacaktı? Tehdit edebilir ve babasını eğlendirebilirdi. Aşağılanmanın içinde yuvarlanmayı tercih ederdi.

"Annenin gitmesine izin verdiğini duydum," dedi Nox. "Sana hiç doğuşunun hikâyesini anlattım mı? Hayır, muhtemelen anlatmadın. Onun beni sevdiğini ve hâlâ beni istediğini düşünmen hoşuma gitti. Ama görüyorsun, annen kölelerim olmasını istediğim yoksul bir insan kabilesinin savunmasına yardım ediyordu. Onu da esir aldım. Benimle nasıl da savaştı."

Midesi aniden bulantıyla çalkalandı.

"Çok geçmeden ona haddini bildirdim elbette. Altıma

aldım."

Tecavüz, diye düşündü Koldo, midesi şimdi kabarıyordu.

Annesi tecavüze uğramıştı. Sonuç Koldo olmuştu. Adanı istediğini iddia ettiğinde bile tahmin etmeliydi, muhtemelen gerçeği itiraf etmekten çok utanıyordu. Bunun yerine, nefreti ve ona acı çektirme ihtiyacı gözlerini öylesine kör etmişti ki, Nox'u takıntı haline getirdiği için onunla alay etmişti. Kadının ona tükürmesine şaşmamalı.

Suçluluk ve utanç Koldo'nun aşağılanmasına katılmıştı, hayatı boyunca uğraştığı aynı zehirli karışım. Annesinin davranışını mazur görmüyordu. Ama canı yanmıştı ve bu yüzden öfkelenmişti. Koldo da incinmişti ve o da öfkelenmişti. Bu döngüyü kırmalıydı.

"Ondan tekrar tekrar zevk aldım ve onu tutmaya karar verdim," diye devam etti Nox. "Doğum yaptığı gün bağlarını çözme hatasını yaptım. Seni de yanına alarak kaçtı. Onu aradım ama çok iyi saklanmıştı."

Koldo, muhtemelen arkadaşlarının onu görmesini istememesinin nedenlerinden biri de buydu, diye düşündü, çirkinliğinden utandığı için değil. Haberin yayılmasını ve Nox'a ulaşmasını istememişti.

"Seni... yok edecek..." Kelimeler onu durdurulamaz bir şekilde terk etti. Yapacaktı. Ne yapması gerekiyorsa. Güçlenecekti. Bundan kurtulacaktı.

Nox homurdandı ve bu bile kendini beğenmişlikti. "Kendini bile koruyamıyorsun ve beni alt edebileceğini mi sanıyorsun? Hayır Koldo, bu iş böyle yürümeyecek. İyileşeceksin ve Sirena'yla evleneceksin. Tohumunu kendim çalmak zorunda kalsam bile onu hamile bırakacaksın. Bir oğlu olduğunda, artık sana ihtiyacım kalmayacak."

Ve öldürülecekti.

"O zamana kadar hücre arkadaşınla tanış." Nox, Koldo'nun kafesin köşesinde gördüğü gölgeyi işaret etti. "Sanırım onu tanıyorsun. Adı Axel. O da tıpkı senin gibi bir Gönderilmiş Kişi ve Nicola'nın onun için planladığım şeyden sağ çıkmasını istiyorsan onu öldüreceksin."

Ayak sesleri vurdu... silikleşti....

"Yalancı," diye bağırmaya çalıştı Koldo ama sadece fısıldamayı başarabildi.

Nicola güvendeydi. Axel güvendeydi. Aksine inanmazdı.

Axel'in sakince, "Bu sefer değil," dediğini duydu.

Ne oldu? Koldo oturmaya çalıştı. Hayır... Hayır! Axel'i güvenli bir yere götürmeliyiz. Acı çekmesine izin veremem. "Kaçmalısın. Şimdi."

"Hayır, artık bunların hiçbirisi yok." Sıcak eller kafa derisini okşadı. "Tam olarak olmak istediğim yerdeyim."

Koldo rahatladı ama sadece biraz. "Nasıl... yakalandınız?"

"Bilirsin işte, uze. Terk edilmiş bir sokakta geziniyordum. sokakta çaresizmiş gibi davranıyordum ve bum, biri beni yakaladı."

Yani... bilerek mi buradaydı?

"Nefalar günlerdir beni takip ediyordu. Beni yakalamalarına izin verdim."

Koldo şaşırmıştı. "Neden?"

"Sanki gerçekten yeni bir ortağa alışmak istiyormuşum gibi."

Hayır. Hayır, öyle değildi. Axel onu önemsiyordu. Axel Koldo'nun iyiliğini kendi iyiliğinden üstün tutmuştu. Ve şimdi Koldo'nun Nicola'yı kurtarmak için ona zarar vermesi mi gerekiyordu? "Burada... olmamalıydım. Gitmeni istiyorum."

"Asla olmaz. Sana söylemiştim. Tam olarak olmak istediğim yerdeyim."

"Çok kötü. Bana yardım etmene izin yok. Su... acı çekeceksin."

"Sana yardım edeceğimi kim söyledi?"

Sonra ne oldu? Plan neydi? Bunun amacı neydi?

Axel, "Arkana yaslan ve gösterinin tadını çıkar, kardeşim," dedi ve Koldo onun ses tonundaki eğlenceyi duydu. "İçimde bundan hoşlanacağına dair bir his var. Günün kurtarılmak üzere, hem de en beklenmedik kişi tarafından."

"Kim? Nasıl?"

"Sürprizi bozmamın imkanı yok."

Koldo kendini tutamadı. Kendini oturur pozisyona çekti ve kolunu Axel'e doladı. "Teşekkür ederim."

"Bir erkeğin sarılmasından korkmuyorsun demek," dedi savaşçı, rahatsız olduğu belliydi.

Koldo onu daha sıkı kavradı.

"Gerçekten mi? Bu oluyor mu?" "Seni seviyorum, erkek."

Axel boğazını temizledi ve bir kolunu da ona doladı. "Ben de seni seviyorum. Ama ikimiz için de acı konuşuyormuş gibi davranacağım. Ve eğer birine sesimde herhangi bir titreme duyduğunu söylersen, seni öldürürüm."

Birkaç saat önce

NICOLA göklerdeki bir sarayda yer alan geniş odanın ortasında duruyordu. Buraya getirildiğinden beri bir ömür geçmiş gibi görünüyordu ama aslında sadece yarım saat geçmişti. Malcolm ve Magnus Zacharel'i çağırmış, ona tanık olduklarını anlatmış ve koyu saçlı savaşçı onu yanına alıp buraya uçurmuştu.

Henüz tek kelime etmemiştir.

Hâlâ kız kardeşinin ölümünün acısını yaşıyordu, hâlâ Koldo'nun nerede olduğunu merak ediyordu ve her geçen saniye onu bulmaya daha da kararlı hale geliyordu. Şu anda dışarıda onu arıyor olması gerekiyordu.

O incinmişti. Bunu derinlerde bir yerde hissediyordu, Laila için duyduğu endişenin gölgelediği bir bilgiydi bu. Ama artık saklı değildi ve aciliyet onu zorluyordu. Kırbaçtan mı yoksa başka bir şeyden mi incinmişti, bilmiyordu. Ama öğrenecekti. Yakında.

"Gitmem gerekiyor," dedi.

Zacharel başını salladı.

Sinir bozucu adam! "Yere çarpmadan nasıl ineceğimi bulduğum anda, beni durduramayacaksınız."

Odanın etrafına baktı, otuz bin fit ya da daha fazla yükseklikten düşmeyen bir pencere aradı. Tabandan tavana kadar sarmaşıklarla örülmüş kaymaktaşı sütunlar gördü. Zemin abanoz, duvarlar fildişi rengindeydi ve her tarafta muhteşem duvar halıları asılıydı. Ama pencere yoktu. Tek çıkış, şimdi metal kılıçlı iki kanatlı savaşçı tarafından korunan kapıydı.

Derin bir nefes aldı. Hava temiz, taze ve saf kokuyordu. Sanki kötülük tarafından hiç kirletilmemiş gibiydi. Yukarı baktı. Tavan kubbeliydi ve her tarafına Gönderilmiş Olanlar resmedilmişti.

-Hayır, boyalı olmadığını fark etti. Hiç de boyalı değildi. Kubbe kristalden yapılmıştı ve göklerin daha yüksek bir âlemine bakıyordu.

Orada gördü... olamaz... ama değerli Laila'sı oradaydı, kızıl saçlı yakışıklı bir genç adamın yanında duruyordu...

Robby mi? Bu Robby miydi, büyümüş olan? Nicola'nın gözleri büyüdü. İki sarılmış, sırtıyor ve gülüyorlardı, o kadar mutluydular ki Nicola'nın göğsü ağrıyordu.

Yine birlikteydiler.

Neşe doğrudan kalbine akıyor, onu dolduruyor, taşıyordu. Bir gün Nicola ve Koldo da onlara katılacaktı. Bunu daha önce de biliyordu ama tam o anda ruhunun derinliklerine işledi ve canlandı. Evet, bir gün.

Ama bugün değil.

"Koldo'nun bana ihtiyacı var," dedi. "Yapmak zorundayım-"

Mütevazı görünümlü bir adam aniden önünde volta atarak dikkatini çekti. Koyu renk saçları ve nazik, koyu renk gözleri vardı. Beyaz bir cübbe giymiş, ellerini arkasına bağlamıştı.

Oh, güzel. Bu konuda rahatsız edecek başka biri.

"Efendim," dedi. "Benim adım Nicola, ben bir insanım ve-"

"Benim adım Clerici."

"Clerici. Merhaba. Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Bir sorunum var ve-" "Gönderilmiş Olanlar melek değildir,

biliyorsunuz," dedi,

tekrar sözünü keserek. "Bize sık sık melek derler ve bazen kendimizden bu şekilde bahsederiz, ancak parçaları ayırırsak, biz melek değiliz. Aslında biz özel yetenekleri olan insanlarız. Ve evet, daha uzun yaşam sürelerimiz ve kanatlarımız var. Ayrıca kötülükle de savaşıyoruz."

Tamam. Tekrar deniyorum. "Efendim. Hepsini biliyorum. Bana açıklanmıştı. Ama gerçekten ihtiyacım var-"

"Halkımız Kutsal Üçlü olan En Yüce Olan'a hizmet eder" dedi. "Merhametli Olan, Meshedilmiş Olan ve Kudretli Olan. Bizler ve sizler O'nun suretinde yaratıldık. Bizler

Ruhlarımız var, bir ruhumuz var ve bir bedende yaşıyoruz. Ruhunuz güç kaynağınızdır, sonsuza kadar yaşayan şeydir ve ruhunuz zihniniz, iradeniz ve duygularınızdır. Bedeninizi iyi tanıdığınıza eminim."

"Öyleyim. Şimdi. Gitmek istiyorum ve-"

"En Yüce Olan her birimize ateşten bir kılıç verdi. Senin kullandığın bir kılıç," dedi ve durdu. Sadece durdu ve esrarengiz bir ifadeyle ona baktı.

"Hey, sen de benden daha fazla şaşırmış olamazsın. Ama nedenlerini düşünecek zamanımız yok. Koldo dışarıda bir yerde, bana ihtiyacı var ve ben de onu bulacağım-"

"Kılıcı Koldo ile evlendiğin için kullanmadın, gerçi bunun da bir rolü olduğunu düşünüyorum."

Ahh! Onun bir cümleyi bitirmesine hiç izin vermeyecek miydi? "Sen onu kullandın, çünkü sen En High'ın ailesi. Bu evlat edinme, Gönderilmiş Olan'ın gerçek kökenidir. Belki bir gün kanatların bile çıkacak. Ancak şimdi bizim için savaşıyorsun."

Bekle, bekle, bekle. Artık bu savaşçının ordusuna katılması gereken doğaüstü bir varlık mıydı? Başlı... dönüyor... "Sana yardım etmekten mutluluk duyarım. Gerçekten. Ama önce Koldo'nun peşinden gideceğim," dedi aceleyle, erkek onu durduramadan. Başarılı olmak için ne gerekiyorsa yapacaktı. "Tüm bu diğer şeyleri o güvende olduğunda konuşuruz."

"Nerede olduğunu biliyorum," dedi Zacharel. Bu olay başladığından beri ilk sözleriydi.

Nicola onunla yüzleşmek için döndü. "Ne! Neden bana söylemedin?

Nerede o? Ne oldu?"

"Ona yardım etmek için yapabileceğiniz hiçbir şey yoktu. Ona sadece zarar verebilirdiniz. Ve benim dikkatimin başka bir yerde, iyi bir şeyler yapabileceğim bir yerde olması gerekiyordu ve öyle de oldu. Savaşçılarımdan biri daha kayıp ve arkadaşları kırılma noktasına yaklaştı."

"Ama-" Nicola başladı.

Clerici, "Koldo ile ilgili kısım doğru," diyerek onun sözünü kesti.

Tekrar ediyorum. "Yaşam Suyu için kırbaçlanan herhangi bir Gönderilmiş Kişi'ye yaraları iyileşene kadar yardım edilemez."

"Bu delilik!" diye soluk soluğa kaldı.

"Katılıyorum. Konsey'i bu geleneği kaldırmaya ikna etmeye çalıştım ama Germanus'un yaptığı gibi devam ettirmekte ısrar ediyorlar. Yine de onlar üzerinde çalışmaya devam edeceğim. Ama ben başarana kadar, Koldo'ya yardım etmek, kişinin kendisini şu anda çektiği acının aynısına mahkûm etmesi demektir." Zacharel'e döndü. "Onun dışında herkes için. O Koldo'ya yardım edebilir. O Koldo'nun diğer yarısı, varlığının bir uzantısı. Ona yardım etmek için ne yaparsa yapsın, sanki kendisi yapıyormuş gibi olacaktır."

Zacharel'in çenesinde bir kas kasıldı. "Nefas'la savaşamayacağım için ona eşlik etmek kendim ölmek demek. Savaşçıya bağlı değilim, bu yüzden iyileşmeden önce onun adına yapacağım her şey yardım olarak kabul edilecektir."

"Biliyorum. Ama ona yardım edebilir ve onu koruyabilirsin."

Zacharel'in omuzları dikleşti ve sanki az önce şaşırtıcı bir aydınlanma yaşamış gibi sarsıldı. "Bu doğru."

Yani o ve adamları onu tehdit etmedikleri sürece kötü adamlara zarar veremezler miydi? Aksi takdirde Koldo'ya yardım etmiş olurlardı. Ve Koldo'nun diğer yarısı olmasına rağmen ona yardım edebilirlerdi, çünkü o da yarı... yani Nicola'ydı. Bundan daha kafa karıştırıcı bir şey olabilir miydi?

Clerici'nin başı yana eğildi ve onu incelemeye geri döndü. "Savaşa hazır mısın Nicola?"

Sevdiği adam için mi? "Öyleyim."

"Yaralanırsa Koldo üzülür," dedi Zacharel. "Ölürse üzülemez," dedi ve tahmin et Ne? Kimse sözünü kesmedi.

Clerici parmak uçlarını en nazik okşamalarla kadının yanağına dokundurdu. "Zihninin çalışma şeklini seviyorum, kadın. Şimdi git kocanı getir."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

En küçük ışık bile karanlık kalmayana kadar büyüyebilir.

NICOLA hiç savaşa gitmemişti. Doğal dünyada, fiziksel bedeniyle savaşmamıştı. Ama savaşmış olsaydı bile, bunun onu buna hazırlamayacağını biliyordu.

Zacharel onu bir binanın yanına doğru uçurdu - artık nerede olduğundan emin değildi. Birden fazla yapı, bir köprü, su, her yönde siyah kuşlar vardı ve hava aşırı soğuk, hatta nemliydi. Yanında uçan yaklaşık on beş asker vardı ve ah, görkemli bir manzaraydılar.

Gökyüzü karanlıktı, ay yüksekteydi, yıldızlar tünneklerinden parıltıyordu. Gönderilmiş Olanlar kanatlarını bir şekilde siyaha boyamış ve tüylerinin üzerinde minik elmas kıvılcımları bırakmışlardı; uzun uzantılar geceye mükemmel bir şekilde uyum sağlamıştı.

Sol tarafta, Jamila'nın güzel yüzünü seçebiliyordu. Gözlerinde korku vardı ama biraz da heyecan. İş arkadaşım bir Gönderilmiş Kişi ve benim bundan haberim yoktu. Peki o ses neydi? Yılan kuyruklarının çingırağı mı? Biçilmemiş çimlerin hışırtısı mı? Tehdit edilen bir hayvanın tıslaması mı?

"Yılan iblisler," dedi Zacharel. "Bildiğinizden eminim, neredeyse Nefalar kadar kötüdürler ve tüm yaşam için zehirlidirler. Yıkımla beslenirler."

Nefalar daha kötüydü ve Koldo da onlardan biriyle akrabaydı. Ama mirasının ve geçmişinin üstesinden gelmek için yaptığı her şeye bir bakın. Kötülüğün içinde doğmuş olabilirdi ama ondan sürünerek çıkmıştı, artık onun bir parçası değildi.

Yeşim yeşili gözleri ona kilitlendi. "Bu yaratıklar Koldo'ya zarar vermek istiyor. Onları öldürebilir misin?"

"Evet." Hiç tereddüt etmeden. Kötülüğe müsamaha gösterilmemeliydi.

"Güzel. Çünkü bizi hissettiler, bu da başlangıç zilinın çaldığı anlamına geliyor." Diğerlerine, "Sadece kıza yaklaşanları öldürün" diye bağırdı.

Her nasılsa, kelimeler zihninde yankılandı kulaklarından ziyade.

Onu sorgulayacak, hayret edecek zaman yoktu. Çullandı ve onu sokağa bıraktı. Bir gümbürtüyle yere düştü, etrafını toz duman kapladı. Zebaniler gölgelerden fırlayıp doğruca ona yöneldi ama Zacharel'in adamları oradaydı, ateşten kılıçları geceyi aydınlatıyor ve ona ulaşmadan zebanileri vuruyorlardı. Homurtular ve iniltiier duyuldu. Çok geçmeden kafalar yuvarlandı.

Çok yaklaşmıştık.

Neyse ki etrafta başka insan yoktu. Artık çok geçti, diye düşündü.

Taşlaşmadan kurtulmaya vakit bulamadan -hazırlıklı olduğumu sanmıştım... yanılmışım-Zacharel onu kucağına aldı ve gittikçe yaklaşan binaya doğru hızla ilerlemeye devam etti. Hâlâ daha yakın. Hiç yavaşlamadı.

Çarpmayı bekleyerek gözlerini sıkıca kapattı. Ama sonra aşağıya daldı. Daha uzağı, daha uzağı. Şüphesiz her an yere ulaşabilirlerdi... şimdi! Çarpışma hiç gerçekleşmedi. Hava bir derece daha soğudu ve o baktı. Artık yer altındaydılar ve daha da aşağıya iniyorlardı. Bir panik çığlığını yuttu.

Bir mağaranın dibine indiklerinde, Zacharel onu ayağına kaldırdı ve serbest bıraktı. Sonra adamlarıyla birlikte arkasına dizilerek onu büyük bir hedef haline getirdi. Artık aktif olan kamp alanında şok sesleri yankılandı ve ardından öfke homurtuları yükseldi. Ayak sesleri karıştı. Kel kafalı savaşçılar ona doğru koşuyordu. Ona ulaşmalarından hemen önce Zacharel düzenini bozdu ve ateşten kılıcını savurarak saldırdı.

Acı ve panik çığlıkları çınladı. Nefes alışların ve hırıltıların yerini homurtular ve iniltiier aldı.

Baldies gelmeye devam etti ve savaşçıların geri kalanı da arkasından ayrılarak onu kurtarmak için yanına geldi

ezilmekten ya da başlarının kesilmesinden. Kılıçları havada dans ediyor, kesiyor, biçiyordu. Etler yandı. Çığlıklar koroya katıldı. Kanatlı askerler havaya fırladı, havada takla attı, alçaldı, o kadar hızlı hareket ediyorlardı ki ilerleyişlerini takip etmekte zorlandı. Nefalardan bazıları kaçtı. Bazıları aksiyona doğru koştu. Ama Zacharel ve diğerleri onları kovalayamadı.

"Nicola," dedi Zacharel onun yanından. "Dikkatleri üzerine çekecek bir şey yap. Geri kalanların sana saldırmasını sağla."

Evet. Tabii ki.

Hayır, diye düşündü bir an sonra. Savaşmak için buradaydı, aksiyonu uzaktan izlemek için değil. Başkalarının onu savunurken yere serilmesini izlemek için değil. Bir şeyler yapabilirdi. Ve yapacaktı da.

Kolunu uzattı ve eline baktı. Boş eline. Daha önce kılıcı çağırmak için ne yapmıştı? Geçmişini düşündü. Laila daha yeni ölmüştü. Ah, sevgili Laila'm. İblisler Nicola'yı tehdit etmişti. Koldo ile olan hayatını hayal etmişti.

Sevinç onu
doldurmuştu.

Neşe, o zaman.

Hiçbir şey onu Koldo'yu kurtarma, hayatını onunla birlikte, doğduğu gibi yaşama düşüncesinden daha fazla mutlu edemezdi. Ve yaşayacaktı da.

Alevler aniden canlandı.

"Sen ve adamların düşmandan toplayabildiğiniz kadarını toplayın," dedi Zacharel'e, "ben de ölümcül darbeleri indireyim. Bunu Koldo'ya yardım etmek için değil, beni onların gazabından kurtarmak için yap. Eğer hayatta kalırsam peşimden geleceklerini biliyorsun." Umarım bu herkesi her türlü cezadan kurtarır.

Zacharel ona bakakaldı ama soru sormadı. Harekete geçti.

Nefalardan birini hızla yakaladı ve Nicola'ya doğru fırlattı. Nicola hemen harekete geçerek kılıcını savurdu. Kılıcın ucu varlığın ortasına saplandı. O da

Mağaranın zeminine yığıldı, kıvranıyordu. İkinci kez vurdu ve adamın kafasını aldı.

Biri gitti.

Zacharel tekrar harekete geçti. Kararlılıkla ileri doğru yürüdü. Soldan bir erkek hızla yaklaştı, saniyeler içinde insandan kara dumana dönüştü ve hemen önünde yeniden belirip ona doğru uzandı. Tekrar kılıcını savurdu. Adam eğildi ve doğruldu. Elleri kızın boynuna dolandı. Ama temas anında, sanki kadın onu itmiş gibi geriye doğru uçtu.

Yine mi kalkanlıydı? Dövmeleri tarafından mı? Onlara bakmıyor olsa bile mi? Belki de. Belki de numaraları ezberlemişti ve artık onun bir parçasıydılar. Belki de başka bir nedeni vardı. Her iki durumda da... bu harikaydı.

Yere sertçe çarptı, nefesi kesildi ve kızın yanından geçerken kılıcını ortasına doğru sürüklemesine izin verdi.

İkisi gitti.

Hayır. Üç...dört...beşi gitti. Zacharel ve diğerleri sürekli Nefas'ı ona fırlattı ve o da bir adım bile atmadan hayatlarını kolayca sonlandırdı.

Altı, yedi, sekiz.

Ondan sonra saymayı bıraktı.

Mağaranın uzak ucunda çadırlar kurulduğunu, ortasından küçük bir nehir geçtiğini gördü. Parktan gelen adam, Koldo'nun babası, yanlarında başka bir erkek ve Sirena ile birlikte en büyük çadırdan dışarı fırladı. Nicola'yı ve kılıcını gördüklerinde gözleri fal taşı gibi açıldı.

Axel ve Koldo başka bir çadırdan tökezleyerek çıktılar. İkisi de kan ve yara bere içindeydi, yüzleri şişmişti ve dik durabilmek için birbirlerine yaslanmak zorunda kalmışlardı. Öfke ve endişe onu neredeyse olduğu yerde bırakacaktı ama Nicola duygularını geri itti. Şimdi kendini şımartmanın zamanı değildi.

Nefas grubu ondan birkaç adım ötede durakladı, vuruş mesafesinin hemen dışında.

"Sayıca azsın Nox," diye seslendi Zacharel.

Sirena konuşmak için ağzını açtı. Nicola öne fırladı ve bir uyarıda bulunmadan saldırdı.

Kızın başı yere düştü ve vücudu da onu takip etti.

Yirmi altı, belki?

Gece filmlerindeki kızların aksine Nicola ne olacağını, birbirleriyle ne gibi sorunları olduğunu ya da buna benzer şeyleri tartışmak için zaman ayırmakla ilgilenmiyordu. O sadece erkeğini kurtarmak için yapılması gerekeni yapıyordu.

Koldo'nun babası sarışının hareketsiz bedenine baktı ve öfkeyle bağırdı. Bakışları sarsılarak Nicola'ya kaydı ve ona doğru hamle yaptı; ancak diğer erkeğin çarptığı duvara çarptı. Düşmedi ama kendini yakalamadan önce birkaç adım geriye tökezledi.

Kalan muhafızın ağzı açık kalınca Nicola ona saldırmayı başardı.

Yirmi yedi.

Koldo'nun babası ona ağız dolusu iğrenç küfürler savurdu. "Oğlumun bağırsaklarını ağzından çıkaracağım ve seni ölürlen izlemeye zorlayacağım."

Güldü. "Öyle bir şey yapmayacaksın. Etrafın sarıldı. Ordunuz yenildi."

Ona tekrar saldırdı ama yine geriye doğru uçu. Doğrulduğunda, düşüncelerini yönlendirmek istercesine başını salladı. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Ah, kötü adamın kafası mı karıştı? Yanlış tarafı seçtiğini anlamıyor mu?" Bir adım, iki adım, ona yaklaştı.

Paling, daha ileri gidemeyinceye kadar geri çekildi, mağaranın sivri duvarları onu durdurdu. "Uzak dur, yoksa boğazını koparmanın bir yolunu bulurum."

Pek sayılmaz. "Bahse girerim saklanmış olmayı diliyorsundur," dedi ileri doğru yürüyüşüne devam ederek. "Tüm bu entrikaların ve savaşın ardından, iyi adamların bu işten başladığından çok daha güçlü çıktığını bilerek ölmek zorundasın."

"Silahsızım," dedi avuçlarını kaldırarak. "Bunu yapmak istemezsin."

Bir yalan. O her zaman kötülükle silahlanmıştı. Ve o gerçekten bunu yapmak istedim.

Kadın vurdu ama adam temastan kaçınarak eğildi. Momentum onu döndürdü ve sırtını adama verdi. Ona saldırdı ama görünmez duvara üçüncü kez çarptı ve geriye doğru tökezledi.

"Bu asla eskimeyecek," dedi ve arkasını dönerek ona baktı.

Sağa doğru hamle yapmaya çalıştı ama Zacharel onu durdurdu.

Sola doğru hamle yapmaya çalıştı ama başka bir asker onu durdurdu. "Bunu kendine sen yaptın," dedi ve vurdu.

Bu sefer gidecek hiçbir yeri yoktu. Kılıcı karnına saplandı. Kan ve bağırsaklar dışarı döküldü.

Dizleri çöktü ve yere yığıldı. Ağzı acı dolu bir iniltiyle açıldı.

"Bitir işini," diye emretti Zacharel.

"Zevkle." Kollarını bir kez daha savurdu ve adamın kafası ayaklarına doğru yuvarlanmaya başladı.

Yirmi sekiz mi?

Gönderilmişler tezahüratlara boğuldu. Biri omzuna vurdu ve neredeyse onu yere yapıştıracaktı. Kılıcı bıraktı ve kılıç yok oldu.

"Koldo," dedi ve ona doğru koştu.

* * *

KOLDO gözlerini kırıştırmakla açtı. Acısı geçmiş, gücü geri gelmişti. Kaşlarını çatı. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Artık mağarada değildi. Onun yerine çiftliğinin beyaz duvarları etrafını sarmıştı.

Ve ona doğru bastırılan o sıcak şey de neydi? Aşağı baktı ve Nicola'nın çilek buklelerinin göğsünün üzerine yayıldığını gördü. Güzel yüzü yukarı, onunkine doğru eğilmişti ve gözleri kapalıydı. Nefes alış veriş düzgündü. Kafa karışıklığı artmıştı. Axel'le birlikte o kafeste kapana kısılmıştı.

Axel! Bu doğru. Savaşçı yenilmişti, en az Koldo kadar kırılmıştı ve yine de savaş seslerini duyduktan sonra Koldo ile birlikte kafesi yırtacak gücü bulmuşlardı

ayrı. Birlikte köle çadırından çıkmışlardı. İşte o zaman sadece bir halüsinasyon olduğunu düşündüğü şeyi görmüştü: Nicola, elinde ateşten bir kılıçla babasını geri çekilmeye zorluyordu.

Sonra hiçbir şey olmadı. Bayılmış olmalı.

Sonra tezahüratlar onu uyandırdı ve küçük konuşma parçaları duydu.

"-Eski bir insanın böyle dövüşmesini hiç beklemezdim," demişti biri. "Ve güç alanı yaratan dövmelerin olması daha da iyi. En Yüce Olan'ın vaaadinin dışa dönük bir işaretini de alacağıma inansan iyi edersin."

"Her zaman benim savaş ortağım olabilirsin."

"Koldo şanslı bir adam."

"Nicola," dedi Koldo, sesi niyet ettiğinden daha sertti.

Onun gibi o da gözlerini kırıştırarak açtı. Sonra sarsılarak doğruldu ve onunla yüzleşti. "Sonunda uyandın."

"Kız kardeşin nerede?"

Üzüntü yüz hatlarının düşmesine neden oldu.

"Başaramadı."

Hayır. O zaman onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Hayatının aşkını yüzüstü bırakmıştı.

Ve Laila da. "Çok üzgünüm, Nicola. Denedim-"

"Öyle olduğunu biliyorum." Ona yumuşak bir gülümseme sundu. "Onun adına katlandığın her şey için sana asla yeterince teşekkür edemeyeceğim."

"Yapmalıydım... Keşke..."

"Hayır. Bunu kendine yapma. Hediye kabul edip etmeyeceğini bile bilmiyoruz. Ve şu anda mutlu. Robby ile birlikte ve ikisi de çok mutlu."

Koldo kullanmadığı için titreyen eliyle uzandı ve onun yanağını okşadı. Yumuşak, sıcak. "Seni seviyorum," dedi.

"Ben de seni seviyorum. Hem de çok."

Onu içine çekti, bir daha asla sahip olamayacağını düşündüğü şeyin tadını çıkardı. "Bana neler olduğunu anlat."

"Öncelikle, beni uyardığın iki iblis bana saldırdı, bana daha fazla toksin bulaştırmaya çalıştılar ve ben de onları ateşten bir kılıçla öldürdüm. Sonra, Yüce Tanrı beni evlat edindi. Ya da belki daha önce evlat edinmişti de ben bilmiyordum. Sonra, ben

babanı öldürmeyi ve günü kurtarmayı başardım. Kısacası, her şeyi mahvettim!"

"Sen... bir Gönderilmiş Kişi misin?" O bir anlık şüpheyeye kapılmıştı ama yine de ruhunun derinliklerine kadar sarsılmıştı.

Memnuniyetle başını salladı. "Öyleyim."

Bu bilgiyi zar zor sindirebildi. Bu çok şaşırtıcıydı.

"Teşekkür ederim," dedi En Yüce Olan'a, Nicola'ya.

Ateşten kılıç gibi, o da yukarıdan bir armağandı ve onun için sonsuza dek minnettar kalacaktı. Onun çene çizgisini öptü.

"Panama'dayız, değil mi?"

"Evet." Başını eğerek bir sonraki öpücüğün dudaklarında olmasını sağladı.

"Ne zamandır baygındım?"

"İki hafta oldu ve pek çok şey yaşandı." "Tahmin edebiliyorum. Ama bekle. Bana yardım ettin ve bana yardım etmemeliydin, aşkım. Bu kurallara aykırı-"

Parmağını adamın ağzının üzerine koyarak onu susturdu. "Sorun yok. Ben senin bir parçanım, sen de benim bir parçamsın. Sanki kendine yardım ediyormuşsun gibiydi. Clerici öyle söyledi. Ve tahmin et ne oldu? Saçların yeniden uzuyor."

Elini kafa derisine götürürken kaşlarını çattı ve kafa derisinde avucunu gıcıklayan kirli sakallar olduğunu gördü. "Bu imkansız."

"Hayır. Clerici Konsey'in getirdiği bazı kurallardan hoşlanmıyor. En Yüce'nin arzularına karşı gelen kurallar. Bu yüzden birkaçını kaldırdı. Hatta Su için verilen tüm kurbanların iade edilmesine bile karar verdi."

Koldo hareket ederken sırtına bir şey saplandı. Etrafına uzandı, hissetti-

"Kanat tomurcukları," dedi, şoku derinleşiyordu. Kanatları da yeniden çıkmaya başlamıştı. Artık babası gibi kel olmayacaktı. Bir kez daha göklerde süzülebilecek, kadını gitmek istediği her yere götürebilecekti. "Daha iyi ne olabilir ki?"

Dudaklarının kenarlarında yavaş bir sırtma belirdi ama eğlencesi uzun sürmedi. "Kötü haberlerin taşıyıcısı olmaktan nefret ediyorum.

ama size söylenmesi gerekiyor. Bjorn kayıp. Thane ve Xerxes onu ararken çılgına dönüyorlar. Zacharel ve diğerleri yardım ediyor. Ve Kane adında bir adam New York'ta görüldü, ama sonra tekrar ortadan kayboldu ve bu herkesi telaşlandırdı."

Kane. Yeraltı Dünyası'nın Lordlarından biri ve felaket iblislerinin koruyucusu. Haftalardır cehennemde kaybolmuştu, ancak işkence gördüğüne dair söylentiler ortaya çıkmıştı. Savaşçının arkadaşları Utanç Ordusu'na gelerek onu bulmak için yardım istemişti. Bir söz verilmişti ama şimdiye kadar kimsenin şansı yaver gitmemiştir.

"Halkıma yardım etmeliyim," dedi Koldo. "Kane ve Bjorn ile birlikte." Germanus'un ölümünden sorumlu olan altı iblis hâlâ dışarıdaydı. Tüm insanlığa bulaşmadan önce onları bulmak ve onlarla başa çıkmak en önemli öncelik olmalıydı.

"Bunu söyleyeceğinizi tahmin etmiştim. Bu yüzden sana iki saat içinde Zacharel ile bir görüşme ayarladım. Benim kaçırdığım tüm detayları sana anlatacak."

Bu harikaydı ama... "Uyanacağımı nereden biliyordun?"

Yavaşça sırtıttı. "Bir his. Peki, beklerken ne yapacağız?"

Harika bir kadın. Değerli kadın. Onun kadını.

Kollarını ona doladı ve onu sırt üstü yatırdı. "Eylemsiz sözler hiçbir şey ifade etmez. Sana göstereceğim."

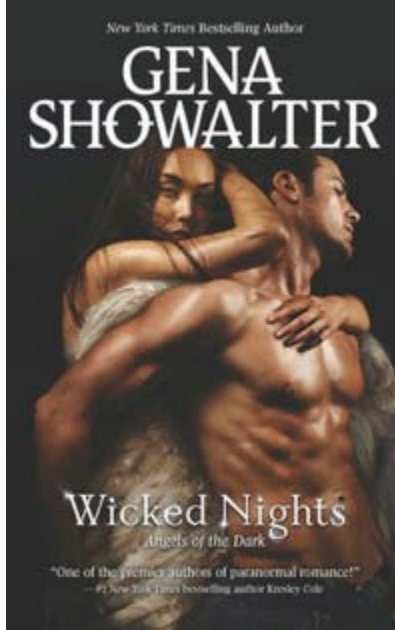
Ve yaptı da.

* * * * *

Gena Showalter'ın Wicked Nights kitabından bir alıntı için
okumaya devam edin

Güzellik Uyanıyor'u sevdiyseniz, Gena'nın heyecan verici
Karanlığın Melekleri serisinin ilk kitabı Kötü Geceler'i
kaçırmayın. Şimdi satıőta!

Daha fazla nabız hızlandırıcı paranormal romantizm mi
arıyorsunuz? Karanlığın Melekleri'ne ilham veren seriyi
indirin.

Yeraltı Dünyasının Lordları Serisi

En Karanlık Ateş (kısa  n  yk )
En Karanlık Gece En
Karanlık  p c k
En Karanlık Zevk

En Karanlık Hapishane (kısa öykü)
En Karanlık Fısıltı
Karanlığın Yüreği (En Karanlık Melek kısa öyküsünü içerir)
En Karanlık Tutku En
Karanlık Yalan
En Karanlık Sır En
Karanlık Teslimiyet En
Karanlık Baştan
Çıkarma

Yeni yayınlarımız hakkında bilgi, özel tekliflere erişim,
ücretsiz çevrimiçi okumalar ve çok daha fazlası için bizimle
iletişime geçin!

Haber bültenimize abone olun:

Harlequin.com/newsletters Harlequin.com adresini
ziyaret edin

Sizi seviyoruz - neden bizi Facebook'ta sevmiyorsunuz?
[Facebook.com/HarlequinBooks](https://www.facebook.com/HarlequinBooks)

Bizi Twitter'da takip edin: [Twitter.com/HarlequinBooks](https://twitter.com/HarlequinBooks)

Yazarlarımız ve kitaplarımızla ilgili en son haberler için
blogumuzu okuyun: HarlequinBlog.com

BİRİNCİ BÖLÜM

Dört yıl sonra

"BU SENİ NASIL HİSSETTİRİYOR, Annabelle?" Erkek sesi hissetmek kelimesinin üzerinde oyalanarak iğrenç bir pespayelik katmanı ekledi.

Annabelle "güven çemberindeki" diğer hastaları çevresinde tutarak başını yana eğdi ve Fitzpervert olarak da bilinen Dr. Fitzherbert'in bakışlarıyla karşılaştı. Kırklı yaşlarının başında olan doktorun seyrelmiş tuzlu ve biberli saçları, koyu kahverengi gözleri ve hafif çizgili olsa da mükemmel bronzlaşmış bir cildi vardı. Zayıf sayılırdı ve 1.80 boyuyla ondan sadece bir santim daha uzundu.

Genel olarak, orta derecede çekiciydi. Tabii ruhunun karalığını görmezden gelerseniz.

Kız isyankâr bir sessizlikle ona baktıkça, adamın dudakları eğlenerek kıvrılıyordu. Ah, bu ne kadar da sinir bozucuydu - ama bunu ona asla belli etmeyecekti. Onu memnun etmek için asla isteyerek bir şey yapmazdı ama onun huzurunda da asla sinmezdi. Evet, o en kötü türden bir canavardı, güce aç, bencil ve gerçeklerden habersizdi ve evet, ona zarar verebilirdi. Ve verecekti de.

Zaten vardı.

Dün gece ona ilaç vermişti. Aslında Moffat County Akıl Hastanesi'nde çalıştığı iki ay boyunca her gün ona ilaç vermişti. Ama dün gece onu soymak, ona dokunmaması gereken şekillerde dokunmak ve fotoğraflarını çekmek amacıyla sakinleştirmişti.

Ne kadar güzel bir kız, demişti. Dışarıda, gerçek dünyada, senin gibi bir afet akşam yemeği randevusu gibi basit bir şey için beni uğraştırırdı. Burada, tamamen benimsin

Merhamet. Sen benimsin, istediğimi yaparım... ve çok isterim.

Aşağılanma hâlâ sıcak ve derin, kanında bir ateş gibi yanıyordu ama bir anlık zayıflığına ihanet etmeyecekti. O daha iyi biliyordu.

Son dört yıl içinde, bakımından sorumlu doktorlar ve hemşireler oda arkadaşlarından daha fazla değişmişti, bazıları mesleklerinin parlayan yıldızlarıydı, diğerleri sadece yapılması gerekenleri yapıyordu, seçkin birkaçı ise tedavi etmeleri gereken hüküm giymiş suçlulardan daha kötüydü. O boyun eğdikçe, bu çalışanlar onu daha fazla taciz ediyordu. Bu yüzden hep savunmada kaldı.

Hapsedildiği süre boyunca öğrendiği bir şey varsa o da sadece kendine güvenebileceğiydi. İğrenç muamele konusundaki şikâyetleri dikkate alınmıyordu, çünkü çoğu üst düzey yetkili ona inandıysa bile başına geleni hak ettiğine inanıyordu.

"Annabelle," diye azarladı Fitzpervert. "Sessizliğe tahammül edilemez."

Peki o zaman. "Yüzde yüz iyileşmiş gibi hissediyorum. Muhtemelen gitmeme izin vermelisin."

En azından eğlence tükenmişti. Öfkeyle kaşlarını çatı. "Sorularıma bu kadar kayıtsızca cevap vermemen gerektiğini biliyorsun. Bu senin duygularınla ya da sorunlarınla başa çıkmana yardımcı olmaz. Buradaki hiç kimsenin duygularıyla ya da sorunlarıyla başa çıkmasına yardımcı olmaz."

"Ah, o zaman ben de senin gibiyim." Sanki kendisinden başka kimseye yardım etmeyi umursuyormuş gibi.

Birkaç hasta kıs kıs güldü. Birkaçı sadece salyalarını akıttı, köpüklü baloncuklar gevezelik eden dudaklarından düşüp önlüklerinin omuzlarına takıldı.

Fitzpervert'in kaşları çatıldı, yardım etmek için buradaymış gibi davranma hali yok oldu. "Bu ukalalık başını belaya sokacak."

Tehdit değil. Bir yemin. Fark etmez, dedi kendi kendine. Sürekli gıcırdayan kapılardan, gölgelerden ve

ayak izleri. Uyuşturucuların, insanların ve şeylerin. Kendisinden. Bir endişe daha neydi ki? Gerçi... bu gidişle sonunda onu gömecek olan şey duyguları olacaktı.

Yanındaki adam, "Size nasıl hissettiğimi anlatmayı çok isterdim, Dr. Fitzherbert," dedi.

Fitzpervert dilini dişlerinin üzerinde gezdirdikten sonra dikkatini, içinde yaşayan erkek, kadın ve çocuklarla birlikte koca bir apartmanı kundaklayan seri kundakçıya çevirdi.

Grup duyguları, dürtüleri ve her ikisini de kontrol etmenin yollarını tartışırken Annabelle çevresini inceleyerek dikkatini dağıttı. Oda da içinde bulunduğu koşullar kadar kasvetliydi. Panel tavanda çirkin sarı su lekeleri vardı, duvarlar soyulmuş gri renkteydi ve zemin yıpranmış kahverengi tüylü bir halıyla kaplıydı. Oturanların üzerinde oturduğu rahatsız metal sandalyeler tek mobilyaydı. Elbette Fitzpervert özel bir minderin üzerinde keyif yapıyordu.

Bu arada Annabelle'in elleri arkadan kelepçelenmişti. Sistemine pompalanan sakinleştirici miktarı düşünülüğünde, kelepçelenmek aşırıya kaçmaktı. Ama dört hafta önce bir grup hasta arkadaşıyla, iki hafta önce de hemşirelerinden biriyle vahşice dövüşmüştü, yani elbette sadece kendini savunmaya çalışmış olsa da kelepçesiz bırakılamayacak kadar tehditkârdı.

Geçtiğimiz on üç gün boyunca, duyularından yoksun bırakılmasının onu yavaş yavaş (gerçekten) delirttiği karanlık, yastıklı bir oda olan delikte tutulmuştu. Temas kurmaya aç bırakılmıştı ve Fitzpervert onu uyuşturup fotoğrafını çekene kadar herhangi bir etkileşimin işe yarayacağını düşünmüştü.

Bu sabah, onun hücre hapsinden çıkmasını ve ardından bu gezintiyi ayarladı. Aptal değildi; kötü muamelesini kabul etmesi için ona rüşvet vermeyi umduğunu biliyordu.

Annem ve babam beni şimdi görebilseydi.... Ani, boğucu bir hıçkırığı ısırarak bastırdı. Sevdikleri o genç, tatlı kız ölmüştü ama hayaleti bir şekilde içinde yaşıyor ve ona musallat oluyordu. En kötü zamanlarda, hiç hatırlamaması gereken şeyleri hatırlıyordu.

Tadına bak, tatlım. Şimdiye kadar yediğin en iyi şey olacak! Annesi berbat bir aşçıydı. Saki, tarifleri "iyileştirmek" için onlarla oynamaktan zevk alırdı.

Şunu gördünüz mü? Sooners için bir gol daha!

Koyu bir futbol taraftarı olan babası. Oklahoma'daki O.U.'ya üç dönem gitmiş ve bu bağları hiç koparmamıştı.

Onları, annesini ve babasını ve ne kadar harika olduklarını düşünmesine izin veremezdi... ve... oh, olmasını engelleyemedi.... Annesinin görüntüsü zihninin merkezine yerleşti. Annabelle'inkine çok benzeyen, telleri mavi görünecek kadar siyah saçlarını gördü. Gözleri

Annabelle'inkiler gibi altın sarısı ve yukarı kalkıktı. Cildi bal ve tarçının zengin, kremi karışımıydı ve tek bir kusuru bile yoktu. Saki Miller -bir zamanlar Saki Tanaka- Japonya'da doğmuş ama Georgetown, Colorado'da büyümüştü.

Saki'nin geleneksel ailesi, o ve olabildiğince beyaz Rick Miller umutsuzca aşık olup evlendiklerinde çılgına dönmüştü. Rick Miller üniversiteden eve tatile gelmiş, Saki'yle tanışmış ve onunla birlikte olmak için geri dönmüştü.

Hem Annabelle hem de erkek kardeşi ebeveynlerinin miraslarının bir bileşimiymiş. Annelerinin saçlarını, tenini ve yüz şeklini paylaşıyorlardı ama babalarının boyuna ve ince yapısına sahiptiler.

Gerçi Annabelle'in gözleri artık ne Saki'ye ne de Rick'e aitti.

Garajındaki o korkunç sabahdan sonra, cinayetlerinden dolayı tutuklandıktan sonra, mahkumiyetinden sonra, ömür boyu bu akıl hastanesine mahkum edildikten sonra, sonunda aynada kendine bakacak cesareti bulmuştu. Gördüğü şey onu ürkütmüştü. Kuzey Kutbu'ndaki bir kar fırtınasının kalbinde, kış buzu renginde gözler, ürkütücü ve kristal, insanlığa dair hiçbir ipucu içermeyen zar zor mavi. Daha da kötüsü, bu gözlerle kimsenin görmemesi gereken şeyler görebiliyordu.

Ve hayır, hayır, hayır. Güven çemberi devam ederken, iki yaratık uzak duvardan geçerek yönlerini bulmak için durakladılar. Kalp atışları hızlanan Annabelle, dehşet ifadeleri görmeyi bekleyerek hasta arkadaşlarına baktı. Başka kimse ziyaretçileri fark etmemiş gibiydi.

Nasıl olmasınlar ki? Yaratıklardan birinin vücudu bir ata, gövdesi ise bir insana benziyordu. Deriden ziyade, parıldayan gümüş... metalle mi kaplıydı? Toynakları pas rengindeydi ve muhtemelen ölümcül sivri uçlara dönüşmüş bir çeşit metaldi.

Arkadaşı daha kısaydı, omuzları sivri, çıkıntılı boynuzlarla ağırlaştırılmıştı ve bacakları yanlış yöne bükülmüştü. Üzerinde bir peştamal vardı ve başka bir şey giymiyordu; göğsü kürklü, kaslı ve yara izliydi.

Çürük yumurta kokusu odayı doldurdu, korkutucu olduğu kadar tanıdıktı da. İlk panik ve öfke seli onu yaktı, zehirli bir karışımdı ve onu kontrol etmesine izin veremezdi. Konsantrasyonunu bozacak ve tek silahı olan reflekslerini yavaşlatacaktı.

Silaha ihtiyacı vardı.

Yaratıklar her şekil ve boyutta, her renkte, her iki cinsiyette ve belki de ikisi arasında bir şeyde geliyordu ama ortak bir noktaları vardı: her zaman onun için geliyorlardı.

Onu tedavi eden her doktor, varlıkların sadece hayal gücünün ürünü olduğuna ikna etmeye çalışmıştı. Karmaşık halüsinasyonlar olduğunu söylediler. Yaratıkların her zaman arkasında bıraktığı yaralara rağmen - doktorların kendi kendine açtığını iddia ettiği yaralar - bazen onlara inanıyordu. Yine de bu onu savaşmaktan alıkoymadı. Hiçbir şey durduramazdı.

Parlayan kırmızı bakışlar sonunda onun üzerine yerleşti. İki erkek de gülümsedi ve keskin, damlayan dişleri ortaya çıktı.

"Benim," dedi Horsey.

"Hayır. Benim!" Horns tersledi.

"Bunu çözmenin tek bir yolu var." Horsey beklenti içinde dudaklarını yaladı. "Eğlenceli yol."

"Eğlenceli," diye onayladı Horns.

Eğlence, "Annabelle'in canına okumanın" şifresi. En azından ona tecavüz etmeye çalışmazlar.

Anlamıyor musunuz Bayan Miller? Doktorlardan biri bir keresinde ona söylemişti. Bu yaratıkların size tecavüz etmemesi, onların halüsinasyondan başka bir şey olmadığını kanıtlıyor. Zihniniz onları baş edemeyeceğiniz bir şey yapmaktan alıkoyuyor.

Sanki diğerleriyle başa çıkabilirmiş gibi. Bağlıyken aldığım yaraları nasıl açıklıyorsun?

Odanda sakladığın aletleri bulduk. Saplar, hala nasıl aldığını anlamaya çalıştığımız bir çekiç, cam kırıkları. Devam edeyim mi?

Evet, ama bunlar onun korunması içindi, sakatlanması için değil.

"İlk kim gidiyor?" Horsey onu iç karartıcı anısından çekip çıkararak sordu.

"Ben."

"Hayır, ben."

Tartışmaya devam ettiler ama bu erteleme uzun sürmeyecekti. Hiç sürmedi. Adrenalin onun içinden geçerek uzuvlarının titremesine neden oldu. Endişelenme. Bunu başarabilirsin.

Diğer hastalar neler olup bittiğinin farkında olmasa da, hepsi onun ruh halindeki değişime duyarlıydı. Etrafında homurtular ve inilti patlak verdi. Hem erkekler hem de kadınlar, gençler ve yaşlılar, koltuklarında kıvranıyor, kaçmak istiyorlardı.

Tek çıkışa yerleştirilen muhafızlar sertleşti, alarma geçtiler ama suçlunun kim olduğundan emin değillerdi.

Fitzpervert biliyordu, Annabelle'i patentli dünya kralı kaşlarını çatarak süzdü. "Sıkıntılı görünüyorsun, Annabelle. Neden bize seni neyin rahatsız ettiğini söylemiyorsun? Daha önceki patlamandan pişman mısın?"

"Canın cehenneme Fitzpervert." Bakışları hedeflerine döndü.

Onlar daha büyük bir tehditti. "Sıra sana da gelecek."

Nefesini içine çekti. "Benimle bu şekilde konuşmaya iznin yok."

"Haklısın. Özür dilerim. "Canın cehenneme, Dr. Fitzpervert." demek istemiştim. Silahsız olmak çaresiz olmak demek değildir, dedi kendi kendine ve

Bağlı da değildi; bugün bunu yaratıklara ve Fitzpervert'e kanıtlayacaktı.

"Alingan," dedi Horsey neşeyle başını sallayarak. "Kırması çok eğlenceli," diye kıkırdadı Horns. "Onu kıracak kişi ben olduğum sürece!" Ve böylece başka bir tartışma turu başladı.

Göz ucuyla iyi kalpli doktorun gardiyanlardan birini öne doğru ittiğini gördü ve adamın çenesini amansızca kavrayacağını ve onu yerinde tutmak için yanağını karnına bastıracağını biliyordu. Korkuturken bile aşağılayan, Fitzherbert'in ona bir yatıştırıcı daha enjekte edebilmesi için ısırmasını engelleyen aşağılayıcı ve müstehcen bir pozisyon.

Hemen harekete geçmeliyiz. Bekleyemeyiz. Durup düşünmesine izin vermeden ayağa fırladı, dizlerini göğsüne çekti, bağlı kollarını poposunun altından ve üzerinden geçirdi

Ayaklar. Jimnastik dersleri onu hayal kırıklığına uğratmamıştı. Elleri şimdi önündeydi, sandalyeyi bükte, kavradı ve katladı ve metali bir kalkan gibi konumlandırdı.

Mükemmel zamanlama. Koruma ona ulaştı.

Sola doğru savruldu ve kalkanını adamın karnına çarptı. Adam kamburlaşırken ağzından hava fışkırdı. Bir savuruş daha yaptı ve başının yan tarafına çarparak onu baygın bir yığın halinde yere düşürdü.

Birkaç hasta sıkıntıyla bağırdı ve birkaçı da onu alkışladı. Salyalar akmaya devam ediyordu. Fitzpervert kapıya doğru koşarak kalan muhafızı tampon görevi görmeye zorladı ve tek bir düğmeye basarak daha fazla muhafız çağırdı. Alarmin çalması zaten tedirgin olan hastaları daha da telaşlandırdı.

Artık kenarda didişmekle yetinmeyen yaratıklar, yavaş ve istikrarlı bir şekilde ona doğru yaklaşıyor, onunla alay ediyorlardı.

"Oh, sana yapacağım şeyler, küçük kız." "Oh, nasıl çığlık atacaksın!"

Yaklaştı... yaklaştı... neredeyse vuruş mesafesinde... tamamen vuruş mesafesinde... Savurdu. Iskaladı. Çift güldü, ayrıldı ve hep birlikte ona doğru uzandılar.

Bir eli uzaklaştırmak için sandalyeyi kullandı ama iki düşmanını aynı anda takip edemedi ve diğeri omzunu çizmeyi başardı. Yüzünü buruşturdu ama acıyı görmezden gelerek havaya, sadece havaya vurmak için etrafında döndü.

Kahkahaları gittikçe artan yaratıklar onun etrafında daireler çizerek sürekli ona doğru savruldular.

Bununla başa çıkabilirim. Horsey önüne geldiğinde, sandalyenin tepesini çenesinin altına çarparak dişlerini birbirine vurdu ve eğer varsa beynini kafatasının arkasına gömdü. Aynı anda bir bacağını tekmeleyerek arkasındaki Horns'un karnına vurdu. Her iki yaratık da tökezleyerek ondan uzaklaştı, sırtışları sonunda kayboldu.

"Hepsi bu mu kızlar?" diye çıkıştı. İki dakikası daha vardı, hepsi bu kadardı ve sonra çağrılan muhafızlar içeri dalıp onu yakalayacak, yere yatıracak, Fitzpervert ve iğnesi kontrolü ele alacaktı. Bu yaratıkların işini bitirmek istiyordu.

"Öğrenelim bakalım," diye tısladı Horsey. Ağzını açtı ve kükredi, korkunç nefesi bir şekilde güçlü, durdurulamaz bir rüzgâr yaratarak kundakçıyı Annabelle'e doğru itti.

Diğer herkese muhtemelen adam kendi iradesiyle ona saldırıyor ve onu zapt etmek istiyormuş gibi görünüyordu. Bir yumruk daha savurdu ve sandalye onu Horsey'nin vücuduna ve kışına doğru uçurdu, sanki yaratık sisten daha önemli bir şey değilmiş gibi. Ateş Çocuk için öyle değildi. Yaratıklar sadece ona ve elinde tuttuğu şeye karşı somuttu.

Değiş tokuş sırasında Horns onun çevresinden uzaklaşmıştı. Şimdi arkasından sinsice yaklaşmayı ve pençelerini zaten kanayan omzuna geçirmeyi başarmıştı. Kadın döndüğünde, o da onunla birlikte döndü ve pençelerini bir kez daha kızın omzuna geçirdi.

Acı...ah, acı. Artık göz ardı edilemez.

Yıldızlar görüş alanında göz kırptı. Arkasında kahkahalar duydu ve Horns'un orada, onu tekrar pençelemeye hazır olduğunu biliyordu. İleri atılıp yoldan çekildi ve ayağı takıldı.

Horsey onu kollarından yakalayarak düşmesini engelledi. Onu bıraktı ama yüzüne bir yumruk indirdi. Daha fazla acı, daha fazla yıldız, ama adam ikinci bir darbe için elini kaldırdığında, kadın hazırды. Sandalyeyi kaldırdı ve adamın çenesinin altına çaktı, sonra da öyle bir döndü ki adamın parmak eklemleri elmacık kemiği yerine sandalyenin oturağına çarptı. Uluması havayı kirletti.

Arkasından ayak sesleri geliyordu. Geriye doğru tekme atarak Horns'la buluştu. Bacağı yere inmeden önce döndü ve diğeriyle tekme attı, ayak bileklerini makaslayarak bağırsaklarına iki kez vurdu. Yere yığılıp hırıltıyla nefes almaya çalıştığında, sandalyeyi ters çevirdi ve metal kenarını soluk borusuna çarparak işini bitirdi.

Etrafında siyah kan birikti ve köpürdü, karo zemini yakarken köpürdü ve cızırdadı. Buhar yükseldi, havada kıvrıldı.

Bir dakika kaldı.

Maksimum hasar, diye düşündü.

Horsey ona çok kaba bir isimle seslendi, tüm vücudu öfke dolu niyetiyle titriyordu. Adımlarını sıklaştırarak aradaki mesafeyi kapattı ve sopaya benzeyen kollarıyla saldırdı. Pençeleri yoktu, sadece yumrukları vardı. Oyun zamanı sona ermişti, diye düşündü. Etli çekiçlerin sadece sandalyeyi sıyrıp geçmesini sağlamak için engelledi, eğildi ve sırtını eğdi. Bir yandan da çentikli metali yumrukluyor ve birden fazla darbe indiriyordu.

"Neden benim için geldin?" diye sordu. "Neden mi?"

Kanlı dişlerin parıltısı. "Sadece eğlence için. Başka neden olsun ki?"

Her zaman sordu ve her zaman aynı cevabı aldı, rakiplerinin her biri farklı olsa da. Yaratıklar bir kez, sadece bir kez geliyor ve ortalığı kasıp kavurduktan, kaos yarattıktan sonra sonsuza dek yok oluyorlardı. Tabii hayatta kalabilirlerse.

İlk cinayetinden sonra ağlamıştı - ve ikincisinden ve üçüncüsünden sonra da - yaratıkların sadece ona zarar vermek istemiş olmalarına rağmen. Sebebi ne olursa olsun, bir can almanın çok korkunç bir yanı vardı.

Son nefesin tıkırtısını duymak... birinin gözlerindeki ışığın sönüşünü izlemek... ve sorumlu olduğunuzu bilmek... Hep anne babasını düşündü. Yol boyunca bir yerlerde kalbi taş gibi sertleşmiş ve ağlamayı bırakmıştı.

Destek muhafızları sonunda geldi, üç sert vücut ona arkadan çarptı ve onu yere düşürdü. Yere düştüğünde sertçe çarptı ve zaten yaralı olan yanağını fayansa çarparak çatlattı. Eski bozuk paraların tadı ağzına dolup dilini kaplarken keskin bir acı hissetti. Görüşünde o çok parlak yıldızlardan daha fazlası göz kırptı, büyüyen... büyüyen... onu kör eden aşındırıcı şeyler.

Bu körlük onu panikletti ve ona çok uzun zaman önceki o korkunç, kader sabahını hatırlattı. "Bırakın beni! Ciddiyim!"

Esnek olmayan dizler kanayan omuzlarına, sırtına ve bacaklarına battı ve kaba parmaklar kemiğe kadar bastırdı. "Kıpırdama."

"Bırakın beni dedim!"

Horsey kaçmış olmalıydı çünkü çürük kokusunun yerini aniden pastırma ve tıraş losyonu kokusu almış, sıcak nefes yanağını okşamıştı. Yaltaklanmasına izin vermedi, şimdi tepesinde beliren doktora duyduğu tiksintiyi açığa vurmasına izin vermedi.

Fitzpervert azarlayıcı bir ses tonuyla, "Bu kadar yeter, Annabelle," dedi.

"Asla yeterli değil," diye cevap verdi, kendini sakinleşmeye zorlayarak. Derin nefes aldı, derin nefes verdi. Ne kadar çok duygu gösterirse, o kadar çok yatıştırıcı kullanması gerekecekti.

"Tsk, tsk. İyi davranmalıydın. Sana yardım edebilirdim. Şimdi uyu," diye mırıldandı.

"Sakın-" Boynunda beklenen sıkışmadan bir saniye sonra çenesi gevşedi. Göz açıp kapayınca kadar damarlarında beyaz bir şimşek çaktı ve yıldızlar kadar hızlı yayıldı.

Bu çaresizlik hissinden nefret etmesine ve Fitzpervert'in onu daha sonra ziyaret edeceğini bilmesine rağmen, kalan tüm gücüyle savaşmasına rağmen, Annabelle bekleyen karanlığa doğru kaydı.

ISBN: 9781460306420

BEAUTY AWAKENED

Telif Hakkı © 2013 Gena Showalter

Tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitap metnine ekrandan erişme ve okuma konusunda münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü, yayıncı Harlequin Enterprises Limited, 225 Duncan Mill Road, Don Mills, Ontario, Canada M3B 3K9'un açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik yapılamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla saklanamaz veya tanıtılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu baskı Harlequin Books S.A. ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır.

® ve ™ yayıncının ticari markalarıdır. ® ile gösterilen ticari markalar Amerika Birleşik Devletleri Patent ve Ticari Marka Ofisi, Kanada Ticari Markalar Ofisi ve diğer ülkelerde tescillidir.

www.Harlequin.com

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

